
AYFER TUNÇ
Yeşil Peri Gecesi
can
roman

AYFER TUNÇ
Yeşil Peri
Gecesi
can
roman

Can Yayınları 1909

© 2010, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010
3. basım: Ocak 2014
E-kitap 1. sürüm Ocak 2014, İstanbul
2014 tarihli 3. basım esas alınarak hazırlanmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman
Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)
Kapak resmi: © Shutterstock
ISBN 9789750719943

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

AYFER TUNÇ

YEŞİL PERİ GECESİ

ROMAN

Ayfer Tunç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek, 2005
Kapak Kızı, 2005
Taş-Kâğıt-Makas, 2005
Evvelotel, 2006
Aziz Bey Hadisesi, 2006
Mağara Arkadaşları, 2006
Ömür Diyorlar Buna, 2007
Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009

AYFER TUNÇ, 1964'te Adapazarı'nda doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. Üniversite yıllarında çeşitli edebiyat ve kültür dergilerine yazılar yazmaya başladı. 1989 yılında *Cumhuriyet* gazetesinin düzenlediği Yunus Nadi Öykü Armağanı'na katıldı, *Saklı* adlı yapıtıyla birincilik ödülü aldı. 1999-2004 arasında Yapı Kredi Yayınları'nda yayın yönetmeni olarak görev yaptı. 2001 yılında yayımlanan ve okurdan büyük bir ilgi gören *Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek-70'li Yıllarda Hayatımız* adlı yapıtı, 2003 yılında yedi Balkan ülkesinin katılımıyla düzenlenen Uluslararası Balkanika Ödülü'nü kazandı ve altı Balkan diline çevrilmesine karar verildi. Tunç'un 2003 yılında Sait Faik'in öykülerinden hareketle yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu filme çekildi ve TRT'de gösterildi. Tunç'un *Kapak Kızı* adlı bir romanı, *Saklı, Mağara Arkadaşları, Aziz Bey Hadisesi, Taş-Kâğıt-Makas* ve *Evvelotel* adlı beş öykü kitabı, *"Ömür Diyorlar Buna"* adlı bir yaşantı kitabı, *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı, *İkiyüzlü Cinsellik* adlı (Oya Ayman'la birlikte yazdığı) bir inceleme kitabı ve *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* adlı bir romanı var.

Ayfer Tunç'un internet adresi:

www.ayfertunc.com

İsa eğilmiş, parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine "İçinizde kim günahsızsa, ilk taşı o atsın!" dedi.

Kutsal Kitap, Yuhanna 8:7
(Zinada Yakalanan Kadın)

Rica

"Benim artık yaşlı bir adam olduğumun farkında mısın? Defterlerimi kapattım, hesaplarımı gördüm, yavaş yavaş yeryüzünden topuklamanın zamanı geldi," dedi.

"Gel birlikte topuklayalım. Ben de çürümekten usandım," dedim.

"Yapma, sen hâlâ gençsin," dedi.

"Sen? Daha yarım asır geçirdin bu batasıca dünyada."

Güldü. "Daha fazla."

Gökyüzünü kucaklayan geniş pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Arkada İstanbul'un bulutları, duman duman. Gülüşü uçtu, duman dağılır gibi. Sesi acılaştı.

"Benden bir şey bekleme.. sana verecek bir şeyim yok," dedi.

Başını gökyüzüne çevirdi. Pencere profiliyle doldu.

Ne kadar harika bir burnun var Ali.. dedim içimden. Yıllar önce de ilk burnun dikkatimi çekmişti. Seni ilk gördüğümde burnundan, gözlerinden, gülüşünden etkilenmiştim. Burnun mağrurdu, karakterliydi. Gözlerin siyahtı, bir erkek için fazla güzeldi. Gülüşün sıcacıktı. Ve ellerin.. ah o şefkatli ellerin.

Bitkindim. Beremi çıkardım. Ali'nin soluk, yıpranmış kanepesine, omzumun üstüne uzandım. Sakat gibiydim. Sanki bir kolum yok.

"Beni bir gece misafir et yeter," dedim duyulur duyulmaz bir sesle. "Bu kadarını da yapamaz mısın?"

Ali dönüp bana, usulca başlayan ağlayışıma, yeşil mürekkeple lekelenmiş parmaklarımdan yere sarkan siyah bereme, saçsız, tamamen saçsız başıma baktı, dehşet içinde.

Dondu kaldı.

Kurdun saati

İçeri girmeden önce Ali'nin kapısında dikilmiş, gözlerine bakmıştım. O güzelim, o simsiyah gözlerine. Korkudan içimin titrediğini göstermemek için kaskatı kesilmiştim. Hâlâ genç bakıyor oluşu beni ümitlendirmiş olsa da, öyle korkuyordum ki olacaklardan, sırtımdan akan ter belime inmişti. Avuçlarım bile ıslaktı. Hem çok korkuyor, hem de bu kadar çok korkuyor olmama şaşıyordum.

Oysa sabah uyandığımda içimde korku yoktu. Zerresi bile yoktu. Aksine delimsirek bir neşe vardı. Tanya gelmeden, gelip de anahtarıyla usulca kapıyı açmadan, montunu askıya asıp, bizi uyandırmamak için ayaklarının ucuna basarak mutfağa gidip, kendine bir Türk kahvesi yapmadan yataktan kalkmıştım. Ben kalktığımda Tanya bunları çoktan yapmış, ortalığı toparlayıp kahvaltıyı hazırlamış olurdu.

Ev buz gibiydi. Sanki içerde rüzgâr esiyordu. Geçen yüzyılın başında yapılmış kibirli palasımızın tembel kapıcısı daha kalkmamış, kaloriferi yakmamıştı. İncecik ipek sabahlığımın üstüne Osman'ın sweatshirt'ünü giydim. Polardı, sıcak tutuyordu. Salona gittim. Yüksek tavanlı, uçsuz bucaksız salonumuzun İstanbul'a tepeden bakan genişötesi penceresi, görüntüsü kaybolmuş bir televizyon ekranına benziyordu. Mattı, kül rengiydi. İstanbul kül rengi bir pus altında, kıpırdamadan uyuyordu. Boğaz'dan gemiler bile geçmiyordu.

Gene *Kurdun Saati*'nde uyanmıştım. Başıma gelenlerden çok daha önce başlamıştım bu saatte uyanmaya. Babam öldüğünden beri, bebekler doğarken yaşlıların öldüğü, geceyle gündüz arasındaki o garip saatte uyanıyordum. Bir süre öylece, gözlerim tavana dikili yatıp tekrar uyumaya çalışıyordum, sonunda uyuyordum.

Ama yetmiş küsur saattir öyle olmuyordu. Yetmiş küsur saattir gözüme uyku girmiyordu. Ara sıra başım göğsüme düşüyordu. Biraz içim geçiyordu. Uykuya benzemeyen huzursuz bir şeyin içinde bir süre kendimi kaybediyordum. Başım ağrıyordu, çatlıyordu ağrıdan. Başımı durduramıyordum.

Sabaha karşı biraz dalmıştım. Bir-iki saat boyunca çok derin uyumuştum. Çok zinde uyanmıştım. Başımın ağrısı geçmişti. İnanamamıştım. Sanki hayatımda bir şey olmamıştı. Hayatım sanki pürüzsüzdü, tertemizdi.

Mat ekran dalga dalga açılmaya başlayıncaya kadar pencerenin önünde dikildim. Şehir Hatları vapurlarıyla motorlar belirdi. Bir tanker görüntüde yüzer gibi geçti. Sisi delen soluk ışıklar söndü. İçimde aşırı, vahşi bir coşku vardı.

Hiç âdetim olmadığı halde kahvaltı hazırladım. Hem çay demledim, hem kahve yaptım. Bir cam kâseye üç yumurta kırdım, biraz süt, bir tutam tuz-karabiber ekledim, çırptım-çırptım-çırptım. Buzdolabından çıkardığım çok tahıllı, çok besleyici, çok sağlıklı ekmekleri çırptığım sütlü yumurtaya batırıp kızartmaya başladım. Osman mutfaktan gelen kahve kokusuyla uyandı. Cilası iyice eskimiş parkelerde terliklerinin çıkardığı sesi duydum.

Osman Berlin'den altı saat önce gelmişti. Yetmiş küsur saat önce olup bitenlerden habersizmiş gibi yapmıştı. "Çok yorgunum," deyip yatmıştı. Yatarken bana "Hayalete benziyorsun," demişti.

Beni sabahın köründe ayakta görünce çok şaşırdı. Ben hem yumurtalı ekmek kızartıyor, hem var gücümle şarkı söylüyordum.

Rüzgâr söylüyor şimdi o yerlerde bizim eski şarkımızı şarkısını söylüyordum.

Vazgeç söyleme artık, hatırlatma mazideki aşkımızı.. aşkımızı.. diyordum.

Aşkımızı derken göğsüm çok fena acıyordu, (Ali'yi hatırlıyordum).

Osman "Hayırdır?" dedi, şaşkın şaşkın. "Saat daha altı buçuk! Delirdin mi?"

Berbat görünüyordu. Aşkımızın ipini çektiğim o ilk geceden beri sabahları berbat uyanıyordu. Ama çabuk toparlanıyordu. Öyle çabuk toparlanıyor, öyle çabuk eski Osman oluyordu ki şaşıyordum.

Her haliyle güzel olan adamlardandı. Alnının tatlı kavsiyle bal rengi gözleri, kırkı yeni geçen yaşına ve kırlaşmış sakallarına rağmen yüzüne aklına eseni yapan, çocuksu bir hava veriyordu. Gerçekte de öyleydi. Çocuksuydu. Zayıf karakterliydi. Onun, bende garip bir şefkat gösterme isteği uyandıran, beni zamanı geçmişçe, gereksizce anneleştiren bu çocuksu haline âşık olmuştum.

Ben zaten bu yaşa gelene kadar çok fazla adama âşık olmuştum. Hayata hep kendimi birilerine âşık olduğuma inandırmaya çalışarak tahammül etmiştim. Ama hep birilerine âşık olmaya çalışarak sefil olmuştum. (Aslında âşık olduğum herkes tekti, Ali'ydi.)

Ben kendimi aşkın içinde kaybedemezdim. Ben kendimi hayatın içinde kaybederdim. Âşık "gibi" bir şey olurdum, (bir şey işte.. âşığa benzeyen, aslında değil). Ama sefaletim "gibi" değildi, gerçekti. Osman'ın o çocuksu yüzünün ardında çelik gibi bir bencillik, ağlatıcı bir zayıflık olduğunu çabuk görmüştüm. Ama inkâr etmiştim.

Sevilmek istemiştim. Ömrüm sevilmek isteyerek geçmişti. Sevilmek için güzelliğimden başka verebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Ama güzelliğimi herkes istemiyordu. İsteyenler de çabuk bıkıyorlardı. Osman yıllardır beni çok sevdiğini söylüyordu. Buna bazen inanıyordum, bazen inanmıyordum. Beni bazen gerçekten seviyor, bazen sevmiyordu. Ben de onu bazen seviyor, bazen sevmiyordum. (Aşkımızın ipini çektiğim geceden beri hiç sevmiyordum.)

Sevginin kesintisiz bir şey olduğuna inanmıyordum.

Sevgi doğuyordu. Sonra bir gün ölüyordu.

Ölünce hiç doğmamış gibi oluyordu.

Osman'ın gözlerinin altı kararmış, alnı kırışmıştı. Olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Başını göğsüme yatırıp, parmaklarımı arasından geçirmeyi sevdiğim, hâlâ gür saçları karmakarışıktı. O mahut geceden beri sinirliydi, iyi uyuyamıyordu. Geceleri olur olmaz saatlerde uyanıp bana sımsıkı, boğacak kadar sıkı sarılıyordu. Dehşetle uyanıyordum. Başucu lambasını yakıyordum.

"N'apıyorsun, boğacak mısın beni?" diyordum.

Evet desin diye bekliyordum. Artık bir şey desin, ne olacaksa olsun. Korkunç bakıyordu. Ama cevap vermiyordu. Kalkıp salona gidiyor, sigara içiyor, bazen balkona çıkıyor, geri geliyordu. Yatağa döndüğünde her yanı buz kesmiş oluyordu. Bu kez yumuşacık sarılıp "Isıt beni, n'olur.. ısıt-ısıt-ısıt!" diyordu. Dişleri takırdıyordu üşümekten. Nefesi buz kokuyordu.

Mutfağın kapısında dikilirken gözüm pijamalarına ilişti. Kenarlarına lacivert biye geçirilmiş, uçuk mavi, ipek pijamasının düğmeleri açıktı. Altı kasıklarına kadar inmişti, işemek üzereymiş gibi görünüyordu. Osman'ın pijamalarından nefret ediyordum. Ona kaç kere, "Senden başka yatarken pijama giyen kalmadı, farkında mısın? Millet fanilayla yatıyor artık," demiştim. Her defasında, milletin neyle yattığını nerden bildiğimi sormasını beklemiştim. Sormamıştı. (Sorsaydı onu kuşkulandırmak, huzursuz etmek için manidar bir havayla gülüp geçecektim. Televizyonda görüyorum, dizilerdeki adamlar hep fanilayla yatıyor demeyecektim.)

Ekmekleri yumurtaya bulayıp tavaya koyuşumu izlerken, beyazlarını yolduğu göğüs kıllarıyla oynuyordu gene. Geçen yaz "Yolmakla bitiremezsin, boşuna uğraşma," demiştim. Hava çok sıcaktı geçen yaz. Klima doğru düzgün soğutmuyordu. Burgazada'daki ev çoktandır Teoman'ın olduğu için yazı İstanbul'da geçiriyorduk. Osman kanepeye uzanmış, Pekin olimpiyatlarının açılışını izliyordu. Üstünde bir tek boxer'ı vardı. Reklam girdikçe göğsüne bakıyor, beyaz kılları

yolup atıyordu. “Haklısın,” demişti sonunda. “Kopardıkça artıyor mu, n’oluyor bu sıçtığımın beyazları!”

Nar gibi kızarmış yumurtalı ekmekleri tabağa aldım. Şarkıya devam ettim.

Bir kış günüydü başladı, bu hazin macerası ömrümüzün.. ömrümüzün..

(Bizatihi bir hazin macera olan ömrümüz!)

Plastik kutudan tam yağlı beyazpeyniri çıkardım. Porçini mantarlı kaşarı ince uzun dilimledim. Tulum ve rokfor peynirlerinin sert plastiğini mutfak makasıyla kestim. Yağlı kâğıtlara sarılmış sucukları, fıstıklı karabiberli salamları, sebzeli jambonu, füme dili çıkardım. Mutfak darmadağındı. Bu sıcak, buharlı, penceresiz mekânda hiçbir şeyin yerini doğru dürüst bilmediğimden, boş zamanlarımda, (paramız olduğunda tabii), dükkân dükkân dolaşarak aldığım pahalı tabakları bulmak için bütün dolapları açmam gerekiyordu. Açtığım kapakları kapatmıyordum. Çektiğim çekmeceleri itmiyor, kavanozları yerine kaldırmıyordum. Sağa sola yağ sıçrıyordu, silmiyordum. Osman halime giderek daha çok hayret ederken petekli balı, Bodrum mandalinası, frambuaz ve taze ceviz reçellerini, çikolatalı fındık ezmesini, buz gibi suda yıkadığım fesleğen dallarını, Çengelköy bademlerini ve çeri domatesleri, İtalyan malı zeytin ezmesini ve halis tereyağı, kaymak, pekmez ve tahini tabaklara koydum. Bardakların en büyüklerinden ikisini sıktığım portakal suyuyla doldurdum. Mutfaktaki küçük masa doldu taştı.

Osman “Misafir mi var?” diye sordu şaşkın şaşkın.

“Hayır,” dedim.

Açtığım dolapta bir yığın baharat bulunca sevindim. Ekstra sızma zeytinyağına çöreotu, haşhaş tohumu, anason ekledim. İri, parlak, siyah zeytinlerin üstüne limon kabuğu rendeledim. Yeşil zeytinlere

sarmısaklı zeytinyağı gezdirdim. Birer avuç ceviz ve bademi, buğulanmış bir siyah üzüm salkımını peynir tabağına yerleştirdim.

Sanki kahvaltıda iki kişi değilmişiz, sanki mutluluktan ölüyormuşuz, günlerden de pazarmış üstelik, ev misafirle dolup taşacakmış, saatlerce neşe içinde yiyip içecekmişiz gibi kahvaltı hazırlıyordum.

Osman'ın şaşkınlığı kızgınlığa dönüştü.

"N'apıyorsun sen ya? Madem kimse gelmeyecek, niye her şeyi çıkarıp ziyan ediyorsun?" diye bağırdı.

Hem güldüm, hem şaşırdım. Osman zarar, ziyan, israf nedir, bilmezdi çünkü. Ayrıca Osman bağırmazdı da, yüksek sesle bile konuşmazdı.

Çocukluğumda babaanne demem gereken nefretlik Fikriyanım'ı hatırladım. Asla benimsemediğim, "babaannem" diyemediğim Fikriyanım, gerçekten babaannemdi, babamın özbeöz annesiydi. (Annemden nefret ettiği için benden de nefret eden korkunç büyükanne.) Yemeğimi bitirememişsem ve babam yanımızda değilse, kaşığın tersiyle parmaklarımın eklem yerlerine vurur, "Madem yemeyecektin niye ziyan ettin!" diye bağırırdı. Parmaklarıma vurmasın diye, gözyaşlarım aka aka yemeğimi bitirirdim. Bitirince beni sevecek sanırdım, yine sevmezdi. Yüzüme küçümseyerek bakardı. Kâküllerimi çekiştirirdi. "Söyle bakalım, sen de büyüyünce anan gibi orospu mu olacaksın?" derdi.

Gülüşündeki kötülükten anlardım ki, anam gibi orospu olayım istiyor.

Ama beni babaanne mahvetmedi. Beni ben mahvettim. Ya da beni hayat mahvetti. Ya da babam, annem, babaanne, Süleyman Amca, herkes. Beni kimin mahvettiğini bilmiyorum. Sadece mahvolduğumu biliyorum.

Osman öfkeyle bağırınca aklımdan bir an masanın örtüsünü çekip üstündeki her şeyi yere indirmek, mutfakta ne varsa kırıp dökmek geçti. Yapmadım. Bugün için bambaşka planlarım vardı. Planlarımı bozmaya niyetim yoktu. Osman'ı kuşkulandırmamalıydım, açık vermemeliydim.

"Hadi otur," dedim kaygısızca. Sanki yetmiş küsur saattir gözüne uyku girmeyen ben değildim. "İçimden geldi kahvaltı hazırladım, ne var?"

Kahvaltının zenginliği gözünü okşamıştı, oturdu. Bardaklara çay, tabaklara ikişer dilim yumurtalı ekmek koydum. Birini ısırdım. Sıcacık, yumuşacıktı. Çok güzel olmuştu.

"Fikriyanım yumurtalı ekmeğe ekmek balığı derdi," dedim ağzım dolu dolu. "Bunun neresi balığa benziyor Allah aşkına?" Cevap bekler gibi bakıyordum, gülüyordum. "Sana babaanne Fikriyanım'ın ne kadar korkunç bir kadın olduğunu anlatmış mıydım?"

Halimdeki delimsirek neşe sesime de yansımış olmalı ki çok gerildi.

"Senin neyin var?" dedi vereceğim cevaptan deli gibi korkarak.

"Bilmiyorum, ilaçlar iyi geldi galiba," dedim.

İlaçların gerçekten işe yaradığını sandı, rahatladı.

Aşkımızın ipini çektiğim o ilk geceden, yetmiş küsur saat önce ruhumun katledildiği son geceden ve ikisinin arasındaki gecelerden haberi yokmuş gibi davranıyordu.

Oysa biliyordu.

Bildiğini biliyordum.

O ilk geceye 'aşkımızın ipini çektiğim gece' demek hoşuma gidiyordu. Mağdur gösteriyordu beni, romantik gösteriyordu. Mağdur ve romantik görünmek hoşuma gidiyordu. Bu benim tabiatımdı. Aynı zamanda silahımdı. Ama her defasında kendimi vuruyordum.

Aslında mesele o geceye 'aşkımızın ipini çektiğim gece' demek değil, aşkımıza 'aşkımız' demekti. Ben aşkın ne olduğunu biliyordum.

Osman'la yaşadığımız şey aşk değildi. Aşka çok benzediği zamanlar olmuştu. Ama tümüyle aşk değildi. Başka bir şeydi. Benim boğucu derin umutsuzluğumdu. Kapandaki fare gibi çaresizliğimdi. Tuzağa düşmüşlüğümdü. Sevilmeyi ölesiye isteyişimdi.

Ama aslında asıl-asıl-asıl mesele, aşkımızın değil, hayatımızın ipini çekmeye karar vermiş olmamdı. Ben aşk olmayan aşkımızı çoktan boşvermiştim. O ilk gece ile son gece arasındaki geceler boyunca ilmeği boynumuza geçirmiştim. Şimdi ip elimdeydi. Çekersem ikimizin de ipini çekmiş olacaktım. Hayatımızın ipini çekmiş olacaktım.

Delirmemek için ilaç alıyordum. Delirmekten kastım, aklımın başımda olmayışı değildi. Aksine, aklım fazlasıyla başımda olduğu için delirmekten korkuyordum. İyice gerilmiş bir lastiğin kopması gibi ikiye bölünmekten, iki ayrı yöne şiddetle savrulmaktan, parçalarımın duvara çarpmasından korkuyordum.

Ölmek evlaydı. Ama insan ikiye bölünse bile ölmeyebiliyordu. Ağır yaralı olarak yaşamaya devam ediyor, işin kötüsü kendinde son darbeyi vuracak gücü bulamıyordu. Ölmek isteyip de ölememek korkunçtu. Daha önce de başıma gelmişti. Antidepresanlara aklımı başımdan uzaklaştırmak için ihtiyacım vardı.

Ama aşkımızın ipini çektiğim geceden beri, başımın orta yerinde, beynimin çekirdeği diyebileceğim bir yeri mütemadiyen oyan bir düşünceyi gerçekleştirmek için ilaçları bırakmıştım.

Düşünce koza içindeki kelebek gibi büyümüştü.

Bugün kanatlanacaktı. Kararlıydım.

Osman bu mükellef kahvaltıyı kafamın ilaçlı oluşuna yordu, rahatladı. Öyle rahatladı ki, hem çay hem kahve içti. Midesi ağrıyacak diye düşündüm. Ağrısın diye düşündüm sonra, ağrıdan gebersin. Ben günlerdir geberiyorum.

Kahvaltı boyunca havadan sudan konuştuk. Davet edildiğimiz abuk sabuk konseptli partilerden, kuru temizlemecinin yeni dükkânının lüzumsuz büyüklüğünden, bizim caddede açılan kafelerden, sevdiğimiz markaların kış indirimlerinden, Osman'ın müziğinden.

Ödenip biten borçlardan da söz ettik. Ama bu konuyu hemen kapattık. Tadımızın kaçmasını istemiyorduk. Kış tatilinden ve orospu çocuğu Teoman'dan söz etmedik. Benim yaşadıklarımdan, Teoman'ın bana yaşattıklarından hiç söz etmedik. Osman olan bitenden haberi yokmuş gibi davranıyordu ya, merak ediyordum, nasıl yaşayabiliyordu? Gece uykularının kötüleşmesi sayılmazsa, bu kadar sahtekârca yaşamak ona neden hiç dokunmuyordu?

Tanya geldi. Bu saatte kalkmış olmamıza alışık olmadığı için bizi kahvaltı masasında görünce şaşırdı. Günlük rutini altüst oldu. Ne yapacağını, işe nerden başlayacağını bilemedi. Osman bir an önce çıksın, gitsin istiyordum.

"Bugün evde misin?" dedim. Niye der gibi yüzüme baktı. "Tanya'nın çok işi var. Camları silecek, rahatsız olursun.. spora falan git istersen."

Osman'ın bir işi yoktu. Hep var gibi yapmıştı. Ama yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Ne iş yaptığını söylemesi gerektiğinde, sanki atom fizikçisiymiş de kuantumun sırrını keşfetmek üzereymiş gibi "Müzikle uğraşıyorum," diyordu.

Gerçekten de uğraşıyordu, umutsuzca. İlk tanıştığımızda harika piyano, harika gitar, harika davul çaldığını sanmıştım. Evine gittiğim ilk gece. Salonda, duvarın tam ortasına dayalı duran, parlak siyah, tuşlarının uçları dokunmaktan yıpranmış, eşyanın eskimişliğine, durmuş oturmuşluğuna bakınca anneannesinden filan kalma olduğunu yakıştırdığım, ama ağlamaklı bir gecenin sonunda, aslında babasının evi zengin, çağdaş göstersin diye, iflas eden bir antikacıdan yok pahasına aldığını öğrendiğim Henry Schwander'de bana kendi

besteleri çalmıştı. O sırada ona âşık olduğum için olağanüstü besteler yaptığını, onları da olağanüstü çaldığını sanıyordum. Gün'ün ölüm acısı içimizdeydi daha. Bunun da etkisi vardı. Belki de sırf bu yüzdendi. Bilmiyorum.

Osman'ın müziğinin vasatın altında olduğunu sonra anladım. Hayranlığım geçince. Aşkım bitince. Gerçekten iyi çalanları dinleyince.

Müzikle uğraşıyordu ama gerçekten müzisyen değildi. Babası merhum profesör taşyürek Necmi Bey gibi jeoloji okumuştu. Bir süre jeolog olarak çalışmaya çalışmış, ama beceremeyişti. "Neden?" diye sorduğumda, bu mesleğin ona göre olmadığını söylemişti. Ona göre olmayışının bir nedeni yoktu. Herhangi bir iş yapmak ona göre değildi. Aslında bir iş yapmak bana göre de değildi. Ama bana göre olsun, elimden bir iş gelsin istemiştim. Bunun için uğraşmıştım. Ama beceremeyişti.

Uzun süre, kocamın hak ettiği başarıyı bir türlü yakalayamayan harika bir müzisyen olduğuna inandım. Sonra anladım ki, Osman'ın yeteneği yoktu. Epeyce bilgisi vardı, ama yeteneği yoktu. Müzik yapmak için gruplara girip çıkıyordu. Girdiği her grubun yedek üyesi, zor durumda gözden çıkarılanıydı. Gruplara eğlence ve bilgi katan dolgu maddesiydi. Ama yetenek olmayınca eğlence ve bilgi pek işe yaramıyordu. Bir işe yaramayan bilgisi artık ciddiye alınmaz hale gelince, eğlencesine doyulunca Osman gruptan uzaklaştırılıyordu. O da arkalarından konuşuyordu. Kovulduğu grup hakkında ileri geri konuşuyordu. Ama söylediği kışkırtıcı sözler dalga dalga yayılıyor, birileri tarafından Osman çok haklı bulunuyor, bu da onu yeni müzisyenlere, yeni gruplara taşıyordu.

Gene de hiçbir yerde dikiş tutturamıyordu. Uzun süre barınamıyordu.

Bu yüzden yıllardır bir şeyleri satarak yaşıyordu. Başarabilirse beste satarak, babasından kalan daireleri satarak, borca girip aldığı arabaları

satarak, hatta beni satarak.

Camların silineceğini duyunca "Aman aman! Hemen çıkıyorum," dedi.

Bütün erkekler gibi o da nefret ediyordu evin altüst olmasından. Tanya ne zaman büyük temizliğe girişecek olsa evden kaçıyordu. Kendi gibi boş gezenin boş kalfası arkadaşlarıyla veya takıldığı müzisyen gençlerle buluşuyor, dalga geçiyor, eğleniyor, zilzurna sarhoş olup eve dönüyordu.

"Zaten benim dükkâna bakmam lazım bugün," dedi. "Parke döşenecek.. sonra da benim çocuklarla buluşacağız."

Duş yaptı, giyindi.

Benim çocuklar dediği müziği yalamış yutmuş gibi görünmeyi, bilgisini satmayı çok iyi becerdiği için onu bir şey zanneden, kendinden genç, son dönem arkadaşlarıydı. Müzik yapmakla yetinmiyorlardı. Osman'la birlikte müzik mağazası açmak, orada kemanlar, klarnetler, kuyruklu piyanolar satmak istiyorlardı. Bu çocuklar Osman'a hayrandılar, çok itibar ediyorlardı.

Bir akşam bize gelmişlerdi. Kasımın ilk günleriydi. Osman Abilerinin zengin eski plak koleksiyonunu görünce uçmuşlardı. Kendilerinden geçmişlerdi. Gece boyunca öve öve bitiremedikleri o külüstür, o boktan Henry Schwander'i çalmışlar, plakların birini koyup birini kaldırmışlardı.

Beş kişiydiler. Bizden gençtiler.

O gece içeri girer girmez teklifsizce koltuklara, kanepelere yayıldılar. Önce pizza yiyip bira içtiler. Sonra pafküfe başladılar. İçlerinden biri, gruba yeni katılan basçı bana beni tanıyormuş da nerden tanıdığını bir türlü çıkaramıyormuş gibi dikkatle bakıyordu. Diğerlerinden büyüktü. Daha bir ağırbaşlı, daha bir kendinden emin görünüyordu. Ara sıra sohbete karışıyor, sonra bana dönüp küçük

kahverengi gözlerini iyice kısarak bakıyordu. Böyle baktığında gözleri ışıklı kalın bir çizgiye benziyordu.

Birden beni nerden tanıdığını hatırladı. Ağzı hayretle açıldı.

"Sen bir zamanlar Phoenix diye bir dergiye---" dediği anda, susması için parmağımı dudaklarıma götürdüm. Hemen sustu. Bir sırrı havada yakalamış gibi sinsice gülümsedi.

Osman en değerli eşyası olan pikabının ve plak dolabının başındaydı. Her çaldığı plağın tarihini, müzisyenlerini, her şeyini en ince ayrıntısına kadar anlatıyor, diğer beşi onu dinliyordu. Bazen piyanonun başına geçiyor, konuya oradan devam ediyordu. Çok neşeliydi. Bu genç müzisyen çocukların hayranlığı başını döndürmüştü. Beni tanıyan basçı karşımda yere uzanmış, bana bakıyor, bir yandan Osman'a kulak veriyormuş gibi yapıyordu.

Hava soğumuştu. Kış, geldim artık demişti. Dumandan göz gözü görmez olunca, pencereyi açmıştık. Yağmur damlaları içeri düşüyordu. Ev çok sıcaktı, ama benden başka kimsenin şikâyeti yoktu. Beyaz, ince bir keten gömlek giymiştim. Kollarını dirseklerime kadar kıvırmıştım. En üstten üç düğmem açıktı. Eğilip kalktıkça beyaz sutyenimin göründüğünün farkındaydım. Yalınayak dolaşıyordum. Çorap da giymemiştim. Evde çorap giymezdim. Hareket ettiğimde uzun ipekli eteğimin çıplak bacaklarıma dolanması hoşuma gidiyordu.

Beni tanıyan basçı, plaklardan birine bakmak için kalktı. Öbürleriyle konuşuyordu. Ama aklı bendeydi. Zihnine mıhlanmış olduğunu anladığım resimlerimdeydi. Ansızın bana bakmasından, sonra kendi kendine gülümsemesinden anlıyordum. Aklı yıllar öncesinde kalan, ama muhtemelen yeni gördüğü resimlerime gidiyordu. Çıplak, kışkırtıcı, cüretkâr ve çok genç resimlerime.

Utanmıyordum bundan. Ama hoşuma gidiyor da değildi. Bir şey hissetmiyordum. İçim bomboştu, kuruydu.

Bir şeylerle meşgul oldu. Konuşulanlara katıldı, güldü. Osman'a hayranlık dolu bir-iki söz söyledi. Sonra yanıma geldi. Yere, ayaklarımın dibine oturdu. Ayaklarımın dibini rasgele seçmiş gibi oturdu. Buraya oturmasının benimle bir ilgisi yokmuş gibi. Bu arada cigara elden ele dolaşmış, sıra ona gelmişti. Bir nefes çekip bana uzattı.

"İstemiyorum," dedim.

Elime bir kadın dergisi aldım. Kanepeye yayıldım. Elime dergi almam çok saçmaydı, salonun karanlık tarafında oturuyordum çünkü. Siyah şapkalı bronz abajur kendini bile aydınlatmıyordu. Bacaklarımı hafifçe aralamış, öne doğru uzatmıştım. Beni tanıyan basçı sehpadan bira şişesini aldı. Biraz içti. Sonra başını dizimin yanına yasladı. Dizimle başının arasında iki parmak mesafe ya var ya yoktu. Uçları nasırlaşmış, sert parmaklarının ayak bileğimin çukurluğunda, aşık kemiğimin üstünde dolaşmaya başladığını hissettim. Eli eteğimin altına gizlenerek yavaş yavaş yukarı tırmandı. Parmakları benimle konuşuyordu. Sus dedin, sustum, sen de okşamama itiraz etmeyeceksin diyordu.

Etmedim. Hatta elimi başına koyup parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Başını okşadım. Yapmayabilirdim. Bacağımı çekebilir, onu şiddetle tersleyebilir ya da daha kolayı, arıza çıkarmadan yerimden kalkıp beyaz abajurun altındaki koltuğa, salonun en aydınlık yerine oturabilir, böylece ondan uzaklaşabilirdim.

Yapmadım. Susmasının, sırrımı saklamasının karşılığını ödediğimi sansın istedim.

Aslında zavallı boşuna heyecanlanıyordu. Ortada bir sır yoktu. Osman yıllar önce Phoenix'e çıplak pozlar verdiğimi biliyordu. Bunun hakkında pek ayrıntılı konuşmamıştık. Osman bildiğini söylemişti sadece. Rasgele sohbetler sırasında, yarım cümleler halinde. Sanki basit bir gençlik hatasıymış da, ben çok incinmişim, adeta yıkılmışım da, bu nedenle konuşup beni üzmek istemiyormuş gibi davranmıştı.

Beni tanıyan basçının kırlaşmış, sert, kalın telli saçlarını sevmemiştim. Dipleri yağlıydı, pütürlüydü. Yine de elimi çekmemiştim. Okşamaya devam etmiştim. Gözlerini yummuştu. Başını iyice geriye yaslamış, parmaklarımın alnına, oradan gözlerine, dudaklarına ulaşmasını bekliyordu. Kalın, morumsu dudakları vardı. Nefes aldıkça burun kanatları titriyordu. Kendiyle, başını okşayan elimle ve bacaklarımla birlikteydi. Artık sohbete de katılmıyordu. Parmakları dizimin arkasına varmıştı. Avucu baldırımı kavrıyordu, okşuyordu. Kafası iyiydi, yaptığından çekinmiyordu. Ben de çekinmiyordum.

Salonun karanlık tarafında oturuyor olsak da Osman bizi görüyordu. Görmemiş gibi yapıyordu. O görmemiş gibi yaptıkça içim kanıyor, hiddetle doluyordu. İçim kanla, acıyla, hiddetle doldukça basçının saçlarını daha sıkı okşuyordum. Gözkapaklarına dokunuyordum. Parmaklarımı yağlı burnu boyunca gezdiriyordum. Parmaklarımda nefesinin sıcaklığını hissediyordum. Basçı saçlarından, yüzünden hoşlandığımı sanıyordu. Aslında hiç hoşlanmıyordum, iğreniyordum.

Yatmaya gittiğimde daha oturuyorlardı. Kendilerinden geçmişlerdi. Basçı bacaklarıma doymuştu, bacaklarımla yetinmek istemiyordu. İyi geceler derken gözlerimi delip geçen bakışlarından yetinmeyeceğini anlamıştım.

Beklediğim gibi oldu. Birkaç gün sonra, bir gece bize geldi. Osman evde değildi. Benim çocuklar dediği budalaların stüdyosundaydı. Basçının da orada olması gerekiyordu. Ama belli ki gruba bir yalan atmış, evde yalnız olduğumu düşünerek bize gelmişti.

Yalnız değildim. 'Bir küçücük Leylacık' bizdeydi. Elleri, ayakları ufacık, tombalacık Leyla'yla kırmızı şarap içiyor, tek ortak konumuzdan, erkeklerden konuşuyorduk. Osman'dan. Teoman'dan.

Diğerlerinden. Yumuşacık tatlıcık Leylacık Teoman'la nişanlıydı. Yakında evleneceklerini sanıyordu, hatta emindi.

Aşkımızın ipini çektiğim geceye kadar ben de emindim.

Tatlı bir kızcağızdı Leylacık. Benden çok gençti. Güzel yüzlü ve saftı. Yalanla tanışmayı reddediyordu. Hayatta yalan yokmuş, hayatta ve sözlükte yalan, kötülük, nefret, ihanet, vahşet, pusu, tuzak, kin, öç, hınç, hırs, azap, gazap, garez, şiddet, işkence, intikam, kahır, kıyım, acı, keder, hüsran, çile, yıkım, zulüm, zalim, çöküş, taciz, tahrip, hakirlik, fakirlik, iğrençlik.. of! yokmuş gibi davranıyordu. Henüz korkunç zengin, akıl almayacak kadar zengin olmayan, ama arkası korkunç kuvvetli bir ailesi vardı. Ailesi sırtını Uluçmüdür'e dayamıştı. Uluçmüdür Leyla'nın anlı şanlı dayısıydı. Leyla Uluçmüdürdayısının onu, ailesini, biricik Teomanını, kısacası tüm hayatını kötücül şeylerin tamamından koruyacağından emindi.

Ama yanılıyordu. Birilerini kötülükten korumak büyük cambazlıktı, denge işiydi. Denge, adı üstünde, çok hassas bir şeydi. Patlamamış bir kara mayınının üstüne basmak gibiydi. Yanlış bir harekette havaya uçardın. Paramparça olurdun. Tombalacık Leylacık da yanıldığını, dünyanın aslında nasıl bir cehennem olduğunu görecekti. Ben gösterecektim. Ama o akşam, ufacık tatlıcık Leylacık'a bunu bizzat göstereceğimi ben de bilmiyordum.

Tanya evde olduğu halde beni tanıyan basçıya kapıyı ben açmıştım. Kapıda öylece, en doğal, en çekici halimle durmuştum. Sert saçlarının dipleri yağlı basçıya adice gülümsemiştim. Gelecek günlerde bir sevişme vaat eder gibi gülümsemiştim. Çok isterdim ama bu gece mümkün değil, başka zaman demek istemiştim. O da bana bu işin kompetanıymışım gibi bakmıştı. Bütün kompetanlar gibi sözümü tutacağımdan emin bir gülümsemeyle göz kırpmıştı. (Göz kırpan insanlardan nefret ederdim.)

Ama basçı haksız değildi, bir yerde kompetan sayılırdım.

Bütün bu iğrenç vaatleri, cilveli gülümsemeleri, çengel atmaları, tahrik etmeleri basçıyı gerçekten yatağımda istediğimden yapmamıştım. Adamı istemiyordum, sadece sınıyordum. Nereye kadar gidebileceğini görmek istiyordum. Israr ederse neler olacak merak ediyordum. Arkamda bıraktığım büyük tecrübeye göre ısrar edecekti. Büyük arıza çıkacaktı. Bakalım neler olacaktı.

Bir şey olmadı. Kır saçlı basçı beni aramadı. Birkaç gün sonra, Osman'ın benim çocukları yine bize geldiler. Ama aralarında o yoktu. Lafı oradan buradan dolaştırıp "Niye gelmedi?" diye sordum. "Gruptan ayrıldı," dediler. Aleyhinde acımasızca atıp tuttular. İğrenç ama cesur bir zampara iken gözümde bir zavallıya dönüşen basçının yeteneksizliğinden girip yağlı saçlarından, ter kokusundan, zevksizliğinden, cehaletinden, köylülüğünden çıktılar. Arkasından kahkahalarla güldüler.

Anladım ki, bütün bu fikirleri kafalarına Osman sokmuştu. Osman böyleydi. Dolaylıydı. Karşıma geçip, herife iş mi verdin? diye dosdoğru sormak yerine gruba nifak tohumu ekmişti. Tohumu çok çabuk büyütmüştü. Saçları yağlı basçı Osman'la baş edememişti.

Aşkımızın ipini çektiğim geceden önce oldu bu.

Osman kapıda botlarını bağlarken "Yeni bir tonmayster gelecekmiş bugün," dedi. "Abi sen adamdan anlarsın, gel bir konuş dediler. Çok geç kalmam ama, merak etme."

"Acele etme," diye seslendim. "Tanya'nın işi akşama ancak biter."

Hâlâ kahvaltı masasındaydım. Osman'ı geçirmeye niyetim yoktu. Ama birden beynimin çekirdeğini oyan düşünce, yapacaklarımdan sonraki manzara gözümde canlandı. Uyanıkken rüya görür gibi oldum. Gördüğüm, tenin çürümesi gibi bir şeydi. Bebek teni gibi taze bir ten hızla morarıyor, etleri dağılıyordu.

İçim titredi. İnşallah olmaz, diye düşündüm. İnşallah Teoman'a yaparlar, ama Osman'a bir şey yapmazlar. Yapmasınlar. Lütfen! Lütfen!

Aslında Osman'ı o mahut geceden beri sevmiyordum. Ama bir zamanlar sevmiştim. Birini bir zamanlar sevmiş olmak insanın içinde iz bırakıyordu. İnsan o kişiyi artık sevmese bile iz kalan yer acıyordu.

"Bekle!" diye bağırdım. Tam çıkarken kapıda yakaladım. Önce güzel yüzüne baktım. Uzun uzun baktım. Seni gerçekten sevmiştim Osman.. diye düşündüm. Ali' yi sevdiğim gibi değil, ama yine de seni sonsuza kadar sevme umuduyla sevmiştim. Seni bir daha göremeyeceğim, görebilsem bile bana böyle bakmayacaksın, diye düşündüm. Kollarımı beline doladım. Dudaklarından öptüm. Son öpüş gibi öptüm. Huzursuzlandı.

"Sende bir gariplik var bugün," dedi.

Bekledim. Ama devamını getirmedi. Devamını getirirse aşkımızın ipini çektiğim o geceyle başlayan süreci bilmiyormuş gibi yapması imkânsızdı. Bana neler olduğunu, niye böyle garip davrandığımı sorması, söylemem için ısrar etmesi gerekirdi. Sorarsa söylerdim. O geceyle yetinmez, yetmiş küsur saat önce neler olduğunu da anlatırdım. Sesim çatallanarak anlatırdım. Ağlayarak yere kapaklanırdım. Gözyaşlarım, sümüklerim, salyam birbirine karışırdı. Gözyaşlarımdan saçlarım ıslanırdı.

Bana neler olduğunu anlatırsam Osman'ın sırça dünyası tuzla buz olurdu. Benim için hava hoştu. Benim sırça dünyam oldum olası tuzla buzdu. Onunki çatlamış, ama henüz dağılmamıştı. Yine de sırça dünyası tümmüş, bütünmüş, üstünde tek bir çatlak yokmuş gibi davranabiliyordu. Belki de onun bir sırça dünyası yoktu, hiç olmamıştı. Varmış gibi yapmıştı. Belki Osman gerçeğin ta göbeğinde yaşadığımızı başından beri biliyordu. Emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Ama asıl önemlisi, bana neler olduğunu söylersem planım bozulurdu. Bozulmamalıydı. Yapacağım şey, yetmiş küsur saat önce yaşadıklarıma değmeliydi.

“İlaçlarını iki kere mi aldın, n’aptın?” diyerek kıkırdadı.

Bu ani sevgi gösterimi şakacı bir tonla karşıladı. Gülüşü sahteydi. İyi numara yapamamıştı. Oysa çok güzel yapardı. Mükemmel yalan söyler, harika bir şekilde inkâr ederdi. Ama o anda çok beceriksizce kıkırdıyordu. Her şeyi o kadar çok, o kadar aşırı bilmiyormuş gibi yapıyordu ki, beni katiyen inandıramıyordu.

İnandıramadığının farkındaydı. Bunu gizlemek isteyerek birden beni kucakladı. Kollarıyla omuzlarımı sımsıkı sardı. Başını boynuma gömdü. İçim buz gibi oldu. Sanki benimle o anda, kapının eşiğinde, zehirli bir arzuyla sevişmek istiyordu. Beni sevişirken öldürmek istiyordu. Kalbinin düzensiz atışından anlıyordum.

Ben de aynı şeyi istiyordum. Onu sevişirken öldürmek istiyordum.

Dişlerini boynumda hissettim. Gülümsedim. “Hadi!” dedim içimden, “cesaret!”

Ama cesaret edemedi. Dişlerini boynuma geçirip gerçek kanımı ememedi. Dudakları köprücükkemiğime indi, tekrar boynuma çıktı, oradan ağzıma ilerledi. Yumuşak sakalları çeneme sürtünüyor, parmaklarıyla sırtıma delercesine bastırıyordu. Nefesi nane kokuyordu. Dişlerini yeni fırçalamıştı. Osman zengin çocuğuydu. Dişlerine, bedeninin tümüne çok iyi bakardı. Ama bakmıyormuş gibi, bu güzellik, bu eda Allah vergisiymiş, en doğal haliymiş gibi yapardı.

Öpüştük. Aslında öpüşmemize şehvet süsü vererek birbirimizi dişledik. Halimizde birbirimize acı vermek isteyen bir şeyler vardı. Dişlerini boynumda hissettiğimde etkilenirim sanmıştım. Bu beklenmedik ısırma beni öldürmezse tahrik eder.

Hiçbir şey olmadı. Eskiden olurdu. Çok eskiden tenimde tenini hissetmem bile yeterdi. Şimdi acı ile boşluk, acı ile öfke, acı ile nefret arasında sıçrayıp duruyordum. Arzu yanımdan bile geçmiyordu.

“Hadi Tanya’yı gönder,” dedi fısıltıyla.

“Olmaz, çok işi var bugün, akşama kadar sabret,” dedim.

Sesim çok cilveli, çok inandırıcıydı. Yalandan sevindi. Benden bir sevişme vaadi koparmak sanki çok zormuş gibi.

Daha fazla ısrar etmedi. İstediği sevişmek değildi zaten, halimdeki tuhaflığı örtbas etmekti.

Bebekler kadar masum

Osman gider gitmez, mutfağı toplayan Tanya'ya "Bırak, ben hallederim. Sen bugün izin yap," dedim.

Kadıncağız kulaklarına inanamadı. Gece yarılarına kadar çalıştırırdık Tanya'yı. İzin istediğinde surat asardık. Yorgunluktan bayılacak hale geldiğinde, eline bir taksi parası tutuşturup Feriköy'e, kendi gibi köleleşmiş Moldovalı arkadaşlarıyla birlikte yaşadığı evine yollardık. Taksiye binmezdi, onca yolu yürürdü. Kişinev'in bir kenar mahallesinde bıraktığı, yüzlerini aylardır görmediği çocukları için para biriktirmeye çalışıyordu.

Çantasını kaptığı gibi fırladı. Fikrimi değiştiririm diye korkmuştu. Ara sıra yapardım. Ben de az aşağılık değildim. Tam gidecekken fikrimi değiştirirdim. Asansörü bekleyecek sabrı bile yoktu. Topukları eğrilmiş ayakkabılarının merdivenlerde çıkardığı sesi dinledim. Duyulmaz olunca kapıyı kilitledim. Zinciri taktım. Mutfağa dönüp dikildim.

Nereden başlayacağımı düşündüm. Önce sakinleşmeliyim dedim. Kendime bir Türk kahvesi yaptım. Ayaküstü yarısını içtim. Mutfağı öylece bıraktım. Yatak odasına gittim. Şifoniyerin en alt çekmecesine koyup en dibe ittiğim paketi çıkardım.

Osman'ın, içinde herhangi bir şey çalışılmayan çalışma odasına geçtim. Eşyanın çoğu babası merhum profesör Necmi Bey'den kalmaydı. Bir zamanlar bu taşyürek hocanın fakültedeki odasının demirbaşı olmuş, iki tarafı yere kadar çekmeceli, masif ağaç çalışma masasına gittim. Hocanın, orospu çocuğu Teoman'ın bir Osmanlı paşasından kaldığını iddia ettiği, şahane bir el işçiliği örneği olan ahşap döner koltuğuna oturdum.

Panjurlar inikti. Oda karanlıktı. Osman'ın "Hakiki Bauhaus" dediği harika çalışma lambasını yaktım. Tepsi biçiminde, gerilmiş deri şapkasıyla ışığı yumuşacık kırıp dağıtan, gerçekten harika bir lambaydı. O da babasından kalmaydı. Babasına da dedesinden kaldığını söylemişti. Dedesinin ayakkabı imalatçısı olduğunu da söylemişti. Deriden ve köseleden çok iyi anladığını. Osman ayakkabıcı dedesinin bu Bauhaus lambayı nereden bulduğunu bilmiyordu. Çocuk yaşta Kastamonu'nun fakir bir köyünden çıkıp İstanbul'a gelen, burada ayakkabıdan servet yapan dedesinin Bauhaus dönemi bir lambadan ne anlamış olduğunu çok merak ediyordu. Alay ediyor, gülüyor, "Allahın çarıklısı.. ne anlıyordu acaba bundan? Altına oturup iki satır kitap mı okudu?" diyordu.

Bauhaus kelimesini Osman'la tanıştıktan sonra duymuştum. Çaktırmadan, akıllıca sorular sormuş, biraz kitap karıştırmış, mimarlıkla, tasarımla ilgili okul gibi bir şey olduğunu öğrenmiştim. Daha fazlasını bilmem gerekmemişti.

Çocukluğumdan beri çok okurdum ben. Ali'den sonra ve Osman'dan önce, hayatımın Gün'lü zamanlarında da çok-çok-çok okumuştum. Elime ne geçerse okumuştum. Elime hep iyi şeyler geçmişti. O zamanlar da şiir okuyordum. Özlüyordum çünkü şiiri. Ama şiir okuduktan sonra bir süre kendimi çok kötü hissediyordum. Kendimi kötü hissedince de roman okuyordum. Trajik romanlar şiirin acısını temizliyordu. Ama iyi romanlar beni gene şiire itiyordu.

Şiir bana dokunuyordu. Daha doğrusu hayatımı sabitliyordu, acıyı daha derinden hissetmeme neden oluyordu. Krizlere giriyordum bu yüzden. Korkunç şeyler yapıyordum. Sarhoş oluyordum. Esrar çekiyordum. Hap atıyordum. Sürünüyordum. Her sabah başka bir yatakta uyanıyordum. Bazen yatakta bile olmuyordum. Çok aşağılanıyordum. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. Bu hallere düştüğümde Gün kıyameti koparıyordu. Sarsıyordu beni, aklımı

başıma getirmek için çırpınıyordu. Gün'ün de yardımıyla toparlanıyor, sefilliğimle barışıyor, biraz daha yaşamayı beceriyordum.

Merhum profesörün telkâri gümüş bir çerçevede duran, Taşkışla'nın kapısında çekilmiş, cüppeli, siyah-beyaz fotoğrafını elime aldım. Ömrünü kendini çok önemli biri zannetmekle geçirdiği çatık kaşlı, aşırı ciddi yüz ifadesinden anlaşılan bu kalın bok profesöre baktım.

Oğullarınızın halis birer orospu çocuğu olduklarından haberiniz var mı hocam? dedim. Sözün gelişi orospu çocuğu, diye ekledim. Yoksa muhterem ve zavallı anneleriyle bir ilgisi yok. Orospu olan benim annem.

Siz ki hocam dedim. Siz ki yığınla talebe yetiştirmiş, bilhassa altmışlı yıllarda okutulan bir sürü kıymetli ders kitabının yanı sıra, bir de "Türk Gençlerine Altın Nasihatler" adında, hayata dair her konuda işkembeden attığınız, uğrunda ölünecek değerler sıralamasında namusu, vatanı ve bayrağı birinci sıraya koyduğunuz, kadınların makyaj yapmasının başta iffetsiz görünmek ve erken yaşlanmaya neden olmak gibi pek çok zararını sıraladığınız, genç Türk kızlarına daima iffetli olmayı, genç Türk erkeklerine ağırbaşlılığı ve otoriterliği öğütlediğiniz, aşkı sakınılması lazım gelen lüzumsuz bir his değişikliği, evliliği her gencin üstüne titremesi şart olan mukaddes beraberlik, mastürbasyonu "Zararlıdır, kısırlık yapar, sakın ha!" diye nitelediğiniz, ana babalara evlatlarının terbiyesi için her fırsatta tırnaklarını batırarak kulak çekmeyi ve muhakkak, ömür boyu unutulmayacak birkaç tokat atmayı tavsiye ettiğiniz bir akıl fikir kitabı yazmışsınız.

Bu kitabın yazarı olan siz, oğullarınız birer orospu çocuğu olurlarken neredeydiniz? Osman'ın gözyaşları içinde anlattığı gibi, karınızı aşağılamakla mı meşguldünüz?

Babasının kitabını Osman'la birlikte defalarca okumuştuk. Her okuyuşumuzda gülmekten ölmüştük. En çok "Kendini Elleme"

bölümünde gülmüştük.

"Sen de elleme o zaman," demiştik.

Osman "Hiç yapmış mıdır acaba?" demişti.

"Yapmamış olması mümkün mü?" diye fikir yürütmüştük.

Bir keresinde Osman'ın kafası adamakıllı dumanlıydı. Yeni evlenmiştik. Henüz mutluyduk. Osman koynumda yatıyordu. Saçları yumuşacıktı. Gülerken gülerken gözleri yaşarmış, sonra ağlamaya başlamıştı. Hıçkırarak ailenize neler yaptığınızı anlatmıştı.

Karınız sizden habersiz dışarı çıkmasın diye ayakkabısının altına tebeşirle çarpı çizermişsiniz hani. Bu yöntemi bir hikâyede mi okumuşsunuz, ne yapmışsınız. Övünürmüşsünüz bununla. Akşam eve gelir gelmez karınızın ayakkabılarının altını kontrol edermişsiniz. Tebeşir silinmişse kadıncağızı dövermişsiniz. En çok ağzına vururmuşsunuz, karınızın ağzına takıkmışsınız. Yüzüne vursam görünür, dövdüğüm anlaşılır diye düşünmezmişsiniz bile. Karınızı zaten dışarı çıkarmazmışsınız.

Bir gün Osman çok hastalanmış. Annesi bir türlü size ulaşamamış. Üniversitede senato toplantısındaymışsınız. Bundan daha önemli bir işiniz olamazmış. Kadıncağız ne yaptıysa Osman'ın ateşini düşürememiş. İlaç alması gerekmiş. Eczaneye evde giydiği terliklerle gitmiş. Sokaklarda dize kadar kar varmış. Döndüğünde ayakları sırılsıklammış. Düştüğü durumdan o kadar utanıyormuş ki, sizin gelmenize yarım saat kalıncaya kadar, bağıra bağıra ağlamış. Yine de size isyan etmeyi aklından bile geçirmemiş.

Sonra Osman ilkokula başlamış.

Bir gün okuldan tebeşir getirmiş annesine. "Al sen çiz," demiş. Annesinin o anki yüzünü hiç unutamazmış. Hileyle tanışmanın insanı kötülüğe iten hazzı varmış yüzünde. Dakikalarca, gözlerini ayırmadan elindeki tebeşire bakmış karınız. Sonra kocaman gülümsemiş.

Ama siz Teoman'ı mükemmel bir yalaka, iyi bir muhbir, şahane bir küçük Hitler olarak yetiştirmişsiniz. O akşam eve döndüğünüzde, daha siz paltonuzu çıkarmadan annesini ve abisini size ihbar etmiş. Annesinin "gezmeye" gittiğini, Osman'ın okuldan "çaldığı" tebeşirle ayakkabısının altına çarpı çizdiğini söylemiş. En vurucu kelimeleri seçmeyi iyi biliyormuş.

İkisini de cezalandırmışsınız. Osman'ın iki elini Henry Schwander piyanonun tuşlarına koydurmuşsunuz. Piyanonun kapağını indirip indirip parmaklarına kırasıya vurmuşsunuz. Sol el: Bu elinle mi çaldın o tebeşiri? Sağ el: Bu elinle mi verdin annene çaldığın tebeşiri? Gezmeye gittiği için annesinin dudaklarını yolmuşsunuz, paramparça kanatmışsınız. Küçük Hitler Teoman yanınızda dikilip izlemiş. Kaşı bile oynamamış. Ana-oğul birbirlerine sarılıp ağlamışlar. Osman kırılmaya çeyrek kalmış elleriyle annesinin yüzüne ıslak havlu koymuş.

Küçük Hitleriniz size o kadar sadıkmış ki, tebeşirle çarpı çizmeyi bırakmışsınız. Gerek kalmamış. Teoman varmış artık.

Yıllarca çalıştığı fakültenin amfilerinden birine adı verilen bu saygıdeğer hocanın resmine bakarken benim annemin de dövüldüğünü hatırladım. Babam dövmüştü. Babam da aynı Necmi Bey gibi, annemin yüzüne vurmuştu. Annemin yüzünü duvara vurmuştu. Ben de dövülmüştüm. Benim de yüzüme vurmuşlardı. Demek ki dayak ve güzellik kalıtımsaldı.

Ama ben daha da dövülecektim. Hatta öldürülecektim. Sonsuza kadar kaçamazdım. Yaptığımı bana er-geç ödeteceklerdi. Hocanın fotoğrafta tıpkı Teoman'ınkine benzeyen yüzüne bakarken, başıma gelmesi muhtemel şeyleri, öldürülmem ihtimalini düşünmekten kaçındım. Düşünürsem yapamazdım. Hayatımın dışı başkalarını, içi beni yakıyordu. Çok fena yakıyordu. Artık dayanamıyordum. Hem artık korkunun ecele faydası yoktu.

Çalışma masasının sağ tarafındaki çekmecelerden en alttakini çektim. Antika masa çok bakımsızdı. Çekmecelerin kenarları tahta kurdundan delik deşik olmuştu. Adamakıllı cilalanması, deliklerin ilaçla doldurulması gerektiğini düşündüm. Teoman'dan ve Osman'dan, onların babası olduğu için Necmi Bey'den ve onun her türlü hatırasından nefret ediyordum. Ama bu masayı seviyordum.

Mutfakta neyin nerede olduğunu pek bilmesem de, burada neyin nerede olduğunu çok iyi bilirdim. Bu odayı Osman'dan çok ben kullanıyordum. Bu odada kitap okuyor, gündüzleri bu odada uyuyordum. En alt çekmeceden krem rengi, ipeksi dokulu bir tomar lüks zarf çıkardım. (Osman her şeyin en lüksünü kullanmayı severdi.) Zarfları siyah deri sumenin üstüne yaydım. Taşyürek profesörden kalma, altın uçlu Mont Blanc yazmıyordu. Mürekkebi bitmişti. Çekmeceden mürekkebi çıkardım. Kaleme koyu yeşil mürekkep çektim. Zarflardan birinin üstünü karalayarak kalemin iyi yazıp yazmadığına baktım. İyi yazıyordu. Ama mürekkep akıtıyordu. Yazarken parmaklarım yemyeşil lekeleniyordu.

Zarflara alıcıların adlarını, adreslerini yazmaya başladım. Okunaklı, güzel bir yazı olsun istiyordum (saçmaydı). Ama titreyen elimi bir türlü kontrol edemiyordum. Her birine özenerek başlasam da, son kelimelere geldiğimde iyice bozuluyordu. Gene de hepsini okunaklı bir biçimde yazmayı başardım.

Osman orospu çocuğu Teoman'ın pis rüşveti olan piyano mağazasını açabilmek ve kendini işadamı zannedebilmek için Berlin'de şirket şirket koştururken, hatta bir köşe başında, attığı tokatla beni yere yıktığından beri yüzünü görmeyi reddettiğim annemle burun buruna gelirken (hayat bu, olur olur), annem ve kocam birbirlerini tanımadıkları için geçip giderlerken yollarına, nasıl bir skandala yol açacağını kolayca tahmin edebildiğim ve sabırla çoğalttığım CD'leri,

yetmiş küsur saattir göndersem mi göndermesem mi diye düşünüp durduğum CD'leri tek tek zarflara koydum.

Her zarfa kendi el yazımla yazdığım bir not ekledim. Nota ne yazacağımı uzun boylu düşünmedim. Nasıl olsa görüntülerde her şey vardı. Her şey. Hâlâ anlamayanlar için, hâlâ Uluçmüdür'e toz kondurmak istemeyenler için tarihimizi bir de kameranın karşısına geçip anlatmıştım, ağlayarak. Bu nedenle kısa bir cümle yazdım.

"Bu CD'de izleyeceğiniz her şey tamamen gerçektir. Bizzat kayda aldım ve kendi irademle gönderiyorum. Bundan sonra olacaklara hazırım."

Adım, kızlık ve evlilik soyadım. Tarih ve imzam.

Hiçbir şeyi toplamadım. Mürekkep şişesinin ve taşyürek profesörün altın uçlu dolmakaleminin kapaklarını kapatmadım. Zarfların tomarını, kaliteli mektup kâğıtlarını, internette birer birer arayıp bulduğum adreslerin listesini ve çoğalttığım CD'lerden birini öylece masanın üstünde bıraktım. Telefonla kurye çağırdım.

Kendimi gizlemiyordum. Aksine, ifşa ediyordum. Osman'ın bütün bunların benim elimden çıktığını anlamasını istiyordum. Artık inkâr edemesin, görmezlikten gelemesin.

Boynumdaki şahdamarımın her zamankinden daha güçlü attığını duyabiliyordum. İçimde müthiş, sarhoş edici bir heyecan vardı. Ama hâlâ korkunun izi yoktu.

Giriş kapısı çift kanatlı, kanatları bronz tutamaklı gösterişli palasımızın ahşap kafesli asansörü gene takılmıştı. Kurye mecburen merdivenleri tırmanıyordu. Botlarını sürüyor, ayak sesleri giderek yakınlaşıyordu. Altıncı kata ulaştı. Zili çaldı. Hemen açtım. Orta yaşı geçmiş, şişman, zavallı bir adamcağızdı. Öyle yorulmuştu ki, nefesi bir türlü düzelmiyordu. Makbuzu doldururken kaba, çatlak ellerine baktım, kıpkırmızıydı. Kalem parmaklarının arasında kayboluyordu.

Haline acıdım. Bu zavallı kuryenin her günü yarını olmayan bir gün gibi yaşadığını, kısa bir gelecek için bile ümitlenemediğini düşündüm.

Sanki ben farklıydım. Ben de hâlâ her günü yarını olmayan bir gün gibi yaşıyordum. Kaç günlük yarınım kaldığını tahmin bile edemiyordum. Adamcağıza zarfları teslim ettim. Parasını ödedim. Hiç değilse bugünü kurtarsın diye, gözlerinin hayretle açılmasına yol açacak kadar iyi bir bahşiş verdim. Kapıyı zincirleyip banyoya girdim.

Banyoda her zamanki gibi kötü bir koku vardı. Oturduğumuz palas seçkindi, güzeldi, ama çok eskiydi. Çatısı akıyor, kanalizasyon boruları sızdırıyordu. Osman benim ısrarımla baş edememiş, sonunda ev sahibine "Şu boruları yaptır," demişti. Ama adam "Sen önce kiranı öde," diye cevap vermişti. Yedi aydır kirayı ödeyemiyorduk. Mahkemelik olmuştuk.

Ama sonunda ödedik. Kredi kartları ve tüketici kredileri borçlarımız, Tanya'nın biriken aylıkları ve tüm faturalar ödendi. Bankaya para yattı. Ekonomimiz bir gecede düze çıktı. Ev yiyecek içecekle dolup taştı gene. İçki dolabımız eski haline geldi. Osman çılgınlar gibi giysi alışverişi yaptı. Yurtdışı tatili planları yaptı. Osman yeni hayal âleminin kapılarını aralamak için orospu çocuğu Teoman'la işbirliği yaptı. Başına taş düşmüştü sanki Teoman'ın. Abisi birdenbire kıymete binmişti. Kıymete binen şeyin ne olduğunu ben çok iyi biliyordum. Buna isyan ediyordum. Ama benim isyanım hep içe doğru yanmış, harlanamadan sönüp gitmişti.

Bu kez öyle olmayacaktı.

Aşkımızın ipini çektiğim o ilk geceden sonra, Teoman, abisine sağlam bir havale yapmış, sonra da bize gelmişti. Borçlar ödenene kadar yüzü belirsiz bir kederle kararmış, ufalmış görünen, hasta olup yatan Osman canlanmış, neşelenmişti. Yerinde duramıyordu. Teoman'a tüm kalbiyle minnettar görünmeye, onun ne kadar iyi yürekli, ne

kadar harika bir kardeş olduğuna kendini ve beni inandırmaya çalışıyordu.

Teoman sanki daha önceki sıkıntılarımızı da halletmiş, her defasında imdadımıza yetişmiş gibi konuşuyordu. Oysa hesaptan kitaptan hiç anlamayan, sonuçlarıyla mücadele etmekten korktuğu için toplama çıkarma bile yapmaktan kaçınan abisinin şirketteki hakkına daha yıllar önce el koymuştu. Burgazada'daki evi bile elimizden almıştı.

Osman küçülürken Teoman büyümüştü.

Teoman büyürken benim sırtıma basmıştı.

"Abi sıkıntınız vardı da niye söylemedin? Halletmiştim çoktan," demişti.

Nasıl sahtekâr, nasıl yalancı ve iğrençti. Sanki Osman hiç yakınmamış, kaç kere kapısına gidip yalvarmamış gibi konuşuyordu. Bunu nasıl yapabiliyordu?

"Tamam, kriz ağzımıza sıçtı, ama ölmedik. O kadar da değil. Kardeşiz oğlum biz!" demişti. Sonra bana bakarak ve sinsice, haince gülümseyerek eklemişti. "Daha ihtiyacınız olursa çekinmeyin. Bir şekilde ayarlarız!"

Bir şekil! O şekil hayvanlıktı, insanlıktan çıkmaktı. Ama Osman ve Teoman bunu hiç sorun etmiyorlardı. Benim sorun etmemi de istemiyorlardı.

Bu konuşmalar olurken İstanbul'a akşam iniyordu. Hava çok soğumuştu. Poyraz camları zorluyordu. Ama kaloriferler deli gibi yandığı halde benim içim titriyordu. Tanya market, şarküteri ve kasap alışverişini yapıp gelmişti. Mutfakta harıl harıl yemek yapıyordu. Mutfaktan kavrulan soğanın, ezilen sarmısağın, pişen etin kokusu geliyordu.

Teoman kanepenin tam ortasına oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, kollarını iki yana uzatmıştı. Kral gibi oturuyordu. Öyleydi,

orospu çocuklarının kralıydı. Viski içiyordu. Badem ve çikolata yiyordu. Osman arada coşuyor, hep beraber, (tombalacık Leylacık da dahil) Kenya'da safari yapalım.. Arjantin'de karavan kiralayalım.. Alaska' da Buz Otel'de kalalım.. Şarm El-Şeyh'e dalışa gidelim.. Norveç'te fiyortların üstünden uçalım.. gibi, servet gerektiren, abuk sabuk tatil önerilerinde bulunuyor, hayatımızı yoluna koyan Teoman kral kral oturup başını sallıyordu.

Teoman bir Osman'a, bir bana bakıyordu. Gözlerimden ateş çıktığını gördükçe gülümsüyordu. Gülümsemesi kurşun gibiydi. Beni canevimden vuruyordu. Benim gözlerimden ateş çıktığını Osman da görüyordu. Görmemiş gibi yapıyordu.

Garip ikililer halindeydik. Bir an Osman'la ben ikili oluyorduk. Aynı düşünceyi birbirimizin zihnine akıtıyorduk. Sonra Osman'la Teoman aynı düşünceyi paylaşarak ikili oluyorlardı. Ya da Teoman ve ben zehir gibi bakışarak ikili haline geliyorduk. Aynı sır üçümüzün arasında dönüyordu. Dönerken şekil değiştiriyordu. Üçümüz de o geceler boyunca neler olup bittiğini bildiğimiz halde bilmiyormuş gibi davranıyorduk.

Ama ben onlardan fazla bir şey biliyordum. Bu fazla şeyin üçümüzün de sonunu getireceğini onlar bilmiyorlardı.

"Yemeğe kalsana.. Tanya böfstrogonof yapıyor," demişti Osman.

Tanya harika bir aşçıydı. Kendi yöntemleri vardı. Mesela Rus salatasına kornişon yerine kapari çiçeği koyuyordu. Ispanağı sütle pişiriyordu. Pirinç pilavına limon sıkıyor, bir tane kesmeşeker atıyordu. Borş çorbası, pojarskiye ve piliç kievskide kimse eline su dökemiyordu. Tanya yemek yapmayı çok seviyordu. Osman'ın arkadaşları veya siftineceği dostları bize geleceği zaman, yemek yapacağı için, içi içine sığmıyordu.

Teoman yemeğe kalmayı kabul etmemiş, "Leyla bekliyor, yemeğe çıkacağız," demişti. Gülümsemiş, avucunu dizine vurup fırlamıştı.

Zengin kalkışı yapmıştı. Haklıydı. O zengindi, işi gücü vardı. Osman'ınki gibi sınırsızca boş zamanı, mühim bir meşguliyet süsü verdiği oyalanmaları yoktu. Teoman'ın hayatının her saniyesi ölçülebilir bir değer taşıyordu.

Teoman kapıya giderken abisini ensesinden tutup kendine doğru çekmiş, karnına yumruğuyla şakadan bir-iki vurmuş, he he he.. diye gülmüştü. Her ikisi de birbirlerine duydukları sevgiden ve coşkudan kanatlanmış gibi yapıyorlardı. Nerdeyse uçacaklardı.

Teoman "Oğlum acayip iyi görünüyorsun ya.. salona her gün mü gidiyorsun, n'apıyorsun?" demişti.

Salona her gün giden, ağırlık kaldırırken boyun damarları hortum gibi şişen Osman, "Sen de git be oğlum.. şu göbeğe bak. Leyla'ya ayıp lan.." demişti.

Şekerli şekerli, ağdalı ağdalı, yapışık yapışık gülüşmüşlerdi. Sahte sevecenlikten ölüyorlardı. Teoman hazdan kudurmuştu. Sadece işini halletmiş, zenginliğe (değilmiş gibi), güce, bir çeşit iktidara yelken açmış olmanın hazzı değildi bu. Beni bitirmiş, abisini pezevenk yerine koymuş olmanın güçten de, paradan da büyük hazzıydı.

Teoman giderken bir zamanlar birini çok sevdiğim bu iki kardeşten şimdi ölesiye tiksindiğimi düşünüyordum.

Teoman tetikçi, Osman azmettirici ya da her ikisi de her ikisiydi. Ben kurbandım. Ben sadece kurbandım.

Ama dürüst olmalıydım.

Beni Teoman kurban etmemişti. Osman da etmemişti. Ben daha yıllar önce, kendimi bizzat, kendi irademle kurban etmiştim. Ben hayatta bir kurban olarak var olmuştum. Kurban olmayı kabul etmeyebilirdim. Ama etmiştim. Dünyaya kurban edilmeye hazır gözlerle bakmak, hayır demekten kolaydı. Mağdur olmak cesur olmaktan çok daha kolaydı. İnsan cesareti seçemezse kurban olmayı kendiliğinden seçmiş oluyordu. İnsan mağdur olmanın suçsuz olmak

anlamına geldiğini sanıyordu. Oysa mağdur olmak, suçsuz olmak değildi. Ölesiye tiksindiğim iki kardeşe bakarken anlamıştım bunu. Hayatım boyunca kurban olmayı seçtiğimi anlayınca kendimden de tiksinmiştim.

Ama madem ki kendimi kurban etmiştim, sonuna kadar gitmeliydim. Kurbanlıklar sonunda kesilirdi, ölürdü. Kurban olmanın doğası buydu.

Biriken kiralarına kavuşan ev sahibi eve usta göndermişti. Usta banyoyu incelemiş, ultra anormal bir fatura çıkarmıştı. Ev sahibi "Bu kadar parayı hayatta ödemem!" demişti. Oysa onun ödemesi gerekiyordu. Borular evin demirbaşıydı.

Osman'a "Kiradan keselim. Herife zaten çuvalla para ödüyoruz," demiştim.

Kabul etmemişti. Ev sahibiyle takışacak, itiraz edecek, diretecek gücü yoktu. Ama ev sahibiyle takışamam dememişti, boruların değiştirilmesi için yerlerin kırılması gerektiğini bahane etmişti.

"Güzelim mozaikler mahvolur, yazık.." demişti, sanki çok umursuyormuş gibi.

Oysa usta mozaiklere dokunmayacağını söylemişti. Sadece iki karo çıkaracak, sonra aynen yerine koyacaktı.

Osman kötü kokunun kaynağını kurutamayınca, yokmuş gibi yaptı. Banyoda kokulu bir mum yakıyor, içerisi tropikal meyve veya lavanta veya hindistancevizi, limon, çikolata, çilek, vanilya kokuyor, böylece kanalizasyon boruları sızdırmıyormuş, hayatımız bok kokmuyormuş, her şey yolundaymış gibi oluyordu.

Compact disc

Ali'nin kanepesi pencereye bakıyordu. Penceresi İstanbul'a bakıyordu. Ali'nin geniş penceresinden için için kaynayan, huzursuz bir İstanbul görünüyordu.

İstanbul beni konuştuğu için huzursuzdu.

Öyle olmasını diliyordum.

Korkudan titreyerek gökyüzüne bakarken, adımın ve yaptığım şeyin iğrenç kelimeler, galiz kahkahalar, kirli ihtiraslar, korkunç öfkelerle yüklenip çoğalarak atmosferde dolaşmaya başladığını düşünüyordum.

CD'leri kuryeye teslim edeli üç saati geçmişti. Düğmeye basılmış olmalıydı. Sayısız telefon ve internet hattının ucunda, üçlü beşli grupların arasında adım telaffuz ediliyor olmalıydı.

Taşları yerinden oynatmıştım. Duvarlar birbiri ardına yıkılmaya başlamış olmalıydı.

Her biri diğerinden önemli, her biri diğeriyle rekabet ve çıkar çatışması içinde olan yirmi kalın adama gönderdiğim CD'deki görüntüler kopyalanıyor, sonsuz sayıda artıyor, böylece uzay bizim olabilecek en iğrenç görüntülerimizle doluyor olmalıydı. Bu keyfine düşkün, muktedir beyler filmi indirmeye üşenebilirler, açmadan çöpe atabilirler diye endişe ederek maille göndermemiştim. Gerçi tefrika edebilirdim. Yirmi kalın adam için daha heyecanlı olurdu. Ama internet başında parçaların yerlerine ulaşmasını bekleyecek sabrım yoktu. Ayrıca Osman'ın iş seyahati kısa sürebilirdi. Her an işadamı olamayacağını anlayabilir, bir anda yeni hayallerinden vazgeçebilir, erken dönebilirdi. Yakalanabilirdim.

Sabırsızdım, pişman olmuştum. Maille de göndermeliydim diye düşünüyordum.. parça parça.. fragmanlar halinde.. Nasıl olsa kesip biçeceklerdi. Olduğu gibi yayınlamaları imkânsızdı.

Belki de sandığım kadar hızlı gelişmeyecekti skandal. Kurye CD'leri yerlerine henüz ulaştırmış, bir kısmını daha ulaştırmamış bile olabilirdi. Belki birbirinden mühim bu yirmi adam, her biri kendi odalarında ferah ferah, geniş geniş kahvelerini içerken ve memleket ahvali üzerine geyik yaparlarken, sekreterlerinin teslim aldığı CD'de uyuyan hazineden habersizdiler.

Belki çok yavaş başlayacaktı süreç. Biri merak edip izleyecek ve izleyince aklı duracak, ama haber atlatmak için çenesini kapatıp tedbir alacaktı. Belki subaşını tutmuş muktedirlerden biri olayı örtbas etmek isteyecekti. Bundan kendine de bir bok bulaşır, kendi kirli çamaşırları ortaya çıkar diye korkacaktı. Skandalın patlaması uzun sürebilirdi.

Bilemiyordum.

Ama çok da uzun süremezdi. Mümkün değildi. Birbirlerine karşıt, birbirlerinin yüzüne dost, arkalarından düşman adamlara göndermiştim. Yazdığım not fena halde kışkırtıcıydı. Notu okuyan yirmi adamın en azından biri, ne var bu CD'nin içinde diye merak edecekti.

CD'yi izlediği anda dünya duracaktı.

Daha ilk karede.

Eğer skandal tahmin ettiğim hızla gelişirse, akşam haberlerinden itibaren sadece İstanbul değil bütün ülke, huzursuzca değilse de heyecanla beni konuşacaktı. Gündem olacaktım. Belki de olmuştum, ama ülke bunu henüz bilmiyordu. Yarattığım olayı izleyenler izlemeyenlere anlatacak, herkes televizyon başında gece haberlerinde tekrarını bekleyecekti.

Daha ölmeden öldürülecek, yerden yere vurulacaktım.

Ortalık karışacak, muhabirler seçkin palasımızın önünde kamp kuracaklardı. Phoenix ortaya çıkacaktı. Tüm ekranlarda, üzerini buzlayarak yayınlayacaklardı. Belki annemin varlığı keşfedilecek, Berlin'deki muhabirlere adı verilecek, acilen bulunması, kendisine mikrofon uzatılması ve benimle ilgili sorulara cevap vermesi istenecekti. Olup biteni öğrenince annem kalp krizi geçirecekti. Ölecekti. Belki de hiçbir şey olmayacaktı. "Öyle birini tanımıyorum, benimle bir ilgisi yok," diyecekti. Diyebilirdi. Annem bunu yapabilecek biriydi.

Ama Osman ve Teoman çılgına döneceklerdi.

Sırtını Uluçmüdürdayısına dayamış, iktidardan itibar ve kuvvet devşiren ailenin el bebeciği gül bebeciği Leyla'nın da hayatı dağılacaktı. Hayatın çok büyük oranda kötülük, yalan ve acıdan yapıldığını, anne babasının ördüğü, Uluçmüdürdayısının bekçiliğini yaptığı güvenli kozanın içinde, kötülüğün çok uzağında olduğunu sanırken, bütün bunların gelip kendisini bulmasının mümkün olabileceğini öğrenecekti. Dengesini kaybedecek, üstüne bastığını bilmediği mayın patlayacaktı. Mini minnacık Leylacık dolaylı da olsa kötülükten etkilenecek, Teoman'la birlikte havaya uçacaktı. Uluçmüdürdayısıyla birlikte ailesinin devrilmesi bir yana, yakın bir gelecekte kurmayı hayal ettiği mutlu yuvanın efendisinin orospu çocuklarının kralı olduğunu öğrenince asıl, yıkılacaktı.

Ama belki de mahvolacaklarını sanırken tamamen yanılıyordum. Onlar kendilerini kurtarmak için bir çıkar yol bulurlardı. Her defasında bulmuşlardı. Her defasında sütten çıkan ak kaşıklardı onlar. Gerçi bu defa bulamasınlar, çıkamasınlar, süt kadar lekesiz-bembeyaz-saf-temiz kalamasınlar diye elimden geleni yapmıştım.

Neler olacağını tahmin edemesem de, Osman'a ve Teoman'a bir şeyler olacağı kesindi. Bu geceden itibaren hayatları dünkü gibi devam edemezdi.

Büyük gürültü çıkacaktı.

Ağlamalar, zırlamalar, korkular, avukatlarla toplantılar yaşanacak, dehşet tadılacak, Osman saklanacak, Teoman beni bulup gebertmek için kıvranacaktı. Hünkâr Hanımefendi hastanelik olacaktı. Oğulları çıldıracaktı. Uluçmüdür'ün kerli ferli, bond çantalı, iphone'lu ve blackberry'li, gömlek manşetleri kol düğmeli ve ipek iplikle inisyalli, şunlu bunlu avukatları ve daha bir sürü ilgili ilgisiz kişiler el birliğiyle beni suçlayacaklar, bu kötülük cephesinin karanlık tetikçileri ipimi çekmek için, beni asmak için, beynimi dağıtmak için, yaptığımı ödetmek için işe koyulacaklardı.

Kuşkusuz, Uluçmüdür her şeyi inkâr edecekti. "Montaj!" diye haykıracaktı. Burnuna dayanan mikrofonlara alnının açık olduğunu, veremeyecek en ufak bir hesabının bulunmadığını, sapına kadar dürüst, cesur, mert, yiğit, kahraman, haysiyetli, şerefli, onurlu, nurlu, saygın, vesaire kişiliğiyle işlerini bozduğu suç çetelerinin düzenlediği adi, şerefsiz, ahlaksız, iğrenç, tiksinç, galiz, menfur, vesaire bir komployla karşı karşıya olduğunu, bunu asla ama asla yanlarına bırakmayacağını, gittiği yere kadar, gittiği yerde ölüm olsa bile dibine kadar gideceğini söyleyecekti. Uluçmüdür istifasını vermeyeceğini, çünkü kendisinin sütten çıkan en bembeyaz kaşığın, hatta ak ve helal sütün ta kendisi olduğunu iddia edecekti.

Dimdik durup sağ elini pantolon cebine sokacak, sol eliyle iğrenç kravat iğnesine dokunacak, konuşurken ikide bir burnunu elleyecek (yalancılar böyle yapar), titanyum çerçeveli gözlüğünü geriye itecek, düşük iğrenç bıyıkları titreyecek, inandırıcı olmak için çırpınacaktı. Uluçmüdür bakanlığın ya da hesap vermek için nereye gidiyorsa artık, oranın kapısında, yolunu kesen muhabirlere ne kadar şerefli haysiyetli, bıdı bıdı bir adam olduğunu, tek leke bulunmayan mesleki mazisini sayısız takdirnamenin (cilalı pırıl pırıl) doldurduğunu anlatırken,

birtakım karanlık kılıklı adamlar İstanbul sokaklarına dağılmış, yaptığımı ödetmek için tırım tırım beni arıyor olacaklardı.

Cezam kesilecekti. Kim bilir daha başka neler olacaktı.

İnşallah böyle olurdu.

Böyle olursa aşkımızın da hayatımızın da ipini çektiğim gecelere değerdi.

Aslında ipini çektiğim gecelerin de, aşkımız adı altında yaşadığımız yalan zamanların da bir önemi yoktu. Ama böyle olursa, bütün ömrüme, sefilliğime, düşe kalka, kusa kusa yaşadığıma değerdi.

Ali'nin kanepesinde oturuyordum. Korku damarlarımda uğulduyordu.

Ya değmezse? diye düşünüyordum.

Ya bütün bunlar olmazsa.. öldüğümle kalırsam.. Teoman umurumda değil, gebersin.. ama ya Osman'ı da öldürürlerse.. Osman çok zavallı bir adam, ölümü de hak etmiyor.. hem güzel zamanlarım da oldu onunla.. ya öldürürlerse.. alnına silah dayadıklarında altına kaçırırsa.. köpekler gibi..

Osman'ın ayakkabıcı dedesinin Gedikpaşa'daki imalathanesinde dayaktan öldürdüğü, korktuğu zaman ortalık yere işeyiveren köpeği Cambaz gibi.

Cambaz zavallı bir sokak köpeğiymiş. Osman'ın gaddar dedesi geceleri imalathaneye bekçilik yapsın diye sokaktan almış. Adını Cambaz koymuş. Eğitebileceğini sanmış. Eğitmek için çok uğraşmış. Hayvanı köseleden yaptığı kırbaçla dövermiş. Cambaz çok korkakmış. İkide bir korkar, korkunca işer, işeyince dayak yer, dayak yiyince korkar, korkunca gene işer, işeyince gene dayak yermiş. Birkaç yıl içinde ölmüş.

Osman liseye kadar geceleri yatağına işemiş. Annesi ve Osman, bu sırrı Teoman'dan saklamışlar. Ama çok zor olmuş. Osman'ın hayatının en zor eylemi korkunca altına işediğini kardeşinden saklamak olmuş.

“Bir dedikodu gibi gelişti kış”

Başıma neler gelebileceğini dehşet içinde aklımdan geçirirken Ali elimi tutuyordu. Saçlarıma ne olduğu konusunu geçmiştik.

Ali beni içeri aldıktan, “Benden bir şey bekleme.. kimseye bir şey verecek halim yok,” dedikten sonra, saçsız başımı gördükten ve yanıma oturup şefkatli elini yanağıma dayadıktan sonra, gözle görülür bir acıyla “N’oldu sana böyle?” dedikten sonra, saçlarıma ne olduğunu konuşup bitirmiştik.

Ali’nin sesinde ve ellerinde dünyanın bütün şefkatleri vardı.

Aşkımızın ipini çektiğim o geceyle başlayan süreci, yetmiş küsur saat öncesini, yirmi adama yolladığım CD’lerin içindekileri, her-her-her şeyi, ağzımdan çıkan her cümlede yanıp kavrularak bir kez de Ali’ye anlatacaktım. Ağlamaktan yorgun düşmüştüm. Aklımdan hayatım boyunca işediğimden daha fazla ağladığım geçiyordu. Beremle kazağımın kolları yüzümü gözümü silmekten sırılsıklam olmuştu. Merhamete muhtaçtım.

Sonunda “Beni bu gece misafir et.. senden başka kimsem yok..” diyebilmiştim.

Öleceğimi sandığım bir andı. Ali’nin o güzelim siyah gözlerine bakıyor, aynı anda, insan ağlamaktan ölebilirmiş diye düşünüyordum.

Sonra kendime ölmekten korkuyorum, niye korkuyorum? diye soruyordum. Ölüm bu boktan yolun sonuydu. Bunda korkacak ne vardı?

“Beni öldürecekler.. beni bulup öldürecekler..” dedim.

Gücüm tükenmişti. Sesim çıkmıyordu. Çıksa, Ali’ ye, sakla beni. Al. Bağrına sar. Teninle kaynaştır. Koynunda unut beni. Göğsünde fazladan bir kemik olayım. Madem bu dünyadan topuklamak

istiyorsun, beni de al, beraber ölelim. Ölüp çürüyelim. Herkes canlı canlı çürürken biz ölüp çürüyelim. Toprak olalım. Toprak olunca hiç doğmamış gibi olalım, diyecektim. İçimde öylesine acı bir haykırış vardı.

Ali'nin gözleri dehşetle, merhametle, sevgiyle doluydu. Neler yaşadığımı bilmediği halde, benim için üzüldüğünü görebiliyordum. Avucumda kıvırıp durduğum, gözyaşlarımla sırılsıklam olan beremi aldı, sehpaya bıraktı. Beni kendine çekti. Yumuşacık sarıldı. Bir bebeğin başını sarar gibi, avucunu kafatasımın arkasına dayadı, yüzümü omuzlarına bastırdı. Ali'nin unutalı yıllar-yıllar-yıllar olan kokusunu yeniden duyunca burnumun direği sızladı.

Ali'nin kokusunu unutmamış oluşuma şaşırdım. (Ama kokunun böyle bir şey olduğu söyleniyordu. Hafızada daha derin bir iz bıraktığı, hemen hatırlandığı.)

Parmaklarının şefkati kafatasımda dolaşıyor, dolaştıkça beni yakıyordu. Kendimi hayata doyamadan öleceği garanti, kimsesiz bir bebek gibi hissettim.

"İlle ölünecekse, beraber ölürüz," dedi.

Hayatımda duyduğum en güzel cümleydi. Hayatımda gelmiş geçmiş her şeyden daha güzeldi. Bana bugüne kadar bundan daha güzel bir şey söyleyen olmamıştı. Yüzde biri kadar söyleyen bile olmamıştı. Osman bir sürü güzel söz söylemişti. Ama beni inandıramamıştı. İnanamadıktan sonra güzel sözlerin bir anlamı olmuyordu.

Ali "Sana hiçbir şey olmayacak," dedi.

"Neler yaşadığımı bilmiyorsun.. senin hayatını da tehlikeye atıyorum.." dedim.

Aldırmadı. Islak gözlerimi defalarca öptü. Her öpüşünde tıkanan göğsüm biraz daha açılıyor, ciğerlerime daha çok hava giriyor, içim ılık bir şeyle doluyordu. Bedenimi boş bir çuval gibi ona bırakmıştım. O

gözlerimi, şakaklarımı, yeşil mürekkeple lekelenmiş parmaklarımı öpüyordu. Beni acıyarak, yaşadığım dehşeti unutturmak isteyerek, üzülerek seviyordu. Yatıştırıyordu beni. Okşuyordu.

Soluğum düzelince "Hadi uyu biraz," dedi.

"Dinlemeyecek misin beni?"

"Önce uyu.. sonra anlatırsın."

Huzurla doldu içim. Uykunun vaadi bile içimi huzurla doldurmaya yetmişti.

"Beni misafir edecek misin?" dedim yine.

Acınası bir haldeydim. Sorumun cevabını tekrar tekrar işitmek istiyordum. Hayatım buna bağlıydı. Ali' den başka kimsem yoktu. "Birlikte ölürüz," diyene kadar Ali'nin de kimsem olduğundan emin değildim.

"Ne kadar ömrüm kaldıysa, seninle geçireceğim," dedi.

İnandım.

Ali bana hiç yalan söylememişti. Beni kırmıştı, çok üzmüştü, terk etmişti, ama hiç yalan söylememişti. Seni asla terk etmeyeceğim dememişti. Aksine, "Bana bağlanma, ben bağlanılacak bir adam değilim," demişti. Sonra bırakıp gitmişti.

Çizmelerimi çıkardı. Bacaklarımı kanepeye yerleştirdi. Başımın altına bir yastık koydu. Üstüme yumuşacık bir battaniye örttü. Tam kalkıyordu, elini sımsıkı tuttum.

"Gitme!" dedim.

"Müziği kapatacaktım," dedi.

"Kalsın," dedim. "Ne bu çalan?"

"Bir filmin şarkısı."

Müziğe kulak verince hemen hatırladım. Bilmez miyim hiç? Lekesiz zihin.. sonsuz gün ışığı.. ölüm yani. O anda bütün sözcükler ve düşünceler zihnimde ölüme bağlanıyordu.

I need your lovin' like the sunshine. Everybody's gotta learn sometime.

Kendimi bu korkunç kederli şarkıya bıraktım. İçimi doldurup soluğumu zehirleyen korku uçup gitmişti. Ölmüş kadar huzurluydum. Biliyordum.. burada doğru yerde olacağımı biliyordum.. diye içim çağıldarken uyumuşum.

Uyandığımda gökyüzü kopkoyu bulutlarla kaplanmıştı. Bazıları siyah denecek kadar kararmıştı. Kar yağacak gibiydi. Ali pencerenin önündeki koltukta oturuyordu. Başını gökyüzüne çevirmişti. Pencere yine o güzelim profiliyle dolmuştu. İçimde müthiş bir sessizlik vardı. Beklenmedik bir huzura kavuşmuştum. Öylesine hafiflemiştim ki, olacaklar artık umurumda değildi. Ölümüm bile umurumda değildi. Ali'nin sigarasından yükselerek başını hale gibi saran dumana baktım.

"Bir dedikodu gibi gelişti kış / Dondu belleklerde bir daha unutulmadı," dedim.

Bana döndü. Gülümsüyordu. Gülümsediği zaman siyah gözleri yıllar önceki gibi çekikleşiyordu.

"Sen gittikten sonra da şiir okudum ben Ali. Çok şiir okudum. Çoğu zaman seni anmak için."

Evden çıkmadan önce, en çok ben kullandığım halde Osman'ın çalışma odası dediğimiz odada, iki duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın önünde durmuş, kitabı raftan almış, ezbere bildiğim bu şiiri bir daha okumuştum.

"Beni bırakıp gitmeseydin, belki unuturdum seni," dedim.

"Unutabilirsin sanmıştım," dedi.

"Ayrılmalıydık Ali. Kendiliğinden bitmeliydi aşkımız. Hani korlar yanıp geçer ya, öyle. Aşkım daha alev alevken, beni öylece bir başıma bırakıp gitmemeliydin."

"Yıllarım seni bırakıp gittiğim için pişmanlıkla geçti," dedi.

Böylece bana daha da güzel bir cümle söyledi. Cümle öyle güzel ve öyle kederliydi ki, yeni baştan ağlamak geldi içimden. Bu kez arınır gibi.

Pişmanlık ve geçip giden yıllarımız, yokluğa karışan ömrümüz düşüncesi karanlık bulutlar gibi gelip göğsüme oturdu. Ama beni garip bir şekilde mutlu etti. Osman'ı, Teoman'ı, birkaç saat sonra ekranlardan geçmeye başlayacak olan altyazıları, beni bekleyen bütün tehlikeleri unutmuştum. Yıllar öncesine gitmiştim.

"Bana okuduğun ilk dizeleri hatırlıyor musun?" dedim.

Hatırlamadığından emindim. Bana o dizeleri okuduğunda daha on dokuz yaşındaydım. Ama hayatım çoktan tuzla buz olmuştu. Bütünlemeye uğraşıyordum. Parçalarımı toplamaya, tuzla buzdan kendime bütün bir hayat yapmaya uğraşıyordum. Hayatımdan hemen her gün yeni bir adam geçiyordu. Ama ben aşka açtım, hiç doymuyordum.

Birlikte olduğumuz o kısacık süre boyunca ben Ali için ölmüştüm. Ama o benim için ölmemişti. Geceleri sırtüstü yatağıma uzanır, her gün bir büyük rakı ve sayısız bira bitirip televizyonun karşısında sızan babamın korkunç horultusuna rağmen, Ali'nin o gün ağzından çıkan her sözü, benimle ilgili olsun olmasın, tekrarlardım. Her gece Ali'yi kendime bir kez daha tekrarlardım. Ama onun ertesi gün buluşacağımızı bile unuttuğu olurdu. Benim için Ali hayatın tamamını kapsıyordu. Ama Ali için ben hayatın kapsadığı küçük bir şeydim.

Böyle olduğumu sanıyordum. Bu yüzden o dizeyi hatırlamasını beklemiyordum.

"Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk / Hiçbir yere gitmiyor," dedi. "Dün gibi hatırlıyorum. Hisar'daydık. Ali Baba'nın kahvesinde. Şubatın on biriydi."

Yüzümde gün ışığı gibi parlak bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. İçim ışık ışık oldu. Ali beni bu kadar mutlu ettikten sonra, ölüm kapıda bekliyor olsa ne çıkar ki?

"Günlerden çarşambaydı. Hava bahar gibiydi. Güneş nasıl güzel ısıtıyordu. Dışarıda oturuyordum. Denize bakan, ön sıradaki

masalardan birinde. Gene *Bezik Oynayan Kadınlar*'ı okuyordum."

"Hâlâ duruyor mu?"

"Evet, ama lime lime oldu artık."

Sustu, kederle gülümsedi.

"Başka neler hatırlıyorsun? Devam etsene," dedim.

Ben de kederlenmiştim. Ama garip bir kederdi, üzmeyen cinsten.

"Sonra sen geldin. Başıma dikilip oturabilir miyim? diye sordun. Beni rahatsız ettiğin için canım sıkılmıştı. Yüzüne bakmadım. Gene de otur diye işaret edecektim ki, cevabımı beklemeden oturdun. Madem cevabım önemli değildi, niye sordun diye kızdım sana. Kafamı kitabıma gömdüm iyice. Kapandım. Sana varlığından rahatsız olduğumu hissettirmek istedim. Hiç oralı olmadın. Karışık tost istedin, iyice bastırılmış. Rahat durmuyordun. Sürekli kıpırdanıyordun. Sandalyeni çektin, masayı salladın. Yerleşemedin gitti. Çocuk gibiydin. Sonra kalktın. Oh! Başka masaya gidiyor dedim. Ama gitmedin. Sandalyeni denize çevirdin. Ayaklarını çay bahçesinin demir parmaklıklarına dayadın. Gözüm ayakkabılarına ilişti. Bu çirkin şeyleri nasıl giyiyorlar? diye düşündüm. Çantandan sigara çıkardın. Ateşinizi alabilir miyim? diye sordun. Gene cevabımı beklemeden kibritimi aldın. Çaktığın anda başımı kaldırıp sana baktım. Kibritin alevini sigarandan çektiğin ilk dumanı üfleyerek söndürdün. O zaman ilgimi çektin işte. Ne okuyorsunuz? dedin. O anda üç şey düşündüm. Birincisi Allahım bu nasıl bir güzellik.. İnanılmayacak kadar güzeldin. O ağır makyaja rağmen, öyle taze görünüyordun ki, sanki dalında bir meyveydin. Gözlerin kocamandı. Müthiş canlıydı. Gözlerinden hayat akıyordu. İkincisi çok sabırsız bir kız diye düşündüm ya da huzursuz ya da aşırı mutlu."

"Üçüncüsü?"

"Ayakkabılarının o kadar da çirkin olmadığını düşündüm. Hatta sana yakıştığını."

Ali o günü anlatırken bana bakıyordu. O günkü gibi bakıyordu. Ali o gün bana aşkla bakmıştı. Şimdi de öyle bakıyordu.

"Şiir okuyorum dedin. Bana da okusana, dedim. Birden siz'den sen'e geçmiştim. İçimden sana sen demek gelmişti. İki dize okudun bana. *Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk / Hiçbir yere gitmiyor.* Ama ben sana o anda âşık olmadım Ali. Ben sana o günün akşamında âşık oldum. Çok fena âşık oldum. Hayatımın aşkı oldun. Sonra kitabı kapattın."

"Kapattım, çünkü ben sana o anda âşık olmuştum. Sana bakmak, sana aralıksız bakmak istiyordum. Ama sen dizelerle ilgilenmedin. Yüzünü denize çevirdin. Profilin şahaneydi. Burnunun sımsıkı kapalı kanatları yüzüne incecik bir asalet veriyordu. Profilden olgun bir kadın gibi görünüyordun, oysa nerdeyse çocuktun. Güzelliğin erişilmezdi. Bu da beni kızdırmıştı. Başını kaldırıp havaya baktın. Kar topluyor, dedin. Gene sinirlendim. Ben Türkçe'de yazılmış en güzel dizelerden birini okuyorum, o havaya bakıyor."

"Ama o gece çok kar yağdı."

Güldük. Sonra varlığımızı sarmalayan bir hüzün içinde sustuk.

Tanıştığımız günü Ali'nin de hatırlıyor olabileceğini (böylesine ayrıntılı hem de) hiç tahmin etmemiştim. Sadece ben, bir tek ben hatırlıyorum sanıyordum. Bilmem kaç milyar yaşındaki dünyamızın, kendi ekseni etrafında sabırla dönerek tamamladığı trilyonlarca günün içinde yer alan bir tanecik günün sadece benim için bir anlamı var diye yaşamıştım bunca yıl. Ali için de bir anlamının olması, o günü, yediğim tosttan gerçekten çirkin ayakkabılarıma kadar hatırlayarak bir anlamı olduğunu göstermesi birden içimdeki hüznü keskin bir acıya çevirdi.

Ah Ali! diye düşündüm..

Her şeyi hatırlıyorsun, ama bak, geçip gitti yıllar!

O gün gerçekten de okuduğu dizeyle ilgilenmediğim için kızmış, o da sandalyesini denize çevirmişti. Ali bana bakmaktan vazgeçince, ben ona bakmıştım. Profilini o zaman görmüştüm. Ne kadar güzel bir burnu var diye düşünmüştüm. Gözlerinin çok güzel olduğunu sonra fark etmiştim, ellerinin ve gülüşünün güzelliğini ve şefkatini daha sonra.

Ali haklıydı, çok huzursuzdum. Tekrar sete çağrılmayı bekliyordum. Kara kuru, sinirli yönetmen kadının bir problemi çıkmıştı. (Çocuğu kaza mı geçirmiş, ne olmuş.) Kadın seti, benden nefret edeceğini daha ilk bakışta hissettiğim çirkin asistan kıza bırakmış, beni işaret ederek "Telefonunu al mutlaka," deyip apar topar gitmişti.

Çirkin asistan kız ben zavallı figüranın telefonunu alacağı için sevinçten uçuyordum. Annemin dediği olacaktı. Güzelliğim nihayet bir işe yarayacaktı. Güzelliğim kendiliğinden servete dönüşecekti. Benim başka bir şeyim yoktu. Sadece güzeldim. Ama çok güzeldim. Çok güzel olduğumu kendimi bildim bileli biliyordum.

Küçüktüm. Gündüzleri yuvaya gidiyordum. Babam şehir dışında çalışıyordu. Bir gitti mi birkaç ay sonra geliyor, bir-iki hafta kalıp gene gidiyordu. Annemin ikide bir gece nöbeti oluyordu. Nöbetçi olduğu gecelerde beni karşı komşumuz Vartanuş'a bırakıyordu. Vartanuş'a Vartanuş diyemiyordum, Vatuş diyordum. Vatuş hayatını elle yazılmış Yeşilçam senaryolarını, "benim emektar pazmakir" dediği eski püskü siyah bir daktiloda çoğaltarak ve annemin nöbetçi olduğu gecelerde bana bakarak kazanıyordu. Yazarken karbon kâğıdı yedinci kopyaya da çıksın diye tuşlara çok sert vuruyordu. Yine de son kopya çok silik oluyor, okunmuyor, Vatuş da silik yerlerin üstünden kurşunkalemle geçiyordu.

Tape etmek demeyi Vatuş'tan öğrenmiştim. "Hangi filmi tape ediyorsun Vatuş?" diyordum. "Aşk Mahkûmu'nu," diyordu. Ya da Sev

Dedi Gözlerim'i, Rüyalar Gerçek Olsa'yı, Fosforlu Melek'i, İki Bin Yılın Sevgilisi'ni, Bir Kız Böyle Düştü'yü.

Vatuş senaryoları tape ederken, beni "Ağvor ağçig" diye seviyordu, "güzel kız.." diye. Bana büyüyünce çok güzel bir kız olacağımı söylüyordu. Annemden bile güzel olacağımı. Bu güzellikle çok canlar yakacağımı. Arkamda güzelliğimin ateşinden kavrulmuş erkekler bırakacağımı. Vatuş bunları sanki onun kızıymışım da kendi kaderini benim güzelliğime bağlamış ya da büyüdüğümde sanki o ben olacakmış, benim bedenimde yeniden doğacakmış gibi iştahla, katıksız bir inançla söylüyordu. Vatuş benim güzelliğime bayılıyordu.

Ama hiç onun söylediği gibi olmuyordu. Çocukluğumda bile güzelliğimle can yakacağım yerde, güzelliğim yüzünden benim canım yanıyordu. Bazı büyükler güzelliğimi sevseler de yaşıtım kız çocuklarının tümü güzelliğimden nefret ediyordu. Beni oyunlarına almıyorlar, itip kakıyorlar, "Hiç de güzel değilsin!" diyorlardı. Yaptığım resimleri yırtıyorlardı. Güzel olduğum için suçluydum. Hem çok güzeldim, yetmezmiş gibi bir de güzel resim yapıyordum.

Ama gerçek buydu, lanetliydim, doğduğum günden beri güzeldim.

Aynı zamanda da zekiydim. Ama güzelliğim gibi zekâm da henüz bir işe yaramamıştı. Ya zekâmı kullanabileceğim fırsatlar karşıma çıkmıyordu ya da ben nerede kullanmam gerektiğini bilecek kadar zeki değildim. Aslında zekâmdan çok güzelliğime güveniyordum. Güzelliğimi kullanmak zahmetsizdi. İspat etmem gerekmiyordu, hemen görülüyordu. Hem zaten zekâmı isteyen de yoktu.

Asistan kıza numaramı verecektim. Beni mutlaka arayacaklardı. Telefonun başında beklemeliydim. Babamın açmasına engel olmalıydım. Babam açarsa her şeyi berbat ederdi. Çok yapmıştı bunu. Çirkin asistan kız telefonumu almadan sete ara vermiş, "Şimdi git. Hazır olunca seni çağıracağız," demişti. Beni tanımadığı halde, bana "Sen" demişti.

O kız yıllar sonra yönetmen oldu. Abuk sabuk sinema filmleri, yapış yapış TV dizileri çekmeye başladı. Bir yaz gecesi Osman'ın tuhaf züppe arkadaşlarından birinin evinde, bir teras partisinde karşılaştık. Beni gördüğü an şaşkınlıktan küçük dilini yuttu.

Osman'ın yakışıklılığının zirvesinde olduğu zamanlardı. O zamanlar bir ortamda Osman varsa başkaları yok olurdu. Halinde doğal bir hüzün vardı. Ben dahil bütün kadınlara başını göğsünde bastırmak, yatıştırıp uyutmak arzusu veriyordu. Osman hep çok yakışıklıydı, hep kompleksti, Ödip'ti, kadınların içindeki anneliği uyandırıyordu.

Ayrıca bok gibi para harcayabildiği dönemdeydi. Depremden hemen önce merhum olan babası, taşların ve yerlerin profesörü taşyürek Necmi Bey'den ve ezip yok ettiği karısının ailesinden kalan hanlar hamamlar henüz tükenmemiş, Osman, orospu çocuğu Teoman tarafından kemirilmeye başlanmamıştı. Sokaklarda sık sık değiştirdiği pahalı arabalarını bağırtarak gezebiliyordu. Garsonlara ve valelere bahşiş olarak en büyük kâğıt parayı verebiliyordu. Evde çalışan kadınları paraya boğuyordu. O zamanlar evde Tanya yerine iki kadın, yirmi dört saat çalışıyordu. Kapıcı dışarıdaki bütün ayak işlerimizi yapıyordu.

Hayatımız müthişti. Armut pişiyordu, ağzımıza düşüyordu.

Ben de otuzlu yaşlar güzelliğimin yirmili yaşlar güzelliğimden daha fazla ilgi çektiğini fark etmiştim. Çevremizdeki erkekler güçlüydüler, zengindiler, iktidarlarından emindiler. Ayrıca insan sarrafıydılar. Para kazanmak kolay değildi. İnsan onlar kadar çok para kazanınca ister istemez insan sarrafı oluyordu. Onlar da olmuşlardı. Osman'ı bir bakışta tartmışlar, notunu vermişlerdi. Kendine karizmatik süsü veren bir ezik olduğunu, görmezden gelmeyi seçtiğini, zayıflığını, kifayetsizliğini bir bakışta anlamışlardı. Ben (henüz) anlamamıştım, (henüz) Osman'a hayrandım.

Zengin, güçlü, yenilmez bu erkekler bende derin bir şey gördüklerini sanıyorlardı. Ender rastlanır bir kuyrukluyıldız olduğum kanısındaydılar. Gördüklerini sandıkları kuyruk içeriğini deli gibi merak ettikleri bir hayat tecrübesiydi. Bölük pörçük, uydurma hikâyeler dinlemişler, hepsini bana çok yakıştırmışlardı. Bende acıklı değilse de hüzünlü bir şey olduğunu hissediyorlardı. Bu şey onlara çok seksi geliyordu. Onları fena halde çekiyordu. Bana, beni yemeye hazır ve aç değil, benim tarafımdan yenmeye hazır ve aç bir şekilde yaklaşır olmuşlardı. Ellerinde oyuncak olmamı değil, elimde oyuncak olmayı istiyorlardı. Ama ben oyuncakla oynamaya alışık değildim. Benim çocukluğum başta iyi, sonra kötü geçmişti. Azı iyi, çoğu kötü çocukluğum gökyüzü gibi tepemde duruyordu.

Hayattaki tek payandam, dostum Gün kucağımda ölmüştü. Ölmeden bir süre önce beni Osman'la tanıştırmıştı. Tanışalı epeyce olmuştu, aynı evde yaşıyorduk. Ama daha evlenmemiştik. Ona taşınınca müziği yalayıp yuttuğunu sandığım sevgilime sapına kadar hayran olmuştum. Müziği sevgilime bırakmıştım. İstediği gibi konuşsun, müzik bilgisiyle beni teslim alsın istemiştim.

Zaten müzikten de anlamıyordum. Avam bir zevkim olduğundan kuşkulanıyordum. Birkaç kere olmadık şeyleri beğenecek olmuş, Osman'ı hayal kırıklığına uğratmaktan korkmuştum. Korkunca dürüst davranmıştım. "Ben müzikten anlamıyorum Osman," demiştim. Övünür gibi değildim, üzülür gibiydim. Bunu açıkça söylemem Osman'ın çok hoşuna gitmişti. Bende olmayan bir şeyin onda olmasından acayip gururlanmıştı, şişinmişti.

Ama müzikten anlamıyorum diye boş durmamıştım. Çok okumuştum. Deli gibi okumuştum. Binlerce film izlemiştim. Filmler ve kitaplar hakkında defterler tutmuştum. Okumadığım ve film izlemediğim zamanlarda da mağazaları dolaşmıştım. Böylece müziği ve bilgisini sevgilime bırakmış, romanların, şiirlerin, filmlerin,

kitaplarca toplumbilim, felsefe ya da psikolojinin yanı sıra Bauhaus'u, Die Brücke'yi, Manolo Blahnik'i, IWC'yi, Meissen porseleni, Burberry'yi, Metropolitan'ı, Murano camları, Op Art'ı, Pop Art'ı, MoMa'yı, Harvey Nichols'ı, Chanel'in parfüm serilerini, Guggenheim'ı, Alain Mikli'yi, gotiği, baroku, Marcel Duchamp'ı, Aldo'yu, Prada' yı, Bvlgari'yi, Andy Warhol'u, Cerruti'yi, Furla'yı, Pompidou'yu, Dolce&Gabbana'yı, Art Nouveau'yu, Caran d'Ache'ı, Escada'yı, Gianfranco Ferré' yi, Uffizi'yi, Tate Modern'i, Limoges'u, Marc Jacobs'ı, Hermitage'ı, Alexandra Vidal'i, Miu Miu'yu ve daha birçok-birçok-birçok şeyi öğrenmiştim.

Osman'a yetişmiştim, hatta geçmiştim.

Aşkımız canlıydı. Sözcüklerimiz, kokularımız, dokunmalarımız çok canlıydı. Ama kimini müzikten, kimini çevreden tanıdığı arkadaşlarının birbirinden boktan insanlar olduğunu görmüştüm. Her fırsatta otuz iki diş sırıtan Teoman'ın orospu çocuklarının kralı olduğunu anlamıştım. Bu heriften korkulur diye düşünmüştüm. Bu modeli tanıyordum. Elimde oyuncak olmak isteyen erkeklerin Osman'ı ciddiye almadıklarını, ona yakınlık süsü verdikleri bir horlamayla yaklaştıklarını hissetmiştim. Aptalcasına iyimserdim. Osman'ın çekiciliğini, havasını kıskandıklarını düşünmüştüm. Aynı erkeklerin Teoman'la ruh birliği içinde olduklarını da hissetmiştim ama. Bütün bu kan emiciler, bu posa çıkarıp atıcılar sağlam bir eküri gibiydiler. Bir cins ortaktılar, kötü ruh kardeşliği içindeydiler.

Osman'ın arkadaş çevresinin çok sık değiştiğini, düzenli aralıklarla eskilerden kopup yeni arkadaşlar bulduğunu, her seferinde bir öncekilerden daha aşağılık veya daha yetersiz veya daha çaylak salaklardan oluşan, tepelerine binebileceği, aşağılayabileceği, ama buna rağmen sonunda kovulacağı gruplara katıldığını bilmiyordum.

Osman'ın hayatının sadece aşağıya inen bir merdiven olduğunu henüz bilmiyordum.

Benim hayatım da aşağıya inen bir merdivendi. Bodrumu çoktan geçmiştim, arzın merkezine seyahat ediyordum.

Fazla kalabalık olmayan, ama fazla şık bir teras partisindeydik. İstanbul ışık ışıktı. Bir yerlerde bitmez tükenmez havai fişekler patlıyordu. Fişekler patladıkça tüyleri fosforlu ışıklar gibi parlayan gece kuşları korkuyla kanat çırpıyor, üzerimize doğru uçuyorlardı. Ortalıkta uzun bacaklı, mini etekli garson kızlar dolaşıyorlardı. Suşi ikram ediyorlardı. Şampanya dağıtıyorlardı. Oturaklı, iktidarlı, evli barklı adamların gözleri üzerimdeydi. İşaret edildiğimi, hakkımda konuşulduğunu, kimindir bu kadın? diye soran gözlerin cevaplarını alınca, küçümseyerek Osman'a baktıklarını görüyordum. Osman'ın müthiş güzel halinin ve zarif hareketlerinin (Osman'ın sıfatları bunlarla sınırlıydı), göbekleri tiril tiril keten gömleklerini geren, ter kokuları after shave kokularına karışan, yakın bir gelecekte tütüne zinhar dokunmayacak olan ellerinde puroların en Küba'sını, en fallik'ini gezdiren bu kalın ense adamları, oyuncağım olmak isteyen adamları fena halde tahrik ettiğini görüyordum. Bu yakışıklı herifin, bu kendini bir bok sanan ayaklı zarafetin kadınını düzmezlerse, uyku onlara haramdı. Çok şey yaşamış, dibi görmüş, çakma aşkın ve muktedir düzüşmenin kitabını satır satır ezberlemiş olduğumu sandığım halde, hâlâ bütün bunları hayra yoracak, aşkıma tahvil edecek kadar saftım.

Saftım ama hayatın cilvesi sandığım küçük ödeşmeleri seviyordum. Hayatın bana büyük ödeşmeler hazırladığını bilmiyordum. Bu yüzden çirkin asistan kızla uzaktan göz göze gelmiş, karşılaşmak için uygun zamanı beklemiştim. (O çirkin kız kazık kadar kadın, bir de üstüne ünlü bir yönetmen olmuştu.) Beni hemen tanımıştı. Tanıdığını, gözlerinde şimşek çakar gibi beliren hayretten ve bu hayreti derhal izleyen nefretten anlamıştım. Ama Allah için çok iyi oyuncuydu. Elindeki margarita kadehini düşürecek gibi olması sayılmazsa, beni

tanıdığını hiç belli etmedi ya da edemedi (ilk botoks yaptıran kadınlardan biri olduğu için).

Görünüşüyle çok uğraştığı her halinden belli olsa da, hâlâ çok çirkindi. Başı eğri bir kavuna benziyordu. Alnı ve üst dişleri çıkıktı. Omuzları dar, bacakları kısa ve çarpıktı. Belli ki çocukluğunda fakirdi, iyi beslenmemiş, düzgün gelişmemişti. Ama çirkinliğini gizlemek için çok seksi giyinmişti. Âlemdeki bütün kadınların gittiği ünlü bir cerraha yaptırılmış, diğerleriyle birörnek memeleri nerdeyse dışarıdaydı. Samsara sürmüştü. Samsara kokusu beni deli ederdi.

O da benim gözlerimde çakan Sensin! şimşeğini görmüş olmalıydı ki, hemen arazi oldu. Bana yaklaşmamaya, göz göze gelmemeye çalışıyordu. Ama Osman'ın arkadaşı parti sahibine yakalandı. Parti sahibi arkadaş ve arkadaşın dillere destan güzelliğime, mitolojik geçmişime hayran karısı (kadıncağız ne kadar iyi niyetliydi, bu âlemde en nadir bulunan şeylerden biridir iyi niyet) çirkin asistan kızı çekiştirerek yanımıza getirdiler. Abartılı ve saçma sapan kelimelerle "saf yetenek" Osman'ı ve "müthiş güzel" beni kızla tanıştırdılar.

Onu bize değil, bizi ona övüyorlardı. Bizi göklere çıkarıyorlar, kıza hiçbir sıfat bahşetmiyorlardı. Kız bana "Siz" demek zorunda kaldı. Ama ben ona "Sen" dedim. "Sen şu şey değil miydin?" dedim. Sanki gözüm bir yerlerden ısırıyormuş da, çıkaramıyormuşum gibi. Kilitlendi, çirkin yüzü taş kesildi. Ama tabii ki bana bunu ödetti. Yeni çekeceği filmin müziklerini bahane ederek bütün gece, göstere göstere Osman'a asıldı. Osman garibim, ne yapacağını şaşırmıştı. Osman "estet" büyütülmüştü, hem dayak yemiş, hem estetiği öğrenmişti. Osman güzel severdi, bu çirkin kıza uzun süre bakamıyordu.

Ama o teras partisinden birkaç ay sonra bir gece, Osman eve geldiğinde, üstünde hafif bir Samsara kokusu alınca çıldırdım. Müthiş bir kavga çıkartarak kör gibi hayran ve âşık olduğum sevgilime botokslu, silikonlu bir kadınla yatabilecek kadar zavallı olduğunu

söyledim. Osman'a boğazım yırtılırcasına bağırırken, gözlerimin önünde Samsara süren annem ve annemin bacaklarının arasında kır saçlarını, kenarında nohut kadar, siyah, iğrenç bir etbeni olan tıraşlı ensesini gördüğüm Süleyman Amca vardı.

Osman zavallısı neye uğradığını şaşırmış, kimden bahsettiğimi anlayamamıştı. Çirkin asistan kızla tanıştığını hatırlıyordu, kızın unutulmaz bir çirkinliği vardı. Ama onunla yattığını düşünmüş olmamı aklı almıyordu. Beni sakinleştirmesi saatlerini alsa da, bu dişe dokunur tek kavgamız aşkımıza iyi geldi.

Beni deli edip kavga çıkartmama neden olan Samsara kokusuydu. Oysa o ana kadar sakindim. Bir kadeh şarap içerken yeni aldığım kitapları karıştırmış, iki kez stüdyoyu arayarak Osman'a "Gel artık, yalnız bırakma beni," diye nazlanmıştım. Muhtemelen o zamanlar takıldığı stüdyoya gelip giden sayısız kadından biri Samsara sürmüştü. Osman kokuyu eve taşımış, beni delirtmişti.

Çirkin asistan kızın yıllar önce benden nefret ettiği çekim Rumeli Hisarı İskelesi'ndeydi. Kız telefonumu almamış, bana "Çağırınca gelirsin," demişti. Saatlerce deniz kıyısında bir aşağı bir yukarı yürümüştüm. Gözümü onlardan ayırmamıştım. Acıkınca çay bahçesine girmiştim. Ali'nin masasına oturmuştum. "Ne okuyorsunuz?" diye sormuştum. Sonra çekim ekibini gözden kaçırmamak için sandalyemi denize çevirmiştim. Set iskelenin dışına taşmış durumdaydı. Ekiptekiler hareket halindeydiler. Diğer figüranları çağırmışlardı. Bir tek ben kalmıştım. Beni de her an çağırabilirlerdi.

Birden set minibüsünün gittiğini gördüm. Çekimin bittiğini, beni çağırmayacaklarını, çirkin asistan kızın telefonumu almaya niyetli olmadığını anladım. Yerimden fırladım. Yüksek topuklu, çirkin ayakkabılarımla, "Durun!" diye bağırarak arkalarından koştum. Boğaz hattı boyunca yolun ortasından koşmaya çalışıyordum. Ama yüksek topuklarla koşulmuyordu. İnsan ya bileğini burkuyor ya da çok gülünç

görünüyordu. Ben hem gülünç görünüyor, hem bileklerimi burkuyordum. Arkamda biriken ve karşıdan gelen arabalar aralıksız korna çalıyordu. İnsanlar yol kenarında durup bana bakıyorlardı. Düşe kalka koşmama gülüyorlardı. Topuklularla hızlı koşamadım, minibüse yetişemedim. Ekip çekip gitti. Beni arayan olmadı.

Yine aynı şey başıma gelmişti. Yine hem nefretin hem arzunun nesnesiydim. Arzu bana can veriyor, nefret canımı alıyordu.

Çantamı masada bırakmıştım. Kahveye geri döndüm, tekrar Ali'nin masasına oturdum. Ağlamamak için dudaklarımın içini ısırıyordum. Ağzımın sıcacık kanadığını hissediyordum. Ama ağlamamayı başaramadım.

Allahım hayatım boyunca ne kadar çok ağladım!

Ali bir süre kıpırdamadan bana baktı. Sonra yerinden kalktı, yanıma geldi. Yan masadan bir sandalye çekip oturdu. Hem çirkin asistan kızın bana yaptığı şey yüzünden ağlıyordum, hem de henüz adını bilmediğim bu adam bana dokunacak mı, ne yapacak diye merak ediyordum. Bir tahmin yürütemiyordum. Şimdi olsa yürütürdüm. Neye ağladığımı soracak diye düşünürdüm. Cevap vermeyeceğim. Daha beter ağlayacağım. O zaman kolunu omzuma koyacak. Kendine çekecek. "Ağlama," diyerek başımı göğsüne yaslamak isteyecek. Ben daima teselliye muhtaç bir mağdur olduğum, mağdur olmak benim tabiatım olduğu ve elimden başka türlüsünün gelmeyeceğini sandığım için sesimi çıkarmayacağım. Hatta bir yabancı, hem de hoş, gözleri simsiyah bir yabancı benimle ilgileniyor diye hafiften mutlu olacağım. Ama temas böyle masum gelişmeyecek. Önce saçımı okşayacak. Sonra elleri yavaş yavaş teselli etmekten çıkacak, taciz etmeye başlayacak. Bu sahte teselliye bile karşı koyamayacağım. Ağlaya ağlaya çirkin asistan kızın bana yaptıklarını anlatacağım. O da "Seni kıskanmış, boş ver.." diyecek. Güzelliğimi övecek. Bana öğütler, akıllar verecek. Verdiği her öğüt, her akıl ona giden bir yol olacak. Kucağına düşmemi sağlayacak.

Telefonumu alacak. Peşimi bırakmayacak. Posamı çıkarıp atacak. Beni süründürecek, mahvedecek.

Şimdiki aklım olsa böyle şeyler olacak diye düşünürdüm. Ama o zamanlar çok gençtim. Gerçi gençliğime rağmen başıma çok şey gelmişti. Bir sürü acı yaşamıştım, epeyce ateş görmüştüm. Ama henüz hamdım, pişmemiştim, tam anlamıyla yanmamıştım.

Zaten Ali bunların hiçbirini yapmadı. Bana parmak ucuyla bile dokunmadı. Sadece bir kumaş mendil uzattı. Beyaz, kenarları sütlü kahve ve mavi çizgili bir erkek mendili. Katlanmış, tertemiz, ütülü.

Ellerinin güzelliğini o zaman gördüm. Upuzun parmakları vardı. Ne cansızcasına soluk, ne kirliymiş gibi koyuydu. Tırnakları parlaktı, karanfil gibi yayılmıyor, lale gibi dolgun ince uzun kapanıyordu. Erkeklerin en çok ellerine bakardım. Güzel erkek ellerine bayılırdım. Çocukken parmaklarını birbirine geçirmiş erkek elleri resimleri çizerdim. En çok babamın ellerini severdim. Osman'ın vücudu çok güzeldi, omuzları genişti, boyu uzundu, ama elleri güzel değildi. Tombul ve fazla beyazdı. Hep senden bir şey bekleyen, beklediğini alıp hemen tüketen, gene isteyen, tırnakları kemirilmiş, tırnak dipleri pembeleşmiş elleri vardı.

Oysa Ali'nin elleri bana ütülü bir mendilin şefkatini uzatıyordu. Bana sarılıp vücudumu ellemek için ağlamamı fırsat bilmeye kalkışmayan bu adam cebinde ütülü bir mendil taşıyordu. Bu zamanda kâğıt mendilin yüz tanesi on paraydı. Artık tuhafiyecilerde bile kumaş mendil bulmak zorlaşmıştı. Bu zamanda böyle bir adamın kumaş mendil taşıması gülünçtü. Ama Ali'nin bana kumaş mendil uzatması gülünç değildi, tuhaf ve dokunaklıydı. Ali aklımdan geçeni okudu. O gün yaşadığım olayı bilmese de, hislerimi biliyor, kalbimi okuyordu. Gülümsedi.

"Annem hâlâ her gün evden çıkarken bana zorla mendil veriyor," dedi.

Annesi mi.. Her sabah ona ütülü, mis gibi kumaş mendil veren bir anneyle mi yaşıyor? Ne var ki? Ben de babamla yaşıyorum. Ama ben daha genç kızım, bir işim gücüm yok, işim gücüm olsun diye uğraşıyorum. Koskoca adam annesiyle yaşıyor.

Mendilini aldım. Gözlerimi sildim. Gün boyu fena halde aşağılandığımı, az önce bir set minibüsünün peşinden koşmaya çalıştığımı, koşarken çirkin asistan kızın minibüsün arka camından bana haince sırıttığını, gülünç olduğumu, küçük düştüğümü, ayak bileklerimin acıdığını unuttum. Ağlarken şekeri görünce birden susan çocuklar gibi sustum. Ali'nin ne kadar güzel gülümsediğini, gülümseyince ne kadar güzelleştiğini o an fark ettim.

Sabah evde film çekimine gideceğim diye yaptığım makyaj, yaşımı aşan kalın rimel, çekik gözlerimi çevreleyen siyah kalem mendilini kirletti.

"Yıkayıp geri veririm," dedim.

"At gitsin, annem yeni bir tane verir nasıl olsa," dedi. Güldü.

Ali bana güven vermişti. Ama umut vermemişti. Mendilini geri almak için benimle buluşmak istememişti. İsteseydi at gitsin demezdi. Bozulmuştum, erkekler tarafından istenmemeye alışık değildim.

Geri vermemi istemese de, mendiliyle birlikte hayatıma girmişti. Aramızda bir akış olduğunu, birbirimize doğru bir şeylerin aktığını hissetmiştim. Garipti, çok lezzetliydi. Daha önce yaşadığım akışlara hiç benzemiyordu. Dikensiz, pürüzsüzdü. İçimi huzurlu bir heyecanla dolduruyordu.

O güzelim hava bozup gökyüzü kapkara bulutlarla kaplanıncaya kadar, inatla dışarıda oturduk. Sanki kahvenin içine girip sobanın başına geçersek, bir dedikodu gibi gelişecek ve belleklerimizde donarak unutulmayacak olan o kışa ihanet edecektik.

Hava kararmaya yüz tuttuğunda kalktık. Nereye gideceğimi sordu.

"Beşiktaş'a.." dedim.

"Bebek'e kadar yürüyelim mi?" dedi. "Oradan otobüse bineriz."

Bileklerimin acısını hemen unuttum.

Bebek'i geçtik. Geçtiğimizin farkındaydık. Ama değilmişiz gibi konuşmaya devam ediyorduk. Sonra Arnavutköy'ü, Akıntıburnu'nu, Ortaköy'ü de geçtik. Poyraz kuvvetlenmişti, yüzümüzü bıçak gibi kesiyor, donduruyordu. Ama biz yürüdükçe ısınmıştık, ısındıkça daha çok yürümüştük. Ben ayak bileklerimin acısını hissedemeyecek kadar âşık olmuştum. Ta Beşiktaş'a yürüdük. Kazan Birahanesi'nin önünde durduk. Kısa bir an birbirimize baktık. Ali gülümsedi. Benim çağıl çağıl içim aktı.

"Yarın gene gelecek misin Hisar'a?" dedi.

Müthiş mutlu oldum. "Geleceğim," dedim.

"Yarın görüşürüz o zaman," dedi. "Mendili yıkamakla uğraşma, gerçekten."

Uğraşmayacaktım zaten, saklayacaktım. Lekeleriyle.

Apartmana girdiğimde televizyon bangır bangır bağırıyordu. Sesi daha birinci kattan duyuluyordu. Ev leş gibi sigara kokuyordu. Babam yine iki paket sigara içmiş (kısa Maltepe), ama camları açmamış, evi bir kere bile havalandırmamıştı. Masanın üstü boş bira şişeleriyle dolu olduğuna göre, yine yarı sarhoş olmalıydı. Sofra hazırlıyordu.

"Nerdesin sen bu saate kadar?" diye bağırdı.

Sanki nerede olduğum çok umurundaymış gibi. Laf olsun diye soruyordu. Öfkeli bir karşılama olsun. Söylesem de dinlemeyeceği belliydi. Tek koluyla şişeleri kenara itti, dibi kapkara kesilmiş tavayı masanın ortasına koydu. Ekmek tazeydi, tek eliyle ucunu kopardığında incecik bir buhar tüttü. Üstü başı gene leş gibiydi. Pijamasının içindeki atletine bira dökmüştü. Biraları bitirmiş, rakıya çoktan başlamıştı. Şişeyi yarılamıştı. Masaya örtü örteceğine gene gazete sermişti. Gene tavadan yiyor, gene midemi bulandırıyordu.

“Git mutfaktan çatal al gel,” dedi masaya otururken. Bir dikişte kadehindeki rakının yarısını içti. Kalın bir ekmek dilimini sucuğun yağına batırıp ağzına attı.

“Tokum,” dedim. Yemem için ısrar etti. “Sucuklu yumurtadan bıktım!” diye bağırdım.

“Sana gel otur diyende kabahat!” diye bağırdı.

Doğruca odama gittim. Kapıyı çarparak kapattım. Ayak bileklerim çok fena sızlıyordu.

Uyuz, bit ve saçlar

İlkokul dörtteyim. Babam hastanede yatıyor. Annem de yanında. Ona refakat etmek için istifa etmiş. Beni Fikriyanım'a, babaannem olan cadıya göndermişler. "Baban iyileşinceye kadar onda kalacaksın," demişler. Ama babamın kolay kolay iyileşmeyeceği belli olmuş. Durmadan yeni bir ameliyat oluyor. Amasya'da yol inşaatında çalışırken vinçten düşen bir kayanın altında kalmış babam. Sağ kolu kopmuş, kaburgaları parçalanmış, yüzünün sağ yarısı darmadağın olmuş, elmacıkkemiği, çene kemiği, şakak kemiği ve dişlerinin bir kısmı kırılmış, yüzüne otuz küsur dikiş atmışlar. Hastaneye götürülünceye kadar çok kan kaybetmiş. Şantiyede çok sevilen bir mühendis olduğu için işçiler işi gücü bırakmışlar, babama kan vermek için sıraya girmişler. İlk ameliyatını Amasya'da olmuş. On gün sonra Çapa'ya nakledilmiş. Ben babamın öleceğini sanıyorum. Bu fikre kendimi alıştırmaya çalışıyorum. İçimde korku yok. Büyük bir boşluk var. Ölümle korkuyu birleştiremiyorum henüz. Ölüm hakkında daha yeni konuşmuşuz annemle, on-on beş gün önce. Kanlı 1 Mayıs'tan hemen sonra. Bir sürü insan öldürülmüş o gün. Apartmanda herkes korkuyla bundan bahsediyor. Annem telefonda bir hemşire arkadaşıyla konuşuyor. "Ben de gidecektim Taksim'e, ama erken kalkamayınca vazgeçtim," diyor. "Neden öldürmüşler?" diye soruyorum. "Of kızım, çok zor anlatması," diyor annem. Boşluğu tanımaya çalışıyorum. Boşluk fikri beni mutsuz ediyor. Babam ölecek boşluğu kalacak diye ölesiye mutsuzum. Cavidan Hala'nın odasına bitişik, küçücük bir odada, yayları gıcırdayan bir somyada yatıyorum. Gıcırtı öyle çıldırtıcı ki, gece boyunca kıpırdamamaya çalışmaktan kaskatı kesiliyorum. Odada somyadan başka, içi abuk sabuk şeylerle dolu fermuarlı bir

dolap, bir de Fikriyanım'ın üstüne eski bir çarşaf örttüğü dikiş makinesi var. Arada bir çarşafı kaldırıyor, makinenin başına geçiyor, iğrenç desenli, koyu renkli pazenlerden etekleri uzun çirkin elbiseler dikiyor bana. Bitirince, sarkan iplikleri takma dişleriyle koparıyor. Elbiseyi silkeleyip "Kalk bakayım," diyor. İtiraz etmiyorum. Kitabımı bırakıp kalkıyorum. Aslında bırakmak istemiyorum. Bu korkunç evde, bu acıdan ve mutsuzluktan çıldırdığım, daha on yaşımda depresyonun en koyusunu tattığım ve ölüm fikriyle yakından arkadaşlık ettiğim bu mezarda, zamana ancak kitap okuyarak dayanabiliyorum. Oysa bu eve gelene kadar kitap okumayı sevmezdim. Şimdi durmadan okuyorum. Kitap okumadığım zamanlarda, zamanın korkunç bir şey olduğunu düşünüyorum. Bana sanki zehirli bir bataklıktaymışım gibi geliyor. Bu evde zaman akıp gitmiyor. Aksine, bacaklarıma yapışıp beni dibe çekiyor. Bataklıkları, şövalyeleri, yel değirmenlerini, veremli kızları, cüzamlıları, casusları, iyi niyetleri, kötü niyetleri, hırsızları, katilleri, mucizeleri ve aşkları kitaplardan öğreniyorum. Süleyman Amca'nın oğlu Ersin bana kitap getiriyor. Ersin'in babasından Süleyman Amca diye bahsedersem Fikriyanım kızıyor. "İnsan özbeöz amcasına amcam der diyor, ne o öyle babanın askerlik arkadaşı gibi.. Cavidan'a da halam de, halacığım de.. bak seni ne çok seviyor," diyor. Demiyorum, diyemiyorum. Onlara "cığım" demek içimden gelmiyor. Ersin her gün uğruyor. Gelirken kitaptan başka, kıymalı börek, patlıcan-biber kızartması gibi şeyler de getiriyor. Fikriyanım kokusu siniyor diye evde kızartma yapmıyor çünkü. Balık da yemiyor. Babamın çok sevdiği işkembe, ciğer, yürek, böbrek, dil, paça, koçyumurtası, beyin, dalak, uykuluk gibi sakatatı ağzına bile sürmüyor. Oysa ben kekikli böbrek kızartmasına bayılırım, babam da harika arnavutciğeri yapar. Fikriyanım'ın evine pastırma-sucuk da girmiyor. Ama yumurtayı seviyor. Yumurtalı bulaşıkları Cavidan Hala'ya iki kere yıkatıyor. Önce soğuk suya tutmasını, sonra sıcak suyla ve mintaksla iki kere

yıkamasını söylüyor. Böyle yapmazsa yumurtalı bulaşıklardan koku gitmiyormuş, öyle diyor. Ersin'in annesi Nihal Yenge Fikriyanım'a etrafı el oyalı namaz tülbentleri, Cavidan Hala'ya da dantel kukası filan gönderiyor bazen. Fikriyanım da ona örgü örneği, elbise patronu gibi şeyler gönderiyor. Hepsini Ersin getirip götürüyor. Onları getirmek için gelmiş de, gelirken bana kitap getirmiş gibi yapıyor. Ersin'in aslında beni görmek için geldiğini hissediyorum. Getirdiklerini kapıdan verip gitmiyor. Salonda oturuyor, ben yanına gelene kadar bir şeylerle oyalanıyor. İki sokak üstte oturuyorlar. Bazı akşamlar ailece geliyorlar. Ablası Elif pek gelmiyor. Huysuz, sinir bir kız. Bana bakarken gözlerini çok fazla kırpıştırıyor. Beni sevmediğini hissediyorum. Ben de hiç sevmiyorum onu. Gerçi diğerlerini de sevmiyorum. Bir tek Ersin'i biraz seviyorum. Ersin'e sadece "Ersin" diyorum. Her defasında ya Fikriyanım ya Nihal Hanım, bazen aynı anda ikisi birden "Ersin Ağabey!" diye sertçe düzeltiyorlar beni. Sinirleniyorlar. Akıllarından annemin kızı olduğum geçiyor, biliyorum. Annemden nasıl nefret ettiklerini düşünüyorlar. Benden de nefret ediyorlar. Ama sessiz, uslu, temiz, üstelik babası ölümle pençeleşen küçük bir kızdan nefret etmek ayıp geliyor ikisine de. Bu yüzden kendilerini suçladıklarını, bana iyi davranmak için çabaladıklarını görebiliyorum. Yine de nefret en sarhoş edici duygulardan biri. Göstermemek için çırpınsalar da, benden nefret etmekten kendilerini alamıyorlar. Ersin benden büyük, ortaokula gidiyor. Önceleri saçma sapan çocuk kitapları getiriyor. "Bunları sevmiyorum, kendi okuduklarından getir," diyorum. *Don Kişot*'u getiriyor, *Pal Sokağı Çocukları*'nı, *Huckleberry Finn*'i, *Beyaz Diş*'i, hatta Gorki'nin *Ana*'sını. *Doktor Jekyll ve Mister Hyde*'dan bahsediyor. Onu okumak için henüz küçük olduğumu söylüyor. Bana küçüksün demesine itiraz etmemi bekliyor. Etmiyorum. Ama değilim der gibi gülümsüyorum. "Olsun, getir gene de," diyorum. Bir keresinde de *Bahtiyar Prens*'i getiriyor.

Yutar gibi okuyorum. O güne kadar ağlamamak için taş kesildiğim bu evde, Bahtiyar Prens'i okurken hüngür hüngür ağlıyorum. Ama ağladığımı kimseye göstermiyorum. Gece, gizlice ağlıyorum. Her gün nerdeyse bir kitap bitiriyorum. Ersin bu kadar hızlı okuduğum için beni takdir ediyor, çok hoşuma gidiyor bu. Daha hızlı, daha çok okumak istiyorum. Ama herkes yattıktan sonra ışığı yakmam yasak. Bir gece tavandan sarkan çiğ ampulün ışığında kitap okurken Fikriyanım odaya dalıyor. "Bu saatte ışık yanmayacak demedim mi!" diyor. Demedin diyemiyorum, siniyorum. "Uyu artık!" diye bağırıp ışığı kapatıyor. O gidince perdeyi açıyorum. Kaldığım odanın penceresi dar bir sokağa bakıyor. Az sayıdaki sokak lambası da apartmanların cephelerine monte edilmiş. Karşıdaki apartmanın ikinci katına denk gelen sokak lambasının beyaz ışığında kitabımı okumak istiyorum. Ama ışık bana ulaşmıyor. Hiç uykum yok. Ben de ışıksızlıktan okuyamadığım kitabın devamında neler olabileceğini hayal ediyorum. Ertesi gün hayal ettiklerim olmuş mu diye okuyorum. Hiçbiri olmuyor. Doğru hayal etmeyi beceremiyorum. Üzülüyorum buna. Gündüzleri ben kitap okurken, Fikriyanım yanı başımda dikiş dikiyor. Makinenin sesi beynimi deliyor. İğnenin parmaklarının üstünden geçtiğini hayal ediyorum, ihtiyar parmaklarının delik deşik olduğunu. Diktiği elbiseyi bitirip "Çıkar üstünü de, şunu bir giy bakalım," diyor. Annemin Beyoğlu' nda bir mağazadan aldığı, etekleri kısacık, rengârenk elbisemi çıkarıyorum. Fanilamla külotumu da çıkarmamı istiyor. Yeni, temiz bir külot uzatıyor bana. "Bunu giy," diyor. Utanıyorum. Arkamı dönüp verdiği temiz külotu giyiyorum. Fikriyanım vücudumu inceliyor. Henüz çıkmaya başlayan memelerime, çırpı bacaklarıma bakıyor. Koltukaltlarımda tek tük kıllar var. Vücudumun değiştiğinin farkındayım. Annem bana kadınların nasıl ve neden regl olduğunu anlattı. Ona bir anlatan olmadığı için, on bir buçuk yaşında ilk regl olduğunda hastalandığını, öleceğini sanmış.

Bu yüzden benim her şeyi erkenden öğrenmemi istiyor. Ben de en geç iki sene içinde regl olacağımı biliyorum. Fikriyanım'ın da bunu bildiğini düşünüyorum. Bundan çok rahatsız oluyorum. Kollarımla göğsümü kapatıyorum. Fikriyanım kendini tutamıyor. "Hayret, utanmayı bilirmiş!" diye mırıldanıyor. Çok yavaş mırıldanıyor, ama gene de duyuyorum. Temiz bir fanila giydiriyor bana. Sonra diktiği korkunç şeyi başımdan geçiriyor. Beni sertçe sağa sola çevirip "Güzel oldu," diyor. Bana beğenip beğenmediğimi sormuyor. Cavidan Hala'ya sesleniyor. Elbisemle çamaşırlarımı terliğinin burnuyla iteleyerek, "Al kirliye at şunları," diyor. Cavidan Hala çıkardıklarımı alıp gidiyor. Evde bütün çamaşırları Cavidan Hala yıkıyor, santrifüjlü makinede. Sabah başlıyor yıkamaya, akşama kadar sürüyor. Arka balkondaki ipler çamaşırla dolup taşıyor. Külotları ve sutyenleri elbiselerin arasına, görünmeyecek şekilde asıyor. "Niye öyle yapıyorsun?" diye soruyorum. Şaşırarak bakıyor. "Çünkü ayıp," diyor. O kadar. Bunu bilmediğim için beni ayıpladığını yüzünden anlıyorum. Fikriyanım bence deli, kirli çamaşırlara dokunamıyor. Kirli yüzeylerin hiçbirine dokunamıyor. Önden düğmeli uzun elbisesinin cebinde mendil taşıyor, kirli bir şeye dokunmaya mecbur kalırsa kullanmak için. Durmadan bir şeylere kılıf dikiyor. Mutfak dolaplarının üstüne sıralanmış tencerelere, masadaki ekmek kutusuna, ocağın tüpüne, dolaba sığmadığı için ortalık yerde duran düdüklü tencereye bile. Evin bütün temizliğini Cavidan Hala yapıyor. Her sabah evi baştan aşağı süpürüyor. Yerleri silmek için iki ayrı kovaya su dolduruyor. Birine bir avuç arapsabunu koyup köpürtüyor. Her yeri dizlerinin üstünde sürünerek dip bucak siliyor. Önce sabunlu, sonra duru suyla. Temizlik bitince Fikriyanım "Oh! Mis gibi koktu ev," diyor. Ben arapsabununun sümüksü kıvamından ve bütün evi saran kokusundan tiksiniyorum. Cavidan Hala sessiz bir kadın, pek konuşmuyor. Ama çok gürültülü nefes alıyor. Nefes alıp verdikçe, burnu sanki içine düdük kaçmış gibi ötüyor. Çirkin, çok zayıf,

solgun. Saçları kısa. Cildi pul pul, kabuklu gibi, tahta parçalarını andırıyor. Az kirpikli gözlerinin çevresi mor halkalarla dolu. Ben annemin güzelliğine alışkınım. Sedef gibi parlayan tenine, koyu mavi iri gözlerine, uzun gür kirpiklerine, mutlu günlerimizde kavsine dalıp gittiğim kaşlarına ve en çok da sırtına dalga dalga dökülen saçlarına hayranım. Annemin güzelliğine bayılıyorum. Bana iyi davrandığı halde, düdük öter gibi nefes alan Cavidan Hala'ya sevgi duyamıyorum. Oysa babamın kız kardeşini sevdiğini biliyorum, ben de sevmek istiyorum, ama yapamıyorum. Cavidan Hala'nın sık sık ağladığını görüyorum. Babam ölmezse, iyileşir de evimize dönersek, yine üçümüz mutfakta yemek hazırlarken, babam una buladığı ciğerleri avuçlarında silkeleyip kızgın tavaya atarken veya annem dilimleri çiçeğe benzeyen böbreklere kekik ekerken veya ben köfteleri çevirirken Cavidan Hala'nın niye hep ağladığını babama sormayı planlıyorum. Durup dururken ağlıyor. Terliklerini sürüyerek odasına gidiyor. Kapı aralığından ağlamasını izliyorum. O zaman içimi pek alışık olmadığım bir acıma hissi kaplıyor. Ama bunun sevgiyle alakası yok. Sadece acıyorum ona. Oysa asıl acınacak halde olan benim. Fikriyanım daha eve geldiğim ilk gün yatağımı kendim toplamak zorunda olduğumu bildiriyor bana. Babamın yaşayıp yaşamayacağı bile belli değilken. Hatta ölümüne hazırlık yapılırken. Başörtüleri beyaz sabun kokan birtakım yaşlı kadınlar salonda toplanmış Kur'an okurlarken. Süleyman Amca karısıyla babamın mezar yeri hakkında konuşurken yapıyor bunu. "Yatağını toplayıp buraya koyacaksın," diyor. Kendi odasındaki yüklüğü gösteriyor. Yüklük dediği eski bir çeyiz sandığının üstüne yığılmış yatak yorgan. Üstünde su içen geyik resimleri olan bir duvar halısıyla örtülü. Kalkar kalkmaz yorganı çarşafı katlıyorum. Yastıkla birlikte yüklüğe koyuyorum. Geyikli halıyı düzeltiyorum. Ben elimi yüzümü yıkarken Fikriyanım arkamdan odaya giriyor, düzgün koymuş muyum diye kontrol ediyor. Onlarda uzun süre kalacağım

belli olunca giysilerimi koymam için bir naylon sepet veriyor bana. Akşam çıkardıklarımı sepete koyuyorum, sepeti divanın altına itiyorum. Fikriyanım yatağımı toplamak ve sofrayı kurup kaldırmaya yardım etmek dışında bana iş yaptırmıyor pek. Bazen toz almamı veya misafir geldiğinde kolonya-şeker ikramı yapmamı istiyor sadece, o kadar. Eziyet de etmiyor. Ben daha yuvaya giderken, babamın yanımızda olmadığı anlarda, kâküllerimi çekiştirdiği, kaşığın tersiyle parmaklarıma vurduğu halde, babam hastanede yattığı süre boyunca bana elini sürmüyor. Aç da bırakmıyor. Hatta bol bol yemem için ısrar ediyor. Şikâyet edecek bir şeyim yok. Benden nefret ettiğini hissetmem dışında. Fikriyanım'ın evinde kaldığım ilk günün sonunda aptal gibi davranmamın işimi kolaylaştıracağını anlıyorum. Aptalım artık. Bir şey sorduklarında bön bön bakıyorum. Süleyman Amca da beni aptal sanıyor. Nihal Hanım'ın hiç kuşkusu yok. Güzel de olmadığımı düşünüyor ayrıca. Ona göre yılana benziyorum. Bir gün mutfakta hamur yoğururken Cavidan Hala'ya, "Anası gibi saz benizli yılan yüzlü," diyor benim için. Duymadığımı sanıyor. İçin için gülüyorum. Güzelliğim ortada. Annemin güzelliği de ortada. Fikriyanım'ın komşuları bile ne kadar güzel olduğumu söyleyip duruyorlar. "Güzel ama.. ah biraz da kafası çalışsa!" diyor Fikriyanım. Kafamın çalıştığını göstermem hiç zor değil, ama onları daha çok kızdırmak istemiyorum. Beni aptal bilmeleri daha iyi. Bir tek Ersin'in öyle düşünmesini istemiyorum. Bu nedenle bana getirdiği kitaplar hakkında akıllı akıllı konuşuyorum. Fikriyanım'ın evinde erken yatılıyor. Oysa bizim evde erken yatılmaz. Babam evde olsun olmasın, bayrak çekilene kadar televizyon açık durur. Annem akşamları hem iş yapar, hem telefonla konuşur. Oturduğumuz apartmanda sadece bizde telefon var. Annem hemşire olduğu için öncelikli telefona hak kazanmış. Akşamları sık sık telefon çalıyor. Arkadaşları arıyor. Annemin konuşması bitmek bilmiyor. Televizyonu duyamaz olduğum için somurtuyorum.

Somurtunca telefonun kablosunu toplayıp yatak odasına gidiyor. Uzun uzun konuşuyor. Babam ancak haftada bir-iki kez arıyor. Şantiyenin telefonunu çok az kullanabiliyor çünkü. Telefon her çaldığında babam arıyor diye heyecanla koşuyorum. Ama ya hastaneden arayıp anneme bir şey soruyorlar ya bir arkadaşı dedikodu yapmak istiyor ya da bir komşumuzu telefona çağırıyorlar. Annem komşuların telefonu kullanmalarına izin veriyor. Ama öyle sık ve uzun konuşuyorlar ki, sonunda utana sıkıla telefon kumbarası taktırmak zorunda kalıyor. Babamın kaza geçirdiği haberi de telefonla geliyor, annem mücver kızartırken. O yıl peynir ve et çok pahalı. Ama babam bir hafta izne geleceği için, annem paraya kıymış. Ocağın başında, dudağının ucunda sigarası, bol peynirli mücverleri kaşıkla tavaya döküyor. Biftekler dolapta. Babamın geldiği gün, akşam yemeğinde yiyeceğiz. Annemin oval törpülenmiş uzun tırnaklarında, arada benim de sürmeme izin verdiği sedefli pembe oje var. Annem evdeyken çorap giymiyor. O da benim gibi eteklerinin bacaklarına dolanmasından hoşlanıyor. Terliğinin tekini çıkarmış, bir ayağının tabanını bacağına dayamış. Annemin hoş bir üçgen oluşturan, uzun, güzel bacaklarına bakıyorum. Cildi kırmızı noktacıklarla dolu. Yeni ağda yapmış. Mücverleri çevirirken telefon çalıyor. Arayan babam olamaz, bu saatte otobüste olmalı. Yağ çok kızmış, duman çıkıyor. Annem yanmasın diye mücverleri hızlı hızlı çeviriyor. "Telefona bak," diyor bana. Bakıyorum. Kalın bir erkek sesi annemi istiyor. "Seni arıyorlar," diye sesleniyorum. Televizyon açık, reklamlar oynuyor. Bayılıyorum reklamlara. İki reklam arasında dönen helezonları takip etmeyi seviyorum. Annem ellerini mutfak bezine silerek geliyor, telefonla konuşuyor. Kapatıyor, bana dönüp "Baban şantiyede kaza geçirmiş," diyor. Yüzü bembeyaz olmuş. Elleri zangır zangır titriyor. İlk iş mutfağa koşup ocağı kapatıyor. Mücverler yanmış, mutfak duman dumana kalmış. Amasya'ya, babama gitmek için yola çıkıyor. O gece Vatuş'un evinde kalıyorum. Vatuş bir

süredir tape edecek senaryo bulamadığı için zor durumda. Ara sıra bana eski plaklar dinlettiği, o canım dolaplı pikabını satıp bir örgü makinesi almış. İki saatte bir kazak örebiliyor. Ama kimsenin bir şey ördürdüğü yok. Makine boş duruyor. Beni oyalamak için bir yığın renkli yün verip örgü makinesinin nasıl kullanıldığını gösteriyor. Ben örgü makinesine kafayı takıyorum. Böylece babamın öleceğini düşünmekten kaçıyorum. Vatuş'un yünlerini ziyan ediyorum. Vatuş sesini çıkarmıyor. Ertesi sabah Süleyman Amca gelip beni alıyor. Fikriyanım'ın evine götürüyor. Ev ağzına kadar dolu. Babamın Bakırköy'de, Doğancılar'da falan oturan amca-teyze kızları gelmiş. Fikriyanım hepsinin ellerini öptürüyor bana. Elleri katı, pürtüklü, diken diken. Bu kadınların bazıları babamdan daha yaşlı görünüyor. Hiçbiri anneme benzemiyor, annem gibi güzel değiller. İkisinin başı açık, beyazlamaya yüz tutan saçları kısacık kesilmiş. Diğerleri kaygan kumaşlardan, koyu renkli eşarplar bağlamışlar. Hiçbiri makyaj yapmamış. Vücutları çok hantal. Kalın naylon çoraplar giymişler. "Yenge kurban olayım, ağlama.. Allahtan ümit kesilmez!" diyerek babaanneye sarılıyorlar. Oturup kalkarken yüzleri ekşiyor, belleri, dizleri ağrıyor. Fikriyanım hem ağlıyor, hem Kur'an okuyor. Ben sarılı morlu, kolsuz, kısacık elbisemle salonun en göze çarpmayan köşesinde, çıt çıkarmadan oturuyorum. Fikriyanım'ın gözü bana takılıyor. "Ah, dinlemedi anasını, dinlemedi! Yaktı başını!" diye haykırıyor, babam sanki ölmüş gibi. Aptal değilim, o anda bile annemi kastettiğini anlıyorum. Süleyman Amca beni işaret edip susturuyor. Cavidan Hala'nın burnu gene ötüyor. Akşam yemeğinden sonra babamın amca-teyze kızları gidiyor. Benim çişim geliyor. Tuvalete giderken, Süleyman Amca'nın, karısına "Dolu diyorlar ama Edirnekapı Mezarlığı'na da bir bakacağız," dediğini duyuyorum. Babama mezar arıyorlar. Babamın birkaç gün içinde öleceğini düşünüyorum. Fikriyanım Cavidan Hala'ya "Yatağını yap da yatsın artık, göster nasıl yapacağını," diyor. Sonra

yüklüğü işaret ediyor bana. “Yatağını kendin yapacaksın, sabahları da toplayıp buraya koyacaksın,” diyor. “Emi kızım?” diye ekliyor yumuşatmaya çalıştığı bir sesle. Vatuş’un hazırladığı çantadan diş fırçamı alıyorum. Dişlerimi uzun uzun fırçalarken Cavidan Hala’nın oda kapısının kapandığını duyuyorum. Fikriyanım’ınki de kapanıyor. Kendimi çok fena hissediyorum. Yapayalnız, terk edilmiş, unutulmuş. Etekleri fırfırlı geceliğimi giyiyorum. Sırtüstü yatıp tavana bakıyorum. Babam ölecek diye düşünüyorum. Allahım ölmesin, ölmesin n’olur! diye yalvarıyorum. Dua hatırlamak istiyorum, hatırlayamıyorum. Babam ölmüyor. Ama bir türlü iyileşmiyor da. Süleyman Amca beni babama götürüyor bir gün. Kapıda annemi görünce boynuna atlıyorum. Sımsıkı sarılıyorum. Babamı göreceğim için çok seviniyorum. Ama babam beni görmek istemiyor. Babam, annemin dışında hiç kimsenin kendisini kolu kopmuş, yüzü dağılmış, bedeni eğri büğrü olmuş bir halde görmesini istemiyor. Annemin de görmesini istemiyor aslında, ama mecbur, bakıma ihtiyacı var. “İyileşsin doya doya sevecek seni,” diyor annem. Yeni dikilmiş elbiseme bakıyor. Hiç beğenmediği belli. Ama sesini çıkarmıyor. Süleyman Amca doktorla konuşmaya gittiğinde “Babaanneyle hala sana iyi davranıyorlar mı?” diye soruyor. Başımı sallıyorum. Babaannenin benden nefret ettiğini söylemiyorum. Süleyman Amca geliyor, annemle fısır fısır konuşuyorlar. Uzaktalar, onları duyamıyorum. Süleyman Amca’nın anneme para verdiğini görüyorum. Annem almak istemiyor, ama Süleyman Amca annemin avucuna zorla sıkıştırıyor parayı. Elini sıkı sıkı tutuyor, bırakmıyor. Annem de elini çekmiyor. Çeksin diye bekliyorum, kızgın kızgın bakıyorum. Annem görmüyor. Hastaneden çıkınca Eyüp’e götürüyor beni Süleyman Amca. Annemle babamı hastanede bıraktığım için çocuk yüreğim paramparça oluyor. Pangaltı’daki karanlık evimizi özlüyorum. Gözümün önüne salondaki kanepemizi süsleyen renk renk pelüş kırlentlerimiz geliyor. Aşk

merdiveni çiçeğinin kıvrık sürgünlerinin tazeliği. Daracık antrede üst üste duran ayakkabılarımız. Hollywood artistlerinin resimleriyle süslü emaye tepsimiz. Resimlerin altlarında artistlerin isimleri yazıyor, Türkçe okunuşlarıyla. Geri Gırant, Merlin Monro, Elizabet Teylor, Hamfri Bogart. Annemin üstü makyaj malzemeleriyle dolu tuvalet masasını hatırlıyorum, arada bir ruj sürmeme izin verdiği anları, gülümseyişini, güzelliğini. Süleyman Amca'yla Piyer Loti'de oturuyoruz. Sucuklu tostla gazoz alıyor bana. Kendisi kahve ve sigara içiyor. Çok düşünceli görünüyor. Çocukmuşum gibi, bir de Eyüp oyuncağı alıyor. Rengârenk boyalı, tahtadan bir dönme dolap. Teşekkür ediyorum. Sevindiğimi görmek istediğini düşünüyorum. Ama ancak hafifçe gülümseyebiliyorum. Sonra yaz geçiyor. Babam yeni bir ameliyat oluyor. Beni Fikriyanım'ın evinin yakınındaki bir okula yazdırmayı düşünüyorlar. Kendi okuluma gidemem, çok uzak. Kapıcının kızı Azime de o okula gidiyor. Azime'nin ilkokulu o yaz bitiren, iki sene sınıfta kalmış, Barbaros diye bir abisi var. Elektrikçinin yanına çırak verilmiş, ama durmamış. Bütün gün sokakta top oynuyor. Ben Azime'yle arkadaş olunca eve dadanıyor. Ne zaman onlara gitsem hemen top oynamayı bırakıp geliyor. Barbaros'un ön dişlerinden biri kırık. Babası başını duvara vurduğunda kırılmış. Ağzında küçük, karanlık bir üçgenle dolaşıyor. "Bize gelirken kısa entarini giysene," diyor bana. Ağzındaki karanlık üçgeni göstererek pis pis gülüyor. İki kardeş beni ortalarına alıyorlar, divana oturup şeker yiyoruz. Barbaros benim için bakkaldan kahveli akide şekeri çalıyor. Kahveli akide şekerinden hoşlanmıyorum. Barbaros'tan da hoşlanmıyorum. Ama Barbaros'un "Şekerleri senin için çaldım," demesinden hoşlanıyorum. Barbaros otururken üstüme abanıyor, elini bacaklarımın arasına sokmaya çalışıyor. Küçüğüm, ama niyetini hissediyorum. "Yapma, çek elini!" diyorum. Barbaros'un yerine Azime kızıyor, "N'apıyor ki abim sana?" diyor. "Bana dokunmasın, babaanneye söylerim!" diyorum.

Azime dikleniyor. “Bi söyle de, bak n’oluyor!” diye tehdit ediyor. Söyleyemiyorum. Söylersem Fikriyanım’ın benden daha çok nefret edeceğini biliyorum. Azimelere gitmek istemiyorum. Ama Cavidan Hala kek yapıp yanıma vererek zorla yolluyor beni, babaanneden gizli. “Azime’yle birlikte yersiniz,” diyor. Onlarla iyi vakit geçirdiğimi sanıyor. Bana iyilik ettiğini sanıyor. Azimelerin evi rutubet ve tuvalet kokuyor. Divan örtüsü çok pis, bulaşık yalağı simsiyah, her yer tozlu. Üstleri başları da çok pis kokuyor. Bu iki kardeşten uyuz kapıyorum. Bileklerim, parmaklarımın arası, dizlerim, ensem deli gibi kaşınıyor. Bütün gece kaşınmaktan uyuyamıyorum. Fikriyanım sabah beni uyandırmak için odama geldiğinde kaşındığımı görüyor. “N’apıyorsun öyle?” diyor. “Çok kaşınıyorum,” diyorum. Panikliyor. Elimi sertçe tutup çekiyor. Bileğime bakmasıyla çığlık atması bir oluyor. “Uyuz bu! Cavidan hamamı yak çabuk!” diye bağırıyor. Beni odaya kapatıyorlar. Alelacele Nihal Yenge’yi çağırıyorlar. O gelene kadar odada oturup bekliyorum. Nihal Yenge geliyor, beni kolumdan tuttuğu gibi banyoya sürüklüyor. Çırılçıplak soyuyor. Giysilerimi banyo kazanına atıyor. “Burda bekle, su ısınsın, yıkayıp keseleyeceğim seni,” diyor. Çıkıyor. Hamam taburesine çırılçıplak oturup suyun ısınmasını bekliyorum. Ağlamak istemiyorum. Onlara ağladığımı göstermek istemiyorum. Banyo kapısının buzlu camından Fikriyanım’ın sinirle ileri geri yürüdüğünü görüyorum. Cavidan Hala’ya yattığım odanın her yanını çamaşır suyuyla sildiriyor. Nihal Yenge geri geliyor. Elindeki makası görünce ne yapmaya niyetlendiğini anlıyorum. “Hayır, ben uyuz oldum, bitlenmedim!” diye bağırıyorum. Dinlemiyor. Fikriyanım’ın dikiş makasıyla saçlarımı kökünden kesiyor. Gıkım çıkmıyor. Nihal Yenge yerde biriken saç yığınını banyo kazanına atıyor. Saçlarımın tutuşmasıyla yanık et kokusu sarıyor evi. Korkunç bir koku bu. Ölüm kokusu. O gün Fikriyanım’ın evinden kaçıyorum. Ağlayarak evimize gidiyorum. Eve vardığımda Süleyman Amca’yı annemin bacaklarının

arasında buluyorum. Üç gün durmaksızın ağlıyorum. Vatuş beni nasıl susturacağını bilmiyor. Fikriyanım'ın evinden yanık saç kokusu çıkmıyor.

“Neler almalıyım yanıma”

Mermer tezgâhımızda yanan mum erimişti, bitmek üzereydi. Fitilinden simsiyah bir duman tütüyordu. Dumanı okuyordum. Kötü! Kötü! Kötü! Her şey kötü! diye yazıyordu havaya, başımın üstünde kıvrılarak. Tavandaki spotlardan biri bozulmuştu, göz kırpar gibi yanıp sönüyordu. Küvetin karşısındaki duvarı boydan boya kaplayan, görkemli aynanın altın varak çerçevesi yer yer dökülmüştü, nemden küf tutmuş alçısı meydana çıkmıştı. Osman buna dayanamıyordu. Bir fırsat bulduğunda aynayı çerçeveciye gönderip tamir ettirmeyi, küfü yeniden altın varakla kaplatmayı düşünüyordu.

Aynanın karşısına geçtim, soyundum. Hüzünlüydüm, bomboştum, kuruydum. Ama hâlâ korkmuyordum. Şaşırtıcı bir sakinlik, hatta serinlik vardı içimde. Gelişigüzel topladığım saçlarımı çözdüm. Parmaklarımı arasından geçirdim. Avucumda kalan tellere baktım. Altın varak nemden, saçlarım gamdan dökülüyordu.

Hayatımız dökülüyordu. Dökülen hayatımız, karşımda duran aynanın çerçevesine benziyordu. Hayatımız alçıdan yapılmış, üstüne altın yaldız sürülmüştü. Altın döküldükçe aslımız meydana çıkıyordu. Osman’la geçirdiğim, sekizi evli dokuz yıldan sonra benden kalan, dökülen saç, gevşeyen ten, buruşan yüz, çürüyen beden ve bütün bunları umutsuzca, çaresizce durdurmak için yekpare mermer tezgâha sıraladığım ingili bingili şişeler, janjanlı kavanozlar içinde yığınla losyon, tonik, krem ve serumdan ibaretti.

Elimi sırtıma götürüp giderek daha sık boyattığım saçlarımın uçlarına dokundum. Osman benim en çok dalga dalga sırtıma dökülen saçlarımı seviyordu. Aşkımızın ipini çektiğim o geceye kadar Osman’ın saçlarımı sevmesini seviyordum. Onu ve onunla ilgili her şeyi giderek

daha az seviyor olsam da, iki kişilik görkemli sefaletimizi, bazen sabaha karşı saatlerde, öylece otururken ruhumuzdaki çırpınışları birbirimizden ustaca gizliyor oluşumuzu hâlâ ve içim acıyarak seviyordum. Yıllar yığıldıkça, geride bir yığın süprüntü bıraktığımızı, zamanın hızlı sarılan bir film gibi üstümüzden geçip bizi harabeye çevirdiğini, ruhumuzun mum gibi eridiğini hissediyordum. Ama bunları kendime itiraf etmek istemiyordum. Bunlar kendine itiraf edilemeyen şeylerdi. Edilmesi halinde hayat katlanılmaz olur, insan bu altın varaklı ve küflü aynaya bakamazdı.

Oysa hayatımızın amacı buydu. Altın varak çerçeveli aynaya bakmak ve oradan yansıyan suretini beğenmekti.

Ben de adım adım yok oluşumuzu kendime itiraf edeceğim yerde ikimize küçük, safça avuntular buluyordum. Ataleti, sefaleti ve mağduriyeti benimsediğimiz için gerçekleşmesi mümkün olmayan gelecek ve mutluluk fikirleri geliştiriyordum.

Osman ve 'benim çocuklar'ı şu çok hayal ettikleri Ortadoğu turnesine çıkabilirlerdi pekâlâ. Doğu'ya Batı'dan gelen adamlar olabilirlerdi, bir kamyon müzik ekipmanları ve de şişe sularıyla. İtibar, alkış, pohpoh istiyorlarsa doğuya gitmeliydiler elbette. Herkes kariyerinin nerede olduğunu bilmeliydi. Mesele bir finansör kafalamaktaydı. Arıyorlardı. Gruplarına bir ad ve cömert bir finansör arıyorlardı. Bir ad listeleri vardı hiç yaratıcı olmayan, ama finansör listeleri yoktu.

Ya da Osman gerçekten piyano satabilir diyordum. Böylece sahici bir meşguliyeti olur. İki katlı şık bir mağaza, tiril tiril giyinmiş bir Osman, yanında çalışan adamlara şunu şöyle yapın, bunu böyle yapın.. diye direktifler veriyor, aralarından biri olmaya ömrünü adadığı kalantor müşterileriyle konuşuyor. Gününün bir gündemi var artık, yurtdışına daha sık gitmesi gerekiyor. Tamam, harikalar yaratmaz bu iş, ama hayata katlanmasını sağlar diye düşünüyordum. Gerçi bütün bu

ihtimalleri aklımdan geçirdiğimde "katlanmasını sağlar" demiyordum, "hayatını güzelleştirir" diyordum. Ki bu güzelleştirmek fiili de çürüyen hayatımızın yegâne gayesiydi.

Ya da bir köpek alabiliriz diyordum. Bu da çok iyi bir fikir. Sevinince dilini yandan sarkıtan, bol tüylü, bize ölümüne sadık kalacak bir golden retriever. Korktuğu zaman o da zavallı Cambaz gibi ortalık yere işer.

Ama biz dövmeyiz onu, korkutmayız.

Gerçi neye yarar ki cins bir köpek, haddimizi aştığı halde tutunmaya çalıştığımız çevreye canlı bir aksesuarla yeniden eklemlenmekten başka? Belki de bir kedi almalıyız. Hatta sokakta bulmalıyız. Adını Gambaz koymalıyız. Olanca gamımızı, kederimizi kediye yüklemeliyiz. Kedi gamımızı kederimizi alıp kaçmalı. Biz *kedisiz*, *kitapsız*, gamsız, kedersiz kalmalıyız. Çırılçıplak, acısız, sevgisiz, yanık otlar gibi, çürümüş, kuru, kof ağaç gövdeleri gibi öylece kalmalıyız.

Böyle şeyler düşünmüştüm, aşkımızın ipini çektiğim geceye kadar. Hiç derin olmayan, aklımdan kesik kesik ve öylesine geçen, bir yere varmayan, basit ama çok acıklı düşüncelerdi. Ataletimizin, mağduriyetimizin ve romantik sefaletimizin adını koysaydım bir şey yapmamız gerekirdi. Osman konuşurdu, hayal ederdi, ama bir şey yapamazdı. Atalet onun, mağduriyet benim, dışarıdan bakıldığında hayatımızı çok şiirsel gösteren ruhsal sefalet ikimizindi. Bunları kafaya takarsam akıp giden ve asla hâkim olamadığımız zamanın bir yerinde büyük bir hareket yapmam, hiç değilse kendi tarihimi değiştirmem gerekirdi.

Ama ben mağdurdum.

Mağdurların bir şey yapması gerekmezdi. Gerekmediği için mağdurdular.

Ama yine de bir şey yapmam gerekmişti. Hayat beni buna mecbur etmişti. Buna mağdurun bitişi de denebilirdi. Başımın ağrısını durduramıyordum. En iyisi başımı kesip atmaktı. Ben de öyle yapmıştım. Başımı kesmiştim. Kestiğim başımı kopyalamıştım. Kopyaları telefonu kaldırıp dünyayı durdurmaya muktedir yirmi adama göndermiştim. Şimdi kaçabildiğim kadar kaçmalı, saklanmalıydım. Mukadder olan ölümümü geciktirmeliydim. Ölümüme kadar olan kısa zamanımın tadını çıkartmalıydım.

Osman'ın sakallarını varla yok arası bir boyda tutmak için kullandığı elektrikli tıraş makinesini aldım. Saçlarımı kesmeye sağ şakağımdan başladım. Kolay olacak, hemen bitecek sanmıştım. Çok zamanımı aldı. Bu cızırtılı aleti havada tutmaktan kolum yoruluyordu. Saçlarım çok uzun olduğundan ikide bir takılıyor, kesmez oluyor, dişlerini sık sık temizlemem, küçük el aynasından başımın arkasına bakmam, defalarca üstünden geçmem gerekiyordu. Keserken saçlarımın dipleri acıyordu. Yüzüm kırışıyordu acıdan, gözümden yaş geliyordu.

Sonunda bitirdim. Banyonun şahane mozaikleri on beş günde bir koyu kestane rengine boyattığım saçlarımın öbekleriyle kaplandı. Elimi başıma sürdüm, ağır ağır her yanında gezdirdim. Kafatasımın hiç bilmediğim formunu hayretle ve sapıkça bir mutlulukla hissettim. Kendimi böyle de beğendim (daha çok).

Saçlarımı yok edince yaşımı göstermiştim. Ama yaşıma rağmen güzeldim. Güzelliğim ilk kez bu kadar hoşuma gidiyordu. Gözlerimin menekşesi koyulaşmış, iyice belirginleşmişti. Kafatasım tenimin rengini alınca hafif çekik gözlerim kocaman nazar boncukları gibi ortaya çıkmıştı. Kenarlarındaki ince kırışıklar görünmez olmuştu. Elmacıkkemiklerim belirginleşmiş, çenem incelmiş, boynum sanki uzamıştı. Kulaklarım küçücük görünüyordu. Kulakları küçük olanlar

uzun yaşamaz derler, doğruydu. Ben de daha kırkımın başlarında ölerek bu saçma inancı doğrulayacaktım.

Aynada kendime bakarken, lanete dönüşen güzelliğinin kendisini ve bizi mahvetmesine izin veren anneme tıpatıp benzediğimi fark ettim. Kaderim de anneme benzemişti, hatta onunkini fersah fersah geçmişti. Ben izin vermekle kalmamıştım, güzelliğimi her kilide uyan bir anahtar kadar yıpratmıştım. Böylece Fikriyanım'ın kâküllerimi çekiştirerek sorduğu sorunun cevabını vermiştim.

Saçlarımı yerde bırakıp küvete girdim. Suyu açtım. Nihal Yenge beni çok sıcak suyla yıkamıştı. Beni canlı canlı haşlamıştı. "Acıyor!" diye feryat etmeme rağmen, bedenimi annemin daima pırıl pırıl parlayan cildinin sedefini yok etmek ister gibi hırsla, kinle, nefretle keselemişti. Ovalarken derimi soymuştu. O beni yıkarken acıdan sessizce ağlamıştım. Görmemişti, gözyaşlarım kaynar suya karışıp akmıştı.

O günden sonra hep soğuk suyla yıkandım. En kirli, en rezil, en aşağılık gecelerin sabahlarında bile. Soğuk su beni diri tuttu, ama sadece güzelliğime iyi geldi.

Eskisi kireçlendiği için orospu çocuğu Teoman bizi paraya boğduktan sonra değiştirdiğimiz duş başlığından gürleyerek akan buz gibi suyu alev alev yanan kafatasımda hissedince içim tazelendi. Tenim uyuşuncaya kadar soğuk suyun altında kaldım.

Küvetten çıktım. Kesik saçlarıma basmadan bornozumu giydim.

Yetmiş küsur saat önce, ruhumun gece boyu süren bir işkenceyle katledildiği, ruhumun olanca kanının aktığı yatak odamıza gittim.

Kışın en soğuk günü olmalıydı. Gökyüzü öyle görünüyordu, sanki hava donmuştu, kıpırdamıyordu. Hızla giyindim. İki çift çorabı üst üste giydim. Kalın yün bir pantolon, bir boğazlı kazak, üstüne bir kazak daha giydim. *Neler almalıyım yanıma?* diye düşündüm.

Deriden anlamanın aile geleneği olduğu bu evde, giysilerimizle tıklım tıklım dolu dolaplarımıza tıkıştırılmış onlarca pahalı ve marka deri çantamdan neredeyse valiz kadar büyük olanı seçtim. Tamam, ölecektim, ama ölene kadar, muhtemelen birkaç gün, (belki bir hafta, bir ay) yaşayacaktım. Eşyaya ihtiyacım olacaktı.

Bu çantayı "Bak yeni aldım, nasıl?" diye gösterdiğimde Osman beni şaşırtmış, markasına değil, iki parmağının arasına sıkıştırıp ovaladığı derisine bakarak "Süper!" demişti. Bu ailede deriden anlamak hakikaten gelenekti. Deriden anlayan kurbandan da anlıyor olmalıydı. Deri ve kurban ayrılmaz ikiliydi. Kurban derisi derilerin en hayırlı olanıydı. Benim, yakında delineceğinden hiç kuşku duymadığım derimin de vatana millete hayırlı olmasını diliyordum.

Bu eski ama dayanıklı çantaya bir blucin, bir kazak, bir eşofman, ne olur ne olmaz diye bir hırka, uzun kalın çoraplar, iki gömlek, iki tişört, bir sürü çamaşır, bir pijama koydum. Diş fırçamı ve birkaç ay önce kullanmaya başladığımı Osman'dan başka kimsenin bilmediği yakın gözlüğümü koydum. Şampuanlarımı, kremlerimi, parfümlerimi almadım. Nasıl olsa ölecektim. Hem artık saçlarım da yoktu.

Parasızlık yüzünden mücevherlerimin çoğunu satmıştık. Gene de birkaç parça kalmıştı, iki yüzük, bir incili küpe, iki pırlantalı bilezik, bir altın zincir. Osman seyahate gidince onları da satmıştım, sadece nikâh yüzüğümü bırakmıştım. Onu satmamıştım. Oysa niyetliydim, hatta en çok onu satmaya niyetliydim. Harika bir tektaştı, elmas taşı kocamandı, çok iyi kesilmişti. Kapalıçarşı'nın buharlı, baharlı, daracık sokaklarından birinde (Süleyman Amca'nın en büyük dükkânının çok yakınlarında) mücevherlerime değerinin onda biri fiyat vermesine itiraz etmeyişime hayretle bakan, takım elbisesi gençliğinden kalma gibi duran, yaşlıca, kamburca, çok zayıf, aşırı zayıf, insan ve elmas sarrafı bir Ermeni, gözlerimin doldu dolacak hale geldiğini görünce mücevherlerimin çalıntı olmadığını anlamış, fiyatı beşte birine

yükseltmiş, ardından ekstra vicdana gelip nikâh yüzüğümü saklamamı tavsiye etmişti. Ermeni sarraf iyi niyetliydi. Mücevherlerimi satmamın altında kalbi hoyratça kırılmış perişan bir eşin basit bir intikam alma arzusunun yattığını sanıyordu. Bu hesap bilen, ama iyi niyetli sarraf kocamın da tıpkı kardeşi gibi halis bir orospu çocuğu olduğunu nerden bilecekti ki?

Osman'ın deli gibi para harcadığı dönemlerde gerçekleşen, katılımcıları, dekoltesi nefes kesen uçuk pembe bir elbise giymiş, yakut taşlı küpeler takmış, otuzlarının başında bir gelinle (ben), dünyanın en pahalı blucinini ve ham keten gömleğini giymiş, otuzlarının başında bir damattan (Osman), bizi züppe, sosyetik ve kibirli bulduğu, Osman kendi nikâhına blucinle geldiği için bizi evlilik kurumuna saygısız kişiler olarak gördüğü, bizim kimin-eli-kimin-cebinde-belli-değilgiller'den olduğumuzu düşündüğü, bizim gibilerden tiksindiği yüzünde büyük harflerle yazılı nikâh memurundan ve ceplerine girecek bahşişin büyüklüğünü tahmin etmeye çalışan iki arsız hademeden oluşan nikâh törenimiz sırasında, Osman beni ağzımdan öptükten, beni ağzımdan Frenchkiss'le öperek nikâh memurunu iyice tiksindirdikten sonra parmağıma bu yüzüğü takmıştı.

Şimdi elimdeki bu yüzüğü ne yapacağımı bilmiyordum. Evliliğimizin nişanesi, sahte kutsiyetimizin mührü bu tektaşı da satsaydım keşke diye düşündüm. Niye dinledim ki o sarrafı?

Yaşadığım zulüm ve yok edişten sonra asla kapılmamam gereken, aptalca ve gülünç, utandırıcı bir duygusallığa kapıldım. Osman'a bırakmaya karar verdim. Elmas yüzüğümü yatağımızın üstüne koydum, tam ruhumun katledildiği noktaya. Attığım adımla hayatını mahvettiğim için Osman beni affetsin veya ona acıklı bir mesaj bırakmış olayım diye yapmamıştım. Ölüme doğru çıktığım bu yolculukta bir zamanlar değer verdiğim bu yüzüğü yanıma almak tiksindirici geldiği için bırakmıştım.

Daha başka neler almalıyım yanıma diye düşündüm.

Hayat için, aşk için, sevilmek için, dayanmak, var olabilmek, unutmak için, ağrı-sancı-sızı için ve ağrıyı durdurmak için neler almalıyım yanıma?

İnsan olmak için, kadın olmak için, onur için, haysiyet için, ölmemek, rüya görebilmek, esnemek, uyumak, uyuşmak, yürümek, gülebilmek, sevişmek, (düzüşmek değil, canla ruhla sevişmek) sonunda intihar etmek ya da etmemek için neler almalıyım yanıma?

Ali için, Ali'ye olan bitmez tükenmez güzel aşkım için, geçmişe gömdüklerim için (pek çok), geleceğe bıraktıklarım için (pek az), mevsimler, rüzgârlar, denizler için neler almalıyım yanıma?

Sabah olması, kar yağması, güneş açması, bir yerlerde içli bir şarkı çalması için.

Neler almalıyım yanıma?

Osman'ın çalışma odasına gittim. Kitaplığın başına geçtim. Olmazsa olmaz dediğim şiir kitaplarımı seçtim. Pek çoktular, ağırdılar. Olsun. Hepsini dikkatle, özenle büyük siyah deri çantama doldurdum.

Kitaplığın altındaki kapaklı dolaptan her biri başka türlü süslü resim kutularımızı çıkardım. Osman albüm sevmezdi, ben de sevmezdim. Paramız olduğunda, pahalı mağazalardan alışveriş yaparken hoşumuza giden her kutuyu alırdık. Bu kutu ispirtolu kalemleri koymak için harika. Bunda kurdele biriktiririm (ne işime yarayacaksa). Bu pafküf kutusu olsun, bak altında gizli bölmesi de var. Buna ataçtır, iğnedir öyle şeyler koyarız. İşte yeni bir resim kutusu daha.

Kutuları odanın ortasına boşalttım. Yere oturdum, irili ufaklı fotoğrafları karıştırmaya başladım.

Osman'ın yığınla resmi vardı, ben çekmiştim. Benim yığınla resmim vardı, Osman çekmişti. Osman'la ikimizin, birlikte çekilmiş yığınla resmimiz vardı, başkaları çekmişti. Hepsi de görenlerin "Bu çift

ne kadar da mutlu! Allah bozmasın," deyip tahtalara vuracağı türdendi, ama tümüyle yalandı.

Bizim sevgimiz bozuktu, tohumu kötüydü, köksüzdü. Biz Osman'la sevgimizi hemen tüketmiştik. Ama tükenmez bir küpten, günde beş vakit yudum yudum aşk içiyoruz, her yudumda birbirimize ve hayata ve bizden daha sahtekâr, daha çakal, daha aşağılık ve riyakâr yaşayan çevremize delice bağlanıyoruz gibi yapmıştık.

Bu yığınla resmin arasında, Osman'ın çocukluk resimleri de vardı. Tarih sırasına göre dizildiğinde ortaya çıkan manzara bir çocuğun nasıl öldürüldüğünü gösteriyordu. Kanırtıcı bir acıyı defalarca ve hiç de meraklısı olmadan tecrübe etmiş güzel yüzlü, mahzun bir çocuktan gözlerinin dibine pis bir kurnazlık oturmuş narsist ve egoist bir hayvana evrilen güzel yüzlü bir adamın ruhsal tarihi parkenin üstüne sıraladığım resimlerde kuzu kuzu yatıyordu. Ama bu çocuğa acıyacak durumda değildim. Benim derdim başımdan aşmıştı. Benim tarihim daha da beterdi. Tarihim yakında, göğsümü gere gere üstüne yürüdüğüm korkunç bir sonla noktalanacaktı.

Yığının içinde, kısa olacağı aşikâr ömrümde gerçekten mutlu olduğum o kısacık çocukluğumun resimleri yoktu, hiç olmamıştı. Ben Osman'ın evine geçmişsiz gelmiştim. Geçmişimi, belki yolumu bulurum diye, Hänsel ile Gretel'in kurda kuşa yem olan ekmek kırıntıları gibi arkamda ufalamıştım.

Çocukluğumun mutlu resimleri şimdi Berlin'de, demirperde zamanından kalma, yirmi küsur katlı bir apartmanın on dördüncü kattaki dairesinde, kulpları çiçek biçiminde, çirkin bir çekmecede duruyor olabilirdi. Ya da annem, bizi terk edip giderken bir tekini bile yanına almadığı bu resimleri üstünde papier yazan büyük konteynerlere atmış, böylece geçmişinin son izlerinden kurtulmuş da olabilirdi. Bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Yıllardır anneme dair hiçbir şeyi bilmek istemiyordum.

Babam öldükten sonra evinde eşya niyetine kullandığı bütün döküntüyü, pis, iğrenç, çirkef, sigara yanıkları ve içki lekeleriyle dolu, kusmuk, sümük ve sidikle temas etmiş her şeyi, koltukları, kanepeleri, masayı, yatak, yorgan ve battaniyeleri, televizyon, buzdolabı, halı, kilim, tabak, çanak ne varsa hepsini-hepsini-hepsini çağırdığım eskiciye üç otuz paraya okutmadan önce ideale yakın ölçüde mutlu, uyumuna gıpta edilen, üç kişilik bir ailenin, bana eski çağlarda kalmış kadar uzak ve unutulmuş gelen resimlerini bir kenara ayırmıştım.

Bu resimlerde, inanılmayacak kadar yakışıklı bir adam olan babam pazulu erkek kollarıyla beni havaya kaldırıyor, geçirdiği sayısız ameliyatlardan birinin ödenebilmesi için satılan Renault marka arabamızın patlayan lastiğini değiştiriyor, bir yaz tatilinde Erdek'te kaldığımız otelin iskelesinden denize balıklama dalıyor, annemi beyaz kuğu boynundan öpüyor, sırtına dalga dalga dökülen saçlarının kokusunu içine çekiyor, yanağını şehvetle ısırıyor, annemin bundan mutlu olduğu belli oluyor, çalıştığı otoyol inşaatının şantiyesinde işçilere neyi nasıl yapacaklarını tarif ediyor ve bu esnada erişilmez bir Herkül'e, kışkırtıcı bir Apollon'a, karşısında tir tir titrenen bir Zeus'a benziyor, vinç kullanıyor, vinci sanki bisiklete biniyormuş ya da vida sıkıyormuş gibi kolayca kullandığı yüzünden anlaşılıyor, evimizin salonunda hasır sepetten yapılmış avizemizin altında, kadınlı erkekli bir dolu arkadaşıyla gülüşerek rakısını içiyor, gülüyor, konuşuyor, coşuyor, gülüyor, gülüyordu.

Çocukluğumun tüm resimlerinde annem çok güzeldi. Datça'da, aile dostlarıyla birlikte çıktığımız çadırlı bir yaz tatilinde deniz havlularımızı su dolu büyük mavi plastik leğende çiğnerken de güzeldi. Papaz yahnisi yapmak için arpacık soğanı ayıklarken ve şarıl şarıl ağlarken bile güzeldi. Sigara içerken, kadeh kaldırırken, saçlarını yepyeni moda kestirmişken, sonra gene uzatmışken, gözlerine eyeliner çekmişken ve eyeliner'ın dünya üzerinde en çok yakıştığı kadın

olmuşken, o güzelim saçlarını sipsivri açılmış kurşunkalemiyle tuttururken, bir tıp bayramı balosunda başhekimle dans ederken, piknikte çoban salatası yaparken ve grip olduğu bir sırada babama "Çekme!" derken de güzeldi.

Düğününde çekilen bütün fotoğraflarda çok güzeldi. Anne babasını daha bebekken, uğursuz bir depremde kaybetmiş, kendi cadısı olan teyzesinin yanında büyümüş, daha da güzelleşeceği anlaşılınca teyzesinin kıymetli oğullarını ayartır korkusuyla hemşirelik okuluna yatılı postalanmış olan annem teyze oğlu müzmin bekâr Lami Dayı'nın, bir kez gördüğüm ve kendisine Albay Dayı dememi isteyen öbür teyze oğlu Doğan Dayı'nın, Doğan Dayı'nın öğretmen karısı çokbilmiş Mükerrem Yenge'nin, annemin güzelliğinin en birinci has düşmanı olan ve bu düşmanlığa acı bir ölümsüzlük ilacı gibi sarılan teyze kızı deli Lamia'nın, deli Lamia'nın kocası bişey eniştenin ve anne tarafımın hısımları akrabaları ve hısım akrabanın temiz pak giydirilmiş, gürbüz semiz çocuklarının arasında, uzun kuyruklu, dantel duvaklı, taşlı tuşlu gelinliğiyle poz verirken de çok-çok-çok güzeldi.

Annem maalesef her durumda, her haliyle güzel-güzel-güzeldi.

Ben de resimlerimde çok güzel bir bebektim. Sonra çok güzel bir kız çocuğu oldum. Sonra çok güzel bir genç kız oldum. Derken müthiş güzel bir kadın oldum. Sonrasında profesyonel bir fotoğrafçının elinde çok seksi bir kapak kızı oldum.

Daha yedi yaşındayken çekilen bir fotoğrafım gelecekte ne haltlar yiyeceğimin, nasıl da oynak bir aşifte, nasıl da işbilir bir kaltak olacağımın habercisiydi. Mini etekli bir elbise giymiştim. Koltuğa oturmuştum. Bir elime boş bir içki kadehi, öbürüne yanmayan bir sigara almıştım. Bacak bacak üstüne atmıştım. Büyümüş de küçülmüştüm. Her oturuşunda bacak bacak üstüne atan, mevzun bacaklarını Allah için büyük bir zarafetle ve gerektiğince gösteren annemi taklit ederek poz vermiştim. Bu fotoğrafı kimin çektiğini

hatırlamıyordum. Babam olabilirdi. Annem de olabilirdi. Başkaları da olabilirdi.

Diğer fotoğraflarımda dondurma, kâğıt helva, pamuk şeker, horoz şekeri, tüp çikolata yiyordum. Sarı gazoz içiyordum. Mahalle fotoğrafçısının bir duvarı şelale manzaralı dev bir posterle kaplanmış stüdyosunda aynaya bakarak poz veriyordum. İyi poz vermenin bende doğal bir yetenek olduğu anlaşılıyordu.

Fotoğraflarımda düşmüş süt dişlerimin boşluğunu göstermekten çekinmiyordum. Annem düşen ilk dişimi hastanenin bahçesine gömmüştü. Doktor olmamı dilemişti. Ama ben kaltak olmuştum. Sınıf müsameresinde yedi cücesine kök söktüren pamuk prenses olmuştum. Atlıkarıncada külkedisinin balkabağından yapılma arabasına biniyordum. Annemle babama prenses prenses el sallıyordum. Prensestim, ikisinin prenses Anastasya'sıydım. Gel gör ki hükümranlığım uzun sürmemişti. Tahttan çabuk indirilmiştim.

Karşımda hatır hatır önünü kaşıyan eskiciyi çağırmadan önce, bütün bu acıklı resimleri saklandıkları kuytulardan tek tek çıkarmıştım. Hepsini babamın örtü örtmek yerine gazete sermeyi tercih ettiği masaya yığmıştım. Bacağı sallanan bir sandalyeye oturmuştum. Geçmişimizin özetine bakarak, ailecek hazdan geberdiğimiz, ya yiyip içtiğimiz ya gülüp oynadığımız bütün bu resimlerimize bakarak sular seller gibi ağlamıştım. *(Ağlarım hatıra geldikçe gülüştüklerimiz.)* Resimlerime bakanlar bu mutlu, gürbüz ve delice sevilen çocuğun üzerine karanlık bir kaderin, kadere benzeyen ya da kaderle hiç ilgisi olmayan bir şeyin gölgesinin düşeceğini, imkânı yok, tahmin edemezlerdi. Ben de edememiştim.

Geçmişimizin yarısı renkli, renklilerin de yarısı polaroid olan bu geniş özetini iri kara böceklerin arsızca gezindiği mutfağın kırık dökük çekmelerinden birinde bulduğum pis bir poşete doldurmuştum. Sonra babamın zavallı evini dolaşmıştım. Bütün çekmeceleri çekmiştim.

Elimi sokup dolapların diplerini karıştırmış, yatakları kaldırıp altlarına bakmıştım. Annemin canını acıtması, gözünden yaş getirmesi muhtemel ne varsa toplamıştım. Babamın ona Amasya'dan getirdiği sedef kakmalı antika bir tarak. Kuşadası tatilinde alınmış bir örgü kemer. Benim ilk mama kaşığım. Pandeli Lokantası'nda mükellef bir yemekle noktalanan Mısır Çarşısı gezimizden hatıra gümüş bir bilezik. Arabamızın dikiz aynasına asılan ilk patiklerim. İlkokul birinci sınıf, hepsi pekiyi karnem. Annemle babamın İnkum sahilinde el ele yürürlerken buldukları ve sonsuz aşklarının uğuru olarak sakladıkları kalp şeklindeki çakıl taşı. Her biri mutlu günlere ait hatıralara tanıklık eden ne varsa hepsini toplamıştım.

O mutlu günlerden artakalan bütün bu çöpleri, fotoğraflarla birlikte şahane bir kutuya doldurmuştum. İçine "Babam öldü" diye yazdığım bir kâğıt parçası atmıştım. En şahane, en pahalı ambalaj kâğıtlarıyla paketlemiştim. Üstüne fiyonklar, kurdeleler iliştirmiştim. Paraya acımamış, paketi en iyi kargo şirketine vermiştim. Anneme yılbaşı hediyesi olarak göndermiştim.

Anne Allah belanı versin! demek istemiştim.

Babam öldü.

Yeni yılın haram olsun!

Babam öldü.

Bu acıklı "suvenir"lerin her biri içini ayrı ayrı parçalasın!

Babam öldü.

Bu resimlere baktığında beni gör, babamı gör, kendini gör, mutlu günlerimizi gör!

Babam öldü.

Kader değil anne. Gördüğüm anda, Nihal Yenge'nin saçlarımı az önce kör makasla kestiğini, beni sıcak suyla haşlayarak yıkadığını, zımparalanmış derimin sızım sızım sızladığını unuttuğum Süleyman

Amca'yı, babamın özbeöz abisi olan o adamı bacaklarının arasına sokman kader değildi.

Babam kurdun saatinde öldü.

Bu savaşı muhteşem güzelliğin kazandı anne!

Babam öldü.

Fikriyanım'ın, Nihal Hanım'ın, hepsi birbirinden gudubet amca-teyze kızlarının, senin ailenden acuze teyzenin, deli Lamia'nın, allame-i cihan Mükerrem Hocanım'ın ve bütün hemşirelerin ve kadın doktorların, kadın hastaların, kısacası senin dillere destan güzelliğini kıskanan, çatlayacak kadar kıskanan, kıskançlıklarından kendi uykularını öldüren, ağızları bedduayla dolan bütün kadınların ve de senin güzelliğine sahip olmak, sana dokunmak, seni kullanmak, hırpalamak, sömürmek, yutmak isteyen bütün erkeklerin, yeterince güzel olmayan bütün kadınlarla iktidarlarından bir türlü emin olamayan bütün erkeklerin bir araya gelip oluşturdukları büyük kötülük cephesine karşı, doyumsuz güzelliğin kazansın istedin. Bizi terk ettin.

Babam öldü.

Asıl kaybeden ben oldum anne! Beni en çok sen terk ettin! Allah belanı versin!

Demek istemiştim.

Annemden ses çıkmamıştı. Bir kez telefon çalmıştı. Açtığımda tutulmaya çalışılan bir nefesin sahibi birkaç saniye dinleyip kapatmıştı. Annemdir diye düşünmüştüm. Annemdir bu ve konuşmaya cesareti yok.

Osman'ın çalışma odasında parkeye yaydığım resimlerin arasında benim Osman öncesi tarihime ilişkin karelerden biri bile yoktu. On dokuz yaşımın başında, Molla Bayırı'nda bir apartmanın bodrum katında çektirdiğim, beni ben yapan, çıplak, çırılçıplak resimlerim de yoktu.

Ne tuhaftır ki, Phoenix'te yayımlanan ve yayımlandığı andan itibaren, beni bu şehrin ahlaksız tarihinin üçüncü sınıf bir kahramanı yapan, beni bu işin kompetanı zanneden kır saçlı basçının tadını hâlâ kasıklarında hissettiği çıplak resimlerimin orijinallerini bir kere bile görmemiştim.

Gün göstermemişti. Çekerken arkadaş değildik. Sonra arkadaş olduk. Arkadaş olunca, Gün bana arkadaştan da öte bir şey olunca hepsini yok etmişti. Çekmemiş olmayı dilemişti. Benim yerime acı çekmişti. Ama boşuna uğraşmıştı. Geçmiş çünkü, ne yaparsan yap, yok olmuyordu.

Dergiyi görmüştüm. Öylesine bakmıştım. Bu benim, bunlar benim resimlerim dememiştim. Bir nüshasını elimle Süleyman Amca'ya götürmüştüm. Annemin bacaklarının arasına gömülmüş başının tamamından çok siyah iğrenç etbenini hatırladığım bu öz amcayı eski halılar konulu bir mezata gittiği için yerinde bulamamıştım. Kapağında en çıplak olmayan, ama en ağız sulandıran resmimin bulunduğu, siyah poşete konmuş, ayrıca tarafımdan kalın kâğıtlara sarılmış, tarafımdan sıkı sıkı bantlanmış Phoenix'i sarıgözlü, açıkağızlı, beni görünce dudaklarının kenarında bembeyaz tükürük biriken yardımcısına bırakmıştım. Sadece ona vermesini tembih etmiştim. O da sağ olsun beni kırmamıştı. Süleyman Amca paketi açtığı anda, kapağında beni gördüğü anda Kapalıçarşı'nın cümle kubbeleri başına geçmişti. Üşenmemiş, gelip yolumu kesmişti.

Yeşil peri gecesiydi.

O serüvende beni en çok ilgilendiren şey, derginin adı olmuştu. Otuz Kuş'u / küllerinden doğan Anka'yı / Phoenix'i / Simurg'u bana Ali anlatmıştı.

Ama Ali gitmişti. Ali beni terk etmişti. Derginin adının Phoenix olmasında bir hikmet var diye düşünmüştüm. *(Öyle ya, kim sevişirdi acıları olmasa / Kim bakardı uzağa köpekleri saymazsan.)* Bu bodrum

katta kül olana kadar yanarım ve çevremi de yakarım diye düşünmüştüm. Sonra doğarım tekrar, hem doğmasam ne çıkar? *(Kim ne derse desin ben bugünü yakıyorum / Yeniden doğmak için çıkardığım yangından)*

Osman'ın çalışma odasında, daha başka neler almalıyım yanıma? diye sordum kendime. Bir resmimi seçtim. Osman çekmişti. Bir yaz günü Burgazada'daki evimizin, sefasını artık orospu çocuğu Teoman'ın sürdüğü evimizin balkonunda, bikinimi çamaşır ipine asarken. Çıplak vücuduma havlu sarmışım. Saçlarım ıslak, yüzümde su damlacıkları var. Resimde yüzümden başka bir şey net görünmüyordu. Çıplaklığım, sarındığım havlu, balkon demirlerindeki sarmaşık, adanın müthiş deniz manzarası belli belirsizdi, fluydu. Sadece su damlacıklarının gözyaşlarını hatırlattığı yüzüm vardı. Nedensizce hüzünlü bakmıştım, çok hüzünlü, son bakışı andırıyordu. Onu aldım. Çantama koydum. Tek gerçek aşkım olan, öyle kalan Ali'ye bir hatıra bırakmak için.

Ali'yi bulamazsam kapısının altından atacaktım.

Ona, bak beni bıraktın, işte bu hale geldim demiş olacaktım.

Yine mağdur olacaktım.

Pencereyi açtım sonra. Hava tahmin ettiğim gibi çok soğuktu. İncecik, pis bir yağmur, sanki yağmıyormuş gibi yağıyordu. Aşkımızın ipini çektiğim geceyi izleyen hafta, orospu çocuğu Teoman bütün borçlarımızı ödeyip bizi paraya boğduktan sonra, Osman'ın bana sürpriz yaparak aldığı, pezevenklerimin cebine giren ücretimin kreması, ücret pastamın tepesine kondurulmuş çilek tanesi olan yepyeni cep telefonumu altıncı kattan aşağı attım. Telefonun, dışarıdan bakıldığında caddenin en havalı binası sanılan palasımızın çöplüğe benzeyen taş avlusuna çarpıp parçalandığını gördüm. Parçalanırken telefondan kıvılcımlar çıktı. Her bir parçası başka yöne sıçradı.

Pencereyi açık bıraktım. Dokuz yılımı geçirdiğim bu eve ne olacağı umurumda değildi. Orospu çocuğu Teoman'a, yuvarlacık nişanlısına ne olacağı umurumda değildi. Ama bir zamanlar sızım sızım sevdiğim, gerçek bir aşk duymasam da sevdiğim, hatta bazen çok sevdiğim Osman için üzülüyordum biraz. Ama yırtar diyordum. Osman zeytinyağı gibidir. Hatta zeytinyağı Osman'ın yanında yeteneksizliğinden utanır.

En kalın, içi en kürklü mantomu, en dayanıklı uzun çizmelerimi giydim. Sayısız bere, kasket ve şapka arasından seçtiğim, kopkoyu siyah beremi saçsız başıma geçirdim. Atkımı boynuma doladım. Eldivenlerimi giydim. Büyük, siyah güneş gözlüğümü taktım. El çantamı omzuma çapraz astım. Dönüşüm olmasın diye yıkılası evimin anahtarlarını çöpe attım. Kapıyı arkamdan çektim. Asansör gene çalışmıyordu, merdivenlerden indim.

Apartmanda karşılaştıkça şirin şirin gülümseyip ayaküstü sohbet ettiğimiz, kışları tuhaf konseptli partilerde, butiklerde, ünlü restoranlarda, canlı müzik yapılan pahalı barlarda, holdinglerin konser salonlarında, özel müzelerin süperözel sergi açılışlarında, gideceğimiz tutarsa tenis kortlarında, kapalı yüzme havuzlarında, saunalarda, fitness center'larda, yoga ve pilates salonlarında, Osman'ın soğukla başı pek hoş olmadığı için âdet yerini bulsun diye gittiğimiz pahalı kayak merkezlerinde, Osman istediği için bazen boy gösterdiğimiz Atlıspor'da, yazın Bodrum'un veya Alaçatı'nın, Kaş'ın butik otellerinde, hatta Barcelona'da, Dubai'de, bir keresinde Roma'da (yine bir ev, bir dükkân sattığımızda elbette), üye olduğumuz kulüplerde (aidatı geciktirdiğimiz), Teoman evimizi elimizden almadan önce Burgazada'ya giden deniz otobüslerinde karşılaştığımız, aynı yaşama biçiminin mensupları olmanın (olduğumuzu sanmanın) bizi birbirimize sahtekârca yakınlaştırdığı, çakma sanayici, yalancı doktor, hilekâr tüccar türünden komşularımızın daire kapılarının önlerinden

geçerken, bu akşam televizyonun karşısına oturduklarında akıllarının duracağını, göstermeyi önleyemedikleri bir iştahla hemen telefonlara sarılacaklarını, beni veya Osman'ı veya Teoman'ı tanıyan başkalarına "Televizyonu aç, çabuk-çabuk-çabuk!" diyeceklerini düşündüm.

Erkek komşularımızın tanıdıkları muktedirleri arayacaklarını, yirmi kalın adama gönderdiğim ve yirmiyle sınırlı kalmadığından emin olduğum CD'nin bir kopyasını elde etmek için yalvar yakar pazarlık yapacaklarını, elde ederlerse porno koleksiyonlarının en kıymetli köşesine koyacaklarını düşündüm.

Bu adamların göğüslerime biraz uzunca bakacak olurlarsa arıza yapan karılarının tadına doyulmaz bir lezzet yaşayacaklarını düşündüm. Bana zehirli gözlerle bakan bu kadınların, asrın skandalından sonra Osman'la karşılaşacak olurlarsa üzgün görünmek için çırpınacaklarını, oysa için için seviniyor olacaklarını, o gece Osman'ın hayaline sarılarak uyuyacaklarını düşündüm.

Hepsi yıkılışımı arzulayacak kadar kötüydü. Hepsinin Osman'da gözü vardı. Ona "Muhakkak bir yanlışlık olmuştur, gerçek eninde sonunda meydana çıkar, üzülmeyin!" diyeceklerdi. Osman'ı teselli etmek için kollarını açacaklardı. Bu tesellinin kollarıyla sınırlı kalmayabileceğini, Osman isterse bacaklarını da açabileceklerini hissettireceklerdi. Kendi aralarındayken açıkça kötücülleşeceklerdi. "Belliydi!" diyeceklerdi. "Vardı onda böyle bir orospu ruhu. Her halinden belliydi. Ama bu kadarı da çok fazla! Adama yazık.." Hepsinin ciğerini biliyordum. Hepsinin her modeliyle karşılaşmıştım. Eh, ben de az insan sarrafı değildim.

Komşularımızın sıkı sıkı kapalı kapılarının önünden geçtim. Şık palasımızın kapısını açtım. Dışarı çıktım.

Kurdun saati geçmiş, günün en korkunç, en çekilmez saatleri başlamıştı. Sabahla öğle arasında, her gün ölmeyi, ölemiyorsam ölü gibi uyumayı istediğim, ama ne ölebildiğim, ne uyuyabildiğim,

kendimi oradan oraya vurduğum saatler. Öğleye beş kala kendime gelirdim ben. Ancak öğleden sonra kaderimle, hayatımla ve cümle riyakârlarımla barışırdım.

Apartmandan çıkar çıkmaz, yüzüme büyük bir gülümsemenin yayıldığını, kahramanca bir hissin içimi doldurduğunu fark ettim. Çok saçmaydı. Kahramanlık o anda hissedebileceğim en aptalca şeydi. Çürüyen ruhların kurtarıcısı veya kefareti değildim. Kendi ruhumun bir köşeciğini bile kurtaramamıştım. Bunları düşünürken yüzümdeki gülümsemenin solduğunu hissettim.

Ama gene de bir derstim, gözdağından öte bir şeydim, hiç olmazsa ölü bir sonuç, sıkı bir ibret olacaktım. Gene de bir ders, bir sonuç, bir ibret olmak zihnime serinlik verdi. Gülümseyişim geri geldi. Adımlarım hızlandı. Çantam epeyce ağırdı, ama yolum uzun değildi. Kara dönüşeceğini tahmin ettiğim yağmur çiselemeye devam ediyordu.

Hâlâ korku yoktu içimde, zerresi bile yoktu.

Başımı öne eğmiştim. Hızlı hızlı yürüyordum. Tanıdık biriyle karşılaşmak istemiyordum. Ortalıkta görünmemeliydim. Bir an önce toz olmalıydım.

Ihlamur Yolu'nda, yüksek apartmanların arasında, kendini hiç belli etmeden nerdeyse hafif bir yay çizerek aşağıya inen merdivenlerin başında, daha ilk basamakta ayağım kaydı. Aceleden. Merdivenler geniş olmasına rağmen, sekiz-on basamak boyunca, ayaklarımın kontrolünü kaybetmiş bir halde kaydım. Kalçam her bir basamağa güm güm çarptı. Paslı demirden korkuluğa tutunarak durabildim.

O zaman korktum işte. Korku ayak parmaklarımdan bedenime girdi. Korku beni ağlattı. İncecik bir çamurla sıvalı basamağa oturdum. Kalbim gümbürdüyordu. Ellerimin titremesini durduramıyordum. Sırtım sırılsıklamdı, belime müthiş bir ter inmişti. Halime inanamadım.

Hassiktir! dedim. Ben yaşamak istiyormuşum meğer!

Sekiz-on basamak düşmekle ölmezdi insan. Ama sekiz-on basamak düşmek ölümü hatırlatmaya yetiyordu. Olacakları düşündüm. Beni bulacaklar. Bulmadan inlerine dönmez bu çakallar. Belleri silahlı, her yerde kolları, her taşın altında gözleri olan bu adamlar beni muhakkak bulacaklar. Beni başımdan vuracaklar. Merminin ne güzel bir formu vardır. Hem parlaktır da. Mücevhere benzer. Ama vücuda girince eğrilir, bozulur, güzelliğinden eser kalmaz. Başım da güzeldir benim. Güzel başıma giren güzel merminin formu bozulur. Formunu marazi bir mutlulukla keşfettiğim kafatasımı parçalar. Beynim dağılır. Beynimin kanlı parçaları duvarlara yapışır. Silmek yetmez. Kazımak gerekir. Beynimin parçalarını bütün düşünceleriyle birlikte duvardan kazımak, sonra duvarı kat kat boyamak gerekir.

Pişman olmakta çok geç kalmıştım. Artık kuryeyi bulup durduramazdım. Olacakları önleyemezdim, hayatımı kurtaramazdım. Yaşamak istiyormuşum meğer diye düşündüm. Daha yıllarca yaşamak istiyormuşum! Sefil, zavallı bir hayatım oldu, ama gene de yaşamak istiyormuşum!

Sefilliğimi üçe katlayarak sefil hayatımı kurtarabilirdim. Sefilliğimi ikiye kolayca katlamıştım, üçe de katlayabilirdim. Ama içimde bir nüve vardı. Ne olduğu belirsiz, garip, uyuklayan bir maya. Aşkımızın ipini çektiğim gece uyanmış, benliğimi mayalamaya başlamıştı. Yetmiş küsur saat önce beni intihar bombacısı yapmıştı.

Madem ki sefil hayatımı sürdürmem mümkün değildi, madem ki olacakları önlemek elimde değildi, beynim dağılırken ben de başkalarının hayatlarını dağıtacaktım. Böylece sefilliğini ikiye katladığım hayatımı hiç değilse kendi gözümde değerli kılacaktım. Nihayet başarmıştım. Sefilliğimin üçe katlanmasına hayır diyebilmiştim. Mağdur olmaktan çıkmıştım. Eylemci olmuştum.

Derin bir nefes aldım. Unut dedim. Ok yaydan çıktı. Olan oldu.

Ayağa kalktım. Dizlerim titriyordu, korkudan ölüyordum. Ama aynı anda aklım buz gibi olmuştu, müthiş soğukkanlıydım. İkinci dürüstlük hareketi başladı diye düşündüm. Birincisi işe yaramıştı. Bu da yarayacaktı. Bunun etkisi çok daha büyük olacaktı. Birincisi basit bir provaydı. Sadece Süleyman Amca'yı dağıtmıştı. İkincisi yıkıp geçirecek, herkesi mahvedecek diye düşündüm. Kaderimi elinde tutanların, dolaylı dolaysız kaderime musallat olanların hepsini bitirecek. Beni de bitirecek. Ama değer. Kesinlikle değer.

Ali'nin ziline bastım. İnşallah evdedir dedim. B planım yoktu. Param vardı ama planım yoktu. İnşallah Ali evdedir. İnşallah!

Evdeydi.

Uykudan önce uykudan sonra

Ruhla bedenin birbirinden ayrılması için ille ölmek gerekmez. İnsan yaşarken de ruhuyla bedeni birbirinden ayrılabilir. Ama asıl sorulması gereken soru, ruhla bedenin ölmeden birbirinden ayrılmasının mümkün olup olmadığı değil, bu ikisinin nasıl olup da tekrar birleşebildiğidir.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama oluyor.

Bir şey oluyor. Ruhla beden birbirinden ayrılıyor. İnsan ölü gibi oluyor, ama ölü değil.

Varlık bir süre ruhta yaşamaya devam ediyor ve o an için kendine ait olmayan bedenin faaliyetini, sanki ölmüş gibi izleyebiliyor.

Ruhla bedenin birbirinden ayrı olduğu sırada duygular kayboluyor. Acı çekilmiyor, utanç duyulmuyor, zevk alınmıyor. Basit bir şaşkınlık ya da eylemin sonuna ilişkin bir merak bile doğmuyor.

Varlık tarifsiz, ışıklı bir boşluk haline gelen ruhta bütün özüyle yuvalanıyor ve ruh, tek başlarına iken varlıklarına tahammül edilmesi imkânsız olan, hepsi birbirinden iğrenç: et, kemik, kan, sinir, yağ, doku, diş, kas, bez, kıkırdak, deri, saç, kıl, tüy, tırnak, zar, tükürük, asit, salgı, safra, kusmuk, sümük, sidik, bok ve daha bir yığın iğrenç unsurun oluşturduğu, deri denen madde tarafından mükemmelen kaplanmış, kalbin attığı, kanın aktığı, kasların çalıştığı, salgıların salgılandığı, nöronların iletiştiği, kısacası tıkır tıkır işleyen ve bir araya gelince iğrenç olmaktan çıkıp güzelleşen, kimi zaman çok fazla güzelleşen ve adına beden denen bu bütünü izliyor.

Ruh sessizce ve yorumsuzca bedeni izlerken, beden iç ve dış faaliyetine devam ediyor.

Ruhla bedenin birbirinden ayrı olduğu sırada, beden tümüyle itaatkâr, hiçbir şeye itiraz etmiyor, hatta en ufak bir iradi eylemde bile bulunamıyor. Bu sırada ruh çok soğukkanlı ve akıllı, hafızası da var. Bedenin de bir hafızası var, ama olduğu daha sonra anlaşılıyor.

Ruhla bedenin ayrı olduğu sırada yaşanan her neyse, bitiyor ve uyku başlıyor. Bir süre için ruhuyla bedeni birbirinden ayrılan insan uyumaya başlıyor. Saatlerce uyuyor, günlerce, bıraksalar yıllarca uyuyacak.

O derin uyku sırasında ne oluyorsa, ruhla beden tekrar birleşiyor.

Varlık bir bütün olarak uyanıyor.

İşte, bu geçici ayrılığın çok acı veren sonuçları uyanınca yaşanmaya başlıyor.

Kan ağırlaşıyor, koyulaşıyor. Kalbin atışları düzensizleşiyor. Akciğerler büzüşüyor. Kemikler çıtırdıyor. Sinirler titriyor. Etler sızlıyor. Safra hareketleniyor. Beden külçeleşiyor. Bacaklar yürüyebilmek için birbirini sürüklüyor. Kollar yukarı kalkmıyor. Boyun başı taşıyamaz oluyor. Omuzlar düşüyor, göğüs kafesi sızlıyor. Her hareket büyük bir acıya yol açıyor.

Bu esnada ruh hafızasını konuşturmaya başlıyor. O konuştukça beden olup biteni hatırlıyor. Beden hatırladıkça ruh acıyor. Ruh acıdıkça damarlardaki kan çırpınıyor. Kan çırpındıkça mide yükseliyor. Mide yükseldikçe safra fışkırıyor. Safra fışkırdıkça mide ve boğaz ve ağız yanıyor. Mide ve boğaz ve ağız yandıkça gözyaşları sel oluyor. Gözyaşları sel oldukça insan çırpınıyor-çırpınıyor-çırpınıyor.

Sonunda unutma geliyor. Erteleme daha doğrusu. Hatırlamayı erteleme.

Ruh ve beden işbirliği yapıyor. Olup biteni derinlerde bir yere saklıyorlar.

Ama bu tecrübenin izi incecik, buruşuk bir halde, dokunsan acıyacak bir halde yüzeyde bir yerde duruyor. Olup biten hatırlanmasa

bile, dinmeyen bir sızı kendini daima hatırlatıyor.

Bu sırada ruh da beden de ölmüş olmayı diliyorlar.

Ama çok sürmüyor bu. Her ikisi de yaşamak istiyor ve yaşamaya devam edebilmek için ölmüş olmayı dilediklerini unutuyorlar. Zaten artık birbirlerinden ayrı değiller, birlikte hareket ediyorlar.

Olmayan şeyler imparatorluğuydu dünya

Yılbaşı gecesi üç partiye gitmiştik. Birincisinde çılgınlar gibi yiyip içmiştik. İkincisinde ondan geriye saymıştık. Sıfıra gelince, "Hoş geldin yeni yıl!" diye bağırmıştık. Bu gece niye bu kadar neşeli olmamız gerektiği hakkında düşünmeden, herhangi bir rakam olmaktan başka hiçbir özelliği olmayan soyut bir yeni yılı deliler gibi alkışlamıştık.

Osman'ın dost olmak için utanç verici bir şekilde siftindiği pek çok arkadaşından birinin evindeydik. Salonun eşyasının çoğu kenara çekilmiş, ortaya devasa bir alan açılmıştı. Duvara dayanmış uzun masa çeşit çeşit finger food'larla, değişik soslarla, dünyanın dört bir tarafından gelmiş içkilerle, buz kovalarıyla ve sayısız kadeh, bardak, tabak, şamata, gürültü, his, eğlence ve zırvayla sınırsızca doluydu.

Otuz kişi kadar vardık. Yeni yıl geldi diye gülünç ötesi şapkalar takıp düdükler öttürerek, kadehlerimizi bağrış çağrış birbirine vurarak, Boğaz'ın üstüne patlayan havai fişeklere bakıp zıp zıp zıplayarak manyaklar gibi sevinen bizler, sırayla, tanıdık tanımadık, birbirimize sarılıp öpüşmüştük.

Daha başka türlü de öpüşmek isteyenler birbirlerine işaret vermişlerdi. Ben üç erkekten ve bir kadından kuvvetli işaretler almıştım. Erkeklerin işaretleri çok bildikti. Kucaklanıldığı esnada sırtta baskısı fazlaca hissedilen eller, göğüs göğüse temasın gereğinden uzun sürmesi, buna eşlik eden, manalı olduğu sanılan salak bir tebessüm ve kulağa fısıldanan bayat sözler. Bana yazılan kadının işareti ise çok pervasızdı, ısırgandı. Sülük gibi kalçama yapışan elini sertçe çekmiştim. Kadın şirretleşmişti, ben de avamlaşmıştım. Çok eski bir deyişi, çocukluğumda siyah-beyaz bir Türk filminde Türkân Şoray'dan duyduğum bir deyişi kadının yüzüne fırlatmıştım. "Asılma, depoya

gider!" demiştim. Bu avamlaşmadan zevk alarak gülüp geçmiştim. Ama kadın gülüp geçmemişti. Bana efelenmişti, horozlanmıştı.

Bazı kadınların da Osman'a işaret verdiklerini, işaret ne demek, neredeyse take me!.. fuck me!.. diye pankart açtıklarını görmüştüm. Aldırmamıştım. Partide gerçekten eğlenen geyler de vardı, gerçekten eğlenmeyi bir tek onlar becerebiliyorlardı. Efelenen ısırgan lezbiyeni yanımdan uzaklaştırmışlar, bana dostça gülümsemişlerdi.

Konukların arasında, yeni bir yıl başladı diye efendi efendi sevinen (niyeyse), yollarının bu partiye nasıl düştüğünü bilemediğim saflar da vardı. Çığrından çıkanları gördükçe şaşırıyorlardı. Âlemin kokusundan giderek mustarip olan, hassas kişiler de vardı. Çok rahatsız olmuşa benziyorlar, ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Yemişim ulan yeni yılınızı, hepinizin aklı fikri düzüşte! diye düşündükleri belli olan, tek tük, en fazla üç akıllı da vardı. Sağa sola sertçe bakıyorlardı, ama kontrollüydüler. Ufak ufak evlerine dönmeye, biz manyaklar sürüsünü kendi halimizle ve yeni yılımızla baş başa bırakmaya hazırlanıyorlardı.

Aralarında bulunduğum bu taşkın ve manasız sevinç kelebeklerine bakıp *"Bat dünya bat!"* diyordum içimden. Bat da hiçbirimiz yeni bir yıl daha görmeyelim.

Benden genç veya benim yaşımdaki kadınlar Osman'ın yüzüne dokunurlarken, beline sarılırlarken, partidir, karamboldür, herkesin kafa bi dünyadır, olmadı, karısı da benimkine sulansın diye düşünerek Osman'ı ağzından öperlerken içim sızlayayım mı, sızlamayayım mı, karar veremiyordu. Osman'ı artık eskisi gibi umursamıyordum. Beni sık sık, çeşit çeşit aldattığını biliyordum. Her halinden belli oluyordu. İzini sürmeme bile gerek yoktu. Oysa eskiden ne büyük, ne görkemli arızalar yapardım. Ama artık olay çıkarmaya üşeniyordum. İçimden gelmiyordu. Aslında ne kadar arıza yapsam yeriydi. Aşkımız çok eskimiş, lime lime dökülmüşse de, henüz ipini çekmemiştim. Ben Osman'a (aslında kendime) içimden verdiğim sözü tutuyordum. Seni

aldatmıyorum Osman diyordum. Seni aldatmakla aramda bir adım var sadece. Ama bak gene de yapmıyorum. Seni eskisi gibi sevdiğimden değil, içimden gelmediği için yapmıyorum.

Benim yaşım geçiyor, reytingim düşüyordu. Osman ise çağındaydı. Osman'ın bedeni tam çağını bulmuştu. Ama ruhu annesinin ayakkabısının altına tebeşirle çizilen çarpı işaretinde kalmıştı. O günden beri Osman'ın bedeniyle ruhu hiç buluşamamıştı. Bir bütün olamamıştı. İçim asıl bunun için sızlıyordu.

Yaşım geçiyordu, ama yine de fena sayılmazdım. Arkamda geçmişimi yapan, birbirine dolanmış mitolojilerden, gizemlerden, erotik söylentiler, dedikodular, efsaneler ve taşkın arzulardan oluşan, müthiş renkli bir kuyruk taşıyordum. Hâlâ bütün partilerin en uzun kuyrukluyıldızı bendim. Yaşlandıkça etkisi artan, olgunlaşmış bir güzelliğim, herkese çekici gelen bir sır çemberim vardı.

Oysa gerçekte benim hiç de öyle iç titretecek, akıl durduracak bir sır çemberim yoktu. Büyük muktedirlerin, ulaşılmaz karizmaların, efsanevi adamların erişemedikleri sevgilileri, gönderilmemiş aşk mektupları değildim. Öyle sanıldığı gibi, geçmişte harlı aşkıyla yaktığı yüreklerin, yıktığı yuvaların harabelerine tünemiş görkemli ve eşsiz bir dişi kuş da değildim. Geçmişte bütün bu efsanelere zemin oluşturan sefil maceralar yaşamışlığım vardı, ama abartılacak bir şey yoktu. Gerçekte ben çeşitli kereler ağzına sıçılmış, zavallı bir kadından ibarettim. Yine de güzelliğimde benim de adını koyamadığım öyle bir şey vardı ki, herkes bende bişey.. bişey.. ya bişey işte! olduğuna inanıyordu.

Kısacası âlemin en kerameti kendinden menkul kadınıydım.

Boğaz'ın çok pahalı restoranlarından birini işleten, yakışıklılığını, kendinden eminliğini Osman'ın deli gibi kıskandığı, kıskandığı için adını söylemek yerine "köpekli lokantacı" diye aşağılayarak bahsettiği, âlemin yeni gözdesi, âlemin 'mahalleye yeni bir adam geldi'si, yeni

evli, karısı hoş, çıtı pıtı, karısı yarım akıllı, karısı yarım akıllı olduğu kadar kör, kör olduğu kadar sağır, Osman'ın önce kıl, sonra dost, sonra düşman olacağı lokantacı işi biliyordu. Yeni yıl kutlaması ayağına beni kucaklarken kulağımın ta dibine tekilalı nefesiyle birlikte "Nasıl bişeysin sen ya, adamı öldürüyorsun!" diye fısıldadı.

Gülesim geldi. Hatta güldüm. Cümlesi ucuzdu. Kendine fazla güveniyordu. Ayrıca bilmediği bir şey vardı. Ben bu tür ucuz sözler ansiklopedisini kaç kere hatmetmiştim. Doğrudan yarım akıllı karısına baktım. Ayıplar gibi, küçümser gibi, hatta alay eder gibi "Karına daha güzel cümleler kur," dedim.

Karısı çıtı pıtı, karısı yarım akıllı köpekli lokantacı daha önce tecrübe ettiğini ve sonuç aldığını tahmin ettiğim bu söz, jest ve bakış toplamından etkilenmediğim için çok bozuldu, bana fena halde gıcık kaptı.

Şampanyalar patlatılıp sağa sola konfetiler saçılırken, millete yeni yıl mesajları yağmaya başladı. Orospu çocuğu Teoman Osman'ı, yuvarlacık tatlıcık Leylacık beni aradı. Terbiyeli terbiyeli yeni yılımı kutladı. Teoman'ın ve kendi ailesinin iyi dileklerini iletti. Aynen iade ediyordum. Sağolsundular, eksik olmasındılar, aman da amandılar.

Orospu çocuğu Teoman, yuvarlacık nişanlısı Leylacık'ın muhafazakâr sayılabilecek ailesinin evinde, muhafazakâr sayılabilecek bir yılbaşı yemeğindeydi. Yemekte ailenin medarı iftiharı Uluçmüdürdayı'yla, muhterem eşi de vardı, ama müdür dayının aslan gibi oğulları yoktu. (Genç çocuklar yurtdışına gitmişlerdi, bir kayak olsun, bir snowboard olsun kaymak için, gül hakları onların.) Aile üyeleri Noel'le, Christmas'la asla ilgisi olmayan bir takvimi edeplice kutlamak amacıyla bir aradaydılar. Aslında kutlamak sözü çok yersiz kaçıyordu. Ailecek bir araya gelmek için bildiğimiz takvimsel yılbaşını vesile etmişlerdi. Hazır bir aradalarken, takvimler yeni bir yılı

göstermişti. Onlar da medeni bir şekilde bizi arayıp iyi dileklerini iletmişlerdi.

Uluçmüdürdayı ille de içmek isterse diye sofraya küçük bir karafta rakının getirildiğini tahmin ettiğim yılbaşı yemeğine bizi de davet etmişlerdi aslında. O yemekte rakının durumu muhtemel, kadınların içmeyeceği kesindi. Muhtemeldi, çünkü toparlacık Leylacık'ın ailesi laiklikten muhafazakârlığa geçiş sürecinin içindeydi. Şanlı kayınpeder hacca daha yeni gitmişti. Gerçi Uluçmüdürdayı iktidarın başmemur adamı olmuşsa da, süreci henüz tamamlamamışlar, iktidara tam anlamıyla kenetlenmemişlerdi. O da olacaktı inşallah. İstanbul'un en boktan sanayi mahallelerinden birinde, habis bir ur gibi genişleyen fabrikasında embesil kardeşleriyle birlikte termosifon üreten eski bürokrat kayınpederle Uluçmüdürdayı'nın Teoman'ı da aralarına alarak kol kola girecekleri, çocuklar gibi neşeli, önümüze gelene bir tekme! diyerek, cuma namazına gidecekleri günler de gelecekti.

Leylacık samimiyetle ve tam ağızla, Teoman ise samimiyetsizce ve çeyrek ağızla "Siz de buyurun," demişlerdi. Yılbaşında bizi aralarında görmekten memnuniyet duyacaklardı. Uluçmüdürdayı ve değerli eşi Hünkâr Hanım da olacaktı.

Uluçmüdürdayı bizi de aralarında görmek istediğini Leylacık'a bizzat söylemişti. Ama biz çok üzgündük. Tüh! Daha önce arkadaşlarımıza verilmiş bir sözümüz vardı. Hazırlık yapmışlardı. Ah iptal edebilseydik keşke!

Uluçmüdürdayılarla bir buçuk ay önce tanışmıştık. Teoman'ın nişanlısının ailesiyle tanışmak için Beykoz'a, yeni zengin konakların, villaların arasında, kendine şık ve trendy bir restoran süsü vermiş büyük bir kebapçıya gitmiştik. Kebapçıda kartonpiyerlere gömülmüş spotlar ışıl ışıldı. Herkesi, bütün gösterişleri, mücevherleri, zenginlikleri kabak gibi aydınlatıyordu. Samimi bir yemek olduğu, aramızda yabancı bulunmadığı ve etrafı şık paravanlarla çevrili bir

bölmede oturduğumuz için Uluçmüdürdayı iki kadeh rakı alacaktı. Bu gecenin şerefine, gençlerin mutluluğunun şerefine alacaktı. Taze hacı eniştesi kusura bakmayacaktı artık. Ne yapsındı Uluçmüdürdayı, içkiyi tasvip etmiyordu, ama alışmıştı bir kere bu kahrolası şeye. Günahı onu alıştıranların boynunaydı.

Orospu çocuğu Teoman içmiyordu. Katiyen! İçkiyle başı hiç hoş olmamıştı. Yalan değildi. Teoman nadiren, ancak zaferlerinin üstüne içki içerdi. O da bir kadeh buzlu viski.

Nişanlısının ailesiyle tanışmaya gitmeden önce bizi aşırı olmamamız, kayın ailesine karşı saygılı olmamız konusunda uyarmıştı. Hatta tehdit etmişti. Hiç kıvırmamıştı. Osman'ın her zaman yaptığı gibi yapmamış, lafı dolandırmamıştı. "İstikbalimle oynamayın, ecdadınızı sikerim!" demişti yekten, açık açık. Çok ciddiydi. Uluçmüdürdayı içerse Osman da bir, en fazla iki kadeh içebilirdi. Ama ben ağzıma koymayacaktım. Çok istiyorsam evime dönünce geberesiye zıkkımlanırdım. Tamam mı? İkimiz de fazla gülmeyecektik. Aileyle açıkça veya gizlice dalga geçmeyecektik. Kendi aramızda bakışmayacaktık. Kendimizi bir bok zannetmemeliydik. Onlar sandığımızdan çok daha zekiydiler, alay ettiğimizi hemen anlarlardı. Fazla konuşmayacaktık. Öyle muhabbet açıldı diye ağzımıza geleni söylemeyecektik. Hele ben! Katiyen küfür etmeyecektim, düzgün konuşacaktım. Hatta hiç konuşmamam en iyisiydi. Açık saçık giyinmeyecektim. Yakamı bağrımı açmayacaktım. Efendi, terbiyeli ve mazbut olacaktım. Götlük yapmanın lüzumu yoktu.

Teoman bize güvenmiyordu. Güvenemiyordu. Mallarını biliyordu çünkü. Bize o kadar güvenemiyordu ki, Leylasını babacığından istemeye giderken bizi değil, doğru dürüst görüşmediği bunak amcasıyla yengesini, Küçükçekmece filan gibi bir yerde oturan yoksul, ezik, dul halasını (giydirip kuşatarak) götürmüştü. Kız isteme ekibinin halay başı olunca havaya giren bunak amca da "Ölürüm mölürüm,

gözüm arkada kalmasın," deyip yüzüklerini takıvermişti. Evlatları oracıkta nişanlamıştı. Bize de aileyle nişandan sonra tanışmak kalmıştı.

Bence Teoman ailenin tam istediği gibi bir damat değildi. Hele Osman'la benim gerçek hallerimizi bilseler (tembel, maneviyatsız ve en kötü anlamıyla sosyete), kızlarını asla kat'a Teoman'a vermezlerdi (sanırım). Tahminime göre ana-baba ve elbette Uluçmüdürdayı damada şöyle bir bakmışlar, efendiliğini, taşyürek babanın profesör payesini (biraz zorlayarak), babadan kalan şirketin arı gibi işleyişini ve büyüme potansiyelini kâr hanesine, on tane Teoman'ı cebinden çıkaracak bir sanayici damat bulma ihtimalinin ortadan kalkmasını da zarar hanesine yazmışlardı. Sonuç parlak olmamıştı. Ne çare ki tombalacık Leylacık, azıcık boydan kısa olsa da yüzüne epeyce bakılır, ağzı iyi laf yapar bir adam olan Teoman'a deli divane, sırılsıklam tutulmuştu.

Öte yandan Teoman'ın Leyla'ya tutulmasına imkân yoktu. Teoman'ın herhangi bir şekilde aşka düşmesine imkân yoktu. Teoman'da sevme yeteneği yoktu. Ama müthiş bir hesap yapma yeteneği vardı. Pek çok evliliğin temelindeki kâr-zarar tablosunu örnek alarak baktığında, Teoman zarar hanesine bir nevi içgüveylik yazmış, ama kâr hanesinin doluluğundan gözleri kamaşmıştı.

Kebapçıda gayet mütebessim, terbiyeli terbiyeli oturmuştuk. Sıkıntıdan içimizin bayılmasına ses etmemiştik. Ben Uluçmüdürdayı'nın titanyum çerçeveli gözlüğünün ardından bakan çelik pırıltılı, küçük gözlerinin küflü limonların çevresinde uçuşan sinekler gibi tenimde dolaştığını hissetmiştim. Bütün gece kaşınmamak için kendimi zor tutmuştum.

Gene de başarılı olmuştuk. Orospu çocuğu Teoman'ı memnun etmiş, ona yakışır bir aile olmayı başarmıştık.

Ama ufacık tefecik Leylacık'ın güzel ahlak timsali ailesinin yılbaşı davetini kabul etmemiştik. O kadar da değildi artık.

Gidemezdik. Çünkü Osman, Uluçmüdürdayı'nın çok didaktik, çok siyasi, hali hazırdaki ayrılıkçı akımlar ve milliyetler hakkında bilgi dolu, bilumum komplo teorilerini harmanlayıp çözümlemekle kalmayan, derli toplu sunan, bir de üstüne karşısındakinden dikkatli bir takip bekleyen, kısacası acayip sıkıcı ve korkunç muhabbetini çekemiyordu.

Güzelliğe düşkün Osman, (sözde babadan gizli gidilmiş) her şey dahil bir tatil köyünde Teoman'la tanışan, yüzü bebek gibi güzel Leylacık'ın tombalaklığını, kısa bacaklarını, platformlu topuklarının üstünde keklik gibi sekerek yürümesini çekemiyordu.

Leylacık'ın telefonunun ikide bir çalmasını ve Bilkent'te okurken tanıştığı Amerikalı arkadaşlarıyla telefonda akıcı ve berrak bir şekilde İngilizce konuşmasını da çekemiyor, sapına kadar elitist Osman'ın aklı bunu hiç almıyordu.

Leylacık'ın henüz lise öğrencisi şapşal kız kardeşinin yemek yerken ağzını kapatmamasını, balon pide, ceviz, tulumpeyniri ve acur turşusunun diyet kolayla ıslanmış karışımını dudaklarının bir hareketiyle dişlerinden damağına itmesini görmeye hiç tahammül edemiyordu.

Osman, Hünkâr Hanımefendi'nin mütemadiyen "dekarasyondan" ve Osman'ın müzisyen olduğunu öğrendikten sonra, hafiften burun kıvırarak (Teoman'ın dikkatinden kaçmamıştı elbette) ama gene de bir sanatçıyla tanışıyor olmanın verdiği heyecanla, asansör müziğinin zirve isimlerinden ve türevlerinden bahsetmesini hele, öldür Allah, çekemiyordu.

Ben hiçbirini-hiçbirini-hiçbirini çekemiyordum.

Orospu çocuğu Teoman'ın, gurk gurk ederek iki koca bardak ayran içtiği için, daha kebaplara geçilmeden uyuyakalınca karısı tarafından dürtülerek uyandırılan, izdivaçları gerçekleştikten sonra geniş siyasi ve finansal çevresini damadıyla tanıştırmaya hazır, eli kolu her yerlere

uzanan, sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nda yüksek bürokratlık yaptığı uzun yıllar boyunca embesil kardeşlerine omuz vermiş, kardeşlerinin demir doğrama atölyesinden termosifon fabrikasına uzanan süreçlerini perde arkasından idare etmiş, emekli olunca işin başına geçmiş, gayet büyük düşünen, her yeni iktidara adaptasyon konusunda kompetan derecesinde mahir kayınpederine "Babacım.. babacım.." demesini çekemiyordum.

Teoman'ın, balayında karı-koca hacca gitmelerini öneren kayınpederine "Önce bir umre yapıcaz babacım, kısmetse.." demesine, bu taraklardaki bezi tamamen göstermelik olan Leylacık'ın taabi taabi.. der gibi gülümseyerek başını sallamasına, başını sallarken bana bakıp göz kırpmasına dayanamıyordum.

Vaktiyle Semranım'ın papatyaları arasındaki rolü üçüncü sınıf olduğu için hüngür hüngür ağladığını Leylacık'ın bir ara ağzından kaçırdığı, başını örtme sürecinin henüz başlarında olduğu gece mavisi renginde, ham ipek şalını saçlarına şöyle bir sarıvermesinden, kızıl balyaj atılmış kâküllerini dışarıda bırakmasından anlaşılan, mihrap taş gibi kayınvalidesine "Annecim.. annecim.." demesini çekemiyordum. Kızıl balyajlı kayınvalidenin ikide bir "termesifon" demesini çekemiyordum.

Teoman'ın sair zamanlarda "balım, tatlım, kelebeğim" dediği Leylacık'ına tok, üstten bir sesle ve sadece "Leyla!" ve de garsondan künefe isteyişine bile 'bu memleket benden sorulur' havası veren Uluçmüdürdayı'ya ve Hünkâr Hanımefendi'ye ikide bir "Emredin dayıcım.. emredin yengecim.." demesini çekemiyordum.

Teoman'ın yaşlı başlı garsonlara "Oğlum," diye hitap etmesini çekemiyordum.

Teoman'ın, içlerine girmeye hazırlandığı, arkası sağlam, arkası kuvvetli aileye sınırsızca yaltaklanmasını çekemiyordum.

Ayıp olmasın diye ağzımı açacak olduğumda, gözlerinin bütün ateşiyle bana bakarak, içinden "Allahın orospusu.. abimden başkasını bulamadın mı evlenecek?" demesine dayanamıyordum.

Osman'ın Uluçmüdürdayı'nın karizması altında helvalaşmasına, hacı kayınpederin abuk sabuk bürokrasi anılarını ve hayata dair altın öğütlerini sözde dikkat kesilerek dinlemesine, Uluçmüdürdayı'nın katiyen daha fazla açılmayacak, ama örtünmeyecek de olan platin saçlı karısı Hünkâr Hanım'ın sürekli beni kesmesine, bana bakarak aklından kimim, neyin nesiyim, ailem kimdir, necidir, niye çocuk yapmadım, kısır mıyım, kocam mı kısır gibi sorular geçirdiğini, bir sonraki kaçınılmaz buluşmamızda en dedikoducu, en aç, en fitne fücur haliyle bunları bir bir soracağını hissetmeye de katlanamıyordum.

Ben zaten şu kahpe feleğin yönetimindeki hayatta artık hiçbir şeye katlanamıyordum.

Babam öldüğünden beri, kurdun saatinde uyanıyordum. Bir daha uyuyamıyordum. Bu yüzden günün her saatinde kendimi çok bitkin hissediyordum. Ölümü özlüyordum. Başaramamaktan korktuğum için deneyemediğim ölüm gelsin beni bulsun istiyordum.

Aklımda kendimi ılık bir ırmağın üstüne bırakmak gibi garip bir hayal vardı. Çok anlamsızdı. Ama dinlendiriciydi. Gözlerimi yumuyordum. Suları berrak ve ılık bir ırmağın akıntısında gidiyordum. Irmak yavaşça akıyordu. Dönemeçlerde tatlı bir hız kazanıyordu. Ben suyla birlikte söğüt ağaçlarının altından geçiyordum. Gölgeden güneşe çıkıyordum. Isınıyordum. Irmağın kenarındaki çimenlere, çiçeklere dokunuyordum. Yüzmüyordum, vücut ağırlığım kendiliğinden yok oluyordu. Kaslarım, kemiklerim hafifliyordu. Zihnimdeki lekeler kayboluyordu. Lekesiz oluyordum. Sonsuz gün ışığı beni okşuyordu. Ölüyordum.

Ilık ırmağı ne kadar hayal etmeye çalışsam da, şu yılbaşı gecesine katlanamıyordum.

Çevreme baktım. Osman kadınların arasındaydı. Kadınların ona olan hayranlıklarını sarsılmaz narsizmiyle kabul etmekle meşguldü. Kadınların gözlerinin uçları bendeydi. İpi koparmaya hazırdılar, ama yine de benden çekiniyorlardı. Yaşım geçiyordu ama hâlâ efsaneviydim. Canlarına okuyabilirdim. İsteseydim yapardım.

Her gün öğle saatlerinde, buz mavisi gözleri zehir gibi akıllı bakan husky'sini mahalleye işemeye çıkaran lokantacıyı süzdüm. Çıtı pıtı yarım akıllı karısı, kocasının benden yüz bulamayınca çok genç ve ünlüce bir manken kızla kesiştiğinden habersiz, sağa sola şirinlik yapıyor, sahte kahkahalar atıyordu. Köpekli lokantacı genç manken kızı mıncıklayarak bana, sanki umurumdaymış gibi, "Kendin kaybettin," demeye getiriyordu. Ah be yavrum, diyordum içimden. Ben neler neler kaybettim bir bilsen.. sen nesin ki..

Eğlenenlere baktım. Sarhoş olanlara. Kıskançlık yüzünden partnerleriyle kapışmaya hazırlananlara. Eşlerine çaktırmadan randevu alıp verenlere baktım. Osman'ı bir geceliğine bile olsa benden kapmak için canla başla çabalayan kadın sürüsüne baktım.

Olmayan gizemli geçmişimi dilden dile yayan, yayarken olmadık hikâyeleri katıp katıştıran, bana hayran, Osman'a daha çok hayran, ama benim gözümün önünde kocama asılmayacak kadar edepli geylere baktım. Yorulmuş, ama bir-iki istisna dışında herkes mutlu olduğu için kendi de mutlu olan ev sahibine baktım.

Bir yerlerde aşk diye bir şey olacaktı dedim kendi kendime.

Yoksa hiç olmamış mıydı dedim.

Bu dünya ne boktan bir dünya, olmayan şeylerin imparatorluğu dünya diye mırıldandım.

Ama olamaz, bir yerde aşk vardı, yaşadım, oradan biliyorum diye mırıldandım.

Bir yerlerde kalan aşkı, gittiğimiz üçüncü partide buldum.

Osman'a "Çok yoruldum, hadi eve gidelim artık.." diye mızıldanıyordum. Ayaklarım sızlıyordu. Yüksek topuklarım vücudumu taşıyamıyordu. Ellerim şişmişti. Tektaşım parmağımı sıkıyordu. Sigara dumanından gözlerim yanıyordu. Aşırı yemiştim. Çok içmiştim. Her şeyi karıştırmıştım. Midem bulanıyordu. Uykum gelmişti.

Ama gidip de boy göstermezse dünyanın duracağını sandığı parti için Osman "Çok ısrar ettiler, gitmezsek ayıp olur. Yarım saat kalıp kaçarız.." diyordu.

Gittiğimiz üçüncü partide güneş doğdu. Hem gerçek güneş, hem mecazi güneş doğdu.

Üçüncü partide Ali'yle karşılaştım. Ansızın. Sanki bir flaş çakmış da her şey bir an için aydınlanmış gibi gördüm Ali'yi. Benim için has aşkın tek adı olan Ali'yi. Bir yığın yorgun davetlinin arasından, bir yığın kadehin, elin, kolun, çıplak omzun, uçuşan saçın, uyku akan gözlerin arasından gördüm. Cereyan çarpmış gibi sarsıldım, titredim.

Ben ki kaşar, ben ki kompetan, ben ki arkasında yığdığı yıllar boyunca, yığınla---

İçim titredi, içim kesik kesik konuştu:

Ah Ali, sen gittiğinden beri---

Ali yirmi üç yıldır---

Ali dile kolay, tam yirmi üç yıldır---

Ali seni düşünmeden geçirdiğim bir gün bile olmadı.

Seni en az bir kere hatırlamadığım bir tek gün bile olmadı.

Okuduğumuz şiirlerden en az birini kendime tekrar etmediğim tek-bir-gün bile olmadı.

Benim dengemi bozmayınız. Ali.

İyidir beraber olmamız. Ali.

Ve nasıl göz gözeyiz ansızın bir infilak. Ali.

Biliyorsun ben hangi şehirdeysem yalnızlığın başkenti orası. Ali.

Hepimiz yaşadık, nedir ki zaman! Ali.

Bir kurban gibi yeniden başlamak gerekiyor işe. Ali.
Doğduğum çöller ardımdan gelecektir. Ali.
Ne kadar rezil olursak o kadar iyi. Ali!

Ağed! Ağed!

Babamın estetik ameliyat olması gerektiği için arabamız satılmış. Diğer ameliyatlarının çoğunu SSK karşılamış. Bazılarının parasını Süleyman Amca vermiş. Dikiz aynasında asılı duran ilk patiklerim salonda, hasır sepetten yapılmış avizemizde sallanıyor artık. Evimize döneli nerdeyse bir yıl oldu. Ama hâlâ mutlu değiliz. Biz yokken aşk merdiveni çiçeğimiz ölmüş. Vatuş çok üzülüyor. Üç günde bir su verdiğine, saksıyı haftada bir güneşe çıkardığına yemin ediyor. Annem boş boş bakıyor. Aşk ölmüş. Aşk merdiveni çiçeği ne ki? Babamın yüzü eskisi gibi güzel değil. Çirkin. Hatta korkunç. Açık pembe, pütürlü, daralıp genişleyen bir hat elmacıkkemiğinden çenesine uzanıyor. Sağ kaşının yarısı yok, kaşının üstündeki deri büzüşmüş, sağ gözü küçülmüş, ucu aşağıya bakıyor. Onca estetik ameliyat olduğu halde yüzünü ancak bu kadar düzeltebilmişler. Bir tek dişleri düzgün yapılmış. Yepyeni takma dişleri var babamın. Ama çok garipsiyorum. Dişleri bana, sağ tarafında sallanan boş pijama kolundan, yüzündeki yara izinden, şekli bozulan gözünden, yarısı olmayan kaşından daha yabancı, daha korkutucu geliyor. Sanki babamın ağzı başkasının artık, sesi de öyle. Zaten pek konuşmuyor. Hep içiyor. Beni her gün bakkala gönderiyor. Bir büyük rakı, altı bira, iki paket sigara aldırıyor. Hepsini bir günde bitiriyor. Akşamları salonda oturmuyoruz. Hasır sepetten yapılmış avizemizi yakmıyoruz. İlk patiklerim karanlıkta, öylece sallanıyor avizede. Annem işten dönünce babam karanlık odaya gidiyor. Oradaki somyada yatıyor. Yüzü hep duvara dönük. Annemle babam birlikte yatmıyorlar artık. Yatak odalarında annem tek başına yatıyor. Karanlık odada eskiden annemin takıl tukul dediği, evde bir türlü kendine yer bulamamış eşyalarımız dururdu. Vantilatör, regülatör

gibi pek kullanılmayan aletler, araba buzluğu (Avrupa'ya gidecektik arabamızla), eski ütü, giymediğimiz giysiler, süpürge, faraş, toz bezleri, kovalar filan. Artık babamın ömrü bu karanlık odada, takıl tukul gibi, ayağa takılan lüzumsuz bir eşya gibi geçiyor. Annem Taksim İlkyardım'daki işine geri dönmedi. Yedi aydır Nişantaşı'nda, Güzelbahçe Kliniği'nde çalışıyor. "Daha iyi oldu," diyor. Özel hastane olduğu için maaşı daha yüksek. Ama çok fazla çalışıyor. Bazı geceler telefonla acil çağırıyorlar. Hemen gitmesi gerekiyor. Ergenekon Caddesi'ne kadar yürüyor. Oradan taksiye biniyor. Eskiden, evde olduğu zamanlarda babam mutlaka annemle birlikte giderdi. Şimdi gittiğinden haberi bile olmuyor. Bazen sabaha karşı dönüyor annem. Anahtarın kilitte çevrildiğini duyuyorum, uyanıyorum. Kalbim küt küt atmaya başlıyor. Annem odama geliyor. Saçımı okşuyor, öpüyor beni, üstümü örtüyor. Sonra babamın yattığı karanlık odaya gidiyor. Merak ediyorum. Sessizce yataktan çıkıp parmak uçlarıma basa basa koridora çıkıyorum. Kapı aralığından bakıyorum. Babamın yüzü duvara dönük. Annem babamın da saçlarını okşuyor, onu da öpüyor. İlk zamanlarda babam sesini çıkarmıyordu. Uyuyormuş gibi yapıyordu. Bir süredir uyanıp bağırıyor. "Defol başımdan!" diye bağırıyor. Annem ağlayarak odasına gidiyor. Kapısını kilitliyor. Annem kilitli kapının arkasında, babam karanlık odadaki somyasında, ben koridorun ucunda öylece kalıyoruz. Babamla ben, olduğumuz yerden annemin hıçkırıklarını dinliyoruz. Artık mutlu değiliz. Hatta çok mutsuzuz. Ölesiye mutsuzuz. Küçücük mutfağımızda, gülüşerek, itişerek yemek pişirmiyoruz. Babam "Kızıma bi ciğer-böbrek aldım, mis mis!" demiyor. Annem köfte yapmıyor. Mutfakta sadece çay yapılıyor artık. Bazen geç geldiğinde ayaküstü bir şeyler atıştırıyor annem. Ya da babam rakısının yanına peynir kesmek veya kendine sucuklu yumurta yapmak için mutfağa giriyor. Halbuki evde daima yemek var. Annem bize yemek yapması için Vatuş'a para veriyor. Vatuş kendi evinde

pişirip getiriyor. Kapları buzdolabına diziyor. “Babanla yiyin güzel güzel,” diyor. Harika yemekler yapıyor Vatuş. Zeytinyağlı bakla yapıyor. Uskumru dolması yapıyor. Terbiyeli kereviz yapıyor. Ama babam sadece sütlaç ve pilav yiyor. Bir de sucuklu yumurta. Annemin çalışma saatleri giderek uzuyor. Artık eve ne zaman gelip gittiği de belli değil. Bazı geceler gözleri kızarmış, buğulanmış geliyor. Kapıyı açtığında karşısına çıkarsam “Niye hâlâ yatmadın sen?” diye kızıyor bana. İçkili olduğunu duvarlara tutuna tutuna banyoya gitmesinden anlıyorum. Arkasından bakıyorum. Sallanıyor, sağa sola çarpıyor yürürken. Banyoya giriyor, yıkanıyor. Öyle uzun yıkanıyor ki, çıktığında uyuyakalmış oluyorum. Annem, onu Süleyman Amca’yla yakaladığımdan beri gözlerimin içine bakmıyor. Saçsız başıma güllü dallı, çok çirkin bir başörtüsü sararak Fikriyanım’ın evinden kaçtığım günden beri. Fikriyanım namaz kılarken kaçıyorum evden. Cavidan Hala balkonda. Külotları ve sutyenleri elbiselerin arasına saklayarak çamaşır asıyor. Usulca kapıyı çekiyorum. Çıt, kapanıyor kapı. Kalbim küt küt merdivenlerden iniyorum. Sokak kapısını itip, kendimi dışarı atıyorum. Günlerden cuma. Fındıkzade’de pazar kurulmuş. Ortalık insan kaynıyor. Koşmaya başlıyorum. Pazardan gelen eli kolu dolu kadınlara çarpa çarpa koşuyorum. Kulaklarımda Nihal Yenge’ye “At o bitli makası çöpe!” diye bağıran Fikriyanım’ın sesi çınlıyor. Sanki Nihal Yenge arkamdan gelecekmiş, beni ensemden tutup yakalayacakmış, içinde çürüdüğüm o korkunç eve geri götürecekmiş gibi korkuyla koşuyorum. Yusufpaşa durağına kadar koşuyorum. Nefes nefese kalıyorum. Bacaklarım yanıyor. Sırtımdan belime korkunç bir ter iniyor, sırılsıklam oluyorum. Kanım damarlarıma dank dank diye korkunç bir ses çıkararak vuruyor, beynimin içinde duyuyorum. Taksim-Topkapı troleybüsünün geldiğini görüyorum. Seviniyorum. Bilet almam gerek. Harçlığım var. Süleyman Amca beni her gördüğünde sevindirmek umuduyla harçlık veriyor. Ama harcayacak

yerim yok. Fikriyanım beni dışarı göndermiyor çünkü. Sadece bir kere Ersin'le kitapçıya gitmeme izin veriyor. Çapa Tıp'ın karşısındaki ara sokaklardan birinde, daha çok tıp kitapları satan bir kitapçıya gidiyoruz Ersin'le. Caddeye çıkınca Kan Merkezi'ni görüyorum. Donakalıyorum. Babamın yattığı bina, Kan Merkezi'nin arkasında. Öndeki bina olmasa yattığı katı göreceğim nerdeyse. Gözümün önündeki hastanenin bir odasında yatan babama, ona refakat eden anneme bu kadar yakın olduğum halde onları göremiyor olmam dehşete düşürüyor beni. Süleyman Amca beni babama götürürken bu kadar yakın olduğumuzu fark etmediğim için kendime kızıyorum. Çok kızıyorum. Kendimi parçalayasım geliyor. Ersin'e "Babama gidelim," diyorum. Hiç itiraz etmeden "Olur," diyor, gülümsüyor. Çok seviniyorum. Gidiyoruz. Ama kapıcı bizi içeri almıyor. İkimiz de çocuğuz. Ersin yalvarıyor kapıcıya, babamı çok özlediğimi anlatmaya çalışıyor. "Hiç değilse annesini çağırın, o da burada, refakatçi," diyor. Ama kapıcı Nuh diyor peygamber demiyor. Ersin çok üzülüyor, onun üzüldüğünü görünce ben de üzülüyorum. "Boş ver," diyorum. Kitapçıya gidiyoruz. Ama canım hiç kitaplara bakmak istemiyor. Evden kaçınca Ersin'in babasının verdiği, bir türlü harcayamadığım parayla troleybüse biniyorum, bilet alıyorum. Taksim'de iniyorum. Yolları biliyorum. Hangi otobüs nereden geçer, hangileri ring yapar, hangi durakları pas geçer, hepsini biliyorum. Babam kaza geçirmeden önce annemle çok gezerdik. Sinemaya ya da alışverişe giderdik. Taksim'de troleybüsten iniyorum, otobüse biniyorum. Osmanbey'de indiğimde kalbimin çarpışı yeniden artıyor. Evimize koşuyorum. Yüreğim ağzımda. Bu kez mutluluğa benzeyen bir şey var içimde. Saçlarımın dibinden kesilmiş olduğunu unutturacak kadar kuvvetli bir şey. Ama başımdaki iğrenç örtü ikide bir kayınca yaşadıklarımı hatırlıyorum. Başım alev alev yanıyor. Başörtüsünü çekiştirip düzeltiyorum. Saçsız başımla kimseye görünmek istemiyorum. Daha

sokağımıza girmeden anahtarımı yokluyorum. Sokağımızda olmak beni daha da mutlu ediyor. Sevinçten çıldıracak gibi oluyorum. Evimize geliyorum. Kapıyı açıyorum. İçeri giriyorum. Koridorda yürüyorum. Yatak odasının kapısı aralık. Hafifçe itiyorum ve annemle göz göze geliyorum. Beni gördüğü an, annemin gözleri donuyor. Bir filmin dondurulmuş son karesi gibi donuyor. Saniyeler boyunca donmuş bir biçimde bakışıyoruz. Annem kaskatı kesiliyor. Siyah, iğrenç etbeninin hareket ettiğini fark ediyorum. Süleyman Amca başını kaldırıyor. Ne olduğunu merak ederek annemin yüzüne bakıyor. Tam dönüp bana bakacakken kayboluyorum. Annemin o an, ona ne dediğini hiçbir zaman öğrenemiyorum. Vatuş'un kapısını yumrukluyorum. Vatuş kapıyı aç! diye bağırmak istiyorum. Ama sesim çıkmıyor. Ağlamazsam öleceğimi hissediyorum. Başımda milyarlarca karınca geziyor. Başörtüsü başımdan kayıyor. Vatuş beni görünce "Ağed! Ağed!" diye çığlık atıyor. Beni kendine çekiyor, sarılıyor. Başımı Vatuş'un kucağına gömüyorum. Beline sıkı sıkı, mengene gibi sarılıyorum. Ağlamaya başlıyorum. Tam üç gün ağlıyorum. Yorgun düşüyorum ağlamaktan. Ağlarken uyuyakalıyorum. Uyanınca gene başlıyorum. Vatuş da ağlıyor. Üç gün boyunca bana sarılıp "Avağeli.." diyerek ağlıyor. Zavallı diyor bana, avağeli.. acınası. Vatuş saçlarım kesildiği için ağladığımı sanıyor. Nihal Yenge'ye ve Fikriyanım'a ağız dolusu beddua ediyor. "Sireli, ağlama artık, içim parça parça oldu," diyor. Annem Vatuş'un evine geliyor. Saçları ıslak. Uçlarından su damlıyor neredeyse. Alelacele banyoya girmiş olmalı. Bir yığın endişesi var. Gördüklerimi unutacak mıyım, bilmiyor. Birilerine söyleyecek miyim? Çok korktuğunu, kalbinin gümbür gümbür çarptığını daha yüzünü görmeden hissediyorum. Annem saçlarımın kesildiğini görünce deliriyor, korkusunu unutuyor. "Sana ne yaptılar! Ne yaptılar!" diye bağırıyor. Benden beter ağlıyor. Kendini yerden yere vuruyor. Parmaklarını kendi saçlarına sokuyor, kopartacak gibi çekiyor. Annem

o anda çok acı çekiyor. Birçok acıyı birden çekiyor. Sonra birdenbire, beni Vatuş'la öylece bırakarak çıkıp gidiyor. Bir taksiye atlayıp doğru Fikriyanım'ın evine gittiğini, mutfaktan büyük bir ekmek bıçağı kaptığını, evden kaçmış olabileceğime ihtimal vermeyip Azimelere filan gittiğimi sanan Fikriyanım'ın ve Nihal Yenge'nin üstüne yürüdüğünü, komşuların araya girdiğini, Cavidan Hala'nın haber vermesi üzerine Süleyman Amca'nın koşup yetiştiğini, Fikriyanım'ın eşyasını kırıp döken, camları şangır şangır aşağı indiren annemi güçbela yakalayıp babamın yattığı hastaneye, acil psikiyatriye götürdüğünü Vatuş'tan öğreniyorum. Vatuş bunları anlatmasının beni sakinleştireceğini sanıyor. O günden sonra babam hastaneden çıkana kadar Vatuş'un evinde kalıyorum. Aylarca. Vatuş'la birlikte yatıyoruz. Geceleri Vatuş'un daracık yatağında yan yana uzanıp cep fotoromanlar, Barbara Cartland'lar, Kerime Nadir'ler okuyoruz. Pazar günleri Feriköy'e, Surp Vartanants'a ayine giderken beni de götürüyor. Hava güzelse avluda oyalanıyorum. Gelenleri izliyorum. Soğuksa içeri giriyorum. Vatuş'un yanında, ellerim kucağımda, ayak parmak uçlarımla yerde daireler çizerek, sessizce oturup ayinin bitmesini bekliyorum. Onları yatak odasında gördüğümden Süleyman Amca'nın haberi yok. Olmadığını hissediyorum. Sonraki aylarda karşılaştığımızda uzamış saçlarıma çekinerek dokunmasından, annesinin ve karısının bana yaptıkları şey için özür diler gibi dokunmasından anlıyorum. Ben Vatuş'tayken babam hastaneden çıkıyor. Süleyman Amca' yla annem getiriyorlar eve. Süleyman Amca'nın lacivert Renault'suyla. Vatuş "Baban eve döndü," dediğinde her şeyi unutmaya hazırım. Tekrar eskisi gibi mutlu olmaya hazırım. Koşarak gidiyorum. Sevinçle. Ama babam karanlık odadaki somyaya yatmış çoktan. Yüzünü duvara dönmüş. Benimle konuşmuyor. Kimseyle konuşmuyor. Süleyman Amca salonda, pencerenin önündeki koltukta oturuyor. Gözlerine bakmıyorum. Onu görmek istemiyorum.

Onu unutmak istiyorum. En çok annemin gözlerinin donduğu anı unutmak istiyorum. Ama unutamıyorum. Ben unutabilen biri değilim. Beynim unutamadıklarımla, unutamadığım şeylerin ayrıntılarıyla dolu. Beynim çatlayacak kadar dolu. Unutmak için kendimi derslerime vermek istiyorum. Başaramıyorum. Öğretmen beni sözlüye kaldırıyor. Bir sürü soru soruyor. Hiçbirini bilmiyorum. Bir şeyler geveleyebilirim. Öğretmen beni idare edecek, geçirecek. Babamın durumunu biliyor. Ama tam bir-iki şey söyleyecekken birden gözümün önünde siyah iğrenç etbeni hareket ediyor. Kaskatı kesiliyorum. Dilim tutuluyor. Ağzımı açamıyorum. Bütün öğretmenler bana kurtarma yazılısı yapıyorlar. Kitabı dizime açıp olduğu gibi yazıyorum. Bana acıdıkları için görmezlikten geliyorlar. Bir tek İngilizce'den kendi çabamla geçiyorum, kopya çekmeden. Siyah, iğrenç etbenini ve annemin donmuş gözlerini sadece İngilizce dersinde unutabiliyorum. Nedenini bilmiyorum. We are a family. Başka bir dilin sözcükleri beynimi örtüyor sanki. Tarif edemediğim bir şeyle kaplıyor. Başkası oluyorum. My mother is a nurse. My father is an engineer. Gözümün önünde anneme benzemeyen çizgi hemşireler, çizgi babalar var. Hep İngilizce konuşmak, İngilizce çalışmak istiyorum. Ama eve geldiğimde babamın takma dişleri takırdıyor gözümün önünde. Gene dağılıyor aklım. Hafta sonları korkunç geçiyor. Pazar günleri televizyon yayına sabah on bir civarında başlıyor. Pazar stüdyosu, tele pazar, bilmem ne gibi bir program oluyor bütün gün. Arada maçlara bağlanıyorlar. Babam kendini televizyona vermiş durumda. Her şeyi seyrediyor, haberleri, reklamları, çizgi filmleri, belgeselleri, yarışmaları. Ne varsa. Televizyonu hiç kapatmıyor. Televizyon seyretmediği zamanlarda sportoto oynuyor. Annem gene evde değil. Ya nöbette ya dışarıda bir işi var. Televizyon bangır bangır bağırırken İngilizce çalışmaya çalışıyorum. Veya evi temizliyorum. Temizlik yapmama gerek yok aslında. Vatuş evi haftada iki kez temizliyor. Camları siliyor.

Çamaşırları yıkıyor, ütülüyor. Vatuş hayatını bize bakarak kazanıyor. Babam yatakta rakı içiyor, sigara içiyor. Sucuklu yumurtasını yatakta, döke saça yiyor. Babam eskiden her gün yıkanırdı. Artık doğru dürüst yıkanmıyor. İki hafta su yüzü görmediği oluyor. Çok pis kokuyor. Babam sık sık banyoya kapanıp ağlıyor. Haaaah! der gibi bir nefesin yükseldiğini duyuyorum. Babamın ciğerlerine hava dolduğunu, orada hıçkırık haline geldiğini hissediyorum. Babam musluğu açıyor ağlarken. Bütün borular ötüyor. Boruların ötmesi beni ağlatıyor. Borular babam için ağlıyormuş gibi geliyor bana. Annemin nöbetçi olduğu bir gece çığlık atarak uyanıyorum. Bacağımda korkunç bir acı var. Nefesim kesiliyor. Acıdan bacağımı kaldırıp kaldırıp yatağa vuruyorum. Babam koşup geliyor. Kaza geçirdiğinden beri onu ilk kez bana bir şey olacak korkusu içinde görüyorum. Hissettiğim acıya rağmen seviniyorum. Yatağımda kocaman kara-sarı bir akrep buluyoruz. Kuyruğu boğum boğum, kıvrılıyor, yastığıma doğru ilerliyor. Beni akrep sokmuş. Babam eliyle alıyor akrebi. Yere atıyor. Üstüne basıyor. Terliğinin topuğuyla çiğniyor. Akrebin çıtırdadığını duyuyorum. Vatuş çığlığımı duymuş, bize geliyor. Babam Vatuş'a "Annesini ara!" diyor. Dikkat ediyorum, annemin adını söylemiyor. Beni annemin çalıştığı hastaneye götürecekler. Vatuş hastaneyi arıyor. Annemin o gece nöbetçi olmadığını öğreniyor. Babam telefonu istiyor. Vatuş vermek istemiyor. Babam zorla alıyor. Annemin aylardır gece nöbetine kalmadığını, gündüz servisine geçtiğini, geceleri hastaneye uğramadığını öğreniyor. Babamın yüzü kül gibi oluyor. Birden bir avuç kül yürüyor yüzüne. Susuyor babam. Sağ gözkapağı küt diye düşüyor. Sağ gözü kapanıyor. Ben ağlamayı kesiyorum. Ama gözlerimden yaş akıyor. Vatuş mantomu sarıyor sırtıma. Beni kucağına alıyor. Babamın bir kolu yok, beni kucaklayamaz. Vatuş kucaklıyor. Taksiye biniyoruz üçümüz. Babam annemin çalıştığı hastaneye gitmeyi kabul etmiyor. Şişli Etfal'e gitmemizi istiyor. Bana serum bağlıyorlar. Babam

başucumda oturuyor. Elimi hiç bırakmıyor. Ben çok mutsuzum. Ölmek istiyorum. Keşke çığlık atmasaydım, babamı uyandırmasaydım, o zaman ölebilirdim diye düşünüyorum. Babamın yüzü hâlâ kül gibi. Eve döndüğümüzde Vatuş da içeri girmek istiyor. "Hayır!" diyor babam. Vatuş'u içeri almıyor. Vatuş ne olacağını biliyor. Yalvarıyor girmek için. Ama babam kararlı. Kapıyı yüzüne kapatıyor. Sabah annem geliyor. Babam "Neredeydin?" diye soruyor. Hastaneden çıktığından beri anneme ilk kez hitap ediyor. "Nöbetçiydim," diyor annem. Şaşırmış olduğu belli. Babam yumruğuyla annemin yüzüne vuruyor. Tek koluyla saçlarından yakalıyor. Yüzünü duvara çarpıyor. Tekrar çarpıyor. Tekrar çarpıyor. Aralarına girmeye çalışıyorum. "Yapma baba!" diye çığlık atıyorum. Yalvarıyorum. Ben de başımı duvara vuruyorum. Başımı duvara vura vura ölmek istiyorum. Babam beni görmüyor. Annemin gıkı çıkmıyor. Annemin yüzü kan içinde. Annemin dişleri kırılıyor. Ama annem ağzını açmıyor. Sanki babam onu öldürsün istiyor. Ben kulaklarımı tıkıyorum. Başımı dizlerime indiriyorum. Kıvrılıyorum, kıvrılıyorum, o kadar kıvrılıyorum ki, salyangoza benziyorum. Annem babamı terk ediyor.

Melankolya

Sence neye benziyoruz böyle ikimiz, Ali? İki köprünün arasında kalan canım İstanbul'a bakan daracık bir balkonda, sıcacık battaniyelere sarınmış, diz dize otururken ve içerde, gümüş toplar, altın yıldızlar, minik çanlar, kozalaklar, çam ağaçları, kar kristalleri ve Noel Baba figürleriyle süslenmiş, kar taneleri gibi pamuklar serpiştirilmiş, yanıp sönen ışıklar, sarı-kırmızı-mor şeritler sarılmış dev bir çam ağacının önünde, aralarında Osman'ın da bulunduğu yılbaşı partisi insanları deli gibi dans ederlerken, deli gibi içerlerken, deli gibi ot çekerlerken arka odalarda, banyoda kusarlarken, eğlenenler daha da eğlenmezlerse gelişini kutladıkları yıl sanki iyi geçmeyecekmiş, astroloji, yıldız haritası, evren altüst olacakmış, Neptün'le Mars kapışacak, Oğlak'la Yengeç birbirine girecekmiş gibi, anormal pahalı bir Bang&Olufsen'in var gücüyle haykırdığı müziğe deli gibi bağırarak katılırlarken, içeride başka bir âlem, başka bir frekans, başka bir hayat yaşanırken, bu muhteşem manzaralı, daracık balkonda biz ikimiz, içeridekilerden kopmuş, yeryüzüyle ve akan giden zamanla bağını koparmış, soğuktan titreyen ellerimizde birer kadeh şarap, soğuktan titreyen dudaklarımızda birer kırık gülüş, kor gibi yanan gözlerimiz birbirine kenetli, birbirimizin nefesini yüzümüzde hissederek, böyle diz dize oturmuş, neye benziyoruz sence?

Diye düşünüyordum.

Karasafraya benzediğimizi düşünüyordum. Tam kurdun saatinde, gökyüzünün bu solgun ve buzlu belirsizliğinde, balkon duvarı boyunca sıralanmış kalın mumların titrek ışığıyla sararan yüzümüzde acıklı gölgelerle, eşine az rastlanır bir melankolyayız biz, ikimiz.

Bir de, Ali'nin gözlerine bakarak, yıllar geçer, insanın saçları beyazlar, sakalları beyazlar da, gözleri niye beyazlamaz, gözleri hâlâ böyle siyah, böyle koyu, böyle eskisi gibi tutan şey nedir? diye düşünüyordum. Her şey ezildiği, ufalanıp çürüdüğü halde gözler nasıl olur da böyle kalabilir? diye düşünüyordum.

Ali'yi tam balkona çıkarken görmüştüm. İçimde bir ah sesi çınlamıştı. Ses kürekkemiklerimden saç diplerime kadar bütün vücudumu dolaşmış, kafamın içinde yankılanmıştı. Arkasından ben de balkona çıkmıştım. "Ali!" diye seslenmiştim. Ali dönüp bana bakmıştı. Yakmaya hazırlandığı sigarası dudağında kalakalmıştı. Gözlerine inanamıyor gibi bakıyordu.

"Sen misin? Gerçekten sen misin?"

Bu, benim yeni yıldaki ilk mutluluğumdu. Beni bir bakışta tanıması. Bunca uzun yıldan sonra. Düşmemek için, balkon duvarına tutunmuştum.

Ali şimdi kor gibi yanan siyah gözleriyle bana bakıyor, sıcacık gülümsüyordu. Gülümsemesi beni ağlatıyordu. Ağlamamalıyım dedim kendime. Bunca umutsuz yıldan sonra, beklenmedik bir anda karşılaşmışken ağlamasam daha iyi. Ama kendimi tutamadım. Ağladıkça yanaklarım ısındı, ağzımdan sıcak bir buhar yükseldi, Ali'nin yüzünü sardı. Gözyaşlarım hoşuma gidiyordu. Ben ağlamayı seviyorum diye düşündüm. Ali'nin gülümsemesi karardı.

"Ağlama.. ben çok yorgunum," dedi.

Bu dört sözcük böyle sıralandığında nasıl da tuhaf görünüyordu. Bu dört sözcüğün dizilişine bir anlam vermek için uğraşmak gerekiyordu. Başka biri olsa, 'ağlama seninle uğraşacak halim yok' dediğini sanabilirdi. 'Seni teselli edecek mecalim yok.' Oysa Ali iki cümle kuruyor, aynı anda iki şey yapıyordu. Hem beni teselli ediyor, hem özür diliyordu. Sesinde keder vardı, asıl ona ağlıyordum.

Sesindeki kedere ağladığımı o da biliyor, onun için bana ağlama diyordu. Bunu bir tek ben anlayabiliyordum.

Konuştuk biraz, kısa cümlelerle, yetmeyen cevaplarla.

"Sonra?" dedim.

"Sonra işte yaşlandım," dedi. Güldü, gene kederle.

Bu dizeye fazladan bir anlam vermemi beklemiyordu. Ne diyorsa onu anladığımı sanıyordu. Bu dize Ali'den sonraki yıllara aitti. Bildiğimi bilemezdi. Tamamlasam mı? diye düşündüm. *Bir roman kadar uzun bu tümce* desem mi?

Onun yerine "Gel de ağlama şimdi," dedim.

Birden gülmeye başladık. Çıkrığından kurtulan, kuyunun kenarlarına çarpa çarpa dibe inen bir kova gibi, gürültüyle gülmeye başladık. Öyle şaşkındık ki bu beklenmedik karşılaşmadan, deliye bağlamıştık.

Sustuk sonra. Güzelim elini yanağıma koydu, şefkatli elini.

"İnanamıyorum," dedi. "Kaç yıl oldu?"

Cevap vermedim. Buruklaştım. Onu tanıdığım günü, o günün akşamını hatırladım. Ali ile Kazan Birahanesi'nin önüne kadar geldikten sonra başlayan saatleri.

Babam sucuklu yumurta tavasını masada bırakmıştı. Alıp içeri götürmüştüm. Kuşlar yesin diye ekmek kırıklarını mutfak penceresinin önüne ufalamıştım. Masaya serdiği gazeteyi buruşturup çöpe atmıştım. Boş şişeleri toplamış, kapının önüne koymuştum. Tavayı ve babamın gün boyunca kirlettiği yığınla bulaşığı yıkamıştım. Evyeyi ovmuştum. Mutfak tezgâhını, ocağı, ocağın arkasındaki fayansları silmiştim. Su buz gibiydi. Ellerim donmuştu, sızlıyordu. Babam birazdan rakısının yanına portakal isteyecekti. Babam tek eliyle meyve soyamıyordu. Elmayı ısırarak yiyor, muzu dişiyle soyuyor, ama portakalı beceremiyordu.

Mutfak poşetle dolu olduğuna göre, ortalık meyve, peynir, tereyağı, et, süt, gazozla, bakliyat ve pirinçle, temizlik malzemeleriyle tıklım tıklım dolu olduğuna göre gene Süleyman Amca gelmişti.

Manzarayı gözümde canlandırabiliyordum. Defalarca tanık olmuştum. Süleyman Amca kapıyı çalmıştı. Babam açmıştı. "Sana bi daha gelme demedim mi! Siktir git!" demişti. Süleyman Amca dibinde dinmeyen bir suçluluk hissi yatan gözleriyle ama buz gibi bakarak "Bari şunları al da açlıktan ölmeyin," demişti. Babam "Çolağa sadaka mı veriyorsun? Puşt!" diye bağırmıştı. Süleyman Amca torbaları kapının önüne bırakıp gitmişti. Babam arkasından "Al bunları geri!" diye seslenmişti. Leş gibi pijamasının boş kolunu abisinin arkasından sallamış, "Malulen emekliyiz çok şükür! Devlet açlıktan öldürmeyecek kadar maaş veriyor!" diye bağırmış, kapıyı güm diye çarparak kapatmış, içeri girmişti. Pencereden bakmıştı. Süleyman Amca'nın lacivert Renault'suna binişini, arabasını çalıştırıp gidişini izlemişti. Sonra kapıyı açıp, getirdiklerini içeri almıştı. Komşunun oğlunu bakkala göndermiş, fındık, fıstık, sigara, rakı, aldırmıştı. Süleyman Amca'nın fındık, fıstık, sigara, rakı getirmiyor oluşuna sövmüştü. Kendine hemen bir sucuklu yumurta yapmıştı. Ondan bundan yemişti. Kirlileri öylece bırakmıştı.

Sonra ben gelmiştim. Babamla kavga etmiştim. Önce odama gitmiştim. Sonra masayı toplamıştım. Portakal soymuştum. Dilimleri tabağa dizmiştim. Getirip sehpaya bırakmıştım. Babam kanepeye uzanmış, bir bacağını yere sarkıtmıştı. Kirli ayaklarının derisi morumsuydu, pul pul dökülüyordu. Ayak tırnakları kazma gibi olmuştu. "Başka bir şey istiyor musun?" diye sormuştum. Gözleri televizyonda, cık demişti. Rakısını tazelemişti. Kadehinin yarısını bir defada içmişti. Tekrar odama gitmiştim. Kapımı kapatmıştım.

Birilerine ana avrat dümdüz gitmesiyle sıçramıştım. Ali'yi düşünüyordum. Rimelimle, göz kalemimle lekelenmiş mendili

elimdeydi. Salonda hem televizyon bağırıyor, hem babam bağırıyordu. Bu gürültüde Ali'yi düşünemiyordum. Fırladım. Babama "Yeter artık!" dedim. "Yeter! Bağırıp durma!" Beni duymadı. Televizyona küfrediyordu.

Televizyonda babam yaşlarda, kravatlı bir adam vardı. Kır saçlarını geriye taramıştı. Çok kıranta görünüyordu. Ekranda, karayolları genel müdürlüğü emekli başmühendisi bilmem kim yazıyordu. Adam Amasya'ya kazandırdığım yol.. işçilerim fedakârca çalıştılar.. karayolu Samsun'a ulaşıp.. ekipman sıkıntısına rağmen.. böylece Ankara-Tokat bağlantısı.. kurumum için iftihar vesilesidir.. filan gibi şeyler söylüyordu. Babam pijamasının boş kolunu tutmuştu. Babam mağdurların en mağduruydu. Babam benden daha fazla mağdurdu. Mağdur olduğunu her hissettiğinde sol eliyle pijamasının boş kolunu tutar, sallardı. Adama ağzına geldiği gibi saydırıyordu. "Ben yaptım ulan! Orospunun evladı, o yolu ben yaptım!" diye bağırıyordu. "Sen Ankara'da müsteşarların, bakanların götlerini yalarken, ben o yolu yapıcam diye bu hale geldim pezevenk!" Babam ağız dolusu, haykıra haykıra küfür ediyordu. Adamın ne karısını kızını, ne gelmişini geçmişini, dinini imanını, ne de kendisini bırakıyordu. Babamın küfürleri sınır tanımıyordu.

Program birden bitti. Başka bir şey başladı. Bir anda babamın küfürleri havada kaldı. Küfürlerinin muhatabı kayboldu. Babam sustu. Babam birden ağlamaya başladı. Sarsıla sarsıla, tek eliyle gözlerini silerek ağlamaya başladı. Bu kez kendine, kaderine, kendi gelmişine geçmişine küfretmeye başladı. Sonra Allaha sataştı, kendisini sağ bıraktığı, bu içine sıçtığı hayatı yaşamaya mecbur ettiği için.

Eskiden böyle birden ağlamaya başladığında gidip ona sarılırdım. Beni şiddetle iterdi. Israr ederdim, bağırırdı. Onu sevdiğim için değil, acıdığım için sarıldığımı sanırdı. Oysa babamın acısı içimi kavururdu. Bunu babama anlatamazdım. Odasına giderdi, geniş, aydınlık odasına.

Bu evde karanlık oda yoktu. Bu evde babamın parka bakan, aydınlık bir odası vardı. Ama gene pisti. Çok pisti. Sık sık temizliyordum. Ama gene pisletiyordu. Çok içtiği gecelerde halıya kusuyordu. Uyurken altına kaçırıyordu. Yemeğini yatakta yiyordu. Döktüğü ekmek kırıklarına böcekler dadanıyordu. Zeytin çekirdekleri çıkarıyordum yastık kılıfından. Elma çöplerini yatağın altına atıyordu. Panjurları kapatıyor, odanın ışıkla dolmasına izin vermiyordu. Yatağı tam ortada durduğu için babam bu evde yüzünü duvara dönemiyordu.

Karayolcuya ve kendine ana avrat sövdükten sonra ağlayarak odasına gitti. Kapısını kapattı. Ben odama döndüm. Kapımı kapattım. Mendili elime aldım. Ali'yi düşünmeye başladım. Artık böyleydi. Babamın acısına alışmıştım. İçim öyle kavrulmuştu ki, sonunda kömür olmuştu. Etkilenmiyordum babamın halinden, artık üzülmüyordum, üzülemiyordum.

Pencereden baktım. Kar yağıyordu. Ali'ye hava kar topluyor demiştim. Dediğim çıkmıştı. Yüzüm gülüyordu. Yüzüm aşktan gülüyordu.

Ertesi gün yüzüm gülerek Hisar'a gittim. Kar bir yağıyor, bir duruyordu. Ali gelmiyordu. Kardan gelemiyor diyordum. Ama herkes gelebiliyordu. Ben gelebilmiştim. Gece boyunca yağan kar tutmuştu, ama öyle yolları kapatacak kadar çok değildi. Sadece çatılarda biraz vardı. Saatini konuşmamıştık diyordum. Sadece yarın Hisar'da dedik. Ama onu ilk gördüğüm anın üstünden yirmi yedi saat geçmişti. İyi biliyordum. Çünkü saatleri saymıştım. Kahvenin bahçesindeki masalar ıslaktı. Gelenler içeri girip sobanın başına geçiyorlardı. Bazıları kâğıt mendille burunlarını siliyorlar, öksürüyorlardı. Dün çok yürüdük, belki hasta olmuştur diyordum. Kendimi kandırmaya çalışıyordum. Ali'nin gelmeyişine bahane bulmaya çalışıyordum.

Yanıma bir roman almıştım. Bugüne kadar şiir okumak aklıma gelmemişti. Ersin bana hiç şiir kitabı vermemişti. Ersin beni romana

alıştırmıştı. Ben romanlardan başka kitaplara da sıçramıştım. Ama şiir okumayı akıl etmemiştim. Yanıma aldığım romanı açıp okumaya başlamıştım. Ama aklımı veremiyordum. İkide bir kapıya bakıyordum. Başım kitaba eğikken bile, hissettiğim her harekette başımı kitaptan kaldırıp kapıya bakıyordum. Ali gelmiyordu. Yan masalardan bana bakanlar vardı. Beni kesenler, bir bahane bulup masama oturmaya, bana asılmaya niyetlenenler vardı. Ama cesaret edemiyorlardı. Herkese bütün nemrutluğumla, bütün dünyayı terslemeye hazır bakışlar atıyordum.

Yüze kadar sayacağım, gelmezse gideceğim dedim. Yüz bitene kadar da kesinlikle kapıya bakmayacağım. Saymaya başladım. Biiiir dedim, ikiiiii dedim. Her rakamın son hecesini uzatabildiğim kadar uzattım. Yüzü geçtim. Kendime verdiğim sözü tutmam, artık kalkıp gitmem gerekiyordu. Ama gidemedim. İkinci yüzü saymaya başladım. Kırklarda şaşırdım. Kırkın başına geri döndüm. Tekrar birden başlamak hile yapmak gibi gelmişti.

"Ne okuyorsun?" dedi Ali birden.

Usulca gelmişti. Sessizce. Kedi gibi. Yok gibi. Şimdi gülümsediği gibi gülümsüyordu. Geleli on beş-yirmi dakika olmuştu. Ama uzakta, dip tarafta bir masaya oturmuş, beni seyretmişti. Beni seyretmeye doyamamıştı. Öyle güzeldim ki. Bana uzaktan bakmak öyle güzeldi ki. Utanmıştım. Mahcup olmuştum. Ali beni görmüştü. Sürekli kapıya baktığımı, yerimde kıpır kıpır olup bir türlü oturamadığımı, onu heyecanla beklediğimi görmüştü.

Birden elimi avuçlarına aldı, ovaladı. Hiç girizgâh yapmadan. Elini tutabilir miyim? filan gibi amatörce ve gülünç cümleler kurmadan. Daha ilk buluşmamızın ilk dakikasında. Okuduğum kitaba baktı. Evirip çevirdi, arka kapak yazısını okudu. Bir elinin parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmişti. Şaşırtıyordu beni.

Heyecanlandım, korktum. Ya okuduğum kitabı beğenmezse? Ya küçümserse? Ya aptal olduğumu düşünürse?

"Güzel mi?" dedi.

Tutuldum, kekeledim.

"Yeni başladım, bilmiyorum daha," dedim.

Seni düşünmekten aklımı veremedim ki demedim.

"Bitirince anlat," dedi.

Elimden tutup kaldırdı beni. Kabanımı giydim, atkımı doladım. Dışarı çıktık. Gene elimi tuttu. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Daha on dokuz yaşında olsam da, benim elimi çok tutan olmuştu. Alışıktım. Elini tutabilir miyim, benimle çıkar mısın, arkadaş olabilir miyiz, sevgili olalım mı türünden geri zekâlı cümlelerin her çeşidini duymuşluğum vardı. Bu kadarla kalsa iyiydi. Benim zehir gibi kurnaz, kötü niyetli ve cilalı cümleleri de duymuşluğum, kötücül, fırsatçı ilişkileri yaşamışlığım, fena halde incinmişliğim, hatta mahvolmuşluğum da vardı. On dokuz yaşıma gelene kadar neler yaşamıştım. Düşüp düşüp kalkmıştım. Her düştüğümde yeni tekmeler yemiştim.

Ama Ali başkaydı. Neden başka olduğunu bilmiyordum. Elimi sanki bin yıldır tutuyormuş, buna çok alışkınmış gibi tutuyordu. Ben de onunla böyle el ele yürümeye alışkınmışım gibi yürüyordum.

Kar tekrar başlamıştı. Ama hava yumuşamış, rüzgâr kesilmişti. Kar tepemizden nazlı nazlı, bizimle eğleniyormuş, bizi de eğlendirmek istiyormuş gibi yağıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" dedim.

"Yürüyoruz işte," dedi. "Yürüyebildiğimiz kadar yürüyelim."

Öyle yaptık.

Onunla beraberliğimiz yürüyebildiği kadar yürüdü. Ben daha çok yürüyecek, sonsuza kadar sürecek sanıyordum. Ama bir gün elimi bıraktı, çekip gitti.

Şimdi mumlarla, konfetilerle, maytaplarla, happy new year yazılarıyla süslü şu balkonda yıllar-yıllar-yıllar sonra eli yanağımdaydı. Ben Ali'nin elinin yanağımı gözyaşlarımdan daha çok ısıttığını düşünüyordum.

Kurdun saati gelmişti. Tan ağarıyordu. Hava isteksizce, aman ağarıp da ne olacak sanki der gibi, sallana sallana aydınlanıyordu. Şu anda yeryüzünde kim bilir kimler doğuyor, kimler ölüyordu. Elimi Ali'nin elinin üstüne koydum. Sesim titredi.

"İstanbul'a ne zaman döndün?" dedim.

"Çok oldu. On yıldan fazla.."

Çok kırgın baktım. Çok küs, çok dargın. Yıllarca yıkasa yüzünden çıkaramayacağı, teniyle kaynaşmış ağır bir hüzünle bana baktı. Ali'nin yüzünde hangi duyguyu aradığımı bilmiyordum. Daha doğrusu, pişmanlık mı bulmak istiyorum beni bırakıp gittiği için, sevinç mi beni yeniden bulduğu için, eskisinden daha kuvvetli doğacak bir aşk mı, yoksa aşkımızın hiç bitmemiş olduğunu, beni bırakmış olsa bile içinde yaşatmış olduğunu mu okumak istiyorum, emin değildim.

"On yıldır neden beni hiç aramadın?"

Cevap verecekti. Verecekti de, nerden başlayacağını bilemiyormuş gibi köprülerden birine baktı. Ben de baktım. Köprülerde ve köprülere giden yollarda ışık seli vardı. Trafik tıkanmıştı. Yeni yıla giren yorgun İstanbullular yataklarına dönüyorlardı. Buydu işte yeni yıl. Onlar için ama. Benim için karşımda duruyordu. Yeni yılın eli yanağımdaydı. Ali'yi buldum ya! Çok uğurlu olacak bu yıl. Oysa yeni yılın başıma ne çoraplar öreceğinden haberdar değildim.

Tekrar bakıştık. Bakışlarında özlem buldum. (Kesin, kesin! Özlemiş beni! Demek ki unutmamış.) Yüzünü bana yaklaştırdı, çok yaklaştırdı. Hayır! dedim içimden. Hayır, alnımdan öpme. Alnım olmaz. Ben senin kız kardeşin değilim. Alnım olmaz. Dudaklarım burada. Yıllar sonra, başlangıç için bu çok fazla olur diyorsan, o tarifsiz üçgen var.

Elmacıkkemiğimle burnum ve şakağım arasında kalan sızılı yer hani. Alnım olmaz, hayır! Ali'nin dudakları alnımı geçti, burnuma değdi, yanağıma yöneldi. Tarifsiz üçgene. "Seni en çok buradan öpmeyi seviyorum," dediği yere yaklaştı. Bekliyordum. Beni öpmesi an meselesiydi. Yüz yıllık uykudan uyanmam an meselesiydi.

Beni yıllar sonra yeniden öpecekti ki, birden içerde kıyamet koptu.

Bir kadının canhıraş çığlığı sigara dumanı çıksın diye açılmış balkon kapısından bize ulaştı. İrkildik. İçeride korkunç bir gürültü vardı. Herkes bağırıyor, çığlık atıyordu. Bang&Olufsen susmuştu. Ayaklar güm güm vurarak koşuşuyordu. Sesler üst üste biniyor, ne olduğu anlaşılmıyordu. "Yardım edin!" diye bağırıyordu kadının biri, "İmdaaaat!"

İkimiz birden salona koştuk. Çığlık atan kadının uzun kızıl saçları tutuşmuştu. Yanıyordu. Kadın gözümüzün önünde alev alev yanıyordu. Herkes şaşkındı. Birileri dökmek için su arıyor, bulamıyordu. Bardaklarda, şişelerde sadece içki vardı. Ev sahibi buz kovasını kadının başından aşağı döktü. Buzlar alevleri söndürmeden yere dağıldı. Millet şaşkındı, herkesin basireti bağlanmıştı.

Ali koştu, az önce sırtını ısıtan battaniyeyi kadının başına sardı. Eğlence kadının saçlarıyla birlikte yandı, bitti, kül oldu. İnsanların yüzlerinde bunun kötüye işaret olduğunu düşündüklerini gösteren izler vardı. Yüzler korkudan, dehşetten kaskatı kesilmişti. Yeni yılın hiç de iyi bir yıl olmayacağını düşünüyorlardı.

Saçlarındaki ateş sönen kadın Ali'nin göğsünü yumrukluyordu. "Neredeydin!" diye bağırıyordu. "Ben burada yanıyordum, sen neredeydin? Neredeydin!"

Ali saçları tutuşan kadına sarılarak çıktı gitti.

Ali gitti.

Bana bir kez daha bakmadan, mutlu yıllar bile demeden gitti.

İstanbul'a döneli on yıldan fazla olan Ali, yıllar-yıllar-yıllar sonra karşılaştığımız gece, uzun kızıl saçları tutuşmuş bir kadına sarılıp gitti.

Bir daha onu görebilecek miyim, bulabilecek miyim, nerede bulacağım, nasıl göreceğim, bütün bunları söylemeden, gitti!

Ali gitti!

Biz işte böyleyiz

Köpekli lokantacı, çıtı pıtı karısı ve Osman'ın 'benim çocuklar'ıyla, bizim evde yemek yiyecektik. Kredi kartlarımız limitleri çoktan aşmıştı, onay vermediğinde bizi küçümseyerek gülümseyen tezgâhtarlara "Allalla.. bi yanlışlık var herhalde," demekten usanmıştık. Artık buldukça nakit veya eski usul veresiye çalışıyorduk. Bu nedenle yemek için Osman mahallemizdeki en lüks şarküteriye, ithal peynir ve şarap çeşitlerinin uçtuğu, soğuk et ürünlerinin kıtalar ötesi olduğu dükkâna çok sağlam borçlanmıştı.

Düşüşün sonu yoktu. Osman bu kadarla kalmamış, maaşını kaç aydır veremediğimiz Tanya'ya işi bırakmasın diye saatlerce dil döküp yalvarmıştı. Şanslıydı. Tanya yufka yürekliydi ve yemek yapmayı seviyordu. Köpekli lokantacıya yaltaklanmasını sağlayacak görkemli bir akşam yemeği için, biriken maaşlarının hepsini ödeyeceğine yüzüncüye yemin eden Osman'a "Peki," demekle kalmamış, misafirlerimize hava atalım diye, evinden havyar bile getirmişti. Havyar berbattı, ama tabağı öyle güzel süslemişti ki, lokantacının Dolce&Gabbana elbiseli, çıtı pıtı karısı bayılmıştı. Kadın küçük küçük kopardığı ekmeklere tereyağıyla havyar sürüp yemeye doyamamıştı. Öyle çok yemişti ki, yağdan ağzı parlamıştı. Dudağında ruj muj kalmamıştı. Kadın havyarları lüp lüp götürüyor, bir yandan da gözünün ucuyla tektaşını tektaşımla kıyaslıyordu. Kadına bakıyordum ve içimden, güzelim biz işte böyleyiz, diyordum. Senin tektaşın benimkine basabilir, ama biz dökülen altın varağın üstüne böyle havyar sürer yedirir iz.

Tanya yemek hazırlarken kendini aşmış, muhteşem final için çikolata soslu mereng bile yapmıştı. Yaparken onlarca yumurta akını

karlar gibi köpürtmüş, şekerin kıvama gelip gelmediğini anlamak için Osman'ın ataçlarından birini düzlemiş, ucunu halka şeklinde kıvırmış, halkayı kaynayan şekere batırıp baloncuklar üflemişti. Kıvama geldiğine karar verince, tamam diye başını sallamıştı (sanki karşısında bir ordu mutfak çalışanı varmış gibi).

Zavallı Tanya. İşvereni ciğeri beş para etmez misafirlerine yaranabilsin, köpekler gibi yaltaklanabilsin diye, merengli mürengli, havyarlı mavyarlı şahane bir sofra hazırlamıştı. Tanya'nın aylardır para alamadan çalıştığı evimizde, yaptığı işe kendini böylesine adamasını hayretle izlemiştim.

Osman köpekli lokantacının kankası kesilmişti. Mahallenin, paçalarından zenginlikle snopluk akan bu yeni gözdesi hakkında atıp tutmayı, adamın ibne olduğunu iddia etmeyi, arkasından saydırmayı kesmiş, herifin koç gibi husky'sini işemeye çıkardığı saatlerde sokağa çıkıp merhabalaşmaya, ahbaplık etmeye başlamıştı (nasıl bir sırıtmayla hem de, otuz iki diş meydanda).

Arkasından sınırsızca atıp tuttuğu adamla birdenbire dostluk etmeye kalkışması hiç şaşırtıcı değildi. Çünkü Osman 'benim çocuklar'ından adamın sadece "Boğaz'da moğazda da olsa sonuçta lokantacı lan işte!" olmadığını, restoran işini zevkine yaptığını, aslında "entertainment" olayında suyun başını tutan büyük bir organizasyon şirketinin kalın enseli ortaklarından birinin biricik damadı olduğunu öğrenmişti.

Osman bu verimli araziye muhakkak dükkân açmak istiyordu. Osman yıllardır aralayamadığı kapıları ardına kadar açmak istiyordu.

Israr kıyamet yemeğe davet ettiği adamı ve karısını kapıda karşılamıştı. Önce fındıklı, narlı votkalarından tattırmış, cahillerin ve aptalların başını döndüren Wikipedia bilgisiyle Slavca'da voda'nın su anlamına geldiğinden başlayarak Rus votkasının gelmişini geçmişini özetlerken, adama ikide bir "Tabii sen daha iyi bilirsin bu mevzuları.."

demişti. Alttan almıştı, haddini bilmişti, adamın mesleki alanında cart cart atmamak için kendini frenlemişti. Gerçi frenlemese de olurdu. Köpekli lokantacının bi bok bildiği yoktu. Osman'ı, baba tıraşı geç.. der gibi, hoca bunları bilsen ne olur, bilmesen ne olur.. der gibi, üstten, yarım, çengel gibi kıvrık bir tebessümle dinlemişti. Köpekli lokantacı para kazanmanın yolunun başka yerlerden geçtiğini biliyordu. İşi bilecektin asıl. İşi kıvırmayı, döndürmeyi, fırıldatmayı, zihnindeki huysuz tilkileri kardeş kardeş yaşatmayı bilecektin. Yani voda'nın Slavca'da su demek olduğunu bilmek marifet değildi.

Osman adama yaltaklanmakta sınır tanımamıştı. Arada Tanya'nın mutfağını övmeyi de ihmal etmemişti. Böylece gurbet elde tek mutluluğu yemek pişirmek olan kadıncağızın yüzünün gülmesini sağlamıştı. Ne de olsa Tanya'ya borçluyduk. Hem Tanya bize lazımdı. Vitrinimizin bu çok önemli parçası maaşını alamıyor diye gitmemeliydi. Osman her zaman yaptığı gibi, yine bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyordu. Vuruyordu da. Hem lokantacıyı yağlıyor, hem Tanya'yı tavlıyordu. Tanya bu tuzağa hep düşüyordu. İki güzel söz, bir güler yüz görünce gitmiyor, kaldıkça kalıyor, alacakları biriktikçe birikiyordu.

'Benim çocuklar'ın köpekli lokantacıyı yıkayıp yağlamakta Osman'dan hiç de aşağı kalmadıkları kesindi. Hepimizin birbirimizden daha riyakâr ve çakal olduğumuz, hepimizin koynumuzda birer çıkar ajandası gezdirdiğimiz, hepimizin diğerlerimizden gizli planlarla, kritik bilgilerle yaşadığımız kesindi. Mağduriyetin, masumiyetin, doğruculuğun, açık yürekliliğin, dürüstlüğün ve buna benzer pek çok şeyin paslandığı, pastan işlemez hale geldiği alandaydık. Burada değerler erimişti. Defalarca eriyip sonunda yok olmuştu. Makyavel'i öyle aşmıştık ki, adamın kemiklerini sızlatıyor olabilirdik.

Onlara istediğim kadar tepeden bakayım, istediğim kadar, ben ne yapabilirim ki.. bunlar böyle işte, bunların ahlakı bu, elimden ne gelir

ki.. diye bıt bıt bıt sızlanayım, bu eküriye ben de dahildim. Nikâh yüzüğüm parmağımda olduğuna göre, her gece Osman'la aynı yatağa girdiğime göre, alıp başımı gidemediğime, dünya bu mu? hayat bu mu? nasıl bu kadar küçülebiliyorsunuz? Allah hepinizin belasını versin! demediğime göre, ben de onlardan biriydim. O eşsiz mağdur edebiyatım bana bile sökmüyordu.

Lokantacının çakalların şahı, karısının tam bir moron olduğu kesindi. Kadını yarım akıllı sanmıştım, aslında hiç akıllıydı. Gençti, çıtı pıtıydı, çok hoştu, hareketlerinde şaşılası bir ahenk vardı. Tektaşları bir bakışta kıyaslayacak, fiyatını dolar üstünden söyleyebilecek yetenekteydi. Ama gene de morondu, gözünün önündekini görmüyordu. Osman moron değildi. O her şeyi görüyor, ama görmemiş gibi yapıyordu.

Tanya'nın aşçılık iddiasında geldiği son nokta olan, ana yemek adbirnaya ile beyin ameliyatı yapıyormuş gibi pürdikkat kesilerek hazırladığı merengin arasındaydık. Her biri lüks şarküterinin faturasına kocaman rakamlarla yazılan sayısız şarap içmiştik. Osman ve 'benim çocuklar'ı daha önce hiç görmediğim biçimde davranıyorlardı. Konuyu hepsine para, ün, itibar, güç, vesaire kazandıracak müthiş projelerine getirmişlerdi. Sınırsızca uçuyorlardı. Bir duyan olsa hepsini anadan doğma işadamı sanırdı. Sanki marketingde mastır yapmışlardı, para kazanma hususunda ordinaryüs mertebesine ulaşmışlardı. Hepsinde şaşılası bir ciddiyet, tadından yenmez bir işbilirlik, bir iddia, hırs, biz var ya, biz bu akıllarla dünyayı avucumuza alırız, bir de üstüne top gibi sektiririz havaları vardı. Hayret içindeydim. Siz kıçınızı yıkamaktan acizsiniz, ne projesi, hangi marketing? diyesim geliyordu. Gülmek istiyordum, gülemiyordum. Dudaklarımın içini kemiriyordum. Gülersem oyun bozulur, Osman'a ve 'benim çocuklar'ına ayıp olurdu. Ayıp etmemeliydim. Osman'ı

üzmemeliydim. Yıllar sonra Ali'yi görmüş olsam da, içim deli gibi havalanmış olsa da, Osman'ı hâlâ seviyordum.

Osman'ın saf tarafını (hâlâ), acıyarak seviyordum. Birkaç ay önce kır saçlı basçıyla resmen kırıştırdığımı görmezden gelmiş olmasına rağmen, onda hâlâ saf bir taraf bulabilecek kadar saftım. Köpekli lokantacının yemek davetimizi kabul etmiş olmasına bile, projelerinin kesinleştiği gözüyle bakabiliyordu. Bu kadar saf ve salak olabiliyordu.

Osman garip bir karışımdı. Onca bencilliğin, riyakârlığın ve ataletin içinde, saf olan bir tarafı vardı. Ya da ben var olduğuna inanmak istiyordum.

Çünkü Osman'ı bağışlamam gerekiyordu. Başka türlü olamazdı. Başka türlü onunla olamazdım. Allahtan kolayca bağışlayabiliyordum. Hep kolayca bağışlamıştım. Bağışlayıp unutmak hesaplaşmaktan çok daha kolaydı. Bağışlıyordun ve bitiyordu. Başını alıp gitmen, hayatını değiştirmen gerekmiyordu. Kaldığın yerden aynen devam ediyordun. Spotless mind oluyordun. Lekesiz zihin. Ne güzeldi. Sonsuz gün ışığı!

Köpekli lokantacı tam karşımda oturuyor, yılbaşı gecesi onu aşağılayarak reddettiğimi konu etmeyecekmiş, sarhoşluğuma vermiş, beni çoktan affetmiş gibi gülümsüyordu, bilge bilge, aziz aziz. Bilge ve aziz ifadeli yüzünün arka planında affetmez bir terazi vardı. Kalın, ağır ve acayip hassas bir teraziydi. İnsan çünkü kolay zengin olmuyordu. Bi numaran yoksa zenginler seni damat diye almıyorlardı. Kolay kolay suyun başına geçirmiyorlardı. Zihnin terazi gibi olmalıydı. Her şeyi tartmalı, ölçmeliydin. Köpekli lokantacı tartıyor, ölçüyor, biçiyordu. Osman ona muhtaçtı. Osman benim kocam olduğuna göre, bir yerde ben de ona muhtaç oluyordum. Biz ona muhtaç olduğumuza ve Osman'ın terazinin kefesine koyacak bir şeyi olmadığına göre (dandik projelerinden başka), benim bir şey koymam gerekiyordu.

Bakalım gece nasıl gelişecekti. Bakalım neler olacaktı. Köpekli lokantacı aziz ve bilge ifadesiyle bana telaşlanma diyordu. Bu gece bir

şeylerin gelişmesi şart değildi. Ne de olsa bu gecenin yarını vardı, yarından sonrası vardı. Hem böylesi daha zevkliydi. Kaçan kovalanırdı. Zoru seven köpekli lokantacının gözlerinde bana yönelik bir sabır vardı.

Tanya adbirnaya tabaklarını toplarken gözleri iyice buğulanmış lokantacının ayağını bacağımda hissettim. Prada ayakkabıdan çıkmış bir ayağın parmakları, süper ince İtalyan çoraplı bacağımda geziniyor, bitişik duran dizlerimin arasını açmaya çalışıyordu. Mesajı almıştım. Mesajın konusu açıktı. Kafası proje kaynayan Osman beş parasızdı. Köpekli lokantacıda ise bok gibi para vardı. Kilitle anahtar, tencereyle kapak, şarapla peynir aynı masadaydı.

Onca aşağılanma ve aşağılanmayı sindirme tecrübeme rağmen, beynimde bir şey çıt etti. Kanımın beynime saldırdığını hissettim. Ruhumla bedenim birbirinden ayrılmadı, aksine adamakıllı kenetlendi.

Osman'a baktım. Gülüyor, konuşuyor, bir projesini anlatırken aklına yeni bir fikir geliyor, 'benim çocuklar' ından alkış alıyordu. Lokantacının karısına baktım. Osman'ı dinliyordu (ağzı açık). Ya heyecanlanıyor, gülüyor, gaza geliyor ya da sandığınız kadar aptal değilim, ona göre dercesine itiraz ediyor, gerzek gerzek yorumlar yapıyordu.

Tanya mereng servisine başladığında köpekli lokantacının ayağının kısa bir süre için yere inmesini fırsat bildim. Birden sipsivri topuğumla adamın çoraplı ayağına bastım. Topuğumu parmaklarının başladığı yere, ayakların en hassas, en çok acıyan yerine iyice bastırdım. Deli gücüyle damarlarını ezdim. Sakince, gülümseyerek ve tabağını sıyıran moron güzele "Adbirnaya Tanya'nın spesiyalidir, herkese yapmaz.." diyerek. "Dana eskalopun içindeki, evet, mantar ve jambondu.. elbette tarifini verir, verirsin değil mi Tanya?" diyerek. "Böylesini Rejans'ta bile yiyemezsiniz.." diyerek. Sevildiğinizi bilin pozuyla. Sevildiğinizi bilin

ve bu dostluk çok uzun sürsün inşallah (Allah belanızı versin tez zamanda).

Lokantacının acıdan bağırmamak için kıvrandığını görüyordum. Ayağını kurtarmaya çalışıyor, ama topuğum izin vermiyordu. Olay çıkaracak cesareti yoktu. Benden ya da Osman'dan değil, karısından, kaderini iki dudağının arasında tutan kayınpederinden korkuyordu.

Korkunç bakışlarla bakışıyorduk. Bana Phoenix'i hatırlatır gibi, arkamda gezdirdiğim, yığınla maceradan örülü ahlaksız kuyruğu hatırlatır gibi, 'kocan da sen de bana muhtaçsınız!' der gibi, 'bunu çok fena ödeticem sana!' der gibi bakıyordu. Phoenix'i bilip bilmediğinden emin değildim. Ama benim için maruz kaldığım her aşağılayıcı muamele gelip Phoenix'e dayanıyordu. Topuğumu çekmiyorum. Tehditkârlıkta ondan hiç de aşağı kalmıyordum. Bakışlarımla yanında oturan, çıtı pıtı karısını işaret ediyordum. Karın bu yılın moron güzeli olabilir, ama müthiş bir arıza çıkarma potansiyeli var diyordum. Bu kadın bu potansiyelle öyle bir ağzına sıçar ki senin, babası hayatını öyle bir kaydırır ki, bir daha belini doğrultamazsın, daha yeni evlisin hem, yazık olur, demeye getiriyordum.

Masanın başında oturan Osman adamla korkunç korkunç bakıştığımızı görüyor, yine görmezden geliyordu. N'oluyor, bir şey mi var? diye sormuyordu. Masayı bütün kristallerimiz, Maissen porselenlerimiz ve gümüş çatallarımızla, çalı güllerimiz ve sedefli peçete halkalarımızla birlikte yere indirmiyor, köpekli lokantacının suratının ortasına bir yumruk geçirmiyordu. Bana dönüp niye yüzün kıpkırmızı? demiyordu. Adama, bi bok yediğin belli, al karını defol! demiyordu.

Ama kafasını da toplayamıyordu. Cümleleri ağzında darmadağın oluyordu. Köpekli lokantacıyı küstüreceğim, herife kaktırmaya çalıştıkları projeleri ellerinde patlayacak diye ödü kopuyordu. Osman için o anda dünya ikiye ayrılmıştı. Bir tarafta ütopik projeleri ve

‘benim çocuklar’ı, öbür tarafta ben ve dünyanın geri kalanı vardı (umurunda olmayan kısım). Korktuğunu renginin uçmasından, kekelemesinden anlıyordum.

Osman’ın ‘benim çocuklar’ından biri “Ya şu yılbaşı gecesi yanan kadın var ya..” demeseydi, köpekli lokantacının ayağından kan getirmeye kararlıydım. Gözüm dönmüştü. Ama içinde Ali’nin de dolaylı olarak bulunduğu cümleyi duyunca irkildim. Konu dağılmasın, yanan kadının hikâyesi gargaraya gelmesin diye dikkat kesildim.

“Pardon, sizin ayağınıza mı bastım ben?”

Herifin ayağını ezdiğim için beynim serotoninden çatlayacaktı, korkunç mutluydum. Köpekli lokantacı kısacık bir an boyunca, ‘yazdım bir kenara seni..’ der gibi baktı. Buzlu buzlu gülümsedi.

“Önemli değil,” dedi.

“Ah, çok özür dilerim!”

Hâlâ sızladığından emin olduğum ayak, Prada’nın içine girdi. Az önce hiddetle bakışmıştık, şimdi gülümsüyorduk.. ama buzlu, ama buzsuz.. gülümsüyorduk sonuçta. Osman karşılıklı gülümseştiğimizi görünce rahatladı. Projeleri (çok şükür!) hâlâ güvendeydi. Herif gülümsediğine göre! Ben gülümsediğime göre! Osman’ın ‘benim çocuklar’ına döndüm.

“Ne olmuş yanan kadına?” dedim.

Paris’e dönmüş.

Bütün İstanbul gibi köpekli lokantacıyla moron karısı da duymuştu yılbaşı gecesi saçları yanan kadın olayını. (Nihayetinde bu âlemde kırk kişiydik, kırkımız da birbirimizi bilirdik.) Bir yığın şey anlattılar. Kadın hakkında, Ali hakkında, hep bir ağızdan. Konuyu dikkatle takip ediyordum, ayrıntıları anında zihnime kazıyordum. Ali, Osman’ın ‘benim çocuklar’ının en uzun saçlısı olan perküsyoncunun eskiden oturduğu Saray Apartmanı’nın en üst katında oturuyormuş. Ihlamur Yolu’ndan Beşiktaş’a inerken yan yana sıralanan o tuhaf binaların

sonuncusunda. Baştan aşağı titredim. Bin kere geçmişimdir önünden o apartmanın. Ali burnumun dibinde oturuyormuş ve kapısının önünden bin kere geçmişimdir!

Çocuklardan biri "Daire boktan, ama süper manzarası var," dedi.

Diğeri "Boş versene, buranınki bin basar oraya," diye itiraz etti.

Üçüncüsü "O da iyiydi.. ama burasının eline su dökemez," dedi.

"Kesinlikle! Burası süper," dedi köpekli lokantacı.

Osman'ın yüzünde ah nasıl bir kıvanç.. nasıl bir kıvanç (salakça)!

Orospu çocuğu Teoman hakkını alabilsin diye satılan, satın alan dalyarağın okkalı bir kira karşılığı oturmamıza izin verdiği bu dairenin manzarasının beğenilmiş olmasından, sanki manzarayı kendi elleriyle yapmış, pencereden görünen bu ışık seli onun eseriymiş gibi kıvanç duymuştu.

"O da güzel evdi be hacım, ha?.. Hatırlasanıza, ne besteler yapmıştık o salonda," dedi, Saray Apartmanı'nın süper manzarası olduğunu iddia eden. Hepsi baş salladılar, onayladılar.

Osman o evi bilmiyordu. Hiç gitmemişti. Perküsyoncu orada otururken, Osman onunla tanışmıyordu. Ama Osman bilmediği halde biliyormuş gibi yaptı, hüzünlendi.

"Hakikaten! Acayip ilham veren bir yerdi," dedi.

Siktir git be! Yalancı!

Çocuklar hiç bozuntuya vermediler. Ne de olsa sahnedeydiler. Köpekli lokantacıyı şovlarına inandırmaları gerekiyordu. Konudan konuya atladılar. Saçları yanan kadın hakkında konuştular. Yılbaşı gecesi Ali'yle karşılaştığımız evin sahibi müzisyen kadının okul arkadaşıymış yanık *kızıl saçlı amazon*. Kızıl saçlarıyla marufmuş. Aslında Paris'te yaşıyormuş da.. İstanbul'a çok sık geliyormuş da.. geldiğinde illa ki Ali'yle takılıyormuş da.. eski kırık düşman olmaz hesabı. Yoksa kadın poligamın Allahıymış. Normalde bir tek Ali'yle yatıp kalkmazmış. Paris'te Türk işadamlarına rehberlik ediyormuş.

Web sitesi falan yapıyormuş, çulsuzun tekiymiş eskiden. Ama Türk mevsimi etkinlikleri organizasyonu olayına dalmış, iyi para yapmış. Sağlam çevresi varmış. Fransız kocabaşlarla arası çok iyiymiş. Yanmasaymış tanışmakta fayda varmış.

Ali hakkında da konuştular. "Bakışları amma da acayipti herifin di mi?" dediler. Ali'nin o canım siyah gözlerini böyle yorumladılar. Çıtı pıtı geri zekâlı Ali'nin kim olduğunu merak etti. Osman'ın 'benim çocuklar'ı bir çırpıda anlattılar. Hepsinin network'ü süper genişti. Çok sık güncellenirdi. Bir yerde kuş uçar, haberi anında onların network'üne düşerdi. "Herifin biri işte.. gitmiş zamanında.. yıllarca Paris'te kalmış, şimdi tercüme bürolarına çeviri meviri yapıyormuş," dediler Ali için. Köpekli lokantacı aşağılayan bir gülüşle konuştu.

"Şu dangalak solcu kaçaklardan biri yani.. sıkıyı görünce tüydü ya hepsi bi taraflara.. iyiydi tabii köpeksiz köyde değneksiz gezmek!" dedi.

"Yaaa.. hakkaten de!" dediler. Güldüler, güldüler.

Gülün gülün!

Ali onlardan biri değildi. Solcuydu ama kaçak değildi. Dangalak da sensin köpekli hıyar. Osman bire bin katarak, (belki de katmayarak, bilmiyorum artık orasını) kadının nasıl tutuştuğunu anlattı.

"Gördüm bir ara.. kadın kafayı oraya buraya dayıyor. Dedim yanacak bu. Kafa da iyi, kuru sulu çekmiş. Gözler küçülmüş, nokta kadar kalmış. Kafasını duvar sanıp dresuardaki muma yaslamış.. saçlarının tutuştuğunu fark etmemiş. Bir baktık çıra gibi yanıyor! Resmen yanıyor!"

Çıtı pıtı moron "Ay en korktuğum şey!" dedi.

Bir keresinde kettle'ı elinden düşürüp nasıl haşlandığını anlattı. Çok uzun sürdü anlatması, bir türlü tam bir cümle kurmayı başaramadığı için. Sabırla dinledik. Çocuklardan biri kadının kafa

derisinde ciddi yanıklar olduğunu söyledi. Sağlık sigortası burada geçerli değilmiş, onun için apar topar Paris'e dönmüş.

Gecenin sonunda köpekli lokantacıya ümit vermek için çabalamış olabilirim. Emin değilim. Sarhoştum ve garip bir şekilde neşelenmiştim. Ali'nin yaşadığı yeri öğrendiğim için. Kızıl saçlı amazon Paris'e döndüğü için. Ama ben iş vermeye çalışsam da, lokantacının hiç oralı olmadığı kesindi. Deli olduğumu düşünmüştü. Tırsmıştı.

Geç oldu, kalktılar. Binlerce parfüm içinden Shalimar'ı seçen oryantal moron bu şahane gece, nefis yemekler, harika dostluğumuz ve muhteşem sohbetimiz için beni yanaklarımdan öperek teşekkür etti. Ederken samimiyetten uçuyordu. Dost kazandığını sanıyordu. Kocasının bana duyduğu, yüzünün en kritik noktalarına gizlenen nefreti görmüyordu.

Sonunda "Bize de buyurun bir gece," deyip gittiler.

Gider gitmez Osman ve ahmakları deliler gibi çak yaptılar. Oldu bu iş çocuklar! Çak! Çak abi! Ortadoğu turnesi fikrine bayıldı herif! Kadın kocasına tutar bu iş dedi! Akıl verdi, Beyrut'tan başlayın diye. Yalnız herifte büyük tecrübe var abi. Filistin'i bile inletmişler, baksana. Eee, tesadüfen olmuyor oğlum bu işler. Biraz Doğu çalışalım abi.. ritim mitim.. bi de Dubai patlatırsak var ya, olayın amınakoruz. Fakat kadın süperdi.. Oğlum benden size bi akıl: iş her zaman kadında biter. Bi kadın bi kere tamam desin, bitti! Ne yapar eder, adama da dedirtir. Doğrudur Osman Abi, valla. Osman Abi, herif sana fena kesildi yalnız! Sana derken, zekâna, bilgine yani. Hah hah ha! Yok oğlum siz süperdiniz asıl! Abi dürüst olalım ya, açık konuşalım! Var mı daha iyi bi proje şu günlerde? Varsa var deyin! Var mı? Yok. Yok abi, açık ve net. Yok!

Tabii.. tabii..

Sonra pafküf kutusunu çıkardılar, sardılar, içtiler, bana da iç dediler, canım istemedi. Projeleri sanki gerçekleşmiş de, sıra kaymağını yemeye gelmiş gibi sevinç içindeydiler, yüzleri gülüyordu. Osman ve 'benim çocuklar'ı gerçekten ahmaktılar. Belki de sadece eşsiz anlar yaşamak istiyorlardı. Bir sahne yaratıyorlar, yarattıkları sahneye inanıyorlardı. Kendilerine iyi ihtimaller kurgulayıp onlarla oyalanmayı seviyorlardı. Osman hep böyle yapardı. Osman'ın gerçeklerle zoru vardı.

(Gerçi benim de gerçeklerle zorum vardı, ama aynı biçimde değildi.)

Yerlere serilmişlerdi. Çoraplarını çıkarmışlar, gömleklerini atmışlar, fanilalarla kalmışlardı. Saçları parkeleri süpürüyordu. Birinin gözleri tavanda sabitlenmişti. Ottan beyinleri bulanmıştı, durmadan gülüyorlardı. Başarılı geçtiğinden kuşku duymadıkları geceyi taçlandıracak halüsinasyonları yoldaydı, eli kulağındaydı.

'Benim çocuklar'ın tuzları kuruydu. Ama Osman'ın değildi. Onlar henüz gençtiler. Hayata böyle devam ederler, bir şekilde yollarını bulurlardı. Bulmasalar da dert edecek değildim. Bana ne? Ama Osman artık genç değildi, bütün yollarını tüketmişti. Geleceği karanlıktı, bulanıktı. Orospu çocuğu Teoman bunun farkındaydı. Osman'a beş lirayı bile karşılıksız vermiyordu.

İyi-kötü bir yetenekle donanmış, tuzları kuru bu çocuklar, kazık kadar oldukları halde hayata nazlanıyorlardı. Ergenlikten çıkmamakta, ergenliğin bol ümitli ve çöküşlü, yüksek duygulu hallerinde kalmakta ısrar ediyorlardı. Kendileri bilirdiler. Ama Osman zamanında tadamadığı bu çağa geri dönmüştü. Ergenlikten alacağını tahsil ediyordu. (Tahsilat dönemi de bana çatmıştı.) Babasının yaşatmadığı ergenlik nazlarını yaşamaya bayılıyordu. Sanki sihirli bir el her şeyi yoluna koyacakmış gibi nazlı nazlı yaşıyordu. Oysa hayat naz maz tanımıyordu. Kendimden biliyordum. Hayat hiç beklemediğin anda

öyle bir kafa atardı ki, ağzın burnun dağılırdı. O zaman anlardın işte büyümek neymiş. Nasıl acı ve erken bir şeymiş.

Bu nazlı ahmaklara bakarken, köpekli lokantacının artık hiçbirinin telefonuna çıkmayacağını biliyordum. Bu biraz da benim suçumdu. Gerçi herif evimize adım attığı anda, bizimkilerin hepsi birbirinden teneke projelerinin bir gecelik bir hayalden ibaret olacağını anlamıştım. Bunu köpekli lokantacının yüzünden okumuştum. Adam Osman ve ahmaklarının projelerini konuşmak için değil, benim için gelmişti. Yılbaşı gecesinin rövanşını almak için. Durumu idare etseydim, köpekli lokantacının dizlerimde gezinen ayağına izin verseydim bu ahmakça hayaller bir gece değil, birkaç ay sürebilirdi. İdare etmemiştim. Aksine, adama ayağının üstünde, acısı günlerce sürecek bir morluk hediye etmiştim.

Osman'ı ve ahmaklarını umursamıyordum. Benim aklım başka yerdeydi. Ali'nin bu kadar yakınımda yaşıyor olmasına inanamıyordum. Bana bu kadar yakın. Kalbimin içinde sakladığım Ali.

“Yarabbi feryadımı artık duysan diyorum”

Duvarda kan var. Babamın annemi saçından tutup başını defalarca vurduğu yerde, aşağıya doğru akıp kurumuş, kabarık bir siyahlık. Dikkatle bakıyorum, duvarın boyası da ezilmiş, annemin dişleri çarpınca oldu herhalde. Annem düştüğü yerden yüzü kan içinde doğruluyor. Ağzından, burnundan, kaşından fışkıran kan saçlarını yapış yapış yapmış. Su yeşili elbisesi kan içinde, ta eteklerine kadar. Dişinden kopan bir parçanın yakasına takılmış olduğunu görüyorum. Kandan çok, bu kırık diş parçası dokunuyor bana. Varlığım bu manzaraya dayanabilmek için çare arıyor ve hemen buluyor. Bedenimle ruhum birbirinden ayrılıyor. İlk kez. Daha önce hiç olmamıştı. Bütün kalmayı en son o siyah, iğrenç etbeni annemin bacaklarının arasında hareket ederken başarmıştım. Annem, babama bakmadan, bir kere bile bakmadan, ama başını da eğmeden, tam tersine, kan sızan burnunu dimdik havaya kaldırıp, çantasıyla mantosunu alıyor güçlükle. Bana da bakmıyor. Kapıya gidiyor. Bacaklarını daha da güzel gösteren, yüksek topuklu, şık ayakkabıları hâlâ ayağında, çıkarmaya fırsat bulamamış. Topuklarının üstünde durmakta zorlanıyor. Ayak bilekleri yan dönüyor yürürken, sendeliyor. Düşmemek için duvara tutunuyor. Dokunduğu yerde kanlı izler bırakıyor. Ruhum hasır sepetten yapılan avizemize tırmanmış, patiklerimin yanına. Ruhum oradan annemi babamı izliyor. Kapının kapandığını duyuyorum. Annem Vatuş’a gitti diye düşünüyorum. Hastaneye gitmesi, yaralarına baktırması gerektiği geçiyor aklımdan. Burnu kırılmış olabilir. İçimde herhangi bir duygu yok. Acı, öfke, üzüntü, keder, vesaire.. hiçbir şey yok. Kâğıttan yapılmış gibiyim. Babam sessiz, çıtı çıkmıyor. Onun da üstü başı kan içinde. Kanepeye oturmuş, öne eğilmiş, elini alnına dayamış, yere bakıyor.

Burnundan halıya açık pembe renkte bir su (ter mi, gözyaşı mı?) damlıyor tıp tıp. Halının kenarında pembe lekeler bırakıyor. Yüzüne annemin kanı bulaşınca pembeleşmiş. Bir araba sesi duyuyorum. Babama göz atıyorum bakacak mı diye. Başını yerden kaldırmıyor. Pencereye gidiyorum. Bir taksi geliyor, aceleci. Korna çalıyor. Sokaktan öğrenciler geçiyor, konuşa konuşa okula gidiyorlar. Şaşırıyorum, sabah mı olmuş? Merdivenlerde annemin topuklarının sesini duyuyorum. Düzensiz, hâlâ sendeleyen adımlar. Vatuş'un terlikleriyle birlikte. Vatuş da taksiye binmek için ısrar ediyor. Annem itiyor Vatuş'u engelliyor. Yüzünü gözünü silmiş. Burnunun üstüne bir mendil bastırıyor. Taksiye binip gidiyor. Vatuş kapının önünde öylece kalıyor. Babam radyoyu açıyor. Biri tango söylüyor radyoda. Şecaattin Tanyerli galiba. *Sana nerden gönül verdim. Ah keşke vermez olaydım. Seni nerden sevdim keşke sevmez olaydım.* Babam banyoya gidiyor. Elini yüzünü yıkadığını duyuyorum. Hark diye tükürerek boğazını temizliyor. Saat sekizi geçiyor. Okula gitmeyeceğim, nasıl olsa geç kaldım. Hem akrep soktu beni. Odama gidiyorum. Yatağa girip yorganıma sıkıca sarınıyorum. Acı hissetmiyorum. Hâlâ hiçbir acı veya üzüntü hissetmiyorum. Ruhumla bedenimin ayrılmış olduğunu bile hissetmiyorum. Hemen uyuyorum. Uyandığımda saatin kaç olduğunu anlayamıyorum. Odam kapkaranlık. Öyle çok uyumuşum ki, gece olmuş diyorum. Ertesi günün gecesi olduğunu sonra anlıyorum. Salondan televizyonun sesi geliyor. Babam Komiser Kolombo'yu seyrediyor. Bir buçuk gün uyumuş olmam imkânsız diye düşünüyorum. Ama uyumuşum. Babama bakıyorum. Gözleri kan çanağı. Rakı içiyor. "Amma uyudun. Kaç kere kalk bir şeyler ye dedim, ama kaldıramadım seni," diyor. Masada soğumuş makarna tenceresi var. Babam "Gel gel.. gel seyret.. Komiser Kolombo son bir sorum daha var diyecek," diyor. Acayip acayip gülüyor. Babamın delirdiğini düşünüyorum. Gözüm duvardaki kan lekelerine takılıyor. Babamın

yattığı karanlık odaya gidiyorum. Temizlik kovasını alıyorum. Su dolduruyorum. Bir avuç arapsabunu atıyorum içine, içim kalka kalka köpürtüyorum. Süngeri batırıp duvardaki kanları silmeye başlıyorum. Lekeler siyahlaşmış, katılaşmış. Tırnağımla kazımam gerekiyor. Babam bırak demiyor. Devam et de demiyor. İlgilenmiyor. Komiser Kolombo'ya gülüyor. Silmeyi bitiriyorum. Köpüğü sönen, rengi kararan suyu tuvalete döküyorum. Kovayı odaya götürüyorum. Salona geliyorum. Televizyonun başına geçiyorum. Komiser Kolombo'nun arabası gene çalışmıyor. Birden acı çekmeye başlıyorum. Vücudumun içi korkunç ağrıyor. Banyoya koşuyorum, kusmaktan içim dışıma çıkıyor. Babam bana bakmıyor. Annemin gelmeyeceğini biliyorum, ama nerede olduğunu çok merak ediyorum. Süleyman Amca'ya gitmiş olması ihtimali içimi öfkeyle dolduruyor. Aradan zaman geçiyor. Hatırlayamadığım bir zaman. Uzun. Robot gibi yaşıyorum sanki. Okulların kapanmasına bir hafta var. Havalar çok ısınmış. Okula gitmeyi zaten sevmiyorum, bir de bu havada iyice nefret ediyorum. Okuldan çıkıyorum. Karşıdaki büfede tost yiyeceğim. Öyle gideceğim eve. Babam nasıl olsa sucuklu yumurtasını yemiştir. Artık evde yemek yok. Babam Vatuş'un bizim için yemek yapmasını istemiyor. Akşamları ya makarna ya yumurta yiyoruz. Bazen okuldan dönerken Vatuş karşıma çıkıyor. Sessizce kolumdan çekip evine sokuyor beni. Biber dolması, yoğurtlu bakla filan yediriyor alelacele. "Sebze yemen lazım, alerji olacaksın yumurtadan," diyor. Okuldan çıkanlar büfenin önünde kuyruk olmuş. Ayakta döner ekmek, sosisli yiyorlar. Birden annemi görüyorum. Yolun karşısında beni bekliyor. Ok gibi fırlıyorum. Koşup beline sarılıyorum. Acı bir hasretle. Anne seni çok özledim diyeceğim, ama sesim çıkmıyor. Annemin gözleri yaşlı. Gülümsemeye çalışıyor. "Seni çok özledim," diyor. Başımı göğsüne gömüyorum. Samsara kokusu. Ağlamak istemiyorum, ama gözlerim çok yanıyor. Kendimi tutamıyorum, ağlıyorum. "Boyun çok uzamış," diyor annem. "Genç kız

olmuşsun," diyor. Annemin sesi, yüzü, ağzı tuhaf. O da yeni diş yaptırmış. Dişleri çok güzel. Harika hatta. Bembeyaz, inci gibi ışıldıyor. Annemin yüzünde hiç iz kalmamış. Daha da güzelleşmiş sanki. Ama annemi yabancılıyorum. Sesi çok garip geliyor. Alışamıyorum yeni dişlerine, yeni ağzına. Bana annem gibi gelmiyor. "Gideyim ben. Babam merak eder," diyorum. "Beraber olacağız. Babanın haberi var," diyor. Akşam Bebek'teki Şadırvan lokantasına gidiyoruz. Ben ilk kez gidiyorum. Bizim için fazla pahalı bir yer. Kazadan önce annemle babam bir kez gitmişlerdi arkadaşlarıyla. Döndüklerinde babam "Balina mı yedik kardeşim, iki balığa dünyanın parasını aldılar!" demişti. Gülmüştüm. Şadırvan'ın denizin üstüne kurulmuş kısmındayız. Açık havada oturuyoruz. Boğaz ışık ışık. Hava nasıl güzel, nasıl ılık, meltem yüzümü okşuyor. Burada olduğum için mutlu olmam gerek. Ama değilim. Hiç konuşmuyorum. Kürdanı batırıp üzerine toz kırmızıbiber serpilmiş dilpeynirlerinden yiyorum sadece. Masada çeşit çeşit balık ve meze var. Söğüş domateslerin kabuğu soyulmuş. Annem buğulanmış bir kadehten beyaz şarap içiyor. Kadehte rujunun izi kalıyor. Ekrem Amca lakerda tabağını uzatıyor bana. "Bir tat bak.. lokum lokum!" diyor. Yemem için ısrar ediyor. "Ben çiğ balık yemem!" diyorum. Sesim incecik, tiz. Annem şaşırıyor. Aslında bayıldığımı biliyor. Babamla bir kere lakerda yapmıştık. Kazadan önce. Mutlu olduğumuz zamanlarda. Önce Yenikapı'ya, babamın tanıdığı bir balıkçıya gitmiştik. Kar atıştırıyordu. Eldivenlerimi evde unutmuştum. Durmadan parmaklarımı hohluyordum. Babam balıkçının poyraz balığı olduğuna yemin ettiği kocaman bir torik seçmişti. Poyraz balığı lezzetli olur. Balığın derisi gümüş gibi parlıyordu, gözleri canlıydı sanki. Babam toriği halka takozlar halinde kestirmişti. İliğini iyice temizletmişti. Kuyruğunu, kafasını attırmamıştı. "Kırlangıçla karıştırıp çorba yaparız," demişti. Eminönü'nden iri tuz almıştık. Bir tenekeye bir kat tuz, bir kat balık,

bir kat tuz, bir kat balık, hepsini döşemiştik. Babam tenekeyi Murat Pasajı'ndaki kuyumcu atölyesine götürüp lehimletmişti. Kuyumcu çok gülmüştü. "Cavit Abi, bana şunu da yaptırdın ya.. helal olsun!" demişti. Babam izne geldiğinde tenekeyi kesip açmıştık. Lakerdalar gerçekten nefisti. Babam kapıcının oğluyla kuyumcuya da lakerda göndermişti. Ertesi gün Ergenekon Caddesi'nde kuyumcuyla karşılaşmıştık. "Cavit Abi neydi o öyle! Yemeye doyamadık. Lokum lokum!" demişti. "Lakerda seversin kızım sen, niye yemiyorsun?" diyor annem. Beni yalancı çıkarıyor. "Hayır, nefret ederim!" demek istiyorum, ama susuyorum. Annem hoşgörüyle, anlayışla, sahte sahte gülümsüyor. Ekrem Amca'ya belli belirsiz göz kırpıyor. Bu beni daha çok kızdırıyor. "Her zaman böyle değildir.. bugün huysuzluğu üstünde," diye fısıldıyor, bana da duyurmak isteyerek. Ekrem Amca'yla tanıştığımdan beri anneme olan hasretim geçmiş. Şu yemek bitse de eve gitsem diye düşünüyorum. Annem beyaz şarabını ağır ağır içiyor. Ojeleri kırmızı. Gözüme batıyor. Eskiden pembe sürerdi. Ekrem Amca'yla aralarında konuşuyorlar. Aralarında konuşuyor gibi yapıp bana konuşuyorlar. "Senin kızın benim de kızım Hülya," diyor Ekrem Amca. "O benim çocuklarımdan biri artık." Haa, çocukları var demek. Karısına ne olmuş? Ölmüş mü, boşanmış mı? Paralı olduğu belli, ne iş yapıyor? Nerede oturuyor? Nerde tanıştılar annemle? Evlendiler mi, evlenecekler mi? Babam bu herif hakkında ne biliyor? Meraktan çıldırıyorum. Ama hiçbir şey sormuyorum. Bu keltoşun beyaz puanlı mavi kravatının komikliğini, altın kol düğmelerinin çirkinliğini (çok pahalı olduğu kesin), soslu patlıcanı kaşıkla yediğini, rakı içmekten hiç anlamadığını, içerken yüzünün buruş buruş olduğunu, ona içemiyorsan bu boku, git mektebinde oku diyesim geldiğini, uçuk mavi Mercedes'inin osuruk koktuğunu (yalan tabii ki, mis gibi kokuyor), çok kötü araba kullandığını, içimi dışıma çıkardığını (bu da yalan), daha birçok şeyi, kötü, pis, iğrenç, yanlış olabilecek ne varsa hepsini

Vatuş'a anlatıp kahkahayla gülmeyi planlıyorum. Ama babam "Artık annenle yaşayacaksın," dediğinde dünya başıma yıkılıyor. Beni o herifin evine gönderme demek istiyorum, diyemiyorum. Çok acı bakıyorum, ama sesim çıkmıyor. Ağlamaya başlıyorum. Babamın gözlerinde bir an gözyaşının parladığını görüyorum. Sadece bir an. Akmıyor. Babam televizyonu açıyor. Ağladığımı duymamak için televizyonun sesini sonuna kadar açıyor. Güne Bakış'ı seyrediyor. Annem büyük bir bavul almış bana. Koyu yeşil, neftiye çalıyor. Bavulumu hazırlıyoruz. İyice eskimiş giysilerimi aldırmıyor. "Yenilerini alırız, bırak," diyor. Kitaplarımı almak istiyorum. "Bunların hepsini okudun, yük etme boşuna. Ben sana yeni kitaplar alırım," diyor. Evde bir yığın eşya bırakıyorum. Biz toplanırken babam evde yok. Nereye gittiğini bilmiyorum. Annem yabancı gibi dolaşıyor. Sanki bu evde hiç yaşamamış. "Baban hâlâ karanlık odada mı yatıyor?" diye soruyor. "Hayır," diyorum. Annem gittiğinden beri babam yatak odalarında yatıyor. Annem o odaya girmiyor. Göz göze geliyoruz. Annem aklımdan Süleyman Amca'yla ikisini yakaladığım anın geçtiğini biliyor. Bakışlarını kaçırıyor. "Hadi geç kalıyoruz," diyor. Yola çıkıyoruz. Yol çok uzun sürüyor, yirmi saatten fazla. Geceyi bir otelde mi geçirelim? diye konuşuyorlar kendi aralarında. Yola devam edelim, diyorlar. Sanırım benim için ayrı oda mı tutmaları gerek, yoksa üç kişilik bir odada mı kalmalıyız, karar veremedikleri için devam ediyoruz. Dört-beş saatte bir mola veriyoruz. Çişe gidiyoruz. Yemek yiyoruz. Annem uçuk mavi Mercedes'in direksiyonuna geçtiğinde, Ekrem koltuğunu iyice geriye yatırıp uyuyor. Sonra uyuma sırası anneme geliyor. Annem yanıma geliyor, arka koltuğa. Beni göğsüne yaslamak için uykuyu bahane ettiğini biliyorum. Başımı göğsüne dayamasına, saçlarımı koklayıp öpmesine sesimi çıkarmıyorum. İçim ağlıyor. İçim baba.. diye inliyor. Ekrem dallaması Emel Sayın'a takmış. Durmadan onu dinliyor. *Yarabbi feryadımı artık duysan diyorum. Senden ya bir sabır ya bir ümit*

bekliyorum. Ben de yarabbim, lütfen. Ama ben sabır değil ümit bekliyorum! Sabretmek istemiyorum. Karadeniz hep dalgalı. Çok etkiliyor beni bu. Evin önünde upuzun bir kumsal var. Bazı sabahlar köpekler koşuşuyor, sahiplerinin attığı çomakları çıkarıyorlar denizden. Annemle Ekrem'in odaları üst katta. Ben salonun yanındaki küçük odada kalıyorum. Aslında ev çok güzel, çok çok güzel, bahçesi de öyle. Kocaman ağaçlar var bahçede. Mermer tablalı oval bir masa, beyaz ferforje sandalyeler. Küçük bir yapma havuzun çevresi çiçeklerle süslü. Ön taraftaki bütün odalardan deniz görünüyor. Sabah uyandığımda deniz odama girmiş sanıyorum. Bir an çok mutlu ediyor beni bu görüntü. Sonra nerede olduğumu hatırlıyorum. Çöküyorum. Bana verdikleri odada her şey var. Aynalı bir dolap, masa, sandalye, yatak, kitaplık, masa lambası bile. Üstelik hepsi yepyeni. Benim için alındıkları belli. Ama kitaplığa koyacak kitabım yok. Şehirde bir kitabevi buluyorum. Kitapçı benden hiç hoşlanmıyor. Kısa eteğime bakıyor. "Ananın parası yetmedi mi kumaş almaya?" diyor. Ağlatıyor beni. Bir daha o kitapçıya gitmiyorum. Annem bir sürü giysi alıyor bana. Etekler, şortlar, sandaletler, deniz havluları, hatta kırmızı çiçekli bir bikini. Kendisi siyah bir mayo giyiyor. Annem gene çok güzel. İçimi titretecek kadar güzel, hele mayoyla. Ekrem dallaması annemin güzel görünmesini istiyor. Çok çirkin bir adam Ekrem. Yanında bu kadar güzel bir kadın olması acayip hoşuna gidiyor. Doymuyor annemin güzelliğine. Kıyafetlerine karışıyor. Onu giyme, bunu giy, rujunu sür.. filan diyor. Annem hoşlanıyor bu ilgiden, süzüm süzüm gülümsüyor. Samsun'da herkes annemi konuşuyor. Kel, çirkin, yaşlı kadın doğumcunun güzel karısını. Annem ilk sutyenimi alıyor. "Sadece yatarken çıkar," diyor. Bana kadın olmayı öğretiyor. Toplum içindeki yerimi, nasıl oturup kalkmam gerektiğini, hayatı nasıl idare edeceğimi, güzelliğimin büyük bir şans, çok değerli bir şey olduğunu anlatıyor fırsat buldukça. Çok sık fırsat buluyor. Okuyup doktor olacağımdan

ümidini çoktan kesmiş. Deli gibi kitap okusam da okul bitirmeye niyetli olmadığımı anlayınca. Çok güzel bir kadın olacağım ortaya çıkınca. Bari güzelliğim bir işe yarasın istiyor. Bu güzellikle mükemmel bir koca bulabileceğimi düşünüyor. Mükemmel koca derken yüzü geriliyor. Babamı hatırlıyor. Bir zamanlar mükemmel bir koca olan babamı. Ama mükemmel bir koca bulmak benim umurumda değil. Ben evimi, mükemmel olmayan babamı özlüyorum. İstanbul'u, Vatuş'u, akşamüstü sokağımızda top oynayan çocukların gürültüsünü. Anneme "Burayı sevmiyorum. Beni babama gönder," diyorum. Annem korkunç sinirleniyor. Gözleri patlayacak kadar açılıyor. "Babana hizmetçilik etmek hoşuna mı gidiyordu? Burada çiçek gibi giydirdim seni. Kolun bacağın et tuttu. Sıskalıktan ölüyordun babanın yanında!" diyor. Babama gece gündüz mektup yazıyorum. Ama çok az cevap geliyor. Gelenler de kısacık. Derslerine çalış, anneni üzme falan filan. Babamın mektuplarını yırtıp atıyorum. İstanbul'daki okulumdan arkadaşım olan bir-iki kişiye mektup yazıyorum. Cevap gelmiyor. Bir tek Vatuş'tan cevap geliyor. Vatuş sık sık yazıyor. Ekrem'in bir kızı var, hamile. Damadı ezik büzük bir adam, bankada çalışıyor. Yakınlarda bir yerde oturuyorlar. Bir de oğlu var. Ankara'da yatılı okuyor. Yaz tatili olduğu için evde. Okul açılınca gidecek. Ben de burada bir okula gideceğim. Ekrem'in oğlu tam bir öküz. Şunu getir, bunu getir diye durmadan emir veriyor bana. Annem hiç itiraz etmiyor. Annem hiçbir şeye itiraz etmiyor, güzelliğiyle meşgul. Yüzüne çam balı sürüyor, dirseklerini gliserinle ovuyor. Sığır kemiklerinin içinden çıkardığı iliği bir cam kavanoza koyuyor. Kavanozu su dolu bir tencerede kaynatıyor. Yumuşayan iliği macun gibi saçlarına sürüyor. Başını naylonla sarıyor, dört beş saat sonra yıkıyor. Defalarca yıkıyor kokusu gitsin diye. Saçları gerçekten ışıl ışıl oluyor. Annem Ekrem'in hamile kızının, damadının, öküz oğlunun yüzlerine gülüp duruyor. Ekrem doğum hastanesinde doktor. Ayrıca muayenehanesi var. Korkunç para kazanıyor.

Kazandığını çantayla getiriyor eve. Evde sayıyor, desteliyor, destelere lastik geçiriyor, kasasına kilitliyor. Hastalarının arkasından konuşuyor. Çok pis olduklarını söylüyor, leş gibi koktuklarını. Hastalarına "Önce helaya git, temizlen, öyle gel muayeneye," dediğini anlatıyor. Her defasında "Bitti! Bir daha köylü hasta bakmak yok!" diyor. Ekrem çok kavgacı. Hemen her gece bir kavga çıkıyor evde. Giderek bana da sarmaya başlıyor. Ekrem'in torunu doğuyor. Kızı, damadı, torunu iyice eve yerleşiyorlar. Hediye (Bafralı, kimsesiz bir kadıncağız) durmadan iş yapıyor evde. Kadını bir dakika oturtmuyorlar. Sürekli aşağılıyorlar. "Aptal mısın sen ha? Salak mısın?" diyor Ekrem'in kızı. Kafasını dürtüyor zavallının. Annem durmadan bir şeyler istiyor Hediye'den. Ekrem'in manyak oğlu beş yüzüncüye kavga çıkardığı için okuldan atılıyor. O da eve geliyor. Kalabalığız artık. Bebek sürekli ağlıyor. Ekrem'le oğlu sürekli kavga ediyorlar. Annem araya girmeye çalışıyor. Ekrem'in oğluna yalakalık yapıyor. Doğuran kız çok sinirli. Hiçbir şeyden memnun olmuyor. Uyuz bankacı kocasını azarlıyor. Kocası hayatım.. hayatım.. diye peşinde koşuyor. Acıyorum adama. Karısını asla memnun edemiyor. Ekrem oğluna, kızına, damadına, anneme kızıyor, bağırıyor. Bağırınca annem çok tiyatrovari bir şekilde ağlıyor, kapıyı vurup çıkıyor. Ekrem peşinden gidiyor, odalarına kapanıyorlar. Evde bitmeyen bir gürültü var. Kızı bebeği doğurduğuna pişman. Damadı doktorun kızıyla evlendiğine pişman. Ekrem oğluna çok yüz verdiğine pişman. Annemin bu adamla evlendiğine pişman olup olmadığını bilmiyorum. Ama ben doğduğuma, yaşadığıma pişmanım. Okulda çok başarısızım. Hiçbir dersi dinlemiyorum. Canım ders çalışmak istemiyor. Öyle mutsuzum ki, mutsuzluğumu gizlemek için burnum havada geziyorum. Kimseyle arkadaş olmak istemediğimi sandıkları için, okulda kimse benimle arkadaş olmuyor. İlk yarıyıl karnemde yedi zayıf var. Müzik bile zayıf. Hem de, öyle üç-dört değil, bir-iki. Bir tek İngilizcem sekiz. Annem karnemi görünce çıldırıyor,

sağlam bir tokat atıyor bana. İlk kez. Annemden yediğim ilk tokat bu. Sendeliyorum. "Beni rezil ettin!" diyor. Çok dokunuyor bu sözü. Tokadından daha fazla dokunuyor. Onu rezil etmişim. Ekrem anneme aferin der gibi bakıyor. Ekrem'in kızı sinsi sinsi gülüyor. Annemin başının belası olmaya karar veriyorum. Ders çalışacağıma geziyorum. Sınıfta kalıyorum. Ekrem oğlunu benim orta kısmında okuduğum liseye yazdırıyor. O manyak da kafayı bana takıyor. Oğlanlarla gezdiğimi iddia ediyor. Doğru, geziyorum. Geceleri evden kaçmam mümkün değil, kapı kilitleniyor. Pencereler demirli. Çıkamıyorum. Ama gündüzleri de açık olan bir disko var. Oraya gidiyorum oğlanlarla. Okul zamanı. Dans ediyoruz, bira içiyoruz. Samsun'un iyi aile kızları bu diskonun bulunduğu sokaktan bile geçemiyorlar. Diskoda liseli, üniversiteli gençler üşüşüyor çevreme. Hepsini sinek gibi görüyorum, gülüyorum. Sigara içiyorum. Üflediğim dumanı gözlerimle takip etmek çok hoşuma gidiyor. Ekrem'le oğlu, Karadeniz'in delirdiği bir gün beni dövüyorlar. Gökyüzü kapkara. Samsun'un dağları pustan, sisten görünmez olmuş. Deniz çıldırmış. Dalgalar plajdaki iskeleye vurdukça bembeyaz köpükler yükseliyor. Orta ikideyim. Bisiklet tamircisinde çalışan bir oğlanla geziyorum en çok. Cemal adı. Ekrem hayvanının bana yaranmaya çalıştığı zamanlarda aldığı bisikletimi tamir ettirirken tanıştık. Cemal uzun boylu. Elleri kirli olmasına rağmen çok güzel. Elleri bisiklet tamircisi elleri değil. Hiç yalakalık etmiyor bana. Bu da beni fena halde tahrik ediyor. Dükkândayken tek bir fanila giyiyor, eski, beyaz, yakaları kaykılmış. Üstündeki yağ lekeleri çok hoşuma gidiyor. Dışarı çıktığında büyük, uzun bir gocuk geçiriyor üstüne, önünü kapatmıyor, açık bırakıyor, gocuğu iki yandan salınıyor öyle. Cemal bıçak taşıyor. Sürmene bıçağı. Uzun iskelenin sonundaki, geniş, kare alanın ortasındayız. Nokta kadar görünüyoruz. Hava böyle puslu sisliyken iskelenin burasında dikilenlerin kim olduklarını anlamak mümkün değil. Müthiş bir rüzgâr var. Rüzgâr saçlarımı

uçuyor. Bayılıyorum buna. Dalgalar patladıkça ıslanıyoruz. Cemal'e "Bıçağını göstersene," diyorum. Gösteriyor. "Ver," diyorum, elime alıyorum. Bıçağı tutmak hoşuma gidiyor. Parmağımı sürüyorum, keskinliğini hissetmek için. Cemal "Parmağını kesecen, dikkat et," diyor. Demeye kalmadan kesiyorum. Kanıyor. Cemal parmağımdaki kanı yalıyor. Bana bakıyor. Açık mavi gözleri yıldırım gibi çakıyor. Gocuğunu iki yana açıyor, beni içine alıyor, gocuğuyla sarıyor. Bedeninin, kaslarının, kemiklerinin bile titrediğini hissediyorum. Yerde, iskelenin kırık tahtalarının arasından görünen deniz simsiyah. Dalgalar patlıyor çevremizde, serpintilerden ıslanıyoruz. Cemal'in gocuğunun içinde, soluk soluğa bedeniyle birlikteyim. "Hadi bize gidelim," diyor. "Olmaz," diyorum. "Evde kimse yok ki," diyor. "Olsun, gelmem," diyorum. Elleri durmuyor. Kazağımın içine giriyor, sırtımı, göğüslerimi acıtıyor. "Öptürürsen yarın tabancamı gösteririm sana," diyor. "Tamam," diyorum. Elime bir tabanca almak istiyorum çünkü. Elim bir tabanca kabzası tutmak, tetiği hissetmek istiyor. Cemal beni ağzımdan öpüyor. Daha sıkı öpmeye çalışırken iskelenin sonuna kadar gidiyoruz, neredeyse denize düşeceğiz. Büyük bir dalga patlıyor yanı başımızda. Sırılsıklam oluyoruz. "Çok ıslandım, gidicem," diyorum. Cemal göndermek istemiyor. Ama göğsünden itiyorum. Eve gidiyorum. Beni bekliyorlar. İçeri girer girmez Ekrem bir tokat patlatıyor suratıma. Annem çığlık atıyor. Ekrem'in manyak oğlu "Bunun yüzünden okula gidemiyorum, orospunun üvey abisi diyorlar bana!" diye yırtınarak üstüme yürüyor. Yüzüme yumruk atıyor. Dizlerimi tekmeliyor. Ekrem'in oğlunun bütün gün beni takip ettiğini öğreniyorum. Hiç acı duymuyorum. Ne fiziksel ne ruhsal. Bedenimle ruhum birbirinden ayrılmış yine. Ekrem ve manyak oğlu beni alabildiğine dövüyorlar. Annem çığlık çığlığa bağırıyor, beni ellerinden almaya uğraşıyor. Bebek ağlıyor bodur anasının kucağında. Anası kılı kıpırdamadan beni dövmelerini seyrediyor. Bankacı damat şaşkın. Bir erkek olarak ne

yapmalı, o da beni dövmeli mi, yoksa izlemesi yeter mi bilemiyor. Bafralı Hediye cık cık ediyor. Bir ara "Vur abi.. vur.." dediğini duyuyorum. Hediye benim bu dayağı hak ettiğimi düşünüyor. O andan itibaren Hediye'den nefret ediyorum. Onu köle gibi kullandıkları, itip kaktıkları, yediği lokmayı saydıkları için üzüldüğüme pişman oluyorum. Annem bağıra bağıra ağlıyor, çığlık atıyor. Bir şeyler söylüyor ama ne dediğini anlamıyorum. Ekrem koluma yapışıyor. Beni sürüklerken "Kız çıkmazsa olacakları düşün!" diyor. Annem "Yapma," diye yalvarıyor. Ekrem'in beline, bacaklarına sarılıyor. Beni elinden almaya çalışıyor. Ekrem annemi de tekmeliyor. Beni odaya sürüklüyor. Kapıyı kilitliyor. Bekâretimi muayene ediyor. Ruhum yukarı tünemiş gene, tavana. Pembe püsküllü, saçma sapan bir avizenin sallandığı yere. Ruhum püsküllü avizenin yanından Ekrem'in parlayan kel kafasına bakıyor, beni yatağa fırlatan, pantolonumu indirip bacaklarımı aralayan kıllı, korkunç ellerine. Çıtım çıkmıyor, karşı koymuyorum. Ekrem beni muayene ettikten sonra biraz sakinleşiyor. Sonra parmağını gözümün önünde sallayarak tehdit ediyor. Bağırırken tükürükleri yüzüme sıçrıyor. Üstü siyah noktalarla dolu burnunun kıllarından sümük sarktığını görüyorum. Gözlerim bu sümüğe kilitleniyor. Ağzının oynadığını görüyorum. Ama sözlerinin bir tekini bile duymuyorum. Kulaklarım kapanmış sanki. Ekrem çıkar çıkmaz kapıyı kilitliyorum. Annemin içeri girmesine fırsat vermiyorum. Annem kapıyı yumrukluyor, "Aç! Kırıcam yoksa!" diye bağırıyor. Dinlemiyorum. Yatağa giriyorum. Yüzümü duvara dönüp saatlerce uyuyorum. Bu kez otuz altı saat uyumama izin vermiyorlar. Uyandıktan sonra kusuyorum gene. Annem artık uslanacağımı, oğlanlarla gezmeyeceğimi sanıyor. Ama uslanmıyorum. Gene oğlanlarla geziyorum. Her gün başka biriyle. Cemal'le gene iskelede buluşuyorum. Tabancasını göstermiyor. "Dükkânda," diyor. Yanında taşımıyormuş. Ama dükkâna gelip bakabileceğimi söylüyor. Gidiyorum. Tabancasını elime alıyorum.

Şaşırıyorum. Tahmin ettiğimden çok daha ağır. Mermileri gösteriyor. Işıl ışıl parlayan mermilerin şekline bayılıyorum, yüzüme sürüyorum. Soğuk. Buz gibi. "Hadi," diyor Cemal. Beni dükkânın arkasına, hurda dolu, depo gibi bir yere götürüyor. Cemal'in ustası Dumancoz Rizeli. Çok ağır bir aksanla konuşuyor. Önceleri ne dediğini hiç anlamıyorum. Gözlerine bakarken, birden ona niye Dumancoz dediklerini anlıyorum. Duman gözlü demek istiyorlar. Puslu gri gözleri var Dumancoz'un. Böylece aksanını çözüyorum. Dumancoz ikide bir dükkâna gelmemden hoşlanmıyor. "Kiz başina ne celip cidisin? Otur da evune!" diyor. Gülüyorum. Dumancoz sinirli bir adam. Türküyü bile adam döver gibi söylüyor. O konuşurken ben gülüyorum. Konuşması hoşuma gidiyor, çok eğleniyorum. Hurda bakmaya gitmiş o gün. Erken dönüyor. Öpüşürken yakalıyor bizi. "Tükâni kerane ettunuz!" diye kıyameti koparıyor. Bir bisiklet pompasını kaptığı gibi Cemal'in başına vuruyor. Cemal'in başı yarılıyor. Beni de kolumdan tutup sürükleyerek eve götürüyor. Kapıya çıkan anneme "Çağur baa o kutuz başli gocani! Ha bu kizu cobertece mi ne edecese etsun!" diyor. Kutuz başli dedi diye gülüyorum. Deli gibi gülüyorum. Dumancoz'un aksanına gülmekten ölüyorum. Ekrem beni gene dövüyor. Ben gülüyorum, o beni dövüyor. Doğuralı kaç ay olduğu halde gebeş gebeş dolaşan bodur kızı gene beni dövmesini izliyor. Hediye'nin gene içi gidiyor. Bana bir tekme de o atmak için yanıp tutuşuyor. Ekrem'in manyak oğlu evde yok. Ekrem gene muayene ediyor beni. Bundan hoşlandığını, beni muayene etmeye doyamadığını hissediyorum. Annem bu kez ağlamıyor, beni Ekrem'in elinden almaya kalkışmıyor. Çok kızgın. Dayaktan sonra karşıma geçip "Kızım sen akıllanmayacak mısın?" diyor. "Sen benim başıma bela mısın?" Evet, belayım. Ekrem babamı arıyor. Babam beni istemiyor. Annem Süleyman Amca'yı arıyor. Uzun uzun konuşuyorlar. Sonunda beni İstanbul'da bir kız lisesine yatılı veriyorlar.

Bugün yeni bir gün değil

Rüyamda kızgın bir güneş altında, İnönü Stadı'nın yanından Beşiktaş'a iniyordum. Ali'yi gitmeden yakalamam gerekiyordu. Ama asfalt eridiği için hızlı yürüyemiyordum. Asfalt tamamen erimişti. Sıvılaşmıştı. Simsiyah, dalgalanan bir denize benziyordu. Yakmıyordu, ama çok sıcaktı. Adımımı her attığımda dizlerime kadar sıcak asfalta batıyordum. Her batışımda bacaklarım uzuyordu. Çok doğal geliyordu bana bacaklarımın uzaması. Rüyamdaki bilgiye göre, asıl uzamazsa kötüydü. Bacaklarım uzadı, uzadı, o kadar uzadı ki, öğle sıcağında maç yapılan İnönü'yü kuşbakışı görür hale geldim. Stat tıklım tıklım doluydu. Çok fazla seyirci vardı, bütün dünya seyirci olmuştu. Ama dünyadan çıt çıkmıyordu. Seyirciler hiç tezahürat yapmıyorlardı. Ortada iki takım yoktu, hepsi aynı formadan giymiş bir sürü futbolcu vardı. Çok hızlı koşuyorlardı. İçlerinden hangisi Ali, bir türlü anlayamıyordum. Orta hakem Süleyman Amca'ydı. Baştan aşağı siyahlar giymişti. Durmadan düdük çalıyordu. Babam kaleciydi. Tek kollu olduğu için sürekli gol yiyordu. Her gol yediğinde Süleyman Amca babamı tokatlıyordu. Babam put gibi duruyordu, yediği tokatları hak etmiş gibi sessizce kabulleniyordu. Ben tek kollu bir adamın kaleci olmasını garipsemiyordum, tokatlanmasını da garipsemiyordum, sanki olması gereken buymuş gibi geliyordu. Birden bir gemi düdüğü duydum. Yanlış maçı izlediğimi anladım. Ali, başka bir statta oynuyordu. Stat gemiye taşınmıştı. Gemi kalkmak üzereydi. O yüzden düdük çalıyordu. Çok vakit kaybetmiştim. Ali'ye yetişmeliydim. Ama erimiş asfalt yüzünden yeterince hızlı koşamıyordum. Düdük sesi arttı, anlamsız bir gürültüye dönüştü, uyandım.

Tanya hem zili çalıyor, hem kapıya güm güm vuruyordu. Fırladım yataktan. Koştum kapıyı açtım. İçeri girememişti, anahtarı kapının üstünde bırakmışız. Beni uyandırmak zorunda kaldığı için özür dileyip mutfağa gitti. Ben niye böyle bir rüya gördüğümü düşünüyordum. Gece bir ara futboldan konuşulmuştu. Ali olsa çok sıkılırdı diye düşünmüştüm, hoşlanmazdı futboldan. Tekrar yatağa gitsem mi gitmesem mi, karar veremeyerek salona göz attım. Osman ve ahmakları, her biri bir köşeye serilmiş, uyuyorlardı.

Salonun havası korkunçtu. Salon geceden kalmaydı. Osman ve ahmakları umuttan ve pafküften kalmaydı. Ben hayattan ve gördüğüm bu çok acıklı, acıklı olduğu kadar gülünç rüyadan kalmaydım.

Hiçbir şey değişmeyecek diye düşündüm. Bugün yeni bir gün değil. Yarın yeni bir gün olmayacak. Köylü babasının meşin kokusunu profesör payesiyle alt eden, ama alt ettiklerinin tortusuyla baş edemeyen bir jeoloğun oğlu olarak doğan, hayat hakkında sınıf atlamaktan daha fazlasını düşünmeyi aklına getirmeden günleri ardı ardına dizen Osman'ın hayatında yeni bir gün olmayacak. Salonun muhtelif yerlerine serilmiş uyuyan, ailelerinin ele avuca sığmaz birer dâhi sandığı bu gamsız ve fikirsiz dört gencin hayatlarında yeni bir gün olmayacak. Benim hayatımda da olmayacak. Bu tükeniş çağının orta sınıf hayaletleri olan bizler için, günün koşullarına göre yeri orta-üstle orta-alt arasında değişen (kriz hali malum, bir sürekliliktir ülkemizde), her gün biraz daha inceltmeye çalıştığı zevklerine sıkı sıkı tutunarak yaşayan biz zavallı hayaletler için yeni bir gün yok artık. Umut bitti.

Umut Osman'a ve ahmaklarına ancak derin nefeslerle içlerine çektikleri bir esrar dumanıyla gelebilir artık, bir güzel-sanrı olarak, bir sanal-beklenti olarak, bir tatlı-oyalanma olarak. Umut bana, eskiden olduğu gibi, yine ancak öfke kılığında görünebilir. Umut bundan böyle ancak kısa ve öfkeli anların hükümdarlığı olabilir.

Diye düşündüm.

Hayatımın harabesi olan bu evin salonuna bakarken.

Yere attığı mindere yüzünü gömmüş uyuyan perküsyoncunun parkeye dağılan uzun ve kirli saçlarına bile isteye basarak pencereye gittim. Kıpırdamadı bile (nasıl sızmışsa hayvan). Boş bira şişelerine çarptım. Fıstık tanelerine bastım. Osman'ın dolaptan eksik etmediği tahin helvasının boş tabağını itekledim. Salonu bok götürüyordu. Köpekli lokantacı ve moron karısıyla geçen geceden kalan anlar gözümün önüne geldikçe içimde bir öfke kabardı. Ah o puştun ayağını bulsam da gene ezsem! Salonda serilmiş uyuyan bu yaratıkların hepsini, Osman da dahil, çiğnemek istedim.

Bütün camları açtım. Serin hava bir anlığına içimi tazeledi. Bir anlığına. Umut bu işte. Sadece bir an. Taze havanın yüzümüze çarptığı o kısacık an. Böyle yaşamaya devam ederiz ancak, beklenmedik anlarda yüzümüze taze bir havanın çarpmasıyla.

Tanya kahve yapmıştı. Mutfakta oturup bir fincan içtim. Odama gittim. Giyindim. Evden çıkarken Tanya'ya, "Osman beni sorarsa, dolaşmaya çıktı dersin," dedim. Sormaz ya, olsun. Sorarmış gibi yapalım. Keyfimiz yerindeymiş, yaşamak şahane bir şeymiş gibi yapalım. Oyuncuyuz ya. Dünya bir sahneymiş ya. Oynayalım işte. Nedir ki hayat zaten? Saçma sapan bir oyundan başka.

Ali'nin dün gece Osman'ın ahmaklarından öğrendiğim evine yürüyordum. Saray Apartmanı. Saray Muhallebicisi. İstiklal'de trafiğin işlediği güzel çağ. (Gençliğim çünkü.) Saray Muhallebicisi'nde tavuklu pilav yiyorduk. Sinemadan çıkmıştık. Ali'nin bir an bir kadınla bakıştığını görmüştüm. Bir an. Umut nasıl ki bir andır, umudu yerle bir eden şey yine bir andır. Darmadağın olur her şey, yıkılır dünya. Tanışıyorlardı. Apaçıktı. Ali'nin yüzüne küçük bir şey konmuştu, bir ifade, hafif. İlk kadın kıskançlığı ateşiydi yaşadığım. Öncekilere benzemiyordu. Sanki içimden dışıma doğru bir alev makinesi harlamıştı. Kirpiklerimin bile yandığını düşünmüştüm.

Ben ki kıskançlığın erimiş kurşunu damarlarımda dolaştığında, yüzünü yırtardım karşımdakinin. Yapmıştım bunu çok, Ali'den önce. Hiç de değer vermediğim sevgililerime. Kıskançlık değildi aslında, küçük düşmekti veya benim yerime başkasının tercih edilmesi. (Bu da bir tür kıskançlık elbet, yoksunluk daha çok.) Anne olabilir bu başkası, karı olabilir, başka bir sevgili, özbeöz kız ya da oğul, alakasız bir çocuk hatta durup dururken başı okşanan. Herhangi bir şey olabilir, bana ayrılması gereken bir vakitte başka bir şey yapmak. Bir tek Vatuş yapmamıştı bana bunu. Bir tek Vatuş her zaman beni tercih etmişti. Ağvor ağçig! Hiçbir koşulu olmadan beni seçmişti. Nedensizce üstelik. Halim yüreğine dokunduğu için sırf. Babam daima yitip giden koluna ağlıyor. Annem babamı terk ettiğinden beri konu dışı. Vatuş ağed! Hayatım ağed! Ah Vatuşum neredesin! Surp Vartanants'taki bomboş, hızlı cenaze. Papazın acelesi var. Eee, fakirin çanı kısa çalarmış, (Sait Faik öyle diyor bir öyküsünde). Üzülme Vatuş, kimsesiz gömülmek sana has değil.

Kıskançlıktan, yoksunluktan veya başka bir nedenden dolayı tırnaklarımı geçirince karşımdakinin yüzüne, nasıl da güzel bir kuş uçardı içimde. Ama bedelini hemen ödetirlerdi. Bu yüzden akıllandım çabuk. Anladım ki tırnaklarına sahip ol. Klişelerin kralıdır, intikamın nefis bir zeytinyağlı olduğu. Acele etme. Tadını çıkar. Önce soğusun. Çok soğutmak da iyi değildir, tadı kaçar. Zamanını iyi ayarlayacaksın. Aşağılanmanın bedelini ödetmek zaman ister. Ansızın ortaya çıkan bir durumdur aşağılanmak. İçine düşmüşsündür. Çıkmak için çalışacaksın. Plan, kumpas, tezgâh planlayacaksın. Kafan çalışacak. En çok da sabır ve kin gerekir. Bekle, süründür senin ağzına sıçan, ruhunu lime lime eden Seçkin Bey'i. Takım elbise asla giymeyen, tüvit ceketler, içine balıkçı kazaklar, bahar gelir gelmez uçuk renkli gömlekler, kravatsız, Müdire Hanım'ın yarım ağız ihtarlarına rağmen. Müdire Hanım Seçkin Bey'e âşıktı. O yaşına rağmen flört ederdi adamla genç kız gibi.

(Aferin ama, daima takdir etmişimdir böyle kadınları. Ve fakat hem takdir, hem alay etmişimdir.) Şimdi kaç yaşına gelmiştir ki? Görmüştür dünya kaç bucak. Saralı Dilara kaç oldu? Birkaç yaş büyüktü benden. Babasının biriciği. Sara denmez, ayıp, epilepsi denir. Niye ki, sarayla epilepsi aynı şey değil mi? Sara deyince avamlaşıyor tabii, halk hastalığı oluyor, epilepsi deyince talihsiz ama soylu, nörolojik bir piyango. Dilara ikide bir kriz geçirip düşer, kafası yarılır, okul ayağa kalkar. İngilizceci Seçkin Bey'le, tarihçi Filiz Hanım'ın yavrularına herkes kırılacak eşya muamelesi yapar. Dilara nişanlıydı bir atom mühendisiyle, evlendi mi acaba, çocuğu oldu mu? Seçkin dede, dedecim, grandpa. Hayatımı kaydırdın kaltak! Ödeştik işte, ne güzel. Karısının gözleri nasıl da acı yeşil bakardı. Bu kadın gibi. Ali bu kadını tanıyor, kesin tanıyor, kesin! Allah kahretsin, kadın güzel. Benim kadar genç değil. Benim kadar güzel değil, ama yine de güzel. Benden daha zeki olmalı. Ben üniversite okumadım. Gerçi inadımdan, aptal olduğumdan değil, aksine çok zeki olduğumu söylerdi bütün hocalarım. İsteseydim üniversiteyi de kazanabilirdim. Çocuk oyuncağıydı benim için. Ali'ye kim o kadın? diye sormak istiyordum. Ama dilim tutulmuştu. Kıskançlığın kurşunu damarlarımda donmuştu. Kaskatı kesilmiştim. Heykelleşmiştim. Gözlerim içten içten yanıyordu. Ağlamak istiyordum. Çok sulu gözlüyüm ben. Beni tanımlayacak bir kelime varsa o da çok sulu gözlü olduğumdur. Ali anlamıştı kıskandığımı. Saniyenin onda biri kadar kısa süren o bakışma anını yakaladığım için beni takdir ettiğini de hissetmiştim aynı anda. Anlayışla ama incecik bir alayla gülümsemişti, benden on beş yaş büyük olmanın verdiği olgunlukla. "Eski sevgilim. Geçen sene ayrıldık. Küsüz şimdi. Tavır koydu bana," demişti. Sonra bir kız çocuğunu öper gibi başımın tepesinden öpmüştü beni. Ensemden tutup kendine çekerek. Heykel gibiliğim gitmeyince o sızılı, tarifsiz üçgenden bir de. Hemen yumuşamıştım.

Aradan çok geçmemişti. Benden ayrılmak istemişti. Sormuştum.

"Ona mı gidiyorsun?"

O bir anlık bakışmayı unutamamıştım. O günlerde ne zaman buluşsak Ali'nin koltuğunun altında Fransızca dil kitapları, küçük bir sözlük, sık sık açıp bakıyor. Kendi kendine bir okuma parçası mırıldanıyor. Aklı bende değil, aklı Fransızca'da.

"Hayır, Paris'e gidiyorum ben."

"Orada seni bekleyen biri var mı?"

"Olacağını umuyorum."

İnanmıştım. İnanmıştım ve yıkılmıştım. Ali bana hiç yalan söylememişti. Evet, büyük ihtimalle orada bir kadın olacaktı. Ama beni bırakmasının sebebi bu değildi, gitmek istemesiydi.

"Madem seni bekleyen kadınla ilgisi yok, beni de götür."

"Mümkün değil."

Gidişine dair bir yığın şey söylemişti, karışık ve sert cümleler. Hayatım bok gibi, çürüyorum, kokuyorum, bir şey yapmalıyım türünden, bildik klişeler. Ama o zamanlar klişe değildi benim için. Yepyeniydi, ürperticiydi. Kahrolmuştum ama saygı da duymuştum. Bok gibi hayatından kurtulmak için bir bilinmeze gitmeyi cesurca bulmuştum. Gidişimin seninle bir ilgisi yok. Sana verecek bir şeyim yok benim. Anla artık, kendi hayatını kur. Çok gençsin daha. Yapabilirsin. Bensizlik senin için daha iyi. Varlığım sana zarar veriyor, görmüyor musun? Buna benzeyen teselli cümleleri bir yığın. Kırılmayayım istiyor. Sanki sihirli sandığı bu cümlelerle kur dediği hayatımı kurabilirmişim gibi. Hokus pokus, kurdum işte Ali, bak? Bana verdiğin cümlelerle kurdum hayatımı, sağol, böylece ben de boğazıma kadar boka battım. Bir aşkın bitişinde teselliden daha kırıcı bir şey yok Ali. Sen de bunu anla. Gerçeği söyle. Gerçek bu, gidiyorum, sadece bu, gitmek. İnanmıştım. Ama gene de kırılmıştım, terk edilmiştim, yıkılmıştım.

Ihlamur Yolu'ndan kıvrılıp Beşiktaş'a inen merdivenler boyunca, yamaca sıralanan dev apartmanlar, kibrit çöpünü andıran incecik köprülerle merdivenlere bağlanıyordu. On dört katlı Saray Apartmanı'na üçüncü katından girdim. Böyleydi bu tuhaf binalar. Önden beşinci kat, arkadan ikinci, önden üçüncü kat, arkadan bilmem kaçıncı.

Ali beni görünce gülümsedi. Yorgun, hiç umut vermiyor, ama derinde bir yerde hâlâ sevgi kırıntıları var sanki. Olmasa da önemli değil, ben söylemek istediğim cümlelerle geldim. Sihirli olmayan, gerçek, acı cümleler.

"Yılbaşı gecesi o kadınla gidince, seni bir daha göremeyeceğim diye içim parça parça oldu Ali."

"Beni bulacağını biliyordum."

Nasıl biliyordun ya! Ben bile bilmiyordum, sen nasıl biliyordun? Bu nasıl bir kendine güvendir Ali? Bu nasıl bir.. bir.. (bir bulsam ne olduğunu). Öyle hazin gülümsedi ki, sahici ve acı, yüreğimde için için yanan öfke ve küskünlük ateşi söndü. Yıllardır yolumu dolaştırdım, dolandırdım sana rastlamamak için der gibiydi hali. Her birimizin bir şekilde yollarının kesiştiği bu küçücük dünyada sana rastlayıp da altüst etmemek için düzenini.

Hangi düzen Ali! Sen hayat sandığımız bu kaosa düzen mi diyorsun?

Birbirimize bakıyorduk. Birbirimize bakarak aynı şeyi düşünüyorduk. Birbirimizden ayrı geçen yılların hikâyesini arıyorduk yüzlerimizde. Kalp kalbe karşı değildir, sadece bazı kalpler bazı kalplere karşıdır (o da her zaman değil).

Konuşacak sonsuz şeyin olduğu ve hiçbir şeyin olmadığı o nadir anlardan biriydi. (İyi ki nadir, sık olsa yürek dayanmaz.) Ne konuşsan fazla, ne anlatsan hiç. Bunca yılın birkaç saatte sindirilmesi mümkün değil ki.

“Kaç yıl oldu birbirimizi görmeyeli?”

Yılbaşı gecesi sorduğu soruyu soruyordu gene. Belli ki laf olsun, torba dolsun işte, ayaküstü uğrayan, çoook eski bir sevgilinin karşısında.

“Hatırlamıyor musun gerçekten?”

Ben hatırlıyorum Ali. Ben çünkü günleri saydım, ben haftaları, ayları. Ben yılları saydım. Ben *seni günlere böldüm*, *seni aylara*. Bulamasaydım seni daha yıllara, yüzyıllara bölecektim.

Neden yıllarca bir umut olarak tuttum seni içimde bilmiyorum diye düşündüm. Umut bile değildin aslında diye düşündüm. Ben bunca zamanı, eskimiş, ama birbirine derinden bağlı iki sevgiliden biri gibi yaşamıştım, her zaman cesaretsiz, her zaman arkada kalan, her zaman edilgin olan taraf. Sanki çiftin biri döneceğim diyerek gitmiş de, diğeri onu bekliyormuş gibi. Yıllarca çok saçma bir hali yaşamıştım seni bekleyerek. Hayata uymuyordu, ama aşka yakışıyordu. Seni her hatırladığımda, (yani günde en az bir kere), bir gün karşıma çıksan da bana gel desen, bütün dünyayı arkamda bırakıp sana koşacağımı, ama sana koşmadan önce Osman için iyi bir şeyler yapacağımı (ne olduğunu bilmiyorum, ama iyi bir şeyler işte), sensiz yıllarda hiç değilse onu avutmanın bana iyi geldiğini, arzın merkezine seyahat ederken yanımda onun olduğunu, Osman’a bu kadarını borçlu olduğumu düşünerek yaşamıştım.

Sen benim saplantımdın Ali, takıntımdın, güzel obsesyonumdun, sen benim en sabit fikr-i sabitimdin.

Ali’ye bunları söylemek için gelmiştim. Ama tuttum, sorulabilecek en sıradan soruyu sordum:

“Ne yaptın Paris’te onca yıl?”

“Hiç.. sürttüm.. buradaki gibi.”

Ali de verilebilecek en sıradan cevabı verdi.

Saat daha on bir bile olmamıştı. Günün en çekilmez saatleri. Nedensiz bir korkunun kalbime yerleştiği, uğraşacak bir şey aradığım, bulamadığım, her işin elimde kaldığı zaman dilimi. Kendime, *Ansikte mot Ansikte* der gibi, "anksiyete more anksiyete" diye tarif ettiğim saatler.

Basit sözcük oyunlarıyla gülünçleştirmeye çalışırım zamanın etkisini. Zaman deyip geçme. *Zaman bir çocuktur, sahilde çakıl taşlarıyla oynar.*

Ali bir viski şişesi getirdi, iki bardak, bir kâse buz, bir kâse fındık. Şu anda öyle yabancıyız ki birbirimize, içelim tanışalım. İçelim güzelleşelim. İçelim unutalım. Daha ilk kadeh iyi geldi. Viski yorgunluğu alır derler. Kastettikleri günün yorgunluğudur. İstediğin kadar iç, hayatın yorgunluğu bâki kalır. Ama viski gene de iyi geldi. Ah ben niye akıl edemedim ki bunu yıllardır! Babam en doğrusunu yapıyormuş. Babam içerek, onun için de anksiyete more anksiyete olan saatleri (bütün gün içtiğine göre günün tamamını), bir hayalden ibaret yapıyormuş. Bugün mü dedi biri? Bugün yaşanmamış kadar hayaldi, geçti gitti. Yarın olur uyanırız, yeni bir gün başlar. Neye yarayacaksa!

İçtik, tanıştık, güzelleştik.

Hatırladık da ama. Pek çok şeyi, hatta ömürlerimizi baştan başa.

Artık kırılmam Ali, korkma. Yıllar geçti, büyüdüm, yaşlandım. Arkamda ne hor görülmeler, ne arayışlar, çabalar, zavallılıklar bıraktım. Tek bir arkadaşa bağrımı açtım. Onun da kucağımda ölümünü izledim. Öyle çaresizdim ki, kendine iyimser bir anne aradığı gözünün bebeğinden okunan, bu arayışa tutulduğumu çok sonra anladığım bir adamı oyaladım yıllarca. Onun hem annesi hem karısı oldum. Onu kucakladım, başını göğsüme yasladım, avuttum. Sanki bende çok varmış gibi ona umut verdim. Ona bir ninni söylemediğim kaldı. Onu bir yeniden doğurmadığım kaldı. (*Bösodobeni!* Hatırladın mı? Ezberden okurdun bana bunu.)

“Şimdi anlat bana, beni neden terk ettiğini.”

“Çok gençtin, hatta çocuktun. Bana aşırı bağlanmıştın.”

Cümleler, cümleler.. Gereksizdi diyemem, yalan dolandı diyemem. Madem ki bir açıklama istiyordum yıllar sonra, o da açıklıyordu. Üstelik doğru söylüyordu. Çocuk yaşta bir sevgili çok ağır bir yüktür. İnsan en olmayacak zamanda tükenir, indiriverir sırtından. Hele Ali gibi her an ceketini alıp gidesi olan bir adam.

Özetle, yaşamak bir denge meselesidir. Birine aşırı bağlanmak dengesizliktir.

İyi güzel de, benim dengemi sen bozmuştun Ali. *(Benim dengemi bozmayınız.)* Bana gereğinden fazla güzel gülümsemiştin. Gereğinden fazla aşkla bakmıştın. Bana hiç yalan söylememiştin (ki en kötüsü de buydu). Hem denge nedir bilirdim ben, iki kolundan biri koparsa dengen bozulur.

“Paris’te seni beklemesini umduğun kişi, bekliyor muydu?”

“Evet. Ama gerisi umduğum gibi olmadı.”

Öyle olmuş, böyle olmuş. Bekleyenle beklenenin beklentilerinin birbirine uymadığı çabuk anlaşılmış. Bir kadından diğerine geçilmiş, bir evden başka bir eve, bir işten ötekine, bir umuttan bir umuda, bir yıldan bir yıla. Ama yarın dediğimiz şey ısrarla yürüdüğünde illaki varılacak ferah bir düzlük değilmiş. Yaşamak, ağzında tuttuğu kendi kuyruğunun peşinde koşan bir köpek olmakmış. Zaten dünya da yuvarlakmış, başladığı yere dönmek eşyanın tabiatıymış.

Bir şişe viski biter, kalkarım. Ali’yi yüzünde ‘gelişin bana acı verdi’ cümlesiyle bırakırım. Benim yüzümde ise, ‘vicdan sahiplerinin mağdur ettikleriyle imtihanı çok zorludur’ cümlesi. Asansör gelir. Ali zoraki gülümser.

“Gene gel ara sıra,” der.

Gene gel ara sıra mı? Donup kalırım. Sözcükler dökülür ağzımdan, parça parça olur.

“Beni işte şimdi yıktın Ali. Beni şimdi gerçekten terk ettin!”

Sarsılır Ali’nin yüzü, darmadağın olur. Söylenebilecek en yanlış şeyi söylediğini anlar. O güzelim siyah gözlerine acı, yıldırım gibi düşer, tepeden tırnağa yanar, bana bunu yapma der gibi bakar. Bana bunu yapma! Zayıf, boşlukta yüzen bir adam olduğumu yüzüme vurma!

“Anla beni.. çok yorgunum..” der.

Anlıyorum der gibi bakarım, mahzun, mağdur, mağrur.

Birden gözlerinde yaş parlar. Beni tutar kolumdan. Sımsıkı sarılır. Ali’nin gözyaşlarıyla içim yıkanır.

“Mutlaka gel, gene gel, n’olur gel..” der.

Giderim.

Phoenix

Pencerenin baktığı aydınlığın aydınlatmadığı bir odadaydım. Oda büyük, dağınık ve çok pisti. Pervaz kenarları bir parmak toz tutmuştu. Yerdeki marleyler yapış yapıştı, gazoz falan dökülmüş, silinmeden kurumuş. Karşıdaki duvara rengi bir zamanlar devetüyü balköpüğü gibi bir şey olan üçlü kanepe dayanmıştı. Kapının arkasında kenarı kırık bir boy aynası vardı. Kapakları tam kapanmayan gardırobun yanında, profesyonel makyaj malzemelerinin sıralandığı bir masa duruyordu. Üstüne ampullerle çevrelenmiş büyük kare bir ayna asılmıştı. Soyunurken saymıştım, tam on iki ampul vardı (sadece beşi yanıyordu). Oda bir yığın eşya ve ışık malzemesiyle doluydu. Birkaç çeşit ayaklı lamba, tuhaf çirkin abajurlar, garip şekilli sehpalar, iki kırık dökük sandalye, esaslı bir erotizm klişesi olduğunu yıllar sonra fark ettiğim bir bambu koltuk, tozlanmış yapma çiçekler, postişler, karnaval maskeleri, rengârenk bir yelpaze, pörsümüş mavi-beyaz bir deniz topu (kucağıma aldım, poz verdim bu topla), içine rahatça oturulabilecek büyüklükte sert plastikten, inanılmaz çirkinlikte bir istiridye imitasyonu (çekimde bunu kullanmadılar), gelişigüzel katlanmış pembe saten çarşaf, gece mavisi pelüş, siyah kadife örtü, ütü, ütü masası, saç kurutma makinesi, uzun saplı bir süpürge, kovalar, eski dergiler, rulo yapılmış fotoğraf baskıları, tozlanmış takvimler, çekmecelerinden negatiflerin taştığı bir dolap, içi mandal dolu bir sepet, çiçeği kurumuş bir saksı, irili ufaklı spotlar, tabaka tabaka straforlar, bataryalar, arklar, tripotlar, eskimiş objektif çantaları, kullanılınca sis makinesi olduğunu anladığım bir alet, bir katalitik soba, su bidonu, uzatma kabloları, metrelerce kordon, vesaire ve ben.

Ben.

Yorgun gözünün halkalarında güller gibi fecroldu nümayan bir kadın (Gün), bana kapıyı açmıştı. Ustaydı Gün, tecrübeyi süzmüş süzmüş, işe yarayanları rafine etmişti. Tecrübenin hasını biriktirmişti. Beni bir bakışta baştan aşağı süzmüş, niyetimden emin olamamıştı: "Güzelim buraya niye geldiğini biliyorsun di mi?" O da bana sen diyordu. Yetmiyor, bir de güzelim diyordu. Ama onun sesi sözü çirkin asistan kızınki gibi batmıyordu. İyi niyet seziyordum Gün'ün sesinde. İçinde vicdanlı bir şey çırpınıyordu. Serçe yüreği gibi, minicik, ama tık tık tık atıyor, hayatta ve önemli olan da buydu.

Yorgun gözünün halkaları güller gibi güzel duruyordu Gün'ün yüzünde. Ki güzellik ihtisasıyla geçen bunca yıldan sonra rahatça söyleyebilirim ki, buna çok az rastlanır. Tanırım bu yorgun güzelliği ben. Şimdi bende de aynısı var. Bana annemden geçti. Ama annemdeki erken bozuldu. Onun yorgun gözünün halkaları çürümüş eriklere benzedi. İtiraf etmedi (asla), bu mor halkaların köylü hastalarından tiksinen, kızlık müdürü Ekrem'in kıllı ve kurcalayıcı ellerinin marifeti olduğunu. Etseydi, annemle aramızdaki şey başka türlü olabilirdi. Etmedi, haklı çıktığımı kabul etmek istemedi. Kabul ederse hesap sorarım diye korktu. Beni başından attın! Beni yatılı okula postaladın! Soracaktım elbet beni daha çocuk yaşımda hayatın ortasında yapayalnız bırakmanın hesabını. Sen de verecektin, vermeliydin, sen anneydin!

Gün otuzuna geliyordu. Bayağı hoştu, hatta güzeldi, sıcak ve iyiydi. Açık kahverengi saçlarını gelişigüzel toplayışıyla, bana güneşi sevdirecek kadar tatlı çilleriyle, askılı penyesinin serkeşliğinden görünen güçlü omuzlarıyla (belli ki hayatı taşıyor sırtında) düpedüz güzeldi. Ama siktiret, bi faydasını mı gördük güzelliğimizin der gibi bir omuz silkişi de vardı.

Beni içeri almıştı. Molla Bayırı'nın döküntü apartmanlarından birinin bodrum katına yayılan stüdyonun sonsuz fonunun önünde

taburelere oturmuş lak lak ederken, beni görünce birden susan, susup kemirgen gözlerle bana bakan, biri ayakçı, biri asistan, biri misafir üç herife toplayın gözünüzü, oymayayım! der gibi öfkeli bakmıştı. Gün'deki bu öfkeyi sevmiştim ben. Bu öfke bizi arkadaş etmişti. Ama bu öfke Gün'ü bitirmişti sonunda, kanser etmişti.

Beni büro gibi bir odaya götürmüş, fotoğrafçı gibi bir adama "Cast ajansının gönderdiği kız.." demişti. Bu tanım beni fena halde aşağılıyordu. Kız. Ajansın gönderdiği. Adı yok. Kimliği, kişiliği yok. Ama bu da batmıyordu. Fotoğrafçı gibi olan adam, gibi değildi, fotoğrafçının ta kendisiydi. Gün'ün erkek arkadaşı ve ortağıydı. Erkek arkadaş (Kubi), telefonla konuşuyordu. "Çektirirken iyiydi di mi, niye ödemiyorsunuz lan parayı!" diye bas bas bağırıyordu. Acı ve bıkkınlık vardı sesinde, yorgundu. Gün'le Kubi alacak verecek meselelerine daldılar. Bir süre için beni unuttular. Bu unutuş da bana dokunmadı. Sonra Kubi odadan çıktı. Gün'le konuştuk biraz.

"Güzelim buraya niye geldiğini biliyorsun di mi?"

Elbette biliyorum. Beni kimse zorlamadı, korkma. Tuzağa filan da düşmedim. Özgür irademe eşlik eden mevzun bacaklarımla geldim. Beni ucuz TRT dizilerine, adi reklam filmlerine figürasyona gönderen Berrin Abla' ya "Fark etmez!" dedim bir öfke patlamasıyla. "Far-ket-mez, anladın mı? Soyunucam, öpüşücem, ne gerekiyorsa yapıcam!"
"Yavrum, darılmaca yok. Kabiliyetsizsin sen. Rol yapamıyorsun."

Nasıl yapamıyorum ya? Yaptığım ne Berrin Abla? Hayatım baştan başa rol değilse ne? Berrin Abla içimde nasıl bir öfkenin uğuldadığını bilmiyordu. Bakmalara kıyılamayan güzelliğim bir işe yaramıyor diye gözüm döndü sanıyordu. Şöhret olmak istediğimi sanıyordu. İstemiyor muydum? İstiyordum elbette. Şöhret olmak iyidir. Herkes seni tanır. Sokakta fotoğraf çektirmek isterler. Taksiciler para almaz. Bakkalda sıra beklemezsin. (Bu mudur yani şöhretin nimeti? Hiç değilse budur.) İstediğine bağırırsın, istediğini kovdurursun (bu iyi işte), istediğini

yaparsın, sen şöhretsin. Sen şöhret olunca çevrendeki herkes oğul oğul sinek olur. Canın sıkıldıkça sinekleri ezersin. Ezdin diye için de sızlamaz. Sinek olmanın doğası budur dersin. Olmasaydın sinek!

Berrin Abla zavallısı beni ikna etmeye çalışıyordu, elinde ayranla yarım ekmeğe döner, yırttığı paket kâğıdıyla ağzını silerken. "Tamam, çok fotojeniksin, kabul. Ama kıvrak değilsin yavrum. Kendini ziyan etme. Sabret biraz. Seni fotomodel yapıcam ben."

Berrin Abla, senin beni fotomodel yapacak gücün olsaydı yapardın şimdiye kadar. Sen bak, biti kanlanan televizyoncu milleti Papirüs Bar'da rozbifle öğle rakıları içerken, hamamböceklerinin cirit attığı büronda döner ekmeğe talim ediyorsun. Onlar midesizler ve de görgüsüzler. Ama TRT'den iyi para götürüyorlarmış. Dizileri on üç bölüm daha uzasın diye çikolata kutusunun altına dizdikleri cumhuriyet altınlarıyla daire başkanlarına filan rüşvet veriyorlarmış. Ya! Valla bak, herkes bunu konuşuyor. "Yavrum dinle beni. Böyle işlerle kendini ziyan etme." Kendimden başka ziyan edecek neyim var ki Berrin Abla? Hem Ali de gitti.. Paris'e. Bir kadın bekliyormuş onu orda. Ya!

Anladım ablacım, senden iş çıkmaz. Ama benden de çıkmaz. Haklısın, güzelliğim var, ama yeteneksizim, filmlerde işe yaramıyorum. Hayatta rol yapabilenler, filmlerde de yapabilir sanıyorum. Ne alakası var halbuki değil mi? Haklısın. Kamera benim güzelliğimi görmüyor. Güzelliğimin çok azı filmlere yansıyor. Bir keresinde moruk bir yönetmen çat diye yüzüme söylemişti bunu, bit kadar bir monitörün başında, ışıkçıyı canından bezdiresiye benimle uğraştıktan sonra. "Yok kızım.. olmuyor. Kamera seni sevmiyor."

Sağolsun.. bir kamera kalmıştı beni sevmeyen.

Bu film değil, fotoğraf ablacım, kıvırabilirim bunu. "Ama çıplak fotoğraf!" diye tutturan Yeşilçam artığı Berrin Abla'ya nasıl

söyleyebilirdim ki, benim derdim şöhret değil, ben güzelliğimi kötüye kullanmak istiyorum. Güzellik kötüye kullanılabilir.

"Yavrum vazgeç, senin tabiatında yok bu işler." Ya, nerden biliyorsun? Belki var? Ablacım ben bu güzelliği kullanmalıyım. Sonuç iyi de olabilir, kötü de. Her iki durum da işime yarar. Baktın iyi oldu, kapakta iyi durdum, erkek dergilerinin aranan yüzü olurum. Herkes beni ister. Beni hayal eder. Hangi durumlarda hayal edecekleri konusuna girmeyelim tabii ki. Yok olmadı, kapağa çıktım ama kimse sallamadı. Olsun. Birileri illa ki sallayacak. Her iki durumda da dehşete düşecekler. Armut dibine düşermiş, anası gibi orospu oldu sonunda! diyecekler. Ama beni asla unutamayacaklar. Vicdanlarına musallat olacağım. Karabasanlar gördüreceğim. Her ne kadar kendilerinde zerre kabahat bulmasalar da (bit, uyuz, etbeni) gecenin bir yarısı fırladıklarında yataklarından, rüyalarında ben olmuşlar, çıplak, rezil. Sadakallahülazim! Nasıl bi rüya bu böyle? diyerek, yürekleri güp güp. Yaaa.. yüce Allah işte böyle gösterir doğruyu, size bile!

Eh, bu kadar yalvarırsan, sonunda Berrin Abla'dan günah gider. Para batmıyor ya kadına. "Alo? Gün Hanım? Yarın bir kız gönderiyorum size dergi çekimleri için. Yalnız lütfen, çok rica edicem, bizzat göz kulak olun, başına bir şey gelmesin n'olur. Kızcağız size emanet."

Bir telefonla, güzel sanatlarda fotoğraf (Kubi) ve dekor kostüm (Gün) okumuş, sanatsal çıtalarını santim santim aşağı indirmiş, sonunda pes edip yere bırakıvermiş, kendilerini yakıştırdıkları zirveden umutlarını kesmiş, bezgin ve kırgın iki sevgiliye emanet edilen bir 'kızcağız' (ama harbiden fotojenik) olmuştum. Berrin Abla' nın tembihleri bitmiyordu. "Geceye kalma. Çekim gündüz olursa kabul et." *(Gecenin dürüstlüğünden herkes kuşkulanır.)* "Çırılçıplak soyunma sakın. Berrin Ablam da uğrayacak de. Ben ararım zaten. Bu ikisi doğru

düzgün insanlardır gerçi. Ama n'olur, n'olmaz. Bir şey verirlerse yiyip içme. Sigara filan, sakın.. esrar mesrar koyarlar içine. Emi yavrum?"

Berrin Abla bana kötülük yapmış olmamak için çırpınıyor diye düşünmüştüm. Olur, böyle çıplak fotoğraf çekimlerinde kızların başına her şey gelir. Dövülürler, tecavüze uğrarlar, cinayete bile kurban giderler Allah korusun. Vicdani mesuliyet alır insan. "Bu fotoğraflardan sonra piyasada adın çıkacak! Kimse doğru dürüst işlere seni çağırmayacak artık. Biliyorsun değil mi?" Biliyorum. Gelen her teklifin bir öncekinden daha pespaye olacağını, her çekimden sonra benden büyük bir parçanın kopup gideceğini biliyorum. Zaten pahalı değilim, iyice ucuzlayacağım. Ama ucuzladıkça, beni sallamayanların yüreğine taş gibi oturacağım. Taş yerinde ağırdır. Benim yerim de budur belki, kendine koftiden entelektüel süsü veren, bir katrecik mürekkep yalamış erkeklerin otuzbir dergisinin kapağı. Budur yerim.

Babam o gece yemekten sonra ağlamaya başladı. Önce her zamanki krizlerinden biri sandım. Ama giderek kötüleşti. Ağlamaktan çıktı, böğürmeye dönüştü. Kendini oradan oraya vuruyordu. Acıdan kıvranıyordu. Böbreklerinde kum vardı. Kum döküyordu. Başında kalakalmıştım. "Amcanı ara! Gelsin, beni hastaneye götürsün," dedi.

Kapıya her gelişinde (market alışverişiyle eli kolu dolu) siktir çektiğin Süleyman Amca'yı mı çağırmamı istiyorsun baba? Üstelik benim aramamı mı? Arayıp gel dememi mi? Baba, ben bugün soft moft ama sonuçta porno bir dergiye poz vermek için anlaştım. Senin haberin yok! Kendime güzel, rahat, kolay bir dip seçtim. Senin haberin yok! Ama sen amcanı çağır diyerek daha dipte bir yere razı oluyorsun. Haberin olsa n'olur artık? Baba, Allah aşkına, amcamla annem hakkında ne biliyorsun? Benim bildiğimi sen de biliyorsun değil mi? Nereden bildiğini bilmiyorum, ama kesinlikle biliyorsun. Bilmeseydin nefret etmezdin. Annemden gene ederdin, iki koluyla birden hayata sarıldığı için. (Sadece kendine sarıldığı için ama. Bana değil, sana

değil.) Ama abinden etmezdin. Demek ki biliyorsun. Sezgilerin mi kuvvetliydi baba? Hiçbir şey görmedin, duymadın, bilmedin ama sezdin mi? Sezdin değil mi?

"Aramam!" dedim.

İstersen öl! Kör makasla saçlarımı kökünden kesen o kadınla, annemin bacaklarının arasında hareket eden o siyah iğrenç etbeninin oturdukları evi arayacağıma, kendimi köprüden atarım daha iyi. Babam haykırıyordu. "Ölüyorum! Amcanı ara! Araaa!" Acıdan çıldırmıştı. Hayır aramam. Yalvarır gibi bakıyordu. Vurulmuş bir hayvan gibi bakıyordu. Her şeyi biliyorsun baba ve ben o adamı aramayarak sana nasıl bir zavallı olduğunu gösterdiğim için benden nefret ediyorsun şu anda. Ama yarın unutursun. Sen istikrarsızsın. Nefretinde bile istikrar yok senin. Baba biliyorum çok acı çekiyorsun. Çifte acı çekiyorsun. Ama ben de çekiyorum.

Buzlu sesiyle "Buyrun?" diyen Nihal Yenge'ye "Babam Süleyman Amca'yı istiyor," dedim. Sesim düzdü, duygusuzdu. Kısa bir sessizlik. Sonra ahize tıkırt, kondu salondaki sehpaya, üstünde kolalı dantel örtü olan. Arkasında vitrin duran. Çirkin çirkin biblolarla, camlarla, porselen tabak çanakla, ezik numarası yapan Fikriye cadalozunun tam ortada oturduğu aile fotoğraflarıyla (ah zavallı dul anacağızımız, ne çok çekti şu kahpe felekten!), Ersin'in sünneti, Ersin'in mezuniyeti, Elif'in yaş günü, Elif'in boku püsürü, bayram, seyran fotoğraflarıyla dolu vitrin gözümün önünde. Sesi geliyor Nihal Yenge' nin. Üstü ekşi beyaz bir köpük bağlamış, dibinde iki hıyarla bir biber kalmış turşu kavanozu, su bidonu ve patates soğan sepetleriyle dolu arka balkona ilişmiş, küçük sehpasına çilingir sofrasını kurmuş, melteme karşı Ezine beyazpeyniri ve mevsim sonu kavunuyla demlenen kocasına sesleniyor. "Süleymaaan! Telefon!" O kadar. Bildiği halde kimin aradığını, adımı ağzına almadan.

Süleyman Amca hemen atlayıp bize geldi. Bana bakmadan, gözlerime bakmadan, babamın tek kolunu omzuna yerleştirdi. Ah bu sancı! Çaresizliğin sancısı çok fena, nefretin bile belini kırar. Belinden tutup kavradı babamı. Basamakları birer birer indirip arabaya bindirdi. Babamı hastaneye götürdü. Lacivert Renault'sunun bir-iki gün içinde patlayacağım ona göre diye bağıran egzozunun (pinti herif, bin senedir aynı arabayı kullanıyor) sesi uzaklaştı. Bu kez ben ağladım böğüre böğüre bir süre.

Hayatımın baraj sorusu: Kemik kırığı mı daha çok acı verir, onur kırığı mı? Cevap: Kaçıncı kez kırıldığına bağlı. Kemik kırığı ile duyulan acı birbiriyle doğru orantılıdır. Kırığın şiddeti arttıkça acının şiddeti de artar. Onur kırığı ile duyulan acı ise ters orantılıdır. Darbe sayısı arttıkça hissedilen acı azalır, hassasiyet tabakası kalınlaşır. Onur dumur olur.

Soruların hayattan geleceğine garanti verseler, ben de kazanırdım Ersin gibi işletme mişletme bir yerleri. Ya da Mükerrem başöğretmenyengenin kızı Selda gibi basın yayın, iletişim, zabalak. Radyoevi koridorlarında kurumlu kurumlu dolaşmalar. Gecenin bir yarısı programında yatak odası sesiyle şiirler okumalar. Elinde program metinleri, odadan odaya koşuşuyor, denetçi senin teknisyen benim. Nasıl meşgul, anası ölse görecek gözü yok. Şovmastgoon ya! 'Hayat ve Biz'miş! Sanırsın ki vücuduna küçük gelen kafasının içi aman Allahım ne akıllar, fikirler, ne analizler, sentezlerle doluymuş, o çırpıntılı yüreciğinde de duyarlılık, duygusallık, insancıllık fink atıyormuş.

Ama o Selda'dır gene (haksızlık ettiğim) bir telefonumla yanıma koşan!

Ağladım, ağladım, sonra kendime bakım yaptım. (Annemden gördüğüm gibi.) Gözlerime çaya batırdığım pamukları koydum. Başıma havlu örtüp yüzümü buhara tuttum. Tek tük siyah noktayı sıktım. Gülsuyuyla yüzümü sildim. Yumuşayan tenime bal sürdüm,

bekledim. Sonra uzun uzun yıkandım, buz gibi suyla. Tepeden tırnağa çelik kesildim. Babam acilde ağrı kesici iğneler olup geldiğinde güzellik uykuma yatmıştım çoktan. Uyumuyordum ama. Süleyman Amca'nın babamı yatırdığını, ilaçlarını nasıl içeceğini anlattığını duyuyordum. Babam bana seslenmedi hiç. Geldim demedi.

Sabah bangır bangır bağıran radyonun sesiyle uyandım. Birileri Çernobil'den, bizi çayda radyasyon olmadığına inandırmak için kameraların karşısında gösterişle çay içen bakandan bahsediyordu. (Eski hikâyeydi, aylardır çiğnene çiğnene çürümüş sakız. Ama unutamayacağız ki. Gelecekte her birimiz takır takır kanser olduğumuzda, karşımızda çay höpürdeten o bakanı hatırlayacağız. Ölümsüzlük bu olsa gerek.) Salona gittim, radyonun sesini kıstım.

Babama "Sen kolsuzsun, sağır değilsin!" dedim, en nemrut suratımla.

Babam güldü.

Güldü. Evet, kolsuz çünkü, bir de onursuz artık, iyice.

Gün de güldü o gün. Soyunmam için gösterdikleri odanın kapısını aralayıp baktığımda çamaşırlarım üstümdeydi. Basit penye çamaşırlarım. Dantel mantel hak getire o yıllarda. Hem param yok almaya, hem de henüz alışmamışım (şimdi çekmecelerim dolup taşıyor dantel, saten, ipek, renk renk). Gün "Bunları çıkarmayı düşünmüyor musun?" dedi ince bir alayla, ucuz sutyenimin askısını omzumda şaklatarak. Gülünç ve zavallı olduğum halde, halim kana kana gülünesi, gülmekten ölünesi olduğu halde, sesi tatlıydı, şefkatliydi.

Ben soyunmadan önce, sonsuz fonun önünde oturan üç heriften ikisini kışkışlamıştı. "Hadi yaylanın bakalım! İşimiz var!" Kubi şöyle bir göz atmıştı bana. Gün, sevgilisinin bakışlarını görmezlikten gelmemişti. Görmüş, ama aldırmamıştı, hık diye gülmüştü. Hık! Kader

ortağıydı onlar. Birlikte düşenler birbirlerinden ayrılamazlar. (Biz ayrılabildik mi Osman'la? Ayrılmayı aklımızdan geçirebildik mi?)

Kubi asistan olan genç salağa spotları kurdurmuştu. Kabloları taşıtmıştı. Işıkların kapaklarına parlak mavi kâğıtlar taktırmıştı mandalla. İnce bir döşeği sonsuz fona getirip atmıştı. Bir toz bulutu yükselmişti döşekten. Lisenin spor salonunda, beden derslerinde yeşil meşin kaplı takla minderini yere attığımızda çıkan toz gibi.

Gün beni pis odaya geri soktu. Gardıroptan bir bornoz alıp uzattı. Yumuşacık gülümsedi. Makyaj aynasının önüne oturttu. Patlar sürdü yüzüme, pudralar, rujlar. Takma kirpikler taktı. Saçlarıma ekler yaptı. Kubi'yle konuştu bunları yaparken. İşten güçten, ev sahibinden söz ettiler. "Anasını satayım, bu ne sıcak be! Ekim mi ağustos mu belli değil!" diye söylendi Kubi. Gün resim yapar gibi, palet ve fırça kullanarak boyadı beni. "Sen amma da güzelmişsin ya!" dedi. Kendini ziyan etme filan demedi. Kendini ziyan etmek ne demek biliyordu. Akacak kan damarda durmazcıydı: Madem akacak kanın var, aksın bakalım.

Ne zamandır bu işi yaptıklarını sordum. Laf olsun diye. "Dört-beş senedir," dedi. Yeni türeyen süslü dergilere, ucuz basit takvimlere, broşürlere çekim yaparak başlamışlar. Sırf ayakta kalabilmek için, dimdik durabilmek. Ama kolay değilmiş bu işler. Reklam piyasasına girememişler mesela. Piyasanın uzun dişli kurtları yedirmemişler bir lokmacık bile pastadan. Zaten Kubi'nin artık işi gücü müzikmiş. Fotoğrafın yalanından usanmış. Fotoğraflar yalan makinesidir diyormuş. Hafta sonları Ortaköy'de bir barda çalıyormuş. Doğru dürüst para aldığı bile yokmuş. Ama unutuyormuş işte çalarken kendini, sanat çıtasının yerlerde süründüğünü. Zaten Kubi'ye göre müzik amımıza koyan tek sanatmış. Gerisi yalanmış hayatın, sanat, fotoğraf, bir zamanlar uzaktan uzaktan umut bağladığı sosyalizm filan hikâye!

Çekim sırasında çıplaklığımdan rahatsız olacağımı sandı Gün. "Kubi'ye kafayı takma, öyle çok çıplak kadın gördü ki alıştı," dedi, gülerek. Haklıydı. Kubi'nin bana bakması birkaç saniye sürmüştü. Alıcı olmak için yetmez bu süre. Hem alıcıyı tanırım ben. Kemirgendir gözleri. Asistan oğlan iyice salağa bağlamıştı. Kadınlarla işi yoktu, belli, ama gene de gözünü benden ayıramıyordu. Kubi ile Gün'ün göstermediklerini (benim umurumda değil) görmeye çalışıyordu.

Bir şey hissetmek istiyordum. Utanç, edep, öfke, zevk, haz, korku, kaygı.. ne olursa olsun, bir şey. Ama hissetmiyordum. Ruhumla bedenim birbirinden ayrılmıştı gene. Taş kadar hissizdim. Ruhum sinek pislikleriyle dolu tavana yükselmişti. Bedenim ruhsuz kalmıştı, itaatkârdı. Gün'le Kubi'yi şaşırtacak kadar itaatkârdı.

Kubi "Siyah-beyaz da çekicem di mi?" dedi makinesini ayarlarken. Gün bir şey demedi. "Kullanmayacaklarsa filmleri ziyan etmeyeyim boşuna!" diye üsteledi. "Ben ne bileyim? Çek işte!" diye bağırdı Gün. Sinirliydi ikisi de. Gün bana çeşit çeşit çamaşır, jartiyer, çorap, ayakkabı giydirdi. Vücuduma yağlar, göğüslerime buzlar sürdü. Başımı, kolumu, bacağımı evirip, çevirdi. Oradan oraya koydu. Bana seksi pozlar buldu. Aksesuarlar getirdi, yerleştirdi sağa sola, bıkkınlıkla. (Bitsin şu iş de gidelim.) Vantilatörü tepemde çalıştırdı. Saçlarımı uçuşturdu. İki buçuk kişilik bir ekiptiler. Salağa bağlayan asistan yarım bile sayılmazdı. Yorgundular. Bezmişlerdi. Ama kendileriyle alay edebiliyorlardı. "Foto Kubi" diyordu Gün sevgilisine. "Foto Kubi, gene döktürdün be sevgilim. Kah kah kah!"

Her şey haddinden fazla zavallıydı. Gün ve Kubi en az benim kadar zavallıydılar. Bir şey satıyorlardı. Bir şey satmak (hem de bu biçimde) hayatta yapmak istedikleri son şeydi. İçeride sadece deklanşörün sesi vardı. Bir de görüntülerimi parçalayıp havaya dağıtan vantilatörün sesi. Arada bir sokakta oynayan çocukların gürültüsü geliyordu. Arada bir Kubi'nin ve Gün'ün bezgin nefes sesleri

duyuluyordu. Sanki acı bir hayat parçası çekmişler de içlerine, tükürüyorlar şimdi.

Böyle şeyler oldu. Hepsini tavandan izledim. Sineklerin yanından.

Çekim bitti. Pis odada giyinip stüdyoya geri geldim. İçerisi hâlâ çok sıcaktı. Camları açmışlardı. Jaluzileri aralamışlardı. Yonca biçiminde, çirkin beyaz bir sehpayı ortaya çekmişler, çevresine oturmuşlardı. Lahmacun yiyorlardı. Benim işim bitmişti, gidiyordum.

"Gel gel," dedi Gün. Plastik bir tabureyi bacağıyla kendine çekti. Eliyle üstüne pat pat vurdu. "Gel otur, acıkmadın mı?"

Berrin Abla bir şey yiyip içme diye tembihledi demedim tabii ki. Yanaştım. Önce çekingen. Sonra işbirliği, ruh birliği içinde. Düşmüş melekler kumpanyasıyız biz. Hükmedemediğimiz kaderimizin elinde maymun olduk sonunda. Lahmacuna limon sıktım, pul biber ektim, domates dilimleri, maydanoz, ince kıyım sumaklı soğan. Dürümledim, tıktım ağzıma. Acıkmışım gerçekten. Kubi ayranını başına dikti. Yeni bir lahmacun dürümledi. Paket kâğıdını aradı gözleri.

"Şiribom'dan mı bu?"

"Şiribom'un lahmacunu kaç para, haberin var mı senin?"

"Ne bağırıyorsun ya? Bi soru sorduk!"

"Ye ye! Hadi! Şiribom'dan mıymış!.."

Hayatta yapmak istedikleri son şeyi yapan insanlar sinirli olur.

Kubi filmleri banyo edecekti, basacaktı, işi uzundu. Gün'ün yıkanacak çamaşırları vardı evde. Nevresimler merdaneli makinede yıkanacak. Hâlâ bir Arçelik TOÇ alamamışlar. Evi dolaşan dangır dangır. "Böyle hayatın içine sıçayım!" Birlikte çıktık Gün'le. Ortaköy'de oturuyorlardı. Ortaköy, şimdiki Ortaköy değildi o zamanlar. Köprü vardı, cami vardı, ama kibar üniversite dö Galatasaray yoktu. Corcdabulyubuş da gelmemişti daha, ortada bile yoktu. Artist bozması Ronald Reagan esip gürlüyordu dünyaya.

Güneş gözlerimi yaktı. Kirpiklerimi kırpıştırdım. Gün nefti bir kasket takmıştı başına, o güzelim kahverengi saçlarını içine sokuşturmuştu. Kasketini iyice yüzüne eğdi.

"Sıyırdın farkında mısın?"

Bende ses yok.

"Bize çattın, dua et. Başkaları olsa vermeden kurtulamazdın."

Bende ses yok.

"Gerçi dünya âleme vermeye hazır kızlar gelir genellikle bu işlere."

Bende ses yok.

"Sen bu işlere göre birine benzemiyorsun, niye kabul ettin?"

"Siz niye böyle resimler çekiyorsunuz?"

Bu tür küstah sorular sorduğunda karşısındakinin afallamasını bekler insan. Hiç değilse birkaç saniye. Gün hiç afallamadı. (Bu nedenle arkadaş olduk.)

"Çünkü para kazanmamız lazım. Parasız yaşanmıyor, di mi?"

"Bu mu yani sebep?"

Uzunca bir suskunluk. Ardından yangın gibi bir fısıltı.

"Değil. Aslında çapımız anca buna yettiği için çekiyoruz."

Acı çirkinleştirir. Yorgun gözünün halkaları solmuş güllere benzedi Gün'ün. Teninin suyu çekildi.

Hayat şimdi, bu insafsız pastırma yazı güneşinin altında Ortaköy'e yürürken, merdaneli makinede yıkanmayı bekleyen nevresimlerle, isteyip çekilememiş, çekilse de gösterilememiş (zaten birer yalandan ibaret olan) fotoğraflarla, yazılamamış oyunlarla, tasarlanamamış dekor ve kostümlerle, tahsilat peşinde koşmakla, pazarlıklarla, otuzbir dergilerine daha önce bin kere tekrarlanmış konseptler hazırlamakla ve en önemlisi vehmedilen yeteneğin bir yanılgı olduğuna hükmedilmiş olmasıyla (çoktan hükmedilmiş aslında da, bir türlü kabullenilmemiş), daralan yollarla, ucu kapalı tünellerle, iki merdane arasında durmadan ezilmekle-ezilmekle-ezilmekle geçecek kadar boş.

Hayat bugün, bir yanımızdan Boğaz'ın o serin suları akarken, kurumuş bir dere yatağı gibi ümitsiz. Bir zamanlar buradan gürül gürül sular akardı. Nereye gitti hayatın o güzel suyu?

Evde uyudum. Saatlerce. Uyandığımda aklıma gelen soru: Ali'nin Phoenix'i görme ihtimali var mıdır acaba?

Babam intihar edemiyor

"Tek kolla ölmek çok zor," diye ağlıyordu babam. "İnsan tek kolla kendini asamıyor. Tabancam da yok ki kendimi vurayım. Hadi bileğimi keseyim desem, nasıl? Ev yüksek olsa kendimi atıcam. Ama üçüncü kattan atlayıp ölmeyen çok. Fare zehiri! En iyisi fare zehiri! Koş fare zehiri al eczaneden, hadi kızım!"

Gözlerim yaş içindeydi. Bir saat önce, Rumelihisarı'nda tanıştığım Ali'den Rumelihisarı'nda ayrılmıştım. "Beni bırakma.." diye zırıl zırıl ağlamıştım. Adamdan on beş yaş küçük sevgilinin çocuksu yakarışları. "Nerde yanlış yaptım, söyle Ali.. yanlışımı söyle, düzelticem.. seni hiç üzmiycem! Seni---seni---seni---"

Benlik dokunsan yırtılıp kanayacak kadar incelmiş, bir örtü bulamamış kendine, bebeğin anne sütüne ihtiyacı gibi ağlıyor. Ali "Gitmemin seninle bir ilgisi yok," demişti, "kendim için bir şey yapmalıyım." Basmakalıp sözler daha bir sürü. Anafikri 'sorun sende değil bende' olan örnek cümleler.

Sen aslında çok yaratıcı biriydin Ali. Sen şiir bilirdin iyi. Gizli gizli yazardın da. Üşeniyor musun bana güzel bir ayrılık sebebi bulmaya? diye düşünmüştüm. Yoksa içimde bir umut kırıntısı mı bırakmak istiyorsun? 'Ali bu kadar basit biri olamaz, bir bildiği var, ama söyleyemiyor, demek ki dönecek' türünden.

Ama ardından asıl vurucu sözü gelmişti: "Hayatım bok gibi, çürüyorum, kokuyorum."

Ali'nin dipteki sessizliği dünyayı susturuyordu. Konuşurken yüzüme bakmamıştı. Ya kendini suçlu hissediyordu ya da vazgeçmekten korkuyordu, bebekler gibi ağladığım için. Yan masada oturanlara saati sormuştu. Sonra kalkmıştı. Bana kuru bir hoşça kal

demişti. Beni yanağımdan öpmüştü, öylesine. Kolunu tutmuştum, sımsıkı. Parmaklarımı bir bir sökmüştü. (Bitmemiş bir aşktan ayrılışın en feci anıdır son temas.) Sarıyer-Taksim otobüsüne binip gitmişti. Otobüsü gözden kaybolana kadar izlemiştim. Vazgeçecek, inecek, geri gelecek diye. Yapmamıştı. Öyle kararlıydı ki gitmeye, dönüp bana son kez bile bakmamıştı. Otobüste bulduğu ilk boş yere oturmuş, kitabını açmıştı. Ali Fransızca öğreniyor, Paris'e gidecek!

Berbat bir ayrılık sahnesiydi. Çok dengesiz. Tarafların durumu dengesizdi ne de olsa: On dokuza otuz dört.

Ağustos sonunun öğle güneşi altında, ağlaya ağlaya Hisar'dan Beşiktaş'a yürümüştüm. Eve gelmiştim. İçeri girmiştim. Terden sırılsıklamdım. Babam ilk iş ölmek istediğini söylemişti. "Git fare zehiri al kızım."

Nasıl çiğ bir güneş vardı salonda. Babam ışın demetinin ortasında oturuyordu. Yepyeni, gıcır gıcır panjurları kapatmamıştı. Üstünde bozarmış bir atlet. Hünerli bir cerrahın neşteriyle salkım saçak et parçaları düzeltilip (olabildiğince) pürüzsüz bir yüzey haline getirilmiş olan sağ omzundan ter sızıyor. Eski güzelliğine kavuşturmaya hüneri yetmeyen cerrahın (olabildiğince) toparladığı yüzünde üç günlük sakal, bembeyaz (bembeyaz olmuş saçı sakalı babamın), yara izi pembe pembe, akan terine yol olmuş, sağ gözünün kapağı düşmüş gene, kapanmış, zar gibi ince cansız gözkapağı. Tek kolla ölmek çok zor.

Babam olmayan kolunun yerini yokladı. Boşluğun varlığı. Aklın alabileceği bir paradoks. Bilimin kabul ettiği. Bu kadar sıcak olmayan havalarda gömlek yeninin gizlediği, adi oyuncak bebeklerin kopartılmış kollarını hatırlatan, insan teni renginde olsun istenmiş, ama olmayan, insanla ve tenle yakından uzaktan alakası olmayan sert plastikten ucuz protezini kanepeye atmıştı. Ölü ölü ışıldıyordu ağustos güneşinin altında protez.

“Kaşınıyor gene,” dedi.

Sol eliyle boşluğu kaşıyordu. Böyle oluyordu babama. Kolu varmış, kaşınıyormuş, hatta rutubetli havalarda sızlıyormuş gibi geliyordu. (Savaşta bacağı kopan asker sendromu diyorlar buna.) Sol eliyle olmayan sağ avucunu kaşımak istiyordu. Avucum kaşınıyor, para gelecek deyip gülmek istiyordu. Babam eski güzel yüzünden çoktan vazgeçmişti. Aynaya bakmadan tıraş oluyordu. Ama kopan koluna yavrusunun öldüğünü kabullenemeyen bir dişi köpek gibi muamele ediyordu. Boşluğu kaşıdıkça boşluk cayırdıyordu. Babam anne köpekler gibi inleyip duruyordu.

Vatuş’un taba rengi kadifeden, saçaklı bir örtü serilmiş altı kişilik yemek masasının ucundaydım. Vatuş sandalyeye iki minderi üst üste koyup beni yükseltmiş, masaya iyice yanaştırmıştı. Emektar pazmakirinin tuşlarına vuruyordum çat çut, çat çut. “Bir hikâye yazın,” demişti edebiyat amatörü ilkokul öğretmenimiz. Öğretmenim yaşımın küçüklüğüne bakma, bende hikâye çok! Da, hangisini yazayım? Vatuş’la sektirmeden dinlediğimiz Arkası Yarın’lardan birini değiştirip yazmakla (intihal) meşguldüm, bir Alexandre Dumas uyarlaması, *Siyah Lale*.

Vatuş Remington marka, gâvur ölüsü gibi ağır pazmakirini kullanmama izin vermişti. Hatta kendisi teklif etmişti. “Gel bunda yaz.” (Fikriyanım’dan duymuştum gâvur ölüsü lafını, ama Vatuş’un yanında söylemiyordum. Çocuk olduğum halde, gâvur demenin onu inciteceğini düşünüyordum. Gerçi başka zamanlarda da söylemiyordum. Fikriyanım’ı hatırlatıyordu bana bu söz. Onu hatırlamak istemiyordum.) Eskiden pazmakirle oynamama izin vermezdi Vatuş. Ama tape edilecek senaryo gelmesini beklemekten vazgeçmişti. Artık Yeşilçam’da sadece erotik komediler çekiliyor, onlar da neredeyse senaryosuz çekiliyordu. Araya nasıl olsa parça konacağı için senaryoya pek ihtiyaç duyulmuyordu.

Masanın öbür ucuna oturmuş, sarma sarıyordu bize. Annemin tembihiyle. Vatuş beni evimizdeki mutsuzluktan korumaya çalışıyordu. Babam bağırmaya veya ağlamaya başlarsa usulca bizim eve sızıyordu. Apartmandakiler babamın sesinden şikâyetçiydiler, yüzümüze söylemiyorlardı, ama arkamızdan dedikodu ediyorlardı. 'Tamam, anladık.. talihsiz bir kaza.. çok da üzülüyoruz ama..' Ama ne? Neee?! Babam krize girince Vatuş beni kolumdan tutup kendi evine götürüyordu. Bir kâse kabuklu fıstık koyuyordu önüme, televizyonu açıyordu ya da elime teksir kâğıtları tutuşturup "Pazmakirde yazmak ister misin?" diyordu.

Sarmaları sarmayı bitirdi. Mutfağa gitti. Bir şarkı tutturmuştu. *Dzağigner.. dzağigner..* Boya kalemlerimi almak için bize gittim, Vatuş'un portmantosunda asılı anahtarımızı alıp. Ödevimi resimle süslemek istiyordum. Bir siyah lale, çevresinde küçük küçük renkli laleler. Annemle babam haykırarak ağlıyorlardı, itişiyorlar, dövüşüyorlardı takıl tukul dolu karanlık odada. Birbirlerini duvarlara vuruyorlardı. Annem babamın boş omzunu, yüzünün yaralı yarısını öpmeye çalışıyordu. "N'olur, bi kerecik!" diye bağırıyordu. Babamın yarısı harap yüzünden *(Scarface)* iğrenmediğini ispat etmeye çalışıyordu. Ama iğreniyordu, ısrarından belli oluyordu.

Babamın çığlıkları: "Allahım öldür beni! Allahım öldür beni! Allahım öldür beni!"

Babamın yüzünün yaralı yarısına yanağını dayamaya çalışan annemin yüzünde tokatlar patlıyordu. "Cavit yapma! Bırak öpeyim!"

Dünya dalgalanıyordu gözümde. Zemin ayağımın altından kayıyordu. İkisinin sesleri bir yığın çakıl taşı oluyor, aralıksız başıma çarpıyordu. Odamdan boya kalemlerimi alıp usulca Vatuş'a döndüm. Hiçbir şey görmedim, duymadım sanki. Laleler çizmekten vazgeçtim. Pazmakirin başına oturdum, çat çut, çat çut. Bir masal yazdım: Periler Evi. Vatuş şarkısına devam ediyordu. *Dzağigner.. dzağigner..* Periler acı

çeken küçük bir kızı ormana götürürler, evlerine, orada mutlu olur küçük kız.

Ali şu saatlerde bir telefon kulübesinden uçağının Orly'ye hangi saatte ineceğini bildirmek için Paris'te kendisini bekleyen kadını ararken (muhtemelen), babam korkunç sıcak ışın demetinin göbeğine oturmuş, panjurları indirmeyerek (Süleyman Amca'nın yaptırdığı panjurlar) beyin kanaması geçirmeye çalışıyordu. Babam hem istiyor, hem suçluyordu. Hem kendini, hem abisini.

Yine eli kolu dolu gelmişti Süleyman Amca. Bu kez elinde poşetlerin yanı sıra bir rakı şişesi, kucağında da kehribar gibi sarı bir kavun. Barış yapmak istiyordu. Geçmişi geçmişe gömmek. İtiraf mı edecek olan biteni? Sanmam.

Bizde itiraf yoktur.

Bizde itiraf eden huzur bulmaz.

Bizde itiraf demek, suçumuzun her bir ayrıntısının hücrelerimize yapışması demektir.

Biz itiraf edersek unutamayız.

Biz oysa unutmak isteriz, olmamış gibi yapmak.

Biz mecbur kalırsak tövbe ederiz hemen ardından unutmak için, suçumuzu da öyle fazla sayıp dökmeden üstelik. (Allah biliyor nasıl olsa, ayrıntılarla onu meşgul etmeye ne lüzum var?)

Bizim tarihimiz unutarak gömdüğümüz günahlarımızın tarihidir. Kurcalayıp durmayın. Eski defterleri açmanın ne faydası var canım?

Biz dolaylı insanlarız, bizde yalanlar ve gerçekler arabesk motifler gibi iç içe geçer.

Bizim milli ikilimiz Suç ve Ceza değildir.

Bizim milli ikilimiz Suç ve Nisyan'dır.

Süleyman Amca'nın elinde en uyumlu milli ikilimiz vardı. Rakı şişesiyle kehribar kavun. Babamın gözleri çapaklarına karışıp jöleleşmiş bir gözyaşı tabakasıyla örtülüydü.

“Bu siktiriboktan evde beynim nasıl pişiyor diye görmeye mi geldin?”

Babamın gözbebekleri jöle gibi koyu sıvının altından bulanık bakıyordu. Süleyman Amca kırantaydı gene, kır saçları geriye taralı, ince bıyıkları düzeltilmiş, yazlık pantolonu kılıç gibi ütülü, (karısı hamarat kadın ne de olsa, annem gibi orospu gibi değil). Kapıda duruyorlardı, bakışıyorlardı. Süleyman Amca’nın düzgün yüzünü, geniş omuzlarını görüyordum, iki kolunun tam ve eksiksiz, üstelik gayet güçlü uzandığı.

Usulca odama girip kapımı kapattım.

Ne dediğini tahmin etmem zor değildi: Niye böyle yapıyorsun Cavit? Ben senin abinim. Kötülüğünü ister miyim? Cart curt. Karşısındaki adam, dolaylı babam. Suçu anıştıran, isteklerini dolaylılaştıran babam. Siktiriboktan ev, ‘Senin aldığın ev bu kadar olur işte’ anlamına geliyordu. Beynim nasıl pişiyor diye görmeye mi geldin: ‘Çok sıcak oluyor burası, bir çare bul’ demek.

Annem kızlık müdürü Ekrem’den boşanmıştı, İstanbul’a dönmüştü. Şifa Hastanesi’nde çalışıyordu. Genç bir sevgilisi vardı, Can diye biri, ne iş yaptığını bir türlü anlayamadığım. Bahariye Caddesi’nde oturuyorlardı, beni görünce hevevev! diye sinir sinir havlayan, fındıkkurdu köpekleriyle birlikte. Okulda daimi yatılıydım. Annem beni almaya gelirse evci çıkıyordum. Annem hemen her hafta “Gelicem,” diyor, gelmiyordu. İlk zamanlar inanıyordum, beni almaya gelecek diye bekliyordum. Sonraları beklemez olmuştum.

Kaloriferin brülörü yine bozulmuştu. Yatakhane buz gibiydi. İki haftadır sıcak su akmıyordu. Pansiyon müdiresi Behice Hanım’a yalvardım. “Hocam n’olur.. leş gibi kokuyorum artık! Gelirken babamdan kâğıt getiricem, söz.”

Sonunda izin kopardım. Kirli çamaşırlarımı çantama doldurduğum gibi, soluğu Pangaltı’da aldım. Ama anahtarım kilide girmedi. Vatuş’un

kapısını çaldım. Sımsıkı sarıldıktan sonra (nasıl da özlemişim) sordum.

"Babam kilidi mi değiştirdi?"

"Sireli.. baban taşındı ya yeni eve? Bir ay oldu."

Şoke olmak diye buna denir.

Süleyman Amca babamın kötülüğünü ister mi? Abisi o, düşmanı değil. İyi yüreğinden, gani gönlünden kopuvermiş, babama bir daire alıvermiş. Baysungur'daki karanlık kira evimizden daha büyük, daha aydınlık, daha yeni. Hem yeri de daha iyi. Teşvikiye sayılır. Tam değil, ama sayılır. Adres bakımından Akaretler, Vişnezade Mahallesi, Çatlak Çeşme Sokağı. Ama bir adım yukarı çıkarsan Teşvikiye'desin, şık mahalle. Süleyman Amca malulen emekli, kolsuz kardeşi Scarface Cavit'e iyilik yapmış, ne var? Kira ödemesin bir de zavallı, zaten eline geçen ne ki?

Sormadığım halde, babam evin nasıl alındığını açıklamaya çalışıyordu. Amcan (her nedense!) bastırmış parayı almış diyemiyordu. Sinop'ta bir arazimiz vardı da, satılacaktı da, tapuda gak guk olmuştu da, şimdi satılmışmış da. Yetmeyince attığı bu yalan, yenisi geldi, hem amcanın bana borcu da vardı, Kapalıçarşı'da ikinci dükkânını açarken ikramiye almıştım, ona vermiştim, hani otoyol inşaatını üç ay önce bitirince, falan filan. (Baba çabalama!) Bak bu oda senin kızım, nasıl ama? Yayla yayla! Dolap da yaptırırız, kitaplık da yaptırırız. (Baba o adam, abin yani, karını düzdü. Karın da pek şikâyetçi görünmüyordu ya, o ayrı konu. O adam şimdi sana ev aldı. İçine siniyor mu?) Yakıt parasını bi duysan şaşarsın, öyle az ki, kömürlü ya kalorifer! Tut bak, tut!

Ağladım ağlayacağım, içimde bir isyan gümbürtüsü var, ama icraat yok.

Alıştık eve sonra. Babam da ben de. Çok da sürmedi alışmamız. Dolabım, kitaplığım oldu. Onur dumur oldu. Gerçekten aydınlık, ferah bir ev. Cephesindeki sarmaşık ikinci kata kadar tırmanmış. Ama

bir kusuru vardı, içinde iki yaz geçirince anladığımız. Güneş evin içinde bütün gün, salon dayanılmayacak kadar sıcak oluyor.

Kavun kesilmemişti o gece, rakı açılmamıştı. Babam kolunun boşluğuyla kovalamıştı Süleyman Amca'yı. Pencereden attığı kavunun sokakta patladığını duymuştum. Ama birkaç gün sonra ustalar gelmiş, eve gıcır gıcır panjurlar takılmıştı.

Nasıl bir günahsa bu kardeşim, öde öde kefareti bitmiyor!

Babam panjurları kapatmamıştı. Güneşin ortasında oturuyor, buram buram terliyordu. Kendini öldüremediği için beyin kanaması geçirmek istiyordu. Annemden haber almıştı. Annem Antalya'ya yerleşiyordu. Genç sevgilisi Can'dan ayrılmıştı, çoktan. Arada iki veya üç adam misafir oyuncu olmuştu. Şimdi bir tatil köyünün sağlık servisinin başına getirilmişti. (Sorma baba, tatil köyünde sağlık servisi mi olur? Hadi oldu diyelim, başına niye bir hemşireyi geçirirler? diye. Sakın sorma.) Annem artık başka bir şehirde nefes alacaktı, gidiyordu. Babam güneşe oturmuş, cayırdayarak ağlıyor, beyin kanaması geçirmek istiyordu.

"Tek kolla ölmek çok zor. Hadi bileğimi keseyim desem, nasıl!"

Boğazını kes baba. Diyemedim tabii. Ama kes, tek elle de yapabilirsin, kes boğazını tavuk gibi, kurtul bu azaptan. Gittim, panjurları indirdim. Ortalık birden kapkaranlık oldu. Şeritlerin aralarını açtım sonra. Binlerce noktacıktan ışık doldu içeri. Bir havlu aldım banyodan. Babamın scarface'ini, kılları bembeyaz olan göğsünü, omuzlarını, kopan kolunun pürüzlü yerini, tek kolunu sildim. Havlunun kuru ucuyla gözlerini sildim. Var olan koluna girdim, kaldırdım, odasına götürdüm, yatırdım.

Bazı ruhlar dışbükeydir, bazı ruhlar içbükey. Biz içbükey ruhlarız, babamla ben. İçimize doğru kapanırız, istiridye gibi. İçimizin tam ortasında duran, patlamayan, patlayıp da ortalığa saçılmayan, saçılıp da

herkesi kirletmeyen incimiz-çıbanımız kistleşir içimizde. Kistleşen bu inci-çıbanımız varlığımızın özüdür, habis.

Berrin Abla'ya gittim o gün, hemen, babamı yatağına yatırır yatırmaz.

"Çıplak mıplak! Çektirmek istiyorum!"

“Korku buhar gibi tütüyordu kaldırımlardan”

Kırılacak duvarlar kırılmıştı. Örülecek duvarlar örülmüştü. Boya badana işi bitmişti. Şimdi metresi yüz kırk beş avrodan ceviz parke döşüyordu ustalar. Teoman “Yerler o kadar da fena değil.. masrafa ne lüzum var?” demişti. Ama Osman ısrar etmişti. Osman çünkü kendine yeni bir sayfa açıyordu. (Malın varsa satacak, kendine yeni bir sayfa açardın.) Elleri bellerinde dikiliyordu iki kardeş. Yerde, dizleri üstünde çalışan ustalara küçümseyerek bakıyorlar ve kendi aralarında konuşuyorlardı.

Teoman antrasit rengi, gıcır gıcır Toyota Rav-4’ünü cadde üstüne, kapı önüne park etmişti. Dörtlüleri açık bırakmıştı. Nüzhetiye’nin orta sınıf hayhuyunda mücevher gibi parlıyordu çak-çuk-çak-çuk yanıp sönen dörtlüler. Akşam trafiğinde biriken arabalar Toyota’ya küfrederek yanından geçip gitmeye çalışıyordu. Teoman rahattı. Trafiği altüst eden arabasını buradan çekecek trafik polisinin alnını karışlardı.

Konuşurlarken Osman’ın gözü arabaya takıldı.

“Yarın bana da dört çeker bir araba alalım,” dedi.

Teoman önce şaşırdı, sonra gülecek oldu.

“Maymunun gözü açıldı,” dedi Osman.

Teoman bir şey anlamadı.

“Araba başlangıç. Bir hafta içinde hesabıma bir milyon dolar yatacak. Ev sahibiyle de konuştum. Oturduğumuz daireyi satacak bana. Parasını da sen vereceksin,” dedi Osman.

Teoman önce hayret içinde kaldı. Sonra Osman’ın aklını kaçırdığını sandı, gülmeye başladı.

“Olur.. bi de kotra alayım elim değmişken,” dedi.

Gülmeye devam etti. Ansızın aslında gülemediğinin, gülüyormuş gibi yaptığının farkına vardı. Kendini çok rahatsız hissetti. Osman çünkü gülmüyordu. Küstah küstah bakıyordu. Hızla düşündü Teoman (hızlı düşünürdü). Durumu tarttı. Yaşanan rezilliği ikisi de biliyordu. Gerçi açık açık konuşmamışlardı hiç. Teoman gerekli olduğu zaman Osman'a telefon edip uza, kaybol ortadan birkaç gün demişti, Osman da uzamıştı. İyi de şimdi bu cart curt nereden geliyor?

"Her şeyi biliyorum oğlum ben.." dedi Osman.

"N'olmuş?" dedi Teoman, renk vermedi.

"Bir bedeli var," dedi Osman.

"Ödüyoruz işte.." dedi Teoman yerde çalışan ustaların açılışa hazırladığı dükkânı işaret etti. Giderek sinirleniyordu.

"Yetmez," dedi Osman.

Omuzlarını silkti Teoman. "Ya git işine.." diye söylendi. Allahın godoşu.. sanki yeni öğrenmiş.. Bir şey olduğu yok diye düşündü. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Osman'ınki haddini bilmezlikti. Bildirirdi ama, sorun değildi.

De niye elleri buz gibi terlemişti ki şimdi durup dururken? Osman ekstra bir halt mı biliyor da bu kadar dikleniyor? Ne ki bu şimdi?

Osman'ın elinde bir CD parladı.

"Bunun içinde ne var biliyor musun?"

Teoman bilmiyordu. Merak etti. Laptopuna taktı. Daha ilk karede şok geçirdi. Bayılacak gibi oldu. Kravatını gevşetti. Alnından ter fışkırdı. Toyota Rav-4'ün içindeydiler. Dörtlüler hâlâ yanıyordu. Bazı arabalar korna çalıyordu. Teoman kalp krizi geçirecekti neredeyse. Osman'ın boğazına atılacak oldu gırtlağını sıkmak için. Tuttu kendini. Hiç zamanı değil.

"Nerden buldun?" diye sordu.

"Evdeydi," dedi Osman.

"O mu çekmiş?"

“Evet..”

Hayret içinde kaldı Teoman. İki kardeş düşmanca bakıştılar. İkisi de birbirinden korkunçtu.

“Anlarsın, piyango gibi bir şey bu.. hatta devlet kuşu,” dedi Osman, CD’yi sallayarak. Sırıttı. Kendini kardeşine karşı ilk kez güçlü hissediyordu.

Teoman abisini çok fazla hafife almış olduğunu düşündü. Vay çakal! Fırsat çıkınca o da şeytan olabiliyormuş demek.

Panikledi. Ne yapıcam lan ben şimdi? Uluçmüdürdayı hayatımı kaydıracak. Allah belanızı versin! Bitirdiniz lan beni! Bitirdiniz orospu çocukları! Ben ne halt yiycem şimdi!

Ama zihni aydınlandı birden. Teoman çünkü iki kardeşin akıllı olanıydı. Cin olanıydı. Aptal olan Osman’ dı. Hep böyle olmuştu. Teoman mesela, depremin yarattığı büyük fırsatı görmüştü. Ağzının suyu akmıştı. Taşyürek babadan kalan mallar paylaşılırken iki kardeş arasında bir sana bir bana yapılarak, Teoman cin bir teklif sunmuştu abisine. “Burgaz’daki evle Mercedes senin olsun, şirketi bana bırak.” Osman gülmüştü, kardeşinin tam bir aptal olduğunu düşünmüştü. Vergi borcu çıkarmaktan başka bir işe yaramayan küçücük bir şirket. İkiletmemişti teklifi, hemen kabul etmişti. Geleceği görememişti. Ünlü bir jeoloji profesörü olan babanın adıyla maruf şirket, zemin etüdü işlerine yetişemez olmuştu. Osman eridikçe erimiş, Teoman paraya para dememişti.

Teoman kardeş olduklarını hatırladı, heyecanlandı. Kardeşte pişer, bize de düşer. Hatta ben bizzat pişiririm. Nimet bu be! Nimet! Hakikaten de piyango! Teoman uyanık, cin, Teoman kaçın kurrası! Bu CD’den büyük bir servet yapmak için, gücüne güç katmak için, kendine zerre zarar vermeden tombalacık nişanlısının Uluçmüdürdayıcığını maymun gibi oynatmak için parmağında

düşünür, planlar yapar, beynini çatlatırdı. Başarırdı da, büyük zekâydı Teoman, dümen profesörüydü, şeytanın sağ koluydu.

Geniş, dolgun, memnun gülümsedi abisine. Çak yapmak için elini kaldırdı. Çaklaştılar. Kaba kaba güldüler karşılıklı. Ağızları tükürük dolmuştu ikisinin de heyecandan.

"Senin fikrin miydi?" dedi Teoman.

"Benim haberim bile yoktu.." dedi Osman.

"Bu işte ortağız di mi?" dedi Teoman.

"Tabii ki.. kardeşiz oğlum biz.." dedi Osman. Kardeşinin kral kral kanepede oturduğu gün aynen bu cümleyi söylediğini hatırladı.

Teoman'ın hemen-hemen-hemen kolları sıvaması, Uluçmüdürdayı'yı avucuna alması, ince ince sağması gerekiyordu. Ama çok akıllı olmaları da gerekiyordu. Abisinin yeteri kadar akıllı olmadığını biliyordu.

"Başka kimseye yolladın mı?" diye sordu.

"Salaklaşma, yapar mıyım öyle bir şey?" dedi Osman. Kendini zeki hissetmekten çok hoşlanmıştı. Hatta kardeşinden daha zeki, daha üstün, daha şeytan olduğunu düşünüyordu.

"Mal benden işletmek senden," dedi.

"Anlaştık!" dedi Teoman.

Güldüler. Hafif korkulu olsa da lezzetle güldüler. O hafif korku baharat gibi bir şeydi. Tat veriyordu olaya.

"Yalnız.. saçlarını kesmiş, banyoda öylece bırakmış," dedi Osman. Tedirgindi sesi.

Teoman aldırmadı, hatta duymadı. Plan yapmaya başlamıştı bile. Altçenesi seğiriyordu. Arabayı çalıştırdı. Dörtlülerini söndürmeyi unuttu. Trafiğe dalmamak için kullandığı ara sokakları hatırlayamadı, Maçka yönüne saptı.

O sırada ben Ali'nin kanepesindeydim. Ilık ırmağı bulmuştum.

Ali'nin benim için ölmesini istemiyordum. Osman'ın ölmesini de istemiyordum. Ben sadece Teoman'ın ölmesini istiyordum. Ama burada kalırsam Ali de ölürdü. Beni bulacaklardı çünkü. Ali'ye gelirken köpekli lokantacının husky'sini görmüştüm. Bir ağacın dibine işiyordu. Köpekli lokantacı da o civardaydı muhakkak. Beni başımda siyah bir bere, kolumda valiz kadar bir çanta, kara gözlüklerle yürürken görünce meraklanmıştır. Takip etmiştir. Saray Apartmanı'na girdiğimi görmüştür. Bütün ekranlarda olay patlayınca, beni ihbar edecektir karanlıklara. Karanlıkta yaşayanlar birbirlerini tanır. Köpekli lokantacı benden nefret ediyor. Ayağını topuğumla ezişimi bana ödetmek istiyor.

Ilık ırmakta yeteri kadar dinlenmiştim. Şimdi gitmek zamanıydı. Ama Ali beni göndermeye niyetli değildi. Ali bundan sonra beni yanından ayırmaya bile niyetli değildi. Ama mümkün değildi. Ölmesine göz yumamazdım. Kendini benimle birlikte feda etmesine izin veremezdim. Televizyon anteniyle uğraşmasını fırsat bilmiştim. Usulca sıvışmıştım. Ali'nin çünkü televizyon izlediği yoktu pek. Ama bu gece izlemesi gerekiyordu. Bu nedenle kapıcıyı bulması, anteni ayarlatması, haber kanallarını pırıl pırıl, cam gibi bir hale getirmesi gerekiyordu.

Akşam karanlığı çökmüştü. Ali'nin apartman boşluğundan çatal kaşık sesleri geliyordu. Anneler, çocuklar, babalar konuşuyorlardı. Birileri ıslak patatesleri atıyordu kızgın tavaya, casss diye bir ses çıkıyordu. Asansörden inmiştim. Apartman kapısını açmıştım. İşinden evine dönen birileriyle karşılaşmıştım. Kimse oralı olmamıştı. Hiç kimse kim bu kış akşamının karanlığında kara gözlüklü, kara çantalı, kara bereli kadın dememişti. (Allahtan bizde tanımadıklarınla selamlaşmak âdeti yoktu.) Dışarı çıkmıştım.

Acı bir soğuk ısırmıştı yüzümü. Ağaçların arasından belli belirsiz bir yay gibi kıvrılan merdivenli sokağın başında durmuştum, indiğim

basamakları çıkmalıyım diye düşünmüştüm.

Evime gitmeliyim.

Beni ancak Osman paklar.

Evin halini görünce meraklanmıştır. Kestiğim saçlarıma şaşmıştır. Bıraktığım CD'yi bulmuştur. Ne var ki kopyalarını yirmi kalın adama gönderdiğimi tahmin etmemiştir. Osman'a gitmeliyim. Birbirimizi çürüttüğümüz kanepemize yan yana otururuz. Korku esir alır bizi. Ölene kadar. Ölünce biter. Her şey. İnançsızlığın iyi tarafı bu işte. Bir tek ölüme inanıyorum ben. Ölünce bittiğine göre, yaşanmış olanın da bir anlamı yok.

Basamakları güçlükle tırmandım. Ayağıma taş bağlıydı sanki. Nefesim kesiliyordu. Tekinsiz ışıklar görüyordum sağda solda. Ağaçların arasında sigara ateşleri parlıyordu. Ansızın koşuşan ayak sesleri duyuyordum. Bir tetik çekilmeye hazırlanıyordu. Acı fren sesleri geliyordu. Kapılar açılıyor kapanıyor, birtakım karanlık adamlar arabalardan iniyordu.

Kemiklerime kadar korkuyordum.

Korku buhar gibi tütüyordu kaldırımlardan.

Korkunun buharı ciğerime doluyordu.

Osman evde beni bekliyordu. Sevinçle ve heyecanla bekliyordu. Kollarını açtı. Bana kuvvetle, sımsıkı sarıldı. Ağzımdan öptü beni. Şehvet tütüyordu ağzından. Para çünkü şehveti şaşılacak kadar çok ve hızlı azdırıyordu. Paranın fikri bile yeni bir sayfa açmaya yetiyordu.

"Yırttık," dedi Osman.

Zil çaldı. Korkuyla sıçradım.

"Korkma, Teoman geldi," dedi.

"Bittik," dedim.

Anlamadı.

Teoman girdi içeri. Kapüşonlu siyah bir palto var üstünde. Hatta pelerin. Gözleri boştu. Göz çukurunda iki siyah küre vardı. Yüzünün

etleri dökülmüştü. Dişleri kalmıştı bir tek. Dişleri floresan bir beyazlıkla parlıyordu. Elmacıkkemikleri kocamandı. Teoman Azrail'e benziyordu. Hatta Azrail'di. Bir makineli tüfek çıkardı birden. Ta ta ta ta ta taramaya başladı bizi. Ta ta ta ta ta.. tekrar.. ta ta ta ta ta.. tekrar.. ta ta ta ta ta..

Teoman bu, ondan beklenir.

Onun gibi açgözlü bir yaratıktan (insan değil) her şey beklenir.

Bu görüntüler bir servetse eğer, yedirmez kimseye, öz kardeşine bile.

Gülmeye başladım ben. Kahkahalarla gülüyordum. Teoman'ın kurukafası ve Osman'ın çocukluğuna dönen gözleri hayret içindeydiler. Duvarlar kan içindeydi. Osman delik deşik olmuştu. Osman'ın üstünden milyonlarca noktadan kan fışkırıyordu. Gözleri bana bakıyordu.

Kahkahadan boğuluyordum. Ben ölmedikçe Teoman kuduruyordu.

"Öl" diye bağırıyordu. "Öl öl öl öl öl!"

Ölmüyordum ki.

Kahkaham çığlığa dönüştü.

Ali koştu yanıma. Sarstı, uyandırmak istedi beni. Ama uyanamadım. Uyanamıyordum bir türlü. Gözlerimi açtım nihayet. Nefes nefese konuştum.

"Ali ölmüyorum.. Teoman makineliyle tarıyor bizi.. Osman ölüyor. Osman delik deşik oluyor. Ama ben ölmüyorum! Ali ben ölmüyorum!"

Ali kucakladı beni, başımı göğsünde bastırdı.

"Tamam.. geçti.. kâbus görüyordun," dedi.

"Hayır," dedim. "Neler olabileceğini düşünüyordum, Osman CD'yi bulunca neler olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum, aklım başımdaydı.. ama sonra kâbusa dönüştü."

Uyku ile uyanma arasındaki o anda Osman'ın gitar çalarkenki yüzü gelmişti aklıma. Dağılacak bu yüz. Kan içinde kalacak.

Gitar çalan Osman. Fakültede gitarın her türüyle haşır neşir oluncaya kadar (klasik, akustik, elektronik, Flamenko, bas, perdeli, perdesiz, öyle, böyle) müzik dendiğinde sadece piyanoyu anlarmış. Taşyürek babası gitarı düşük, seviyesiz bulurmuş çünkü. Bitli hippilerin sokaklarda çaldığı lüzumsuz şey. İyi bir şey olsa Mozart çalardı. Koskoca üniversite öğrencisi oğlunun tek elinin uzun tırnaklarının gitar çaldığına delalet olduğunu anlayınca o meşhur tokatlarından birini atıp evden kovmaya kalkacak kadar hiddetlenmiş: Bi de saç uzat, esrar iç, tam olsun! Serseri!

Teoman öldürür mü ki Osman'ı?

Saklan Osman! Bir yere saklan! Her şey ortaya çıkınca sana bir şey yapamazlar! O zamana kadar sen de saklan!

Ali bir bardak su verdi bana.

Yeşil peri gecesi

İkide bir Gün'lere gidiyordum. Ortaköy'de, Taş Basamak Sokağı'nda, elli beş metrekarelik nohut oda bakla sofaya, pencerenin bir köşeciğinden mendil ucu kadar bir deniz gören. Zevkli ama acıklı döşenmişti ev. Gün hepsi birbirinden hırpani ikinci el eşyalara (annesinin, teyzesinin, haline üzülerek verdiği: böyle mi geçecek bu kızın hayatı, ah ah!) bir nebzecik ruh katmaya çalışmıştı, hayata tahammül edebilmek için küçük bir süsle, minik bir temasla. (IKEA yoktu daha ufukta bile).

Gün'le ya uzun uzun susuyorduk ya aralıksız konuşuyorduk ya da hayata küfrediyorduk. Sanki gençliğimiz geçip gitmiş de, giderken bize bir yığın borç takmış gibi. Haksız sayılmazdık, hem gençtik, hem alacaklıydık elbet hayattan. Sorun şuydu ki, hayatın bize borcunu ödemeye hiç niyeti yoktu, ülkemizin de.

Paramız olduğunda yeni yemekler deniyorduk. Bayılıyorduk yemek pişirmeye. Pahalı manavlarda olmadık otlar arıyorduk. Mercanköşk, rezene, tarhun, kişniş, frenksoğanı, frenkmaydanozu, biberiye, limonotu (ülkemiz iri yaprak fesleğen arsızı olmamıştı henüz). Aktarlara safran, muskat, çubuk vanilya, zencefil soruyorduk, zencefilin tazesi olacak illaki. Küçücük mutfakta kıçlarımız birbirine çarpa çarpa mantarlı, patlıcanlı börekler açıyorduk. Sebzeli kişler, meyveli tartlar, likörlü kekler yapıyorduk. Kremşantiler köpürtüyorduk. Çikolatalar eritiyorduk benmari usulü. Soslu makarnalar pişiriyorduk, orijinal malzeme yerine yaklaşığını kullanarak (parmesan yok, taze kaşar rendesi mecburen). Balık sosları uyduruyorduk, fırın, ızgara, tava için ayrı ayrı. Tavuk eti, dana eti, kuzu eti şarapların, sirkelerin içlerinde yumuşayan, yetmedi ahtapotlar,

midyeler, karidesler, pavuryalar, taraklar canlı canlı. Sonra oturup afiyetle yiyorduk, videoda bir Banu Alkan filmi izleyip kahkahayla gülerek. (Büyük Tıkınma'yı daha izlememiştik. İzleseydik, yaptığımız yemekleri yerken gülmekten ölebilirdik.)

Ama Gün kusuyordu sonra, kusmaktan baygın düşüp yatıyordu. Midesi kötüydü, bunca lezzetli, pahalı ve sofistike yemekleri kaldırmıyordu. Daha o zaman anlamalıydık bu midenin, hüsranla, hayal kırıklığı ve umutsuzlukla dolan bu midenin onu alıp götüreceğini. Gün hep öfkeliydi, sürekli küfür ediyordu hayata, kendine, memlekete, vaktiyle onu devrim yapacağız diye kandırıp yoldan dönüverenlere (ben yetişememiştim bu devrim aşkı çağına), kifayetsiz muhterislere, üç kuruşluk menfaat için yakınlarını satanlara. Gerçi pek de üç kuruşluk değildi Gün'ü hırsından ağlatan menfaatler. Parlak bir gelecek vaadiydi. Herkes yüklerini atıyordu gözlerini kamaştıran geleceğe yürürken. Bu nedenle benden çok daha fazla öfkeliydi Gün.

Öfkelenmekte haklıydı. Benim bir amacım yoktu hayatta, hatta felsefemdi amaçsızlık. Tek amacım serseri mayın olmaktı, pimi çekilmiş bir el bombası. Birilerinin elinde patlamayı umuyordum. Bu yüzden öfkem de çapıma göreydi. Oysa onun bir amacı vardı. Sanatçı olacaktı. Sanatıyla dünyayı değiştirenlerin arasına katılacaktı. Ama dünyayı sanat değil başkaları değiştirmişti. Vaktiyle sanatla ve devrimle dünyayı değiştireceğine inananlar dünyayı başka türlü değiştirenlerin arasına katılmıştı. Gün dışarıda kalmıştı. Çıplak kadın fotoğrafları dekor-kostümcüsü olmuştu. Tutunduğu dallar kırılmıştı. Tepe üstü yere çakılmıştı. Bunları bir bir sayıp döküyordu. Sonra her şeye sövüyordu.

Benim derdim başkaydı. "Dört ay oldu. Ne zaman çıkacak resimlerim?" diye Gün'ün başının etini yiyordum. "Güzelim paranı aldın. Ne zaman çıkarsa çıksın, sana ne?" diyordu kestirmeden,

öylesine, susturmak için beni. Belki de tahrik etmek için, açılayım, döküleyim diye ne varsa derinimde. Derinim çok doluydu da, çok gençtim daha, istiridye kalbimin içindeki inci-kistimin adını koymamıştım henüz.

Saatlerce konuştuktan sonra sıkılıyorduk birbirimizden, aynı şeyleri tekrarlıyorduk. Böyle zamanlarda Kubi'nin elektrogitar çalarken kendini unuttuğu bara gidiyorduk. Bira ve sigara içiyorduk, atıştırıyorduk, fındık fıstık cips. Muhakkak yanımda biriyle çıkıyordum bardan, sabah uyandığımda nerede olduğumu hatırlamam zaman alıyordu. En çok adını bir türlü hatırlayamadığım barmenle yatıyordum. İyi çocuktu. Reşitpaşa sırtlarında, duvarları mora boyalı gecekondusunda kucak kucağa uyuduğumuz her gecenin sonrasında, ciddi ciddi "Evlenelim mi?" diyecek kadar budala ve bana âşıktı. Ben çoktan kaşar olmuştum oysa, "Yatmakla evlenmenin ne ilgisi var?" diyecek kadar. Kızmıyordu, gülüyordu, ilk sigarasını içince ayılıyordu zaten, aklı başına geliyordu. O zaman anlıyordum adsız barmenin bana âşık ve budala olmadığını, aslında malın gözü olduğunu. 'Sorunun onda değil, bende olduğunu.' Ama gene de iyi çocuktu.

Resimlerim mart sayısında basıldı. Phoenix'e kapaktan girmiştim, ikisi göbekten açılmış sekiz sayfa ile içeride spesiyal olmuştum. Bir tür ana yemektim, adbirnaya'ydım. Kapakta siyah-beyazlardan seçilmiş bir resmim vardı, güzeldi. Güzeldim. Ayın kızı: Ben. Mart kızı. Martın bir kedisi meşhurdur, bir de Ben'i.

Gün haber verince, beni anlayan ve anladığı için içi yanan bir sesle ("Hadi gözün aydın! Çıktın nihayet kapağa!") gördüğüm ilk gazete bayiine girdim, bir Phoenix aldım. Dergiyi karıştırırken, satan herif bana ağzının suyu akarak bakıyordu. Tanımıştı, sulanmasına ramak kalmıştı. Hızla karıştırdım, ayaküstü. Güzelce paketledim. Doğru Kapalıçarşı'ya yollandım, Amcabey'in dükkânına.

"Ben Süleyman Bey'e bakmıştım ama.."

Dükkân büyük. Dükkân tıklım tıklım dolu. Üst üste yığılmış halılar. Turist kafilesi halı şovu izliyordu, salakça bir turist mutluluğu yüzlerinde. Dükkân hanutçuların uğrak yeri. Avusturyalılar dadanmış diyorlar bu sene. Ama bakıcılarmış, alıcı değillermiş. Avusturyalılar cimri oluyormuş. Hollandalılar asıl, iyi kazıklanıyorlarmış.

Ama Süleyman Bey'in akarsu gibi İngilizceli sarıgözlü yardımcısının Amerikalıların üstüne müşteri tanımadığı belliydi. Bir duvar, silme fotoğraf doluydu, seloteyple yapıştırılmış. Süleyman Bey'in, turistlere Türk çayı, Türk kahvesi, Türk lokumu, Türk fındığı ikram edilen, iyi para harcama ihtimali olanlarına Havuzlu Lokanta'da tandırlı, iç pilavlı Türk yemeği ısmarlanan ve böylece santimetrekaresi bilmem kaç dolardan, yüzde yüz ipek halı kakalanan dükkânındaki bir duvar bu budalaca alışverişli dostlukların anısına gönderilmiş, çoğu polaroid renkli fotoğraflarla doluydu. Hepsinin üstünde ya da arkasında karalanmış satırlar vardı. Dear Kenan.. (sarıgözlü yardımcı), dear Ferhat (bu da öteki, bücür olan, bülbül gibi İspanyolca şakıyan) ya da dear filanca.. (bir sürü angut dolaşıyordu ortalıkta). Patronun (Süleyman) kusursuz gözetiminde çalışan "aktif, dinamik, heyecanlı" bu kadro müşteri fethetmeyi iyi biliyordu anlaşılan. Polaroidlerin üstüne kalın keçeli kalemlerle döktürülmüştü cümleler. Bu beautiful carpet için thanks'ler, bu wonderful city'nin ve friendship'in ever never! unutulmayacağına dair gönül okşamalar ve imzalar, Ellen-Jack, Mary-Tim, Abby-John, Susan-George gibi çatlayasıya mutlu Amerikalı çiftlerden.

Süleyman Bey ekibini işe koşup bu Ceyn'lere Havuzlu Lokanta'nın serin fıskiye şırıltıları eşliğinde otantik bir öğle yemeği ısmarlatıyor, sonra el dokuması halı sattırıyordu. Arada makine halısı da kakalıyordu mutlaka otantik fiyatına. Bu Ceyn'ler de şıkır şıkır avizeli, pembeli membeli, akıl almayacak kadar kitsch dekorasyonlu evlerinin mermer şömine önlerine serdikleri halıların fotoğraflarını çekip

gönderiyorlardı, Grand Bazaar' da bir halı dükkânına, hiç de üşenmeden. Tanrım nasıl bir çirkinlikti o, Süleyman Bey'in bazıları hakikaten "gorgeous" halılarının bile kurtaramadığı.

Ama dear Süleyman'ın dear adamları bu dekorasyonu çirkin bulmuyorlardı ki, gelen fotoğrafları seloteyple duvara yapıştırıyorlardı. Dear Süleyman da iyi esnaf ya, ekibiyle gururlanıyordu. Şakır şakır Kapalıçarşıca konuşan bu gençlerin önünü açmak lazım. Hem inanıyordu o çağ atlayacağımıza, hatta atlamıştık bile, bak elin Amerikalısı üşenmiyor, bizden aldığı halının fotoğrafını çekip gönderiyor, dünyanın öbür ucuna.

"Ben Süleyman Bey'e bakmıştım ama.."

"Patron yok, mezata gitti."

(Mezara mı girdi? Mezata gitti mezata! Ya, keşke mezara girseydi.)

Yüzüme bakmadan cevapladı beni sarıgöz. Sonra öylesine bir baktı, bu cılız sesin sahibi kim bakışı ve tak! Tekrar dönüp baktı, daha uzun. Phoenix'i görmüş bir adam bakışı değildi. Güzelim ya kapaklara çıkacak kadar, ondan bakıyor! Bir bana, bir Hollandalı turist kıza baktı. Turist kız mart soğuğuna rağmen yarıdan fazla çıplak. Ama ben daha güzelim. Dear Kenan'ın gözleri masa tenisi topu gibi gidip geliyordu. Tak tak, tak tak. Bu kız mı (ben), Hollandalı turist kız mı? Hollandalı hazır, teşne de üstelik, ama ben daha güzelim, hakikaten güzelim ve alışığım bu bakmalara, o kadar alışığım ki iplemiyorum bile artık. Ooo piti piti karamela sepeti.. Ben çıktım. Ama patronun yeğeniyim. Olsun, güzelliğim riske girmeye değer. Uzatma sarıgöz, topla şu gözünü, durucu değilim, gidiciyim.

"Rica etsem şunu verir misiniz kendisine?"

"Tabii.. ne bu?"

"Yeğeniniz bıraktı dersiniz."

"Pardon, isminiz neydi? Bi de telefonunuzu alayım."

(Yemezler canım. Sen yeğeniniz de yeter! Anlar o, yeğen kaynamıyor Süleyman Bey'in hayatında.)

"O biliyor, sağolun."

Çıktım dükkândan, sarıgözlü dear Kenan'ı Hollandalı çıplak kız ve turist kafilesiyle baş başa bırakarak. İçerisi kazıklanacak müşteriyle dolu olmasa, patronun yeğeni filan demeyecek, yüzünde bir Kadir İnanır bakışıyla buyrun bi kahve içelim muhabbetine girecekti. Allahtan fırsatı yok. Kaldı ki komisyonu benimle içilecek ve sonu garanti olmayan kahveden daha önemli. Zaten benim de senin gönlünü eğleyecek halim yok sarıgöz. Hadi bay!

Şark Kahvesi'nin önünden geçtim. Duman dumana gidiyordu kahve. Sigaralı yıllar. Turistler, işsizler, çek-senet pazarlığı yapanlar, alışverişten yorulmuş orta sınıf kadınları. Kızlı-erkekli, çok neşeli öğrenci grupları vardı. Bir anlığına, içlenerek baktım Roma hukuku, makro iktisat, farmakolojinin bilmem nesi gibi, başlıkları okkalı kitaplarıyla yan masalara hava yapan kızlara. Onlardan biri olabilirdim üniversiteye gitmiş olsam. Ama Ali'yi tanıyabilir miydim o zaman?

Sahaflar Çarşısı'na çıktım. Aklım Ali'deydi, hep Ali' deydi. Görebilir mi? Ta Paris'te, haberi olur mu dergiden? Hâlâ orada mı? Görse ne düşünür? Kızar mı? Etkilenir mi? Ondan intikam aldığımı mı sanır?

Sıralanmış sahaf dükkânları, Ali'yle günlerin yarısını tezgâhlarındaki kitapları karıştırarak geçirdiğimiz. Tozlu dergi yığınları vardı yine kapı önlerinde. Gösteri'ler, Milliyet Sanat'lar, Oluşum'lar, Somut'lar, ve de Hayat ve Ses ve de Hey'ler. Ne alırsan şu kadar tezgâhlarını karıştırdım. *Yaşayıp Ölmek Aşk ve Avarelik Üstüne Şiirler*'i buldum, kapağı elle yapılmış. Hemen aldım.

Ali içimde dinmeyen ağrı.

Muhteşem Süleyman'ın yolumu kesmesi uzun sürmedi. Bize ev aldığı, alıp oturttuğu paşa paşa, Çatlak Çeşme Sokağı'nın başına bir

Ford Granada'yı park etmiş (yeni aldığı belli, nihayet kurtulmuş külüstüründen, zenginledi ya iyice), ağzıma sıçmak üzere beni bekliyordu. Sokağın yamulmuş, kararmış tabelasının önünde.

Bence bu sokağın adı bize yakışmıyordu. Bir insanın Çatlak Çeşme Sokağı'nda gönül rahatlığıyla oturabilmesi için mutlu insanlar familyasından olması gerekirdi. Nerede oturuyorsunuz? diye sorulduğunda, yüzünde, *aşkın o sihirli elini hisseder gibiyim* şarkısı, *dünya ne güzel, sevmek ne güzel, sevilmek ne güzel, ne tatlı şey yaşamak* şarkısı tınlıyor, çınlıyor, yankılanıyor olmalıydı ki, insan gocunmadan Çatlak Çeşme'de oturuyorum diyebilsin.

Gecenin ve Çatlak Çeşme'nin kör karanlığıydı. Gün'lerden dönüyordum gene. Aslında eve dönmeye niyetim yoktu. Geceyi Gün'lerde geçirmeye niyetim vardı. Kubi'nin ben yaşlarda bir arkadaşı gelmişti İsviçre'den. Gelirken bir şişe apsent getirmişti. Apsentin yasaklanan cinsten, harbi apsent olduğunu iddia etmişti, öyle otla bokla karıştırılıp hafifletilerek satılanlardan olmadığını, halis muhlis, en hakikisinden olduğunu.

Gün keyiften çıldırmıştı ya da çıldırmış gibi yapıyordu.

Gün'ün ya çıldırmaya ya da çıldırmış gibi yapmaya çok ihtiyacı vardı o gün. Sabah kabiliyetsizin önde gideni bir arkadaşıyla karşılaşmıştı. Yazdığı salak sulak bir tiyatro oyunuyla bilmem ne üstün başarı ödülü alan kız Gün'ü tanımazlıktan gelmişti. Gün öyle kalakalmıştı yüzünde gerzek bir tebessümle, sarılıp öpüşecekler sanarak. Kız aptallara layık oyununun rejisörüyle hararetli hararetli konuşarak yanından geçip gitmişti.

Önemli olan kızın ödül almış olması değildi. Gün'ü tanımıyor gibi yapmış olması da değildi. Önemli olan, kabiliyet fukarası arkadaş oyunu hakkında rejisörle iri iri konuşurken Gün'ün bir mahalle marketinin yoksul apartmanların kapı altlarından atılacak broşürleri için fotoğraf çeken sevgilisi Kubi'ye yardım etmek zorunda olmasıydı.

Kubi bütün gün deklanşöre basmıştı. Bütün gün zum yapmıştı. Objektif takıp çıkarmıştı. Işık ayarlamıştı. Gün de bütün gün sonsuz fona nohut mercimek paketleri dizmişti. Az yağlı kıymaları, kuşbaşıları, parçalanmış tavukları öbeklemişti. Üstlerine birer dal maydanoz iliştirmişti. Gün apsenti görünce sevinçten çıldırmış gibi yapmasaydı, gününü altılı yumurta paketleriyle, ucuz şampuan şişeleriyle geçiren Kubi gerçekten çıldıracaktı. Oysa Gün Kubi'yi çıldırmasına izin vermeyecek kadar çok seviyordu. Kendini de bir o kadar seviyordu. Kubi çıldırırsa Gün'ün de çıldırması gerekirdi. Gün çıldırmak istemiyordu.

"Yeşil peri gecesi!" diye bağırıyorduk. Ben patates soyuyordum. Kubi ıslık çalıyordu, fotoğrafı çekilsin diye gelen az yağlı kıymadan köfte yoğururken. İşi biter bitmez fabrika gibi ses çıkaran eski buzdolabına koymuştuk kıymayı ve diğer etleri, tavukları (geri götürecek kadar yüzsüz olamazlar ya). Gün market pirinçlerini market tereyağında kavuruyordu. Malzememiz mütevazı olduğuna göre, bizi orta sınıf mutfağı paklayacaktı bu gece. Köfte, patates bir de pilav. (Bizim mutlu çekirdek ailemizde sık sık pişen yemekler.) İsviçre'den gelen arkadaş apsentten önce biraları bir dikişte götürüyordu. Nane likörü diye yutturduğu şişeyi amcasının arabasının gizli yerlerine saklayarak değil, arka koltuğa öylesine atıverip getirmekle, üstüne montunu lalettayin koyuverip gümrükçüleri ve polisleri ayakta uyutmakla övünüyordu. Bilmiyordu, aslında hiç de sorun olmayacağını yeşil perinin gümrükte. Biz de bilmiyorduk.

Gün bu gece kendimizden geçeceğimizi, yeşil peri içip harikulade renklerde sanrılar göreceğimizi söylüyordu. Sabırsızlıkla beklediğimiz sanrı tel tel dökülen gençliğimizin tanrısıydı, bize asla gerçek olmayacak ışık ışık bir gelecek gösteriyordu, bir süreliğine inandırıyordu.

Ama bu yeşil periyi nasıl içeceğimizi bilmiyorduk. Bu konuda pek çok şey duymuştuk da, doğrusunun hangisi olduğunu bilmiyorduk. Saftık sonuçta, gençtik, Gün ve Kubi otuzlara yürümeye başlamış olsalar da. Onca müskirat ve narkotik tecrübesi vardı Kubi'yle Gün'ün. Ama apsent konusunda cahildiler işte. Hem Wikipedia çağı gelmemişti henüz, internet daha bulunmamıştı, en azından Ortaköy'de, Taş Basamak Sokağı'nda. Şekerden geçirip mi içecektik? Yoksa şekerin üstüne döküp kibriti mi çakacaktık? Bu işin içinde ateş olduğundan emin miydik? Su neresindeydi? Nasıl ekleyecektik? Su şart mıydı? Eklemezsek ölür müydük? Dördümüz birden apsentin tamamını doğrudan çakıp topluca ölsek, toplu intihara girer miydi? (Kırılıncaya kadar kahkahalarımız.) Bir tür efsane olur muyduk? Manşet haber: Yeşil peri intiharı! Dört genç arkalarında ortak imzaladıkları bir mektup bırakarak (bu boktan hayatlarımızın geriye kalan her anı sizin olsun, hayrını görün, mesela), yeşil peri olarak da bilinen, fazla alınması halinde beyinde marihuanayla aynı etkiyi yapan, ölümcül oluşu nedeniyle içilmesi yasaklanan apsent adlı içkiden fazla miktarda içerek intihar etti. Ölen dört kişinin 19. yüzyılda pek çok bohem sanatçının tutkunu olduğu ve ünlü ressam van Gogh'a kulağını kestirdiği söylenen bu zehirli içkinin tehlikeleri hakkında bilgi sahibi olmadıkları sanılıyor.

Olmaz olur muyduk? Pelinotu vardı içinde, zehirli. Biliyorduk öldürücü olduğunu, ki buydu apsenti çekici kılan bizim için, ama bilmiyorduk işte nasıl içileceğini.

Gene de denedik. Çay süzgecine kesmeşeker koyup üstüne apsenti döktük, böyledir herhalde, sonra da kibriti çaktık. Harlandı yeşil peri, cayır cayır. Bastık üstüne suyu. Doğru yaptığımızdan emin değildik. Ama içtik. Bir şeye benzetemesek de.

Hani sanrı? Hani karanlık bir çukura benzeyen geleceğimizin aynasında ışıklarla oynaşacak ve bu çukuru olağanüstü bir filme

benzetecek olan güzel sanrı niye gelmiyor? Sessizlik çöktü üzerimize. Edecek tek kelime bulamadık. Biz, dördümüz yeşil peri gecesinin billurunda yekruh olmayı umarken tümüyle koptuk birbirimizden.

Gerisini içmedik. Tadını beğenmediğimizden değil. Ölmek istemiyorduk ki. Gene de gençtik işte, hayatımız dibine kadar boka batmış olsa bile.

"Ot da mı yok?" dedi Kubi. Sesi duyulmuyordu neredeyse, o kadar hafif, cansız. Cıkladı Gün. "Para mı var.." İsviçre'den gelen arkadaş "Var bende biraz," diyesi oldu da, hiçbirinin otçuyu arayıp bulacak hali yok. Bira içtik sonra. Sıkıldık. Çenem ayrılmıştı esnemekten. "Ben eve gidicem," dedim.

Sokağa adım attığımda gördüm arabayı. Çatlak Çeşme'de kimin böyle yeni, pahalı bir arabası olur ki diye bakıyordum Ford'un bembeyaz ışıltısına. Alırsın Ford olursun lord ne de olsa. Beyaz ışıltıdan Süleyman Amca atladı. Koluma yapıştı. Beni arabasına sürükledi. İte kaka bindirdi. Kafam iyiydi, kafam güzeldi. Bilmem yeşil periden, (gerçi ancak iki yudumcuk içmiştim), bilmem sayısız biradan veya üstümüze çöken yapış yapış hüzünden. Ama iyiydi. Hiç itiraz etmedim, bindim. Öldürür mü ki beni? Yapabilir mi ki? Bakalım, göreceğiz. Bastı gaza, vitesini bire takıp, hızla geçirip ikiye, üçe. Nasıl sessiz bir araba, nasıl kaymak. Profiline baktım Süleyman Amca'nın, babamın tıpkısı. Kesin kardeşler, hiç kuşku yok. Fikriye cadalozu boynuzlamamış demek ki dedem olacak kocasını, haksız yere girdiği Sinop Hapishanesi'nde kahrından öldüğü söylenen (karaborsacı olmakla suçlamışlar İkinci Dünya Savaşı sırasında). Kahrından filan değil, cadaloz karısına dönme korkusundan ölmüştür bence.

Süleyman Amca son sürat gitmek istiyordu, Kapalıçarşı halılarının başpatronu olmaya doğru giden amca yenilediği, ama gene de yerlisini tercih ettiği arabasını köklemek, yüz seksen basmak. Ki, hatırladığım kadarıyla yüz seksen o devrin yerli otomobillerinin maksimumuydu ve

de basabilen yoktu, bu tenekelerin motoru çatlardı çünkü, kaportaları kısa sürede çürüklerle bezenen montaj sanayi şahikaları dağılırdı. Ama gaza basmak istiyordu Süleyman Amca. İçindeki öfke ile yaptığı hız eşitlensin istiyordu, birbirini güçlendirsin ve de ayrıca hesap sorarken bana, (sen orospu musun ha? Orospu musun sen?) ben korkup inmeye kalkmayayım arabadan, atamayayım kendimi dışarı. Sanki niyetim var da!

Fakat heyhat! Ardı ardına açılan eğlence mekânlarıyla pek yakında çağ atlayacak olan İstanbul'da cumartesi gecesi trafiği. Jestlere aman vermeyen, tavır yapmalara, ağır konuşmalara fırsat bırakmayan, egzoz dumanıyla korna seslerine boğulmuş, kilitlenmiş arabalar seli, Dolmabahçe'de ikide bir kırmızıya dönen trafik ışıkları.

Ah be etbeni! Yapman gereken beni evde beklemekti. Öfkeyle içeri dalmak, sana gene siktir git! diyecek olan babamı kolsuz omzundan iteklemek, Phoenix'i yüzüne çarpmak, içteki fotoğrafları çarşaf çarşaf açıp burnuna sokmak, senin kızın bu işte, bu! diye bağırarak babamı ağlatmak, beni beklemek sonra, elinin tersini suratıma çarpmak için.

Ama yapamazdı. Biliyordu o eski kirli defteri açacağımı. Kan çıkardı alimallah. Babam, amcam ve ben. Üçümüzden biri sapı kırık ekmek bıçağımızın darbeleriyle ölürdü kesin. Öldürecek olan belli, tek koluyla beni mi doğrasın, abisini mi karar veremeyen, her ikimize de girişmek için yanıp tutuşan babam (ama belki de kendi gırtlağını keserdi).

Öfkeyle suçluluk karıştı mı birbirine tadından yenmiyor. Çıtı çıkmıyordu Süleyman Amca'nın. İkide bir ağzını açıyordu. Ama konuşamadan kapatıyordu. Ben gözlerimi hoş olduğunu kabul etmek zorunda kaldığım (babama benziyor çünkü) profilinden ayırmıyordum.

Sokağın başında koluma yapışırkenki öfkesine bakılacak olursa, bana hesap sorma sahnesini hiç böyle düşünmemişti. Ah işte gazı bir

kökleyebilseydi! Sokak lambaları arka arkaya ön cama yansırken hızla, Karaköy'ü filan geçip Galata Köprüsü'ne çıkabilse, Sirkeci'den Bakırköy Sahil Yolu'na vurabilseydi, Yedikule'de surların orada, tenha bir yere çekip arabasını bembeyaz, beni saçlarımdan tutup indirerek aşağı, adamakıllı bir dövebilseydi hırsından bağıra bağıra, öldürücem seni! Yemin ediyorum geberticem ahlaksız, şerefsiz, namussuz! falan filan diyerek, harika olacaktı. Ama sırtını öfkesine dayayamadı. Aksine, suçluluğu ağır bastı, öfkesini örtmek istedi. Gözleri doldu.

"Baban doğduğunu haber verdiğinde nasıl sevinmiştim.. sanki benim bir kızım daha olmuş gibi.."

Evet, kızı sayılırdım bir bakıma. Evlenseydi annemle, üvey babam olacaktı, amcam olduğu yetmiyormuş gibi.

"Elif'le Ersin'e mini mini bir kardeş geldi diye içim titremişti.."

Laflar, laflar! Vicdana sesleniş! Sevgi kelebeği dokulu tırışkadan bir hikâye, özetle. Bu büyük sahne için yanlış bir intro hazırlamıştı zavallı. Onu duymuyordum. Duyuyordum da, sözlerini ciddiye almıyordum. Gözlerim ensesindeki siyah iğrenç etbenine dikilmişti. Yan aynaya bakmak için başını çevirdiğinde belirginleşen, kıpırdandıkça saklanıp çıkan etbeniyle konuşuyordum, yüksek sesle. (Kafam iyi, kafam güzel.)

"Kazadan önce de annemi düzüyor muydun?"

Birden bomba patladı amcamın yüzünde. Bildiğimi tahmin ettiği halde. Beklemiyordu böyle doğrudan, böyle kıvırmadan, dolandırmadan sormamı o yılların özeti hain soruyu. Darmadağın oldu kaşları, gözleri, ağzı, burnu. Kulakları uçtu dört bir tarafa, alnı çatırdadı, beyni dağıldı. Dişlerinin ön cama vurduğunu gördüm, otuz ikisi de ayrı ayrı.. altçenesi, dişsiz, gıcır gıcır hız göstergesinin üstünde takırdıyor. (Ah güzel sanrı!)

"Doğru konuş!"

"Kazadan önce de annemi düzüyor muydun?"

"Nasıl yaptın? Hiç utanmadın mı?"

“Düzüyor muydun?”

“Orospu olmak mı istiyorsun? Ha? Cevap ver bana!”

“Düzüyor muydun? Düzmüyor muydun?”

Sorum açık, net. Sorum ısrarla tekrarlanıyor, cevap bekliyor. Sorduğum soru bütün kelimeleri ve grameriyle bana çok yakışıyor.

Galata Köprüsü’ne bile gelemedik. Tophane civarında bir yerlerde, kırmızı ışıkta durduğunda ağlamaya başladı bizimki. Yepyeni direksiyona yapışmış bir gözden yaş fışkırıyor. Bombadan sonra tek tük kalan kirpikleri kırpışıyor. Uzun bir sessizlikten sonra ön cama yapışmış dudakları mırıldandı. (Doğrusu bu itirafı beklemiyordum.)

“Baban hastanedeyken başladı.”

Kırmızı ışık gene. Hayret, aklı başında hâlâ. Kırmızı-yeşil ayırt edebiliyor. Gerisini anlatmasın daha iyi. Gerisini biliyorum ben, yüzlerce roman okudum, binlerce film seyrettim, bizzat tanık olmama lüzum yok. Bir nevi aşk-ı memnu işte, en pespayesinden. Annen çok kötü durumdaydı. Teselli etmek istedim. Nasıl oldu biz de anlayamadık. Çok pişman olduk ikimiz de. Ama aşka karşı koyamadık işte. Aşk şudur, aşk budur. Bayat, bayat, bayat!

Bizde itiraf yoktur. Bizde bahane, mazeret, gerekçe, sebep, kulp, kılıf, bir dokun bin ah işit vardır. ‘Yaptım ama bi sor, niye yaptım’dır bizde itirafın karşılığı. Madem yakaladın suçumu, sor ki sebebini anlatayım, kıvırayım, dolandırayım, böylece asıl mağdurun ben olduğumu gör! (Anladım, mağdur olmak sadece benim karakterim değilmiş, mağdur olmak genetik karakterimizmiş.)

Yüzünde bomba patlamış bir adam (amcam), yalandan ağlıyordu yanımda, aşk meşk filan fıstık diyerek. Diyemeden *açıkça mertçe Türkçe:* Ben aşağılık herifin tekiyim, kardeşim ölümle pençeleşirken karısıyla yatarım, karısıyla yattığım kardeşimin kızının çıplak fotoğraflarının hesabını sormak için yolunu keserim, (yok aslında birbirimizden farkımız, ama biz Osmanlı bankayız).

Diyemeden: Ben de nihayetinde insanım, cennetten kovulan ve işte insan böyledir, insan benim gibi bir şeydir.

Yeşilin içinde yüzüyordum. Yeşil peri Tophane civarında bir trafik lambası olmuş üstüme akmıştı. Yer gök yemyeşil olmuştu, billur bir sel gibi akıyordu cümle ışıkları şehrin. Eve kadar yürüdüm, gecenin o tehlikeli saatinde. Beni beklemeyen babam televizyonun karşısında sızmış. Kalorifer sönmüş. İçerisi soğumuş. Televizyonu kapattım. Babamın üstüne bir battaniye örttüm. Odama gittim, gözlerim yemyeşil, sulu gözlüyüm ya, ağlarken ağlarken uyumuşum.

Aşka çok benziyordu

Gün kucağımda öldü. Saçsız başı kucağımda. Gözleri kapalı. Kaşları, kirpikleri dökülse de hâlâ güzel. Ağlayan Kayalar'da patlayan dalgaları görmek istemiyor artık. Mecali yok. Ölümle arasında dakikalar var ve Gün çok sessiz. Bir an önce bitsin istiyordu bu bilinmezliğe gidiş. Dakikalar nasıl uzuyordu oysa.

Kubi yanımızda değildi. Gün buna memnundu, nerde dememişti. Ölürken yanında olmasını istemiyordu. Osman'la ben vardık, Gün'ün iki elinin iki ucunda.

Kubi isyandaydı. Acıdan ve öfkeden yırtılıyordu. Çekip gitmek istiyordu, neresi olursa olsun ve böylece her an bir parçası ölen sevgiliyi daha fazla görmemek. Kubi kaçıyordu. Kaçtığı için azap çekiyordu.

Büyük depremden sonraki sonbahardı. Deprem, babamla birlikte yakalandığımız, karanlığa rağmen birbirimizin gözünün içine bakarak yeraltından gelen korkunç gümbürtüyü dinlediğimiz ve ardından babamın günlerce gece uykusu uyuyamadığı o büyük felaket. Eşyalar yıkılıyordu. Avizeler zangır zangır sallanıyordu. Dolap kapakları birbirine çarpıyordu. Dışarıdan çığlıklar geliyordu. Yer durmuyordu ayağımızın altında. İçimden mırıldanıyordum, kalbimi yerinden söken korkuya inat: *Çünkü bir bir yıkılmakta açsanız radyoları / Sokaklar, köpekler, Tanrının bütün eşyaları.*

Yer hiddetle sarsılırken, intihar edemeyen babamın gözlerinde gidiş-geliş vardı. Bir tür sevinç: Depremde zahmetsizce ölünebilir! Ama hâlâ yaşanabilir de, ölüm meçhul bir ülke çünkü gitmeye korktuğumuz. Benim korkudan dudağım uçuklamış.

Biz babamla birbirimize çok benziyoruz. Nedense yaşamak istiyoruz. Yenilen pehlivanlarız, güreşe doymuyoruz. Hayat canımıza okudukça (hayatın canımıza okumasına izin verdikçe böyle zırıl zırıl ağlayarak), yaşamakta daha beter ısrar ediyoruz.

Gün'ün yanında kalıyordum o günlerde. Annesi, zavallıcık, bitkindi. Gün'e bakacak hali kalmamıştı. Üzüntü Gün'ün annesini yiyip bitirmişti. Bir an, yerine kendi annemi koymak istemiştim. Çaresizce kızının (benim) ölümünü bekleyen annemin acısı. Ama Gün'ün annesinin yüzündeki derin acı benim annemin yüzüne oturmamıştı, büyük gelmişti. Tuhaflaşmıştım. Ölümün eşiğindeki arkadaşımı iyi bir annesi var diye kıskanmıştım. Gün'ün yerinde olmak istemiştim.

Depremin olduğu gün, bu anne gibi anneye "Siz gidin biraz dinlenin, ben Gün'e bakarım," diyecektim. Ama diyemedim. Babam aramış, öksürmekten boğularak, "Çok hastayım gel," demişti. Panjurları kapatmanın kâr etmediği o çok sıcak günler boyunca buzdolabının kapağını açıp önünde oturduğu, ensesine ve göğsüne buzlukta dondurduğu havluları koyduğu için çok fena üşütmüştü.

Süleyman Amca elini eteğini iyice çekmişti babamdan. Günahının kefaretini ödediği kanısındaydı herhalde. Buna şaşırmıyordum. Günah da her şey gibi unutulabilen bir şeydi. Ayrıca zaman vicdanın ağrı kesicisiydi. Zaman ağrıyı acayip hafifletiyordu. Sonra bir an geliyor, insan, sona eren bir migren krizinin ardından pırıl pırıl uyanır gibi, yükünden tümüyle kurtuluyordu. Vicdandan kurtulmak böyle bir şey olmalıydı ki, Süleyman Amca'nın babama bir klima almaya hiç niyeti yoktu. Oysa babam ikide bir arıyordu Kapalıçarşı'nın serin kubbeleri altında bir dükkânından öbür dükkânına teftişe giden abisini. Ezkaza telefonda yakalarsa ağzına geleni söylüyordu. Bazen gidip dükkânlarından birinde bulmaya, yüzüne tükürmeye kalkıyordu.

"Niye?" diyordum. "Baba niye yüzüne tükürmek istiyorsun abinin?"

İkimizin de bildiği şeyi itiraf etsin istiyordum. Çıban patlasın artık, sızlamasın. Etmiyordu. Çok acı bakıyor, susuyordu. Süleyman Amca'nın vicdanında yeniden bir ağrı yaratmak için çırpınıyordu. Babam çünkü abisinin vicdanındaki ağrıyla besleniyordu. Ama abisi hiç oralı olmuyordu artık. Eli kolu dolu gelmiyordu, koltuğunun altında rakı ve kavunla. Ay sonu gelmeden emekli maaşı suyunu çekince (bu kadar içki-sigaraya maaş mı dayanır?) babamın buzdolabını ben dolduruyordum, o sırada kapılandığım sevgilimin vicdani ve maddi imkânları ölçüsünde ya da ara sıra güzelliğim elverdiğince bir iş çıkar da para kazanırsam, genellikle ucuz giyim firmalarının katalogları için modellik gibi boktan işler (zavallı Berrin Abla'nın elinden gelenin en iyisi. Hem yaşım da geçmiş sayılır artık).

Daha fazlasına gönlüm olmadı hiçbir zaman. Demedim çünkü çok akıllı bir kadınım ben, azıcık toplasam kendimi kıvırırım, hayatın bana layık gördüğü şartları değiştiririm.

Demedim. Ben çünkü oldum olası inatlaşıyordum hayatla. Ey hayat! Sen mi çökerteceksin beni, ben mi? Bakalım hangimiz daha başarılı olacağız?

Annem aramıştı Berlin'den, ertesi gün ya da daha ertesi, telefonlar düzeldikten sonra. Ben çıkmıştım. Anlayınca annemin aradığını, gözümün önünde bana attığı son tokat, yüzüne kapatmıştım. Elim ayağım titremişti. Tekrar aramıştı. Babam çıkmıştı bu kez. "İyiyiz.. hayır, bize bir şey olmadı.. ufak tefek çatlaklar var, o kadar.." Fazlasını merak ettiği yoktu annemin. Sadece bilmek istiyordu: Hayatta mıyız, değil miyiz? Bu ona yetecekti. Babam susmuyordu ama. "Evet.. evet.. haklısın.. çok büyük bir katastrof!"

Katastrof mu? Ne diyorsun baba sen? Annem Türkçe'yi unutmuş mu? Hadi beni unuttu, seni unuttu, dilini de mi unuttu da felaket demiyor? Sen de onu tekrarlıyorsun: Katastrof! Bizim hayatımız katastrof baba! Fakat heyhat, bir kere doğmuş bulunduk!

Gün'ün o asi, o güzelim saçları kucak kucak dökülmüştü. Kafatası güneşte kurumuş bir süngere benzemişti. "Çok kalpsizim di mi?" diyordu, on binlerce kişiyi yok eden, böylesine ölümcül bir depremi tekrar yaşamak istediği için. Deprem sırasında hiç korkmamıştı. Aksine, çok heyecanlanmıştı. (Doğaldı bu. Nasıl öleceğini biliyordu Gün. Deprem şaşırtıcı bir sürpriz, beklenmeyen son olurdu, onu daha erken öldürecek olsa bile.) Deprem Gün'ü saçma bir şekilde coşturmuştu. Dağcıları, kaya tırmanışçılarını, raftingcileri, bungee jumping yapanları, tehlikeli sporlara manyakça gönül verenleri şimdi anladığını söylüyordu. Geriye dönüş mümkün olsa paraşütçü olurmuş mesela. Öyle diyordu. Ölüme atlamak müthiş olmalıymış. Hem bir kitapta okumuş, ölürken hiç acı çekmiyormuş insan. Hatta ölüm anı orgazma benziyormuş. Beyin adrenalin ve serotonin bayramı yapıyormuş.

"Bir yerlere gidelim Kubi. Gün'ü bir yerlere götürelim," demiştim saatler süren bir kavgadan sonra, birbirimize sarılarak ağladığımızda. Gün ilacının etkisindeydi, uyuyordu.

Osman da vardı hayatımızda. Gün'ün ilk iyiliği sırasında tanışmıştık. "Tamam, artık iyileşti!" diye aptalca sevindiğimiz (birkaç kez olmuştu böyle). Kemoterapiden sonra, başına alev alev harika kızıl bir peruk geçirip, sonunda gerçek reklam fotoğrafı çekmeyi başaran, böylece biraz isim yapan, böylece biraz para gören, para gördükçe de ufaktan ruhu katılaşan (haksızlık ediyorum, ruhu parçalanan) Kubi'ye "Foto Kubi, sevgilim!" diyerek, neşeyle, ölümsüzmüşçesine ve oburcasına bir iştahla hayata katılan Gün, beni Osman'la tanıştırmıştı.

Biraz mahzundum o günlerde. Son sevgilim de beni sepetlemişti. Akıllı biriydi üstelik, hoştu, nazikti. Bilgisayar işi yapıyordu. İyi para kazanıyor, güzel harcıyordu. Birlikte yaşadığımız dört buçuk ay boyunca bana çok iyi bakmıştı. İyi gezdirmişti beni yanında. İyi hava yapmıştı. Ama hevesini almıştı. Sonunda bıkmıştı. Haklıydı.

Böyle yaşıyordum epeydir. Ele avuca sığmaz ve fakat narin bir kuş kılığında: 'Hadi kafesle beni, kafesleyemezsin ki!' Kışkırtıcıydım ve şendim. İstemem yan cebime tavrıyla giriyordum kafese. 'Beni sen istedin bak, ona göre!' Her ilişkiye çekingen bir âşık rolüyle başlıyordum. Bununla da kalmıyordum, bu kez kesinlikle âşık olduğuma inanmak istiyordum. Kendimi zorluyordum âşık olmak için. Aşkın da inanç gibi irade dışı bir şey olduğunu kabul etmek istemiyordum. Olunabilir diye düşünüyordum, tıpkı önlenebildiği gibi, âşık olunabilir de. Yeter ki emek ver, zaman harca. Ama bir faydası olmuyordu. Kendimi âşık sanıyordum bir süre. Sonra bu sevgilinin de cahil, zevksiz, sıkıcı, kötü, hain, aptal, kurnaz, ciğeri beş para etmez, vesaire olduğu gerçeğini kendime itiraf ediyordum. Hızla aksileşiyordum, çekilmez oluyordum. Bu sevgili de beni kapıya koysun diye sabrını zorluyordum. Hayatı zindan ediyordum. Fazla da uzun sürmüyordu beni terk etmesi hiçbirinin.

Pek çok manyakla veya ciğeri beş para etmezle çıkmamı Gün engellemişti. Bana akıl vermişliğinin, bir tür annelik etmişliğinin yanında, dayaktan kurtarmışlığı, beni aşağılayan, hırpalayan hayvanların yakasına yapışmışlığı da vardı sağlıklı zamanlarında. Çileden çıkardı. Bazen gözü dönerdi. Herifi duruma göre polis-karakol veya rezaletle korkuturdu. Acayip tırsardı herifler (hepsi boş tehditler olsa bile).

Kolumdan tuttuğu gibi alıp götürürdü beni kendi evine. Karşısına alıp "Yapma!" diye bağırırdı. "Kendini yıkmak için çabalama bu kadar!" Phoenix günlerinden beri biliyordu pervasız bir özyıkım arzusunun beni olmadık kişilerin yataklarına sürüklediğini. Bile isteye dikiş tutturmadığımı hayatta. "Hayatın sonu zaten yıkım! Her gün bir parçamızı daha kaybediyoruz ruhumuzdan. Ne acelen var?" Uyarırdı beni, azarlardı, bazen küserdi. Yine de olmadık heriflere tutulurdum. Annemin yerini tutan Gün'ü üzmek pahasına.

O sıralarda işte, Osman diye biri dolanmaya başlamıştı çevremizde. Kubi ve Gün'den daha gençti, benimle aynı yaşlardaydı. Kubi'yle müzik yapıyorlardı. Müzik sanki varlık sebebiymiş, benliğinin mütemmim cüzüymüş, yoksa müzikten para filan kazanmak derdinde değilmiş, hatta kıymeti sonra anlaşılacak bir dehaymış gibi davranıyordu. Çok inandırıcıydı. Yükseğe tünemiş bir kartal gibi görünüyordu gözüme, mütevazı bir bakışla aşağıya, bize bakan. Kafası müzikle dolu, kafası ağır sorularla meşgul gibi geliyordu bana. Ayrıca gülünce çok güzelleşiyordu. Gülüşünde tarif edemediğim bir şey vardı. Bana Ali'yi hatırlatıyordu. İçimi sızlatıyordu bu yüzden. Pek çok ilginç şey anlatıyordu, bilgiçlik etmeden üstelik, sanki anlattıklarını hepimiz biliyormuşuz da, o öylesine tekrar ediyormuş gibi. Bu da beni çekiyordu, etkiliyordu.

Gün'ün doğum (ve yeniden doğuş) günüydü. Ameliyat olmuş, kemoterapi görmüş, iyileşmişti (öyle sanıyorduk). Saçlarının yeniden çıkması kalmıştı bir tek tümüyle eski Gün olması için. Kubi'yle Osman birlikte çalıp ortalığı inletmişlerdi. Biri bas, biri elektrogitar çalıyordu, bir de davulcu vardı Kubi'nin arkadaşı. Kıyamet kopmuştu. Milletin avuçları patlamıştı alkıştan. Herkes abartılı bir coşku dalgasında boğuluyordu. İkisinin de müthiş olduğunu düşünüyordum. Başım dönüyordu orada olmanın zevkinden. Aslında kendimi kandırıyordum. Bir tarafım kendimi kandırdığımı çok iyi biliyordu.

Gerçek şuydu ki, Kubi'nin Gün için cömert bir parti verdiği bu acıklı barı asıl coşturan şey içki ve içeridekilerin Gün'e borçlu oldukları yakınlıktı. Herkes eğleniyor numarası yapıyordu (kalpten ama, inanarak). Menhus hastalıktan yırttığına inanmak istediğimiz Gün'ün gecesiydi çünkü. Eğlenmeliydik ve umutla dolduğumuzu ona göstermeliydik.

Gün için toplanmış eski arkadaşlar, bir sürü, çoğu üniversiteden (güzel sanatlar), bazıları eski işyerlerinden, ortak çevrelerden.

Yıllar sonra düşünmüştüm o yığınla arkadaşın bir araya gelişinin yarattığı hüzünlü tabloyu: Hayat hemen hepsine 'pantolon uyduramadım şu ceketle idare et' demiş, onlar da mecbur, kabul etmişler (hiç yoktan iyidir). İçten içe bezginler, bıkkınlar. Erkeklerin çoğu güzelliğimi görmeden geçemiyor. Sık sık bana bakıyorlar. Ne de olsa sağlam bir güzellik bilgileri ve tutkuları var. Bana bakarken canlanır gibi oluyorlar. Ama beni tavlamaya çalışmak için enerji toplamayı gözleri yemiyor. Genellikle başarısızlar veya ağır sinikler veya nihilistler. Her şey olacağına varır der gibi halleri. Her şey olacağına varmış da zaten. Ne ummuşlar ne bulmuşlar gelecekten. Sadece birkaçı umutlu ve inatçı hâlâ, onları canlı tutan kesif öfkelerinden belli oluyor. Fırsat buldukça bu cennet vatanın her an değişen gündemine saydırıyorlar. Saydırdıkça rahatlıyorlar, yetiniyorlar. Ki bana bile (aralarında en genç ve en yabancı olanım), güzelliğimi es geçip nutuk attıkları oluyor. Ardından özlem geliyor, eski güzel günlere. Geçmişi anlata anlata bitiremiyorlar. Anekdotları geçmişin özüne hiç dokunmuyor. Hepsi esas meselelerin çevresinde dolaşan, eğlenceli, komik, bazen cesurca anılar, hapishane ve eylem-korsan gösteri anıları çoğu, hücre evi ya da. Aslında anlattıkları şey bitmiş olduğunu idrak ettikleri bir gençlik. Bu komik anıları anlatırken gözleri doluyor, gülen ayva ağlayan nar oluyorlar aynı anda. Ah o yitik altın çağ! Çoğu kırkın eşiğinde ya da yeni atlamış. Kadınlar uzun uzun acı çektikten sonra boşanmışlar. Yalnızlar, mutsuzlar ve çok içiyorlar. Ben de yalnızım, mutsuzum ve çok içiyorum. Ama onlardan biri değilim. Onlardan aşağı yukarı on yaş daha genç olduğum ve bambaşka bir hayat yolundan gelerek bu acıklı bara ulaştığım halde, gene de, iki sıfatla bir fiil bizi aynılaştırıyor. Erkeklerin çoğu yeniden ev bark kurmuş. Tekrar baba olmuşlar kollarını omuzlarından hiç indirmedikleri ikinci eşlerinden. İkinciler daha genç doğal olarak (ve ilk eşlerden olma çocuklarla aralarında dinmeyecek bir aşk-nefret

ilişkisi olmalı). Evli barklıların Gün'ün doğum günü ve hayata dönüş gecesini konsantre bir şekilde yaşamaları, kısa sürede çok eğlenip vakitlice eve gitmeleri gerekiyor. Özür diliyorlar, bakıcıları yatılı değil, kayınvalideden rica etmişler bebeğe bakmasını. Doğru dürüst sarhoş bile olamazlar artık. Sorumlulukları var üstüne titredikleri, titredikçe muhafazakârlaştıkları ailelerine karşı (eskiden insanlığa karşı sorumluluk hissederlerdi bunlar). Hayattan pantolon isteyip pantolon almış olanlar da var partide. Ama istisnalar kaideyi bozmuyor. Porselen diş gibi parlıyorlar hayatın çürüttüklerinin arasında. Onlar da erken ayrılıyorlar geceden. Vicdanları için geldiler. Gün'e iyi ki doğdun ve hayata tekrar hoş geldin dediler. Görevlerini yaptılar. Rahatladılar. Artık cenazesinde bir araya gelirler ve biliyorlar çok sürmeyeceğini bu kez kara gözlüklerle cami avlusunda buluşmanın. 'Seçkin' bir topluluk kalıyor geriye, mağlup, sinik, nihilist ve öfkelilerden oluşan. Babam gibiler, sinirliler, bir şey kaybetmişler sanki (yarı-hayati bir organ). Koşa koşa gidecekleri bir yuvaları yok. Evlerinde yalnızlık ve hayal kırıklığı nöbette, niye gitsinler ki? Ya kendileri gibi biriyle çıkarlar buradan, birlikte ısıtacakları yataktan yarın sabah beklenmedik bir aşk doğar umuduyla ya da burada güneşi doğururlar, eve gidince de sızarlar işte. (Sızmak: yarı ölmek.)

Gün, gece boyunca öyle coşkulu ve neşeliydi ki, Kubi'nin kolu omzunda masa masa geziyordu. Peruk olduğunu gizlemeyen kızıl peruğu renk veriyordu solgun yüzüne. Kaşlarını kalemle çizmiş. Gözlerinde kalın, bilhassa abartılı bir eyeliner. Yüzü çok küçülmüştü. Her zamanki gülüşü kocaman olmuştu. Çok tatlıydı.

Masada Osman'la baş başa kalmıştık. Çok hoşlanmıştım. Ona âşık olmak istemiştim. Has aşkın yeri ayrı. O, içimde bir Ali sızısı. Osman'la uzun uzun, derin derin konuşmuştuk o gece. Rahat konuşabilmek için en dipte gözlerden uzak bir masayı seçmiştik. Sinemadan konuşmuştuk (neden hâlâ bir sinematek yok bu ülkede?).

Edebiyattan sonra, (çağdaş klasiklerden Beat kuşağına varana kadar). Hayatın saçma sapanlığından, yoğunluğundan ve kesik kesikliğinden, hayata bir türlü yetişememekten. Gündelik örnekleri aşan şeyler anlatmıştık karşılıklı. Biraz felsefe yapmıştık, kendimizce ve meşrebimizce, ana başlıklar halinde. Cahil veya aptal veya çok huysuz veya düpedüz kötü bunca sevgiliden sonra Osman çok iyi gelmişti bana. Cümlelerinde düşünceye benzer bir şeyler vardı. İşte bu! demiştim. Bu işte aradığım adam! (Ali'yi yeniden bulamayacağıma göre.) Ciddiye almıştım Osman'ı, kafesle beni cilvesi yapmamıştım, yemez diye düşünmüştüm. Hem bende derin bir şeyler bulabileceğine ihtimal vermiyordum. Gerçi güzelliğimin onu da etkilediğinden kuşkum yoktu. Ama süreç gene aynı olacak diye korkuyordum. Güzelliğime doyacak. Benden ufak ufak uzaklaşacak. Veya arızaya bağlayacak. Canıma okuyacak. Ben onu sevdiğimle kalacağım. Edilgin taraftım gene. Sunacak tek bir şeyi olan ve bunu gayet iyi bilen.

Gün'ün öldüğü an Osman'a âşık oldum.

Ya da hissettiğim şey aşka çok benziyordu.

Osman da bana o an âşık oldu.

Gün tekrar ve hızla kötülemişti. Yüzü kaşık kadar kalmıştı. Kasları tamamen erimişti. Hiçbir şey yiyip içemiyordu. Hastalığının daha başlarında Beylerbeyi sırtlarında boydan boya Boğaz'ı gören bir eve taşınmışlardı. Kubi şeytanın bacağını kırıp biraz para yapınca Taş Basamak Sokağı'ndaki delikte oturmak istememişti. Havalı bir araba almıştı. Stüdyoyu ve ekipmanı yenilemişti. Çıplak fotoğraflarımı çektiği sırada yanında çalışan genç salağa hiç benzemeyen, cıva gibi iki asistan tutmuştu kendine. Klas ajansların (Berrin Abla'nın beni aralarına sokmayı başaramadığı) ünlü modelleriyle çalıştığı bile oluyordu. Beylerbeyi sırtlarındaki bu güzel evi kiralamıştı. Günün her saatinde başka türlü güzel olan, o nadir evlerden biriydi. Ama Kubi kaçmak için sürekli bahane buluyordu. Eve doğru dürüst uğramıyordu.

Kendini işe vermişti. Deli gibi fotoğraf çekiyordu. Deli gibi para kazanıyordu. Deli gibi para kazandığı ve kazandığı parayı olduğu gibi Gün'e harcadığı için (doktorlar, hastaneler, tahliller, ilaçlar, özel hemşireler, diyetisyenler, kemoterapiler, radyoterapiler, vesaire) hastalığın erittiği, çirkinleştirdiği, hastalığın tiksindirici bir hale soktuğu Gün'den kaçmaya hakkı olduğuna inanmak ve beni de inandırmak istiyordu.

Her gün kavga ediyorduk Kubi'yle. "Hayvansın!" diye bağırıyordum ona. İşin acıklı yanı, o da biliyordu hayvan olduğunu. Ben aslında haksızlık ettiğimin farkındaydım. Kubi'nin içinin yırtıldığını, kendinden nefret etmekle Gün'den tiksinmek arasında kaldığı için paramparça olduğunu görüyordum. Yine de "Zalim, kalpsiz, hain hayvanın tekisin!" diye bağırıyordum. Osman genellikle yanımızda oluyordu. Tanıştığımız geceden beri sık sık Gün'lere geliyordu. Ne zaman Kubi'yle kavga etsek, araya giriyor, ikimizi de yatıştırmaya çalışıyordu. Usulca ve akıllıca beni destekliyordu. Kubi'ye "Haklı ama. Gün'ün sana ihtiyacı var," diyordu. Osman'ın beni desteklemesi içimi havalandırıyordu. Kuvvet alıyordum varlığından.

Kubi bir gece ağlama krizine girdi.

"Yapamıyorum! Gün'e bakamıyorum! Ona baktığım zaman kendimi pencereden atmak istiyorum!" dedi.

Ona ağzımdan nasıl çıktığını hâlâ anlamadığım, her hatırladığımda içimi asit gibi yakan bir cümle söyledim:

"Yakında ölecek, biraz sabret!"

Gün'e *"Hadi kalk / İzmirlere filan gidelim"* dedim. İzmirlere filan gidemezdik, Gün o kadar yola dayanamazdı. Ama yakın bir yerlere gidebilirdik. "Fırtına görmek istiyorum. Ağlayan Kayalar'a gidelim," dedi.

Osman'ın arabasına bindik. Artık etkisini kaybetmiş huysuzluğunu komşularına bulaştırmaya çalışarak, yapayalnız yaşadığı evinde

depremin dehşetini tatmadan, iyi yürekli insanlar için dilenen bir şekilde uykusunda öldüğü için (de) affetmediği babasından kalan Mercedes'in arka koltuğuna geçtim. Gün'ü yatırdım, saçsız başını kucağıma aldım. Kubi arkamızdan geleceğine söz vermişti. Birkaç saat sonra. Şu son çektiği fotoğrafları yıkasın, bassın, teslim etsin, hemen gelecekti. Vallahi!

Osman'la geçen dokuz yılın en başında yer alan (ve ona âşık olduğum) o üç gün, yola çıktığımız andan dönünceye kadar geçen süre, Osman'ın belki de hayatı boyunca verdiği en iyi sınavdır. Haksızlık etmemeliyim. Belki bundan daha iyi başka sınavlar da vermiştir. Loş bir hastane odasında, tıpkı Gün gibi bir deri-bir kemik kalmış annesinin başında, yemeden içmeden, uyumadan, her seğirişinde yüreğine batan elini tutarak beklediği, annesi zangır zangır sarsıldığı, çok ağır bir nöbetten sonra tak! diye ansızın öldüğünde, aklından geçen ilk cümle "Ne tuhaf, sanki elektrik kesildi," olduğu için kendini affetmediği günler mesela. Bu da Osman'ın hayatı adına iyi geçmiş bir sınavdır muhtemelen.

Ya da babamın ölümünden sonra, bir hafta boyunca, kurdun saatinde uyanıp haykırarak ağlayışımı göğsünde dindirmesi. Bıktım, yeter artık! demeden.

Aylardan ekimdi, ekimin son günleri. Bir çarşamba sabahı. Kuzeye gidildikçe depremin izi azalıyordu. Ama dehşeti canlıydı henüz. Gıcırdayan bir sandalye bile insanları yerlerinden fırlatmaya yetiyordu. Hayat, normalle değil arasında bir sınırda, düşe kalka yürüyordu. Ben, babamın bozulan uykularına rağmen depremi çoktan unutmuştum. Gün'le doluydum. Phoenix'ten beri sahip olduğum tek arkadaşlık bağımın damla damla erimesiyle.

Daha Şile yoluna çıkmadan yağmur başlamıştı. Tanışmak şerefine (çok şükür) nail olmadığım taşyürek profesör Necmi Bey'in ölmeden

birkaç ay önce yenilediği füme rengi Mercedes'inin silecekleri inanılmayacak kadar sessizdi. En ufak bir sarsıntı yoktu arabada.

Dışarı bakıyordum. Tepeleri ince bir buğu örtmüştü. Şile'ye yaklaştıkça yazın közde mısır, gözleme, sebze, meyve satılan tezgâhların iskeletleri çarpıyordu gözüme. Yağmurun dövdüğü ağaç kütükleri, eğri büğrü tahtalar, kurumuş yapraklı dallarla yapılmış, boş tezgâhlar. Hayatta tat kalmamıştı pek. Bu büyük, ortak ve dehşet dolu acıdan sonra, kimsenin piknik neşesi taşıyacak gücü yoktu. Çok sürmeyecekti ama lokantaları, plajları, eğlence yerlerini doldurmaları insanların. Ölüler gömülmüştü. Anılar da silinecekti. Uğursuz bir tarih çarçabuk geçmişte kalacaktı.

Yolları hazan ve hüzün sarmıştı. Kucağımda morlu-pembeli bir bandanayla sarılmış hafif bir baş. Gün'ün dudakları da küçülmüş, incecik kalmıştı. Elmacıkkemikleri fırlamıştı. Dişleri derisinin altından tek tek belli oluyordu. Gözlerinin altı çukur ve mor. Dizlerini güçlükle kıvırmıştı. Kemikleri, eklemleri ağrıyordu. Bacaklarını büyük yastıklarla desteklemiştik. Kucağımda uyuyordu. Elim yanağındaydı. Soluk alışını hissediyordum, hatta kalbinin tık tık atışını. Ama yüzüne bakamıyordum. Yüzüne baktığım zaman içimden ağlamak geliyordu. (Kubi de içinden kendini pencereden atmak geldiğini söylemişti.)

Hava iyice bozduğu için açılmamış lokantaların önünden geçiyorduk. Teneke mangallar bir tarafta kümelenmiş, beyaz plastik koltukların üstüne yağmur iniyor. Kızıl-sarı yapraklar dökülüyor sert rüzgârla. Bu müşterisiz lokantalara baktıkça, hayatta büyük bir boşluk oluşmuş gibi geliyordu bana. Bir kara delik var sanki hayatımızın ortasında. Depremin kırdığı yerkabuğuyla ilgisi olmayan devasa bir delik. Neşemizi, yaşama sevincimizi yutuyor. Sessizce gidiyorduk. Osman müzik setine dokundu.

Bu sabah yağmur var İstanbul'da / Gözlerim dolu dolu oluyor bilinmezliğe / Anne sözü dinler gibi masum / Ağladım bu sabah..

Yola çıktığımızdan beri gözyaşım gözümün dibindeydi. Akma sakın diyordum, Gün görmesin, akma! Dayanamadım. Şarkıyla birlikte ağlamaya başladım. Yaşlarım çeşme gibi akıyordu, durduramıyordum. Çenemden boynuma iniyor, oradan içime giriyor, göğsümü bağrımı ıslatıyordu. *Günler dayanılmaz oldu*. Kubi'yi anlıyordum. Anladığım için çok öfkeleniyordum. Öfke içimde katılaşıyordu. İçimdeki inci-kistime ekleniyordu. İçimdeki kütle büyüyordu. Şarkının her kelimesi durumumuza uygundu. Gün bilinmezliğe gittiğinin çoktandır farkındaydı. Son bir depar atmak istiyordu hayatta, Şile Feneri'nin çevresini bir kez daha dolaşarak, Ağlayan Kayalar'da dalgaların nasıl kudurduğunu izleyerek.

Ne İsa'ya ne Musa'ya yaranabilmiş talihsiz bir kuşağın tarihindeki en hüzünlü şarkılardan biri sanki atmosferi doldurmuştu, dünyayı sarmıştı. Sadece Gün için değil, hepimiz için ağlıyordum. Tanıdığım-tanımadığım herkes ve elbette en çok kendim için.

İşte asıl katastrof bu baba: Yarınsızlık. *Ne yazık! Vakit de yok kurtarmak için geleceği. Düşünsek bile şimdiden –düşünemiyoruz ya*.

Aynada Osman'la göz göze geldik. Onun da ağladığını gördüm. Gülmeye çalıştı.

"Şarkıdan," dedi.

"Ben de," dedim.

İlk o andır, içimin aşka çok benzeyen bir şeyle dolduğu. Kader bizi birbirimize böyle bağlamıştı. Yağmurlu bir ekim sabahında başlayan üç günün sonunda. En derin yerlerimizden paylaştığımız bir acının iplikleriyle. Acının iplikleri çelikten oluyormuş meğer. Kolay kolay kopmuyormuş.

Gün'ün bana baktığını hissettim, gülümsüyordu.

Şarkılarda düşünmek seni bana getirmez ki.

Şarkı bitti. Gün bitkin sesiyle Osman'a "Bir daha çalsana," dedi. Yol boyunca aynı şarkıyı dinledik. Defalarca. Gün'e tekrar ettirmeden

düğmeye basıyordu Osman.

Günler dayanılmaz oldu.

Sonra. Gün ölünce.

Otele varır varmaz, biraz uzanmayı dinlenmeyi kabul etmeden "Önce fenere gidelim. Biliyorsunuz di mi? Türkiye'nin en büyük feneri bu," diye tutturduğunda, Osman da, ben de, onu ayağa kaldıran şeyin ölüm iyiliği olduğunu görmek istememiştik. Birden canlanmıştı, güçlenmişti. Ağrıları dinmiş, yüzüne kan gelmişti. Doğa veya tanrı (veya her ikisi de), Gün'e son bir iyilik yapmak istemişti. Yağmur durmuştu. Ama gökyüzü tam onun sevdiği gibi ince bir griydi. Tam onun sevdiği gibi bir rüzgâr esiyordu. Rüzgârın türünü konuşmuştuk, üçümüz de meteorolojiden pek anlamadığımız halde. Hava sıcak olduğuna göre keşişleme olmalı diyorduk. Ama kesinlikle lodos değil. Lodosu iyi tanırız biz. Başımıza vurur. Dünyayla aramıza girer. Lodosta sarhoş gibi dolanırız. Gün yüzünü bulutların arkasına saklanan güneşe dönmüş, "Gündoğusu, günbatısı, poyraz, yıldız, karayel.." diye sayıyordu. Ağlayan Kayalar'a bakıyorduk. Karadeniz tam onun sevdiği gibi deliriyordu. Dalgalar tam onun görmek istediği gibi patlıyordu kayalıklarda. Bembeyaz köpükler geriye çekilince yeşil-lacivert, parlak bir su kayaların arasını dolduruyordu.

Gün ölmeyecekmiş gibi yaşıyordu günü.

Akşamüstü neredeyse denizin içine yapılmış bir lokantada, pencere kenarına oturduk. Daha güneşin batmasına çok vardı.

"Masayı donatalım, her şeyi isteyelim," dedi.

Yiyemezdi, yiyemiyordu. Ama harika bir rakı sofrasında oturmak istiyordu.

"Yiyebilecek misin?" dedi Osman.

"Siz yiyeceksiniz, ben de sizi seyredeceğim."

Birbirimize baktık. Gün'ün arzusu bu, son demeye dilimiz varmıyor. Meze tepsisi istedik. En yağlısından beyazpeynir, yanında

kavun, tarama, haydari, ahtapot salatası, lakerda, soslu patlıcan, fava, pazı kavurması, barbunya pilakisi, Rus salatası, çerkeztavuğu, pancar turşusu, mücver, acılı ezme, humus, midye dolması, ince kıyım roka salatası, ayrıca mevsim salatası, kıymalı muska böreği, peynirli sigaraböreği, arnavutciğeri, karides güveç, tereyağlı mantar ve taratorlu kalamar ve balık köftesi ve midye tava, sonra balıklar, ortaya karışık, hamsi, barbun, çingenepalamudu, tekir, sardalye, çinakop, sonra tahin helvası, irmik helvası, ayva tatlısı, büyük rakı, bol buz, ekmekler kızarmış, kalın dilimler halinde, üstlerinde yanık yanık ızgara izleri.

Bu kadar şeyi yememize imkân yoktu. Ama istedik. Masa doldu taştı. Ama iştahımız yok. Mezelerin renkleri cansız. Limonun bile suyu çekilmiş. Ye beni diyen hiçbir şey bulunmuyor sofrada. Ama göstermelik bir iştahla yedik, sanki her yerde bulunabilen, sıradan, üstelik pek de lezzetli olmayan mezeler değilmiş gibi.

Gün mutluydu, gülüyordu. Günler sonra ilk kez bir çatal balık koymuştu ağzına. Bir yudum rakı bile içmişti. Giderek acılaşan güzel hikâyeler anlatmıştı, mutlu geçen çocukluğuna dair, anne-babasının üstüne titrediği. Buraya gelirlermiş yazları. Ayazma'da tek katlı, ince uzun bir pansiyon varmış (yıkılmış, apartman yapılmış yerine). Babası her yaz iki odayı mevsimlik kiralarmış. Birinde anne-babası, diğerinde Gün'le abisi kalırlarmış. Pansiyoncu kadının çok haylaz bir oğlu varmış, gece tarlalardan mısır çalarmış. Ateş yakarlar, mısır pişirirlermiş. Gün'ün anne-babası kış boyunca para biriktirirlermiş, iyi bir yaz geçirebilmeleri için. İkisi de Ziraat Bankası'nda çalışıyormuş. Kıt kanaat geçiniyorlarmış, yine de çocukları iyi okullarda okusun diye her sene Emekli Sandığı'na borçlanırlarmış. Defalarca içeri girmiş abisi Dev-Yol davalarından. Çok yatmış. Şimdi iyiymiş. İsveç'e mülteci gitmiş, orada kalmış. İstanbul'a gelebilirmiş aslında, ama gelmiyormuş. Yıllardır Gün'ün anlam veremediği bir küslük içindeymiş ülkesine ve ailesine.

Gün'ün aile hikâyesini biliyordum. Babasının erken ölümünü, abisinin durumunu, annesinin dinmeyen üzüntüsünü. Ama meraksız bir dedikodu gibi dinlemiştim daha önce. Parça parça, orasından burasından (ne kadar ilgisizmişim!). O gün dalgaların camlarında tuz izi bıraktığı lokantada Gün'ün hikâyesini kesintisiz dinlerken, acının cisimleştiğini, ağrı veren bir kütle gibi bağrımıza oturduğunu hissettim.

Birbirinden farklı olmasına rağmen neden bu kadar acıklıydı hepimizin hikâyesi? Osman'ınki? Benimki? Gün'ün doğum gününü kutladığımız barı dolduran çoğu arkadaşınki? Ve nasıl oluyordu da üçümüz de, üstelik Gün'ün saatlerinin sayılı olduğunu bildiğimiz halde, acıklı hikâyelerimizi hiç ağlamadan, gözlerimiz bile dolmadan, sanki hayatın bütün derslerinden yıldızlı pekiyiyle geçmişiz gibi birbirimize anlatabiliyorduk? Ve madem üçümüz de durdurulamaz bir katarsis içindeydik, içimdeki büyük kisti, annemin asıl beni terk ettiğini ve onun kaderini yaşamaktan korktuğum halde tekrar ettiğimi, hatta kucaktan kucağa geçerek daha da ileriye taşıdığımı, annemi fersah fersah aştığımı neden onlara anlatamıyordum? Nasıl oluyordu da, iş kazasında kolu kopan babam anneme çok kötü davrandığı ve de annem artık dayanamadığı için "babamı terk etti" diyebiliyordum, siyah iğrenç bir etbeninin tarihimde oynadığı rolü gizleyerek? Yanımızda olmayan Kubi'den neden hiç söz etmiyorduk mesela? Onun acılarından? 'Foto Kubi sevgilim'in yanımızda olmayışı Gün'ü nasıl etkiliyordu? Üzülüyor muydu buna? Kırılıyor muydu? Yoksa Gün Kubi'yi çok gerçek, çok sahici, çok derin bir aşkla seviyordu ve ölmek için saklanan kediler gibi kaçıyor muydu ondan? Ve has aşk bu muydu, sevdiğine kendi ölümünün acısını yaşatmamak.

Kubi o gün gelmedi. Ertesi gün de gelmedi. Ama Kubi'nin gelmemesi Osman'la aramızda tuhaf bir bağ, bir kader oluşturdu. Gün'ün iki yanında durup ara sıra göz göze gelerek ve samimi bir acıyı

kalın bakır bir telmişiz gibi birbirimize ileterek, ölümün eşiğindeki arkadaşımızın neşesini artırmaya, taşırmaya çalıştık. Kumsalda yürüdük. Ayakkabılarımızı, çoraplarımızı çıkarıp suya girdik. Dalgaların (su buz gibiydi) ayaklarımızı yalamasından hoşlandık. Gün bize buralarda bir yerlerde topladıkları yabani çiçekleri anlattı. Nasıl harika koktuklarını. Derin bir yar boyunca üst üste sıralanmış boş yazlık evlere baktık. Bazılarını gözümüze kestirdik. Gelecek yaz bunlardan birini kiralamaya karar verdik, (imkânsız olduğunu üçümüz de bildiğimiz halde).

Üçüncü günün sabahıydı. Uyandığımda güneş henüz doğuyordu. Bu ucuz otel odasının ince perdelerinin ardında buzlu bir mavilik. Dışarıda dalgalar ve rüzgârın sesi: Ne harika bir koro! Osman'ı düşünüyordum. Ara sıra bana bakışında yakaladığım anne sözü dinler gibi masum halini. Bu hali başını göğsümde bastırmak arzusu vermişti bana. Parmaklarımı gür ve güzel saçlarının arasından geçirmek istemiştim. Nasıl olmuşsa, Ali içimden uçup gitmişti.

(İyi ki gitmişti. Gitmeseydi, aşka çok benzeyen bir şekilde sevdiğim Osman'ı sevemezdim. Yirmi kalın adama gönderdiğim CD'lerle, kendimle birlikte Osman'ın da ipini çekmiş olsam bile, onunla yaşadığım dokuz yılın gözümü yaşartan anları vardır. Ve aslında hakikati söyleyecek olursam, biz Osman'la rezilliğimiz açısından birbirimize fena halde denk sayılırız.)

Garip bir şekilde mutlu, pencerenin ardında giderek artan maviliğe bakıyordum. Gün'ün uyanmasını bekliyordum. Birden, çoktan uyanmış olduğunu hissettim. Mutluluğum uçtu. İçime kötü bir his doldu. Çok kötü bir his. Fırladım yataktan, yanına diz çöktüm.

"Gün.. nasılsın?"

"Kalkamayacağım.."

Osman gel! Osman koş! Osman yetiş! Osman!

Gözlerinin ışığı sönüyordu. Phoenix'ten beri hayata dayanmamı sağlayan kardeşimin, tek arkadaşımın yüzünden kan çekiliyordu. Görüyordum. Bacakları buz gibiydi, bacakları çoktan ölmüştü. Kalçaları, karnı ölmüştü. Ölüm göğsüne kadar tırmanmıştı. Can denen şey göğsünde, kollarında ve başında toplanmıştı. Ben sıcacık yatağımda tek bir karesini bile hatırlamadığım rüyalar görürken, Gün ölmeye başlamıştı.

Ölümün bir an değil, bir süreç olduğunu düşündüm.

Ömür bir dalgaydı, uzaklardan gelip sonunda kıyıya vuran.

Ölüm bir süreçti, dalganın anbean kıyıdan çekildiği.

Başını kucağıma aldım. Gün ellerimizi tuttu. Osman'la benim. Çelikten yapılmış ince bir ip gibiydi elleri, elime dolanmış. Keskin, acıtıcı. Tek bir çelik iptik üçümüz, bir ucu ben, bir ucu Osman.

Can denen şeyin Gün'ün dudaklarının arasından uçup gittiğini gördüğüme yemin edebilirim.

Osman'la bizi birbirimizden ayrılamaz kılan şey budur.

Ali'ye duyduğum has aşka rağmen Osman'la beni böyle arızalı, hatta bozuk bir yekruh-yekvücut yapan şey, Gün'ün dudaklarının arasından uçup giden cana aynı anda bakmamızdır.

Gün öldü.

Bir süre saçmaladık. Gün'ün cansız başı kucağımda, öylece otururken, birbirimize bakıp konuştuk. Osman annesinin böyle ölmediğini söyledi. Böyle azar azar değil, ansızın ölmüş, elektrik kesilir gibi. "Hani çat diye elektrik gider ya, öyle." Dalgalandı yüzü. Bu, birlikte olduğumuz yıllar boyunca Osman'ın yüzünde gördüğüm en dokunaklı birkaç halden biridir.

Ben okunacak bir dua arar gibi, "Rindlerin Ölümü" şiirini hatırlamaya çalışıyordum. Dizeleri tam çıkaramıyordum bir türlü. Ölüm müstesna bir bahar ülkesidir rinde. Müstesna değildi, başka bir

şeydi. Gün soğuyor kucağımda. Gözleri gitgide camlaşıyor. Kıpırdamıyoruz. Gün'ün sağ eli benim, sol eli Osman'ın avucunda.

Osman "Önce Kubi'yi mi arayalım, annesini mi?" dedi. Benim de aklımdan aynı soru geçiyordu. Böylece Osman'la yekruh olduk. Sanki elli yıldır iç içe iki kaşık gibi yaşayan yaşlı ve evli bir çifttik de, birbirimizden birbirimizi türetmiştik. Aynı şeyleri düşünür, aynı şeyleri sorar, aynı cevapları bulur olmuştuk.

"Kubi hak ediyor mu sence ilk öğrenen olmayı?" dedim, bariz bir öfkeyle.

"Hayır!" dedi.

Öylece oturmuş, Gün'ün yüzüne bakıyorduk. Ölüm kucağımdaydı. Gün'ün öldüğüne inanamıyordum diyemem. İnanmıştım. Ölüm anından öyle korkunç etkilenmiş de değildim. Ama sonrasını tahayyül edemiyordum. Gün'süzlük nasıl olacak? Nasıl yani? Boşluk ama bu! Gözümün önünde beyaz, puslu bir perde uçuşuyordu.

Çenesi düşmüştü, ağzı aralıktı. Kapatmak gerektiğini biliyordum. Camlaşan gözlerini örtmek. Ama yapamıyordum. Gün'ün elini bırakamıyordum.

"Annesi mahvolacak," dedim.

"Belki de rahatlar," dedi. "Birinin ölümünü beklemek ölmesinden daha zor."

Şiirin son iki dizesini doğru hatırladım.

Ve serin serviler altında kalan kabrinde / Her seher bir gül açar, her gece bülbül öter.

Sonraki saatleri hatırlamıyorum. Daha doğrusu hatırlıyorum da, hissedemiyorum. Neler olup bittiğini görüyordum, farkındaydım. Ama sanki ben yaşamamışım da bana anlatılmış gibiydi her şey. Ya da bir Kieslowski filmi izliyordum. *Üç Renk: Mavi* mesela. Hatırlamıyordum üstelik, o filmde bir ölüm sahnesi var mıydı, yok muydu?

Nihayet bir şeyler yapmamız gerektiğini hissettik. Mekanik bir şeyler. Duyguları (gömülü duran içimizde) bir kenara bırakıp yapılması gerekenler vardı. Osman otel çalışanlarına haber vermeye gitti.

Biraz panik, biraz korku ve koşuşmalar. Odaya gelip gidenler. Gün'ün başı kucağımda hâlâ. Osman'ın otelin telefonundan Gün'ün annesini araması. Annenin açar açmaz durumu anlaması, çığlık atması. Böylece o menhus cümleyi kurmaya gerek kalmaması: Gün'ü kaybettik.. Beni zorla kaldırmaları yataktan. Bu işleri bilen orta yaşlı bir kadının (otelde çalışan) Gün'ü yatağa uzatması düzgünce, kollarını iki yanına koyması: "Sahip çıkılana kadar böyle katılaşır yoksa." (Ne demek sahip çıkılana kadar? Biz neyiz?) Tertemiz bir tülbentle çenesini bağlaması. Gün'ün canım çillerinden geriye büyük lekelerin kaldığı yüzünün bembeyaz çarşafın altında kaybolması. Annesinin ve akrabalarının üç-dört arabaya doluşup gelmeleri. Bir teyze, bir hala, bir yaşlı dayı (incecik ağlayan), hastalığı sırasında Gün'ün evine gelip giden, evli barklı birkaç kuzen, eşleriyle birlikte (aralarında tanıdıklarım da var). Sevgi dolu bu akrabaların Gün'ün beklenen ölümünü büyük bir acıyla ama vaveylasız karşılamaları. Kuzenlerden birinin diğer akrabalara haber vermek için ankesörlü bir telefon bulmaya gitmesi (cep telefonları yeni o zamanlar, ucuz tarife enflasyonu yok henüz). İncecik ağlayan dayının Gün'ün annesine cenaze hazırlıklarını sorması. Annenin şaşırtıcı bir sakinlikle yapılacakları sıralaması. O cami, bu mezarlık diye konuşmaları kendi aralarında. Ambulansın gelmesi. Benim tamamen yersiz bir şekilde "Eskiden cankurtaran denirdi, ambulans demek yeni âdet oldu. Cankurtaran ne güzel sözcüktü oysa," deyişim, farkında olmaksızın salak salak gülerek. Böyle bir anda saçmaladığım ve gülebildiğim için akrabaların bana kınayarak bakmaları. (Gün'ün annesi fenalaşmış o sıra. Otel müdürünün odasındaki kanepeye yatırmışlar.) Gün'le

birlikte geçirdiğimiz iki günü ve ölüm anını bütün ayrıntılarıyla anlattıktan sonra aile çemberinin dışına itilmemiz. Gün'ün, elleri ellerimizde, başı kucağımızda ölmesinin aile için fazladan bir değer taşımaması. Omuzlarımızın okşanması usulca, sağ olun.. iyi ki yanındaydınız.. O kadar. Hak ettiğimizi sandığımız yakınlığı bize göstermemeleri. Bunu hem çok doğal, hem çok kırıcı bulmamız. Hiç kimsenin Kubi'den söz etmemesi ayrıca. Osman'ın sormak zorunda kalması: "Kubi'ye haber verilmeyecek mi?" Pasif ve olumsuz cümle kurması sorarken. Hmm.. mm.. şeklinde muğlak bir cevap almamız. Bizim aramamız Kubi'yi cebinden, Osman'ın cebiyle. Ama Kubi'nin açmaması. Birkaç kez aradıktan sonra vazgeçmemiz. İstanbul'a dönelim, Kubi'nin evine gidelim hemen. Tanrım! Evlerine diyemiyoruz, ne çabuk alıştık Gün'ün yokluğuna (ki asıl Gün'ün eviydi orası). Hatta içimizden, aileyi Kubi'ye şikâyet etmek geçiyor. Bize yabancıymışız gibi davrandılar Kubi! Halbuki biz vardık yanında Gün'ün, ölürken! Meğer kuzenlerden biri çoktan haber vermiş. Kubi morga gitmiş bile cenazeyi karşılamak üzere.

Aile cenazede Kubi'ye nişanlı muamelesi yapmıştı, Gün'ün bin senedir birlikte yaşadığı hayat arkadaşına. Tabutun başında tam haklarla değil, yarım haklarla dikiliyordu Kubi. Tamam, son sınavdan çakmıştı. Ölürken yanında olmamıştı. Ama el ele yürümüşlerdi hayatın dibine (en azından ben tanığım).

Biz ise, cenazede, halkanın dışındaydık. Diğer arkadaşlarla birlikte. Doğum gününde o acıklı barı doldurup Gün'ün sağlığına kadeh kaldıran, Gün'le arkadaşlık bağı değil, ancak bir parça ilintisi bulunan, partinin sonunu beklemeden yuvalarına koşan o arkadaşlardan ikisiymişiz gibi muamele edilmişti bize. Tabutun başına ilerleyememiştik. Payımıza düşen annesine, yakın akrabalarına başınız sağ olsun deyip ilerlemek (oysa bizim de başımız sağ olmalıydı) ve

akrabaların bir adım gerisindeki Kubi'ye sarılıp gözyaşı dökmek olmuştu.

Gün'ün ölümü Osman'la birleşmemiz ve Kubi'den kopuşumuz oldu. Cenazeden sonra Kubi'yi birkaç kez aradık. Soğuk ve kısa konuştu. Bizi hayatında istemediği belliydi. Anladık. Bir daha aramadık. Gün'ün ölümü, eski Kubi'nin de sonu oldu. Bir süre Gün'ün ailesiyle görüştüğünü, annesiyle buluşup buluşup ağlaştığını duyduk. Ama üstünden bir yıl bile geçmeden genç bir kızla evlenmiş. Para kazanmakla kafayı bozup çok fazla açılınca stüdyosu batmış. Yenisini kurmuş, becerememiş. Bir dergiye girmiş. Birkaç ay çalışıp ayrılmış. Şimdi nerdedir, ne yapar bilen yok. Gün'lü ve Kubi'li yıllarımızdan hatıra olabilecek kimse kalmadı çevremizde.

Gün'ün öldüğü gün Şile'den dönerken, bu kez ön koltukta oturuyordum, Osman'ın yanında. Yine aynı şarkıyı dinliyorduk. Gün'ü anarak. *Bu sabah yağmur var İstanbul'da / Gözlerim dolu dolu oluyor bilinmezliğe / Anne sözü dinler gibi masum / Ağladım bu sabah..*

İçim taş gibiydi. Hayattaki tek arkadaşımın arkasından ağlayamıyordum, ben ki sulu gözlüydüm çok.

Köprüyü geçerken Ortaköy'ün tam altımızda olduğunu düşündüm. Taş Basamak Sokağı'ndaki küçücük evde geçen gecelerimiz geldi aklıma. Kimi zaman sebepsizce ve delice neşeli. Ateşli bir su olup gırtlağımızı yakmasa da ruhumuzda yaşayan yeşil perilerin acı geceleri. Kahkahalarımız çığlık gibi fışkırırdı ağzımızdan. Boğulasıya gülerdik. Apartmana ait olan, ama sadece bizim tadını çıkardığımız daracık avluya koyduğumuz teneke mangalda olta lüferlerini ızgara yaparken.

Ortaköy arkamızda kaldı. Işık ışıktı İstanbul. Işıklı karıncalar koşuşuyordu sanki her yerde. Hayat başkaları için bizimkine hiç benzemeyen sahneler hazırlıyordu.

"Bana gelir misin?" dedi Osman.

İkiletmedim bile.

“Gelirim.”

Ben ki her çağırana zaten gitmişim, anbean ölen bir bedenin iki elini beraber tuttuğumuz adama niye gitmeyecekmişim?

Evine gittik. Bir şişe şarap açtık. Osman piyanonun başına geçti. İçimde boğduğum hıçkırıklar patlamamış ağrılı çıbanlar gibi canımı yakıyor. Osman’ın çaldığı bestenin ne olduğunu bilmiyordum. Harika çalıyor diye düşünüyordum. Allahım nasıl güzel bir müzik bu! Ağlamaya başladım, sessizce. Kubi haklıymış. Müzik amımıza koyan tek sanatmış. Osman uzun uzun piyano çaldı, ben uzun uzun ağladım. O gece seviştik. Ayrılamadık bir daha.

Kuyrukluyıldızın kuyruğu

"Delirdin mi? Adam evli!" dedi Gün.

"O onun sorunu," dedim, elimde fırça.

Stüdyoyu boyuyorduk. Ortalığı adam etmek Gün'ün yeni yılda yapılacak işler listesinin ilk sırasındaydı. Gün buna "To do list" derdi, dalga geçerek, daha o zamanlar, İngilizce henüz anadilimiz olmamışken. Hep bir to do list'i olurdu onun, hiçbirini yapmadığı. Ama bunun yapılması şarttı. Çünkü Kubi otuzbir dergilerine, ucuz takvimlere fotoğraf çekme dönemini kapatmıştı. Biraz daha eli yüzü düzgün işler almaya başlamıştı. Müşterileri değişiyordu artık. Aslında dış görünüşe önem vermiyormuş da, Allah kahretsin ne giyse yakışıyormuş gibi şekil yapmış, cep telefonu sahibi olduğunu göstermek için ansızın bir yerleri araması gereken yeni-çağdaş-modern-uçuk-eskiyeölüm herifler gelip gidiyordu stüdyoya. Ceplere sığmayacak kadar büyük cepler antenliydi daha. Çıt! Çekiyorlardı anteni. Allalla.. çekmiyor mu burdan? Çekmiyor anam! Pencereye git, pervaza çık, belki ordan çeker! Bu ukalalar stüdyoya girer girmez tarz yoklaması, özgüven muayenesi yapıyorlardı. Ama Gün öyle eşsiz bir yaratıktı ki, stüdyonun leşlik ve dağınıklığına bile özgün bir tarz havası vermeyi başarıyordu. Varlığı yetiyordu aslında. Bal gözlerinde özgüvenin Allahıyla.

Ama ortalığın gerçekten boku çıkmıştı. Sağlam bir temizlik, boya-badana zamanı gelmişti. Biz de az kaçık değildik. Günler torbaya girmiş gibi yılbaşı günü kolları sıvamıştık. Önce leş odayı boşaltmıştık. İçerdeki döküntülerin hepsini atmıştık. Devasa istiridye imitasyonunu çöpe koymadan önce, Kubi bizi içine oturtup bir yığın resmimizi çekmişti. Bize alüminyum folyodan denizkızı kuyrukları yapmıştı.

Başımızdan konfetiler dökmüştü. Dudaklarımızı kırmızıya boyamıştı. Hepsi birbirinden gülünç pozlar vermiştik. Gülmekten kırılmıştık. Sonra soğuktan kıçımız dona dona, yürüyerek ve gülüşerek Günlere gitmiştik. Yeni bir yıla daha girmiştik.

Şimdi tamamen boşalttığımız, bütün pislikleri attığımız, adamakıllı temizlediğimiz stüdyoyu ellerimizle boyuyorduk.

Gün şaka yaptığımı sandı.

"Haluk Hoca baban yaşında be!" dedi, kıkırdayarak.

Ben gülmedim.

"Daha iyi ya.. yaşıtlarımdan bi hayır mı gördüm?"

"Yuvasını yıkacaksın yani.. saçma saçma konuşma allaşkına!"

Birden sinirlendim. Elimdeki fırçayı duvara fırlattım. Bas bas bağırdım.

"Sana ne ya? Yıkarım yıkmam, sana ne!"

Gün şaşırmıştı. Ciddi olduğumu anlamıştı.

"Yıkamazsın! O benim hocam! Hem de en sevdiğim hocam!"

"Benim bir fiskemle yıkılacaksa, zaten ayakta durmasın en sevdiğin hocanın yuvası! Âşık oldum diyorum ya, anlamıyor musun? Âşık!"

"Sen ona olmadın manyak! O sana oldu! Sana herkes âşık olur!"

Doğru.

Bana herkes âşık olur. *Her gören göğsüme taksam seni der. Kimi ateş gibi yaktı beni der. Kimi billur bakışımdan söz eder.* Kimileri bir an için tutulur. Kimileri benimle ölmek ister. Ben de bana âşık olan herkese âşık olmak isterim. Oldum sanırım. Olmadığımı anlarım. Bazen bir anda, bazen bir ayda.

Ama bu kez âşık falan olmadığımı ben de gayet iyi biliyordum. Bu kez sadece yuva yıkmak istiyordum. Daha önce de yıkmıştım, zevkliydi. Bir daha yıkmak istiyordum.

Çünkü bir gün önce, gecenin bir vaktinde Çatlak Çeşme Sokağı'ndaki eve geldiğimde, ortalığı gene bok götürüyordu. Masanın

üstünde gene gazete seriliydi. (Milliyet. Başlığında kocaman harflerle: Körfez'de savaş rüzgârları.) Babam kriz anlarında (sık sık) duvara fırlattığı için eğri büğrü olan kara tavamız, içinde donmuş sucuk yağıyla gene masada duruyordu. Babamın oturduğu koltuğun dibi ekmek kırıntısı doluydu. Halıya bira dökmüştü. Çorapla basmıştım. Ayağım ıslanmıştı. Babam gülmüştü. Bu kez tavayı ben fırlatmıştım duvara, bu acıklı manzaradan hırsımı almak için.

"Bıktım artık bıktım!"

Sucuğun donmuş yağları tavadan sıçrayıp duvara yapışmıştı. Bir bu eksik! Şimdi bunları temizlemem lazım. Elimde deterjanlı bulaşık süngeri, sil Allah sil. Babam kanepede, uzandığı yerden bıt bıt bıt konuşuyor.

"Ne bu sinir gene? Niye fırlattın tavayı? İşte böyle uğraşırsın şimdi."

Baba öl de kurtulayım. Ya da ben öleyim kurtulayım. Ya da en iyisi, ikimiz de ölelim kurtulalım. Baba duydun mu? Annem Frau Liebisch olmuş. Vatuş söyledi. Bundan sonra anneme Bayan İbiş diyelim baba. Annem için bir şarkı besteledim baba. Söyleyeyim mi? Bayan İbiş / Olmuş Liebisch / Bi hıyar bulmuş / Berlin'e gitmiş / Berlin güzelmiş / Hıyar şoförmüş / Bayan İbiş / Frau Liebisch / Mutlu musun?/ Mutsuz musun?/ Mutlu musun?/ Mutsuz musun?

Nasıl ama?

Benim annem Vatuş'tu asıl. Benim için gerçekten içi titreyen yaşlı kız. Özlediğim kucağı ise bütün gezegende, hatta koskoca ıssız evrende, kendimi kayıtsız şartsız güvende hissettiğim tek yer. O da beni bağrına bastığında kendini yalnız hissetmiyordu, biliyordum. Yılbaşı gecelerinde, paskalyada filan, yarım saatliğine bile olsa mutlaka uğrardım Vatuş'a. O yılbaşı gidememiştim. Niyetliydim aslında. Şirin Şarküteri'den topik, dolma, çerez filan alacaktım. Vatuş muhakkak tavuk yapmış olacaktı. Bütün geceyi kucak kucağa televizyonun

karşısında geçirecektik. İlk özel TV kanalımız, liberal ekonominin medar-ı iftiharı Star 1'de dansöz seyredecektik.

Savaş rüzgârları kuvvetle esiyordu. Günlerin çok sevdikleri, yakın bir arkadaşları askerdeydi. Hem de Güneydoğu sınırında. Türkiye savaşa girerse, ilk onun birliği girecekti Irak'a. Çocuk kırk yılda bir arayabiliyordu. Aradığında da korkunç şeyler anlatıyordu. Özal bir koyup üç alacağımızı iddia ediyordu. Birileri Musul-Kerkük hesabı yapıyordu. Petrolümüz olacak diye birilerinin ağzının suyu akıyordu. Haber programlar kıyamet gibiydi. Savaş kıtlığını, ekmek karnelerini görmüş yaşlı teyzeler makarna, çiçekyağı stokluyordu. Tadımız yoktu. Bu yılbaşı parti marti yapmayalım demiştik. Ben de Vatuş'a giderim.

Ama Gün'le stüdyoyu boşaltıyoruz, leşleri atıyoruz diye uğraşırken gecikmiştik. Sonra azmış, kudurmuş, alüminyum folyodan denizkızı kuyruklarımızla poz vermiş, çok gülmüştük. Taş Basamak Sokağı'ndaki nohut-bakla ölçekli evde iç pilavlı tavuk pişirmiştik. (Üç kişi koca hindi yiyecek halimiz yok.) İç pilavın içine kestane yerine fındık koymuştuk. Bir dal adaçayı ufalamıştık. Çok lezzetli olmuştu. Küp gibi de içmiştik. On ikiye beş kala, elimizde bir köpüklü şarap şişesiyle (İnci Damlası) evden fırlamıştık. Sarhoş sarhoş Boğaz'a inmiştik. Tam on ikide köpüklü şarabı patlatmıştık. Şişeden, ağızdan ağza geçirerek içmiştik. Bağıra bağıra şarkı söylemiştik. *Yarınlaaar bizim için geç artık! Çok geç artık sana dönmek. Hani giderken, bana demiştin ya sen. Yolcu yolunda gereeek!*

Yarınsızdık, ama acı acı gülebiliyorduk. Ali kim bilir nerede, nasıl, kimlerle giriyor yeni yıla. Gideli dört-buçuuuuk yıl olmuş!

Yılbaşı gecesi gidemeyince, Vatuş'u 6 Ocak'ta bari göreyim, Noel'ini kutlayayım, ayine gitmeden yetişeyim diye koşturmuştum. Tuşba'dan bir şişe vişne likörü, Garo'nun mağazasından da bir yün şal almıştım. Boşuna telaş etmiştim. Ayine gitmeyecekti. Hastaydı zavallım. Evi buz gibiydi. Babamın Çatlak Çeşme'ye taşınırken ona

bıraktığı sobaya gaz yetiştiremiyormuş. Sabah akşam yakıyormuş sadece. O bile çok pahalıya geliyormuş. Odun daha ucuzmuş, ama her gün üç kat odun taşıyacak hali kalmamış. Benim de o sırada paralı, cömert bir sevgilim veya üç-beş kuruş kazanacağım bir işim yok ki, diyeyim: Vatuşum oturma soğukta. Yirmi dört saat yak sobanı. Gaz parasını da düşünme, ben öderim.

Canımın içi. Uçtu sevinçten beni görünce. Hemen sobayı yaktı. Mavi mavi yanan bir kibrit, ardından güp güp güp bir ses ve yavaşça yayılan, gevşeten bir sıcak. Battaniyenin altında, kucak kucağa oturuyoruz Vatuşumla. Elimizde vişne likörüyle dolu yüksük kadehler.

"Sireli.. senin mayr aradı bugün, Surp Dzınunt kutlamaya. Evlenmiş."

Şaşırdım. Birden kopkoyu bir öfke her yerimi tırmaladı.

"Alman'mış kocası, otobüs şoförüymüş. Dedi ki, kızımı çok özledim."

Biliyorum, Vatuş ekliyor beni özlediğini.

Gene ağlamaya başladım. Gene. Ölesiye mutsuzdur inşallah!

Berlinli otobüs şoförü kocasından bir önceki sevgilisiyle Antalya'da tanışmıştı annem. Nasıl olduysa uzun süre çalışmayı başardığı tatil köyüne tatil yapmaya gelen, kendini turizmci diye tanıtıp annemi peşine takan, Berlin'e götüren, orada turizmci falan değil, sahtekârın teki olduğu ortaya çıkan, günde üç posta dayak atan Türk'ten zor bela kurtulmuşmuş. Üç ay önce evlenmişmiş bu şoförle. Bir Türk doktorun yanında çalışıyormuş şimdi. Rahatı iyiymiş.

Demek rahatı iyiymiş! Oh oh!

Nefret ediyordum annemden, üç ay olmuş evleneli ha! Vatuş'u arayıp söylemese öğreneceğim yok. Öğrenmek ister miydim onu da bilmiyorum. Hüngür hüngür ağlıyordum. Bütün gün otobüsüyle Berlin sokaklarını dolanan Herr Liebisch'in yaşlılıktan ve şişmanlıktan memeleri çıkmış, kötü huylu, eli ağır bir ayyaş olmasını diliyordum.

Bir oturuşta bir kasa bira içen, bağırdı mı camları zangırdatan cinsten. Hayatı zehir eden.

Değildi maalesef. Aksine, annemin hiç hak etmediği kadar hoş biriydi. Pek çok açıdan.

O akşamüstü Vatuş'un koynunu tükenesice gözyaşlarımla ıslatırken bir gün Berlin'e gideceğimi, bembeyaz fırça saçlı, değnek gibi ince uzun, ama eli ayağı düzgün, güler yüzlü, şefkatli otobüs şoförüyle tanışacağımı, hırsımı alamayıp annemin kafasını gözünü yarmaya kalktığımda üflesen uçacak kadar zayıf adamcağızın aslanlar gibi annemi savunacağını (söylediklerinden tek kelime anlamasam da), bana da bir şeyler söyleyeceğini (annen seni çok seviyor filan gibi şeyler herhalde), bunun annemi son, şoförü de ilk ve son görüşüm olacağını bilmiyordum.

Sefiliz biz Bayan İbiş / Frau Liebisch. Sefilliğimiz kimin suçu? Babamın kopan koluyla scarface'ini suçlamak çok kolay. Kopan kolla dağılan yüzü, çeneye uzanan cılk pembe yara izini, yarısı yok olan kaşı, ikide bir düşen gözkapağını suçlamayalım da n'apalım peki? Çöküşümüz böyle başlamadı mı?

Babam kaza geçirmeseydi ailemiz dağılmayacaktı. Annem Ekrem hayvanıyla evlenmeyecekti. Ondan ayrılıp Bahariye'de, cadde üstünde bir apartmanda genç sevgilisi Can'la oturmayacaktı (illet köpekleri hevevev). Can hevesini alıp da tekmeyi koyunca, annem Antalya'ya göçmeyecekti. Genç sevgili ile sahtekâr Türk'ün arasında sayısını bilmediğim kadar çok adam yer almayacaktı. Annem Antalya'ya göçmese, o sahtekâr Türk'ün kıçına takılıp Berlin'e gitmeyecekti. Heriften adamakıllı dayak yediği bir gece, evden kaçarken bindiği otobüsün şoförü Herr Liebisch'le tanışmayacaktı. Herr Liebisch ona kol kanat germeyecekti. Annem Herr Liebisch'le evlenip, Leipziger Strasse'de, Doğu Alman yapımı yirmi küsur katlı bir apartmanın on dördüncü katında, bir oda bir salon daireye yerleşmeyecekti.

Dairesinin salonunda kulpları çiçek biçiminde çekmeceleri, taba rengi geniş deri koltukları, duvardan duvara parliament mavisi halıları olmayacaktı.

Demek ki neymiş? Her şey bir kazayla başlamış. Kader!

Ne yani, naturamızın hiç mi suçu yok çöküşümüzde?

Bu hikâyede, babam hastanede ölümle pençeleşirken annemin bacaklarının arasında hareket eden etbeninin yeri neresi? Hayat bize sağlam bir kafa attı baba. Öyle sağlamdı ki (ya da biz çok gevşek duruyorduk), sallanmadık bile, direkt yıkıldık. Bu kadar zayıfmışız işte. Natura! İyi de ben niye annemin kaderini yaşıyorum? Hatta ileriye taşıyorum? Niye fersah fersah aşıyorum? Annemden bana geçen güzellik lanetli miydi? Virüslü müydü? Güzelliğim niye beni kemiriyor? Benim hayatım niye girip çıkan adamlarla delik deşik oldu? *Kızlarının mutsuzluğu annelerin zaferi midir?* Ali kalsaydı.. gitmeseydi.. o beni terk etmeseydi..

Gün'le çok fena birbirimize girdik o gün. Aşk ve evlilik hakkında, en klişesinden, en pespayesinden ahkâmlar kesiyordum.

"Âşığım ya! Aşk için her yol mubah değil mi? Hani evlilik boktan bi kurumdu? Hani insanın doğasına aykırıydı?"

"Onlar mutlu geri zekâlı, anlamıyor musun? Mutlu! Evlilik başka mutluluk başka!"

"Mutluysa neden beni arayıp duruyor? Neden dün akşam bir saat konuştuk telefonda? Neden bana gel diye yalvardı?"

"Kapılmıştır sana! Olabilir! Ama geçici bir şey bu. Sen üstüne gitme. Haluk Hoca'dan uzak dur, n'olursun.."

"Ben de ona kapıldım Gün! Niye anlamıyorsun?"

"Saçmalama ya! Adam elli yaşında, elli!"

"İyi işte. Giderayak manyak bir aşk yaşatayım da feleğini şaşırsın!"

Vicdansızca konuşuyordum. Aşağılıkça, arsızca. İğrenç bir dille ve gülüşle. Güm diye bir ses geldi. Gün de elindeki fırçayı fırlatmıştı yeni

boyadığımız duvara. Üzerime yürüdü. Beni omzumdan şiddetle itti. Sendeledim.

"Siktir git! Siktir git, bir daha da gelme buraya!"

Bana ilk kez bu kadar ciddi küfrediyordu. Bal gözlerinden ateş çıkıyordu. Öyle bir haldeydim ki, söylediklerimi geri alamazdım. Ciddi değildim Gün, şaka yaptım diyemezdim. Ciddi olduğumu, yıkacak bir yuva aradığımı anlamıştı. Şaka yaptığımı söylersem yalan söylemiş olurdum (zaten inanmazdı). Bana olan o ablaca, annece, o kollayıcı güveni sarsılırdı. Binlerce hata yapsam da kötü niyetli olmadığımı, hatalarımın sadece bana zarar verdiğini bilirdi. Varoluşumun amacının kendimi yıkmak olduğunu en iyi o bilirdi. Kendime zarar vermemi önlemeye çalışırdı. Ama bu kez, şaka yaptım dersem, hata olmaktan çıkardı. Kumpasa girerdi. (Sen şaka söyledim sanmaya devam et, ben saman altından yürütürüm suyumu.) Gün'le aramız da bir daha düzelmezdi.

Vurdum kapıyı çıktım. "Sen siktir git manyak!" diye söyleniyordum. Ama Gün'ün haklı olduğunu da biliyordum. İçim nasıl eziliyordu üzüntüden.

Tamam, âşık değildim, ama Haluk Hoca çok hoş bir adamdı. Çok saygındı, saygın da bir çevresi vardı, etkileyiciydi. Kırk yaş bunalımını hasarsız atlatmış, elliye gelince tökezlemişti. Bana çatmıştı çünkü. Benim en buhranlı ve fakat en fettan, en taze meyve zamanıma. Hâlâ bir anne kucağı aradığım üstelik. Ama annemin tam da Frau Liebisch olduğunu öğrendiğim.

Kubi Haluk Hoca'nın yeni kitabı için Mimar Sinan'ın bir köprüsünün fotoğraflarını çekmişti. Gün onları götürecekti. "Sen de gel," demişti bana. "Hoca harika ders anlatır, dinleriz." Mırın kırın etmiştim baştan. Sonra gitmiştim. Üniversite denen yere ilk girişimdi. Nasıl eziğim. Kendimi nasıl cahil, işe yaramaz, zavallı hissediyorum. Nasıl pişmanım, babam kahrolsun, annem mahvolsun diye okulu

bıraktığım için. Yatılı okuldan kovulunca gittiğim lisede, benim ne mal olduğumu bilmeyen öğretmenlerim yalvarmışlardı. Kızım yapma etme. Devamsızlık edip istikbalini mahvetme! Çok zeki bir kızsın sen, liseyi bitir, üniversiteyi gözü kapalı kazanırsın. Haklılardı. Muhakkak bir yeri kazanırdım girseydim. Zekiydim, kitap kapağı açmasam da derste kulak verdiklerim bile yeterdi. Ama inat etmiştim. Babam kudursun, annem delirsin istemiştim. Süleyman Amca keza! Övünüyor ya oğlu işletme okudu, kızı öğretmen oldu diye.

Şimdi bu üniversite amfisinde otururken acı bir pişmanlık içindeydim. Utanıyordum kendimden. Sanki yüzümde gizli bir elin kocaman harflerle kamuya yazdığı bir açık mektup var: Ey ahali! Bu kız çok genç, çok güzel. Ama ne yazık ki sizin gibi üniversiteli değil. Ayrıca da fena kaşar, hatta kevaşenin teki. On beş yaşından beri yatağına girip çıkanın haddi hesabı yok. Ona göre.

Amfide, en arkada oturuyorduk. Aşağılık kompleksinden ölüyordum. Dudaklarımı kemiriyordum gerginlikten. Benim yaşımda öğrenci kızlar, oğlanlar kendi aralarında konuşuyorlardı, hocalar, sınavlar, vizeler, tezler, bitirme ödevleri hakkında. Gün'ü fena halde öldüresim vardı, beni buraya getirip kapatamayacağım eksiğimle yüzleştirdiği için. (Niyeti bu değildi, hatta halimi fark etmemişti bile.) Eziktim, üzgündüm. Ama biliyordum öte yandan, ben aslında bu sınıfı dolduran pürneşe öğrencilerin hepsini çarpa çarpa okuturum. Okuturum da, kaç yazar, sonuçta diploma alacak, insan sırasında sayılacak olan onlar.

Haluk Hoca amfiye girdi, kürsüye çıktı. Karatahtanın başına geçti. Kristal gibi ışıltılı bir gözlük, beyaz ama gür ve hareketli saçlar, gerçekten hoş bir hava gözümü aldı. Kılık kıyafeti konuşuyor, metrelerce uzaktan bile hocanın farklı biri, önemli biri olduğunu söylüyor. Hoca bir-iki espri yaptı ve Gün'ün dediği gibi, hakikaten harika ders anlatmaya başladı.

Öyle akıcı ve lezzetli anlatıyordu ki, sanki dünyanın bütün üniversite kürsüleri onun için yapılmıştı. Sanki sanat tarihi denen disiplin, amfileri tıklım tıklım dolduran öğrencileri teslim alsın diye icat edilmişti. Sanki Komnenos, külliye, müderris, Zeyrek, Bizans, narteks, şapel, apsis, tonoz, ikonoklast, nef, Pantokrator ve daha bir yığın sözcük onun ağzında bala dönüşsün de damlasın diye keşfedilmişti.

Kollarını izliyordum Haluk Hoca'nın. Havada geniş geniş hareket eden, güzel ve tam ellerini, alyanslı uzun parmaklarını.

Baktıkça babamlaşıyordu. Babamın ellerini kollarını sallayarak, coşkuyla yol inşaatı hikâyeleri anlattığı zamanları hatırlıyordum, çok uzak bir geçmişte kalmış kısacık anlar olarak. İzne geldiği günlerin mutlu akşamları. Baysungur Sokağı'ndaki karanlık kira evimizde bir ağustos gecesi mesela. Bütün pencereler açık. Hasır sepetten avizemizin altındaki yemek masamızda çoban salatası, yaprak sarması, içi kıymalı patates köftesi ve buz gibi zeytinyağlı çalıfasulyesi yiyoruz. Annem nasıl güzel gene. Cildi sedef gibi parlıyor. Eyeliner'lı gözleri buğulanmış rakıdan. Harikulade saçları sırtına dökülüyor. Babam yol yapmak için koca bir dağı nasıl dilim dilim kestiklerini anlatıyor. Makineleri, vinçleri tarif ediyor heyecanla ve elleri kollarıyla. Babam amele yanığı olmuş diye gülüyoruz annemle. Eli yüzü kolları kapkara babamın. Omuzlarında ve göğsünde atlet izi, bembeyaz. Nasıl sağlıklı görünüyor. Babamın çalışmaktan kolları kalınlaşmış, omuzları kocaman olmuş. Heyecanlı hikâyeler anlatırken ağzından bal damlıyor. Mola verdiklerinde karayılan yakalayan işçileri anlatıyor. Başlarının iki yanından kıstırdıkları yılanları birbirlerinin üstüne atıp güldüklerini. Yakın köylerden gelip onlara ayran satan köylü çocuklarını. Sabahları yüzlerini yıkamak yerine, bir dolu teknisyenle birlikte donla çayda yüzdüklerini. Güneş batıp da dağlara karanlık çökünce, işçilerin barakalarının önlerine attıkları taburelerde oturup saz çalarak Yârim

İstanbul'u mesken mi tuttun / Gördün güzelleri beni unuttun türküsünü söylediklerini, çay bardaklarından rakı çekerek. Güzel sesiyle anneme türkü söylüyor babam. Şımarıyor. Sofradan kalkıp annemi öpmeye başlıyor. Yârim beni unuttun mu yoksa diyor. Ben seni unutmadım, seni unutacağıma ölürüm daha iyi diyor. Onlar cilveleşirken, ben Vatuşumun sardığı yaprak sarmalarını açıp üzümlerini ayıklamakla meşgulüm. Çocuğum daha, yaprak sarmasının üzümlerini, biber dolmasının biberlerini yemiyorum. Patlıcanla baklayı, bir de bamyayı hiç sevmiyorum.

Fazla basit diye düşünmüştüm, Haluk Hoca'yı babamlaştırmam. Tam, bütün, eksiksiz bir bedende babamı görmek istiyor olmam fazla basit. İnsan bir terapiste anlatmaya bile utanır bunu. Ama Ali'yi bile böyle sevmedim mi ben?

Aşk hayranlıkla başlar. Ama kuru hayranlıkla da aşk gemisi yüzmüyor. Hayranlık çünkü kelebek ömürlüdür. Ben Haluk Hoca'ya değil, hocanın kürsüdeki varoluşuna âşık olmuştum. O da bir ders boyu sürmüştü. Sonra odasına gitmiştik. Gün'le Haluk Hoca sıkı sıkı kucaklaşmışlardı (hocanın gözü bende ve hiç de hoca gibi değil). Baba-kız gibiydiler. Ben bu hocayla baba-kız gibi olamam. Ama Haluk Hoca ile genç sevgilisi (aşırı genç, henüz yirmi dört) olabiliriz. Ayrıca da hocanın yatağına girmek, üniversiteye girmek demektir bir yerde.

Berbat bir aşktı. Yaşadıklarımın en kötüsü. İlk kez içimi böylesine kanırtan bir suçluluk duygusu çekiyordum. İlk kez zarar gören değildim. Zarar verendim. Gün'ü çok özlüyordum. Beni stüdyodan kovuşu aklımdan çıkmıyordu. Hem adamla sevişiyordum, hem vicdanımın ağrısından uyuyamıyordum. Haluk karısına sürekli yalan söylüyordu. Çok kıvrak yalanlar söylüyordu. Sevgilim şu oldu, bu oldu, bu akşam gelemeyeceğim. Bana duyduğu şey (aşktan çok, gençliğime manasızca tutulmasıydı) yuvasını yıkma korkusunu yok ediyordu.

Ben yüreğimi kıpırdatmayan, aksine, giderek acı veren bu ilişkiyi bitirmek istedikçe, daha beter üstüme düşüyordu. "N'olur, görüşmeyelim artık. Yuvanı yıkmak istemiyorum!" diyordum, bu amaçla başladığım halde. Seni artık sevmiyorum veya aşkım bitti veya başkası var demiyordum. Israrla, yuvanı yıkmak istemiyorum diyordum. Suçluluğum en çok burada düğümleniyordu. O ise babam yaşında olduğunu ve benimle aşk yaşayarak zamanla ümitsiz bir savaşa girdiğini kabul etmemek için abuk sabuk aşk sözleri döktürüyordu. Aşkı ben sende tattım, seni tanıyıncaya kadar aşk nedir bilmiyormuşum, seninle yeniden doğdum türünden, milyonlarca ağızdan milyonlarca kere çıkmış sözler söylüyordu. İlişkiyi bitirmeye ikna edemeyince kaçıyordum. Kaçışım onu daha da tahrik ediyordu. Yaşını, başını, saygınlığını, karısını, benim yaşımdaki çocuklarını unutuyordu. Eski zamanların filinta, genç, kenar mahalleli âşıkları gibi, Çatlak Çeşme Sokağı'nın başında saatlerce beni bekliyordu. Yağmurda ıslanıyordu. Yıpranıyordu. Ona dönmem için yalvarıyordu. "Sensiz yaşayamam!" diyordu.

Galata'nın tarihi apartmanlarından birinde bir daire almıştı. Restore ettiriyordu. Galata entel merkezi olmamıştı daha. Tekinsiz tipler oluyordu sokaklarda. Orada buluşuyorduk. Ne zaman denk gelirse. İşçilerin işi bittiğinde. Boş gezenin boş kalfasıyım nasıl olsa. Her saat bana uygun. Daire Galata Kulesi'yle karşı karşıyaydı. Kule bütün fallik heybeti ve Cenevizli taşlarıyla pencereyi dolduruyordu. Kule küçük küçük pencereleriyle sanki bizi gözetliyordu sevişirken, ayıplıyordu. Tam da kaşar değilmişim demek ki, ruhum acıyabiliyordu.

Haluk bir gece fenalaştı.

"Kalp krizi geçiriyorum. Beni hastaneye götür," dedi.

Tam da beni ölümüne sevdiğine inanmak üzereydim. Biri beni gerçekten seviyor işte, daha ne istiyorum? Aşk karşılıklı bir şey olsa Ali beni terk etmezdi. *Sevmek acı bir arzu*. *Sevilmiyor sevenler.* Karısı

Haluk'u seviyor. Haluk beni seviyor. Ben Ali'yi seviyorum. Ali Paris'te bir kadını seviyor. Demek ki şarkının bir bildiği varmış, sevenler sevilmiyormuş.

Ama ölüm korkusu da aşk maşk tanımıyormuş. Tanık oldum. Ölümle burun buruna gelince, zaman kendi gerçeğini ispat etmişti. Haluk, çocuğu yaşında bir kadınla birlikte olmanın zamanın aktığı gerçeğini değiştirmediğini anlamıştı. Haluk anında benden vazgeçmişti. Artık beni değil, yaşamayı istiyordu. "Çabuk ol!" diyordu hırıldayarak nefes almaya çalışırken. "Ölüyorum, çabuk ol!"

Çırılçıplaktı. Giydirdim. Koluna girdim. Sekiz kat merdiven indirdim. Neredeyse sırtımda taşıdım. Sokakta ince bir yağmur yağıyordu. Araba farları, dükkân vitrinleri, şehrin ışıkları yerlerdeki su birikintilerine yansıyordu. Haluk'u bir taksiye attım. Alman Hastanesi'ne götürdüm. Acildekiler yasak aşk sarrafıydılar. Paçalarından saygınlık akan bu ellilik adamın kızı olmadığımı öğrendiklerinde dudaklarının ucunda müstehzi bir tebessüm. Yüzlerinde, bu uygunsuz aşklar da hep böyle biter işte tecrübesi.

Haluk beni yanında istemiyordu. Beni artık görmek istemiyordu. Acildeki hemşireye "Karıma haber verin," dedi. Görevliler Haluk'u alıp götürdüler. Acilin kapısında kalakalınca, Gün'ü aradım. Gün affet beni. Gün haklıydın. Gün ben rezilin tekiyim. Gün ben insan zararlısıyım. Gün ben mutluluğun düşmanıyım. Gün ben çok yalnızım, kimsem yok. Gün gel, yalvarırım gel.

Karısı Gün'den önce geldi. Nasıl hoş, nasıl asil, olgun bir kadın. Onca ustalıklı, kıvrak yalana rağmen, olup biten her şeyin farkında. Sanki aylardır bu anın gelmesini bekliyormuş gibi bakıyor bana. Benim gözyaşlarım sel olmuş gene, utançtan ve acıdan.

Kadına "Beni asla affetmeyin, hak etmiyorum," dedim.

Sanırım etkileyici bir sahneydi. Buna hazırlanmış değildim. Samimiydim. Bir sahne olsun, bir mizansen olsun da şu kadına bir şov

yapayım, aklını uçurayım demiş değildim. Ama neticede hayat dediğimiz şey ne? Bir dizi sahne. Haluk'un karısına bütün samimiyetimle beni affetmeyin diyordum. Ama öte yandan, siz olgunsunuz, asilsiniz de ben değil miyim? Benim de kendime göre bir asaletim var demek istiyordum. Ayrıca pardon, çok gencim daha, hele size göre. Tamam beni affetmeyin, Haluk'u affedin ama. Gün haklıydı. Mutluydunuz siz. Mutluluğunuzun, affedersiniz, içine sıçtım. Özür dilerim hanfendi. Kullandığım kelimeler için. Lütfen affetmeyin beni, bakın çok rica ediyorum. Beni ne kadar aşağılasanız, yüzüme tükürseniz yeri. Yapmazsınız gerçi, çok nazik birisiniz. Çok da şıksınız ayrıca. Tarz sahibisiniz. Profesörsünüz hödöhödö anabilim dalında. Siz çocukken bale de yapmışsınızdır. İdil Biret dinleyerek büyümüşsünüzdür.

Gün gelmişti o sırada, bizi izliyordu. Benim gözyaşlarımı. (İçim başka ağlıyordu dışım başka.) Sevgili hocasının asil ruhlu karısının asil tavrını görüyordu. Haluk'a derhal müdahale eden ve onu hayata döndüren kardiyolog da bizi izliyordu. Acildeki hemşireler, hastalar, hasta yakınları. Yasak aşk kitabını okumuş ya da birilerinden dinlemiş olanlar, bildiğini sananlar. Seçkin dedikoduya meraklı bir yığın seyircim vardı.

Karısı gülümsedi. Hakkını yiyemem, gerçekten iyi niyetli, olgun bir yüzle gülümsedi ve fakat altın vuruşunu yaptı. "Sandığımdan çok daha güzelmişsiniz." O kadar. Ağzından çıkanın hepsi bu. İltifat öldürücü olabilir. Bütün o asil varlığıyla, Tod's çantası ve ayakkabılarıyla, özgün tasarım zarif takılarıyla, çok Anglosakson bir incelikle, anlıyorum diyordu. Kocamı anlıyorum. Sizi de anlıyorum genç, güzel, çekici şey. İstemeseniz de affediyorum sizi. Anlıyorum çünkü. Kocam çok cazibeli bir adamdır. Kaldı ki gençlik ve böylesi bir güzellik de affedilmeye değerdir. Asil pabuçlarının asil topukları üzerinde asil asil

yürüyerek, çok kadınca bir kıvraklıkla, kocasının yanına gitti. Sonunda kazandığı zaferin tadını çıkararak.

Titriyordum. Gün geldi, bana sımsıkı sarıldı. Hemen ısındı içim. Gün! Allahım Gün tek dostum benim. Ablam, annem, babam, cankurtaranım, ruh bağım! Haylaz çocuğunu "Vallahi bi daha yapmıycak komserim," diye dil döküp karakoldan alıp götüren sevecen bir anne gibi "Yürü Allahın cezası," dedi bana, omzumdan itekleyerek. Birkaç ay süren vahim bir yanlışı muzır bir kabahate dönüştürdü. "İlla kendini üzecek bir şeyler yapacaksın di mi? Yürü başımın belası!"

Taksiye bindik. Onlara gittik. Evde bir dolu genç insan. Hep birlikte mangal yaptık. Soslu tavuk kanatları, terbiyeli çöp şişler, ortadan yarılmış cazır cazır kızaran acılı sucuklar, taze ekmeğin arasına koyup yediğimiz. Askerdeki arkadaşları sağ salim dönmüştü. Onu kutluyorlardı. Korkunç şeyler anlatıyordu çocuk. Geceleri dağlardan açılan taciz ateşinin altında, ne işim var lan benim burda? Benim savaşla mavaşla ne alakam var? diye diye askerliğini bitirmişti. Körfez Savaşı'nın, bir sınır boyu uzağından tanığıydı.

"Geberdik oğlum korkudan.. altımıza sıçtık!" diyordu. "Niye abi, niye? Niye geçecektik sınırı? Niye hiç tanımadığımız insanların köylerini bombalayacaktık? Veriyor gazı yüzbaşılar binbaşılar, petrolümüz olacak! Lan bize ne elâlemin petrolünden? Ama komutanlar bizden daha fazla sıçıyordu aslında, biri höh dese yüzükoyun kapaklanıyorlardı yere."

Kar altındaki İdil kırsalında eksi yirmi derecede nöbet tutarken donan ayakları kesilen erleri anlatıyordu (zayiat diye adlandırılan). Komik hikâyelere geçti sonra. Birliğe su almak için gittikleri bir Süryani köyünün yıkık dökük kilisesine nasıl dadandıklarını anlattı. Kafa dengi rahibin erlere maşrapayla şarap verdiğini. O köye gidip su almak için milletin birbirini ezdiğini. Kafayı bulup şarkı türkü döndüklerini köyden.

Deli gibi rakı içtik o gece. Körkütük sarhoş olduk. Bahar geldi diye ser ser sevindik.

Sanki Gün'ün beni stüdyodan siktir ettiği an ile acilin kapısında sımsıkı sarıldığı an arasında kalan o zaman parçası hiç yaşanmamış gibi, stüdyonun duvarlarını boyadığımız güne geri döndük. İki anı kaynaştırdık. Aradaki zamanı sildik.

Galiba, mitolojiler, mesnetsiz hikâyeler, efsaneler ve renkli yalanlardan örülen görkemli kuyruğum ilk o gün, Alman Hastanesi'nin acil servisinde doğdu. Ünlü ve saygın bir hocayla sıradışı bir aşk yaşamış genç ve güzel kız ile hocanın asil ruhlu mükemmel karısı seyircili bir ortamda karşı karşıya. Klasik, şık ve bir parça gizemli bir hikâye. Bu pek saygın hoca bu kızda gençlik ve güzellik dışında da bir şeyler bulmuş olmalı. Hocanın pek Anglosakson ruhlu ve pek olgun karısı kıza bu kadar asilce davrandığına göre, bu hikâyenin derininde gerçekten hoş ve meraklı bir şeyler var.

Böylece ağızdan ağıza dolaşan şık bir hikâye doğmuştu. Doğmakla kalmamış, ilerlemişti. Haluk Hoca çünkü ölümden dönünce yine peşime düşmüştü. Bu kez kendisine benzeyen saygın-zengin kişilerin müdavimi olduğu şık mekânlardan birine çağırmıştı beni, ölümden dönen adamların edebi-adabı unutan cesaretiyle. Karşılıklı buzlu viski içerken zarifçe reddetmiştim tazelenmiş aşkını.

"Kalbimi tazeleyip geldim sana. Aşkımı tazeleyip geldim."

Alışmış kudurmuştan beterdir diye boşuna dememişler. Gözlerime bakıyor yine. Ama o ışıklı gözlerde bu kez aşk değil şehvet açıkça okunuyor. Temel içgüdü işte. Eşeğe altın semer de vursan, libido gene libidodur. Allahım ben de ölüyorum incelikten, olgunluktan. Anlayıştan yarılıyorum. Nasıl kuru, nasıl boş cümlelerim. Nasıl inanmıyorum kendi söylediklerime.

"Hayır Haluk! Hayır, asla! Karına, çocuklarına bunu bir daha yaşatamam! Eşin harika bir kadın! Kıymetini bil." Bıdıbıdı! Bıdıbıdı!

Bıdıbıdı!

İçim konuşuyor bir yandan. Hocam pardon, sen demin aşkımı tazeledim de geldim mi dedin? Tazelenmiş demek 'aslında bayat' demektir. Bayatlamıştı, ama tazeledim, vallahi, fırına attım, ısıttım. Hocam çok aşağılıksın, özür dilerim. Sen ölümün kıyısındayken beni satmadın mı! Acilde karını istedin hayvan! Bok gibi bıraktın beni onca seyircinin önünde! İkile şimdi.

Biz karşılıklı kibar kibar konuşurken birbirimize bakarak, gözlerimizin ardındaki düşünceleri açık bir kitap gibi okurken bu kez, yine dikkatli ve aşka düşkün seyircilerimiz vardı. Kuyrukluyıldızdım, kuyruğuma bir yaldızlı toz kütlesi daha eklenmişti.

Bana bir ekran bul ya da aşkımızdan söz et

Kafam kazan gibi kaynıyordu. Kafam aşkla, korkuyla, dehşetle, kurtçuklar, sinekler, gül yaprakları, mezar taşları, parlak mermiler ve kuş tüyleriyle, iyi, kötü, güzel, çirkin, umutlu, umarsız, ölümü veya hayatı anıştıran ne varsa onlarla kaynıyordu.

Kâbustan uyanmıştım. Osman'a ne olacağını düşünmek istemiyordum. Hak ettiğine inanmak istiyordum.

Ama kendimi susturamıyordum. Beynimi dağıtacak olan kurşunla karşılaştığımda, bütün ölümlüler gibi benim de bütün sefil görüntüleriyle gözlerimin önünden geçecek olan süfli hayatımı su gibi akan kelimelere çeviriyordum. Ali'siz geçen yıllarımı anlatıyordum Ali'ye.

İşte böyle yaşadım sen beni terk edince!

Kemirilerek, gagalanarak, ısırılarak, koparılan her güzel parçamın yerine çürük, bozuk bir parça koyarak yaşadım. Osman'la aşkımızın ipini çektiğim geceye ve sonrasına da geleceğim (sensiz kalınca, bu da bir cins aşk olsa gerek diye tutunduğum). Yetmiş küsur saat önce ruhumun nasıl katledildiğini de anlatacağım anbean.

Ama önce bana bir televizyon bul Ali! Televizyon şart değil, bir ekran bulsan yeter, internet bağlantılı bir bilgisayar, marifetli bir telefon da olur.

Ali akşam oluyor, altyazılar geçmeye başlamıştır. N'olur bana bir ekran bul ya da aşkımızdan söz et!

Ali mutfaktaydı. Bana çorba yapıyordu. Haşladığı tavuğun kokusunu duyuyordum. Çatal kaşık sesleri geliyordu. Yattığım yerden sadece gökyüzünü görüyordum. Gökyüzü iyice ağırlaşmıştı. Bu gece

kesin kar yağacaktı. Bu gece hayatta kalmayı başarabilirsem, sabah karlı bir İstanbul'a uyanacaktım.

Ali geldi, elinde dumanı tüten iki büyük kâse. Üstü kitaplar, sözlükler, not defterleri, dergilerle dolu sehpayı boşalttı. Ekmek getirdi, limon, karabiber, tuz. Küçük ve sıcak bir sofra kurdu hemen.

"Hadi başla," dedi.

Midem kilitlenmişti. Zorla içiyordum.

"Hadi bir kaşık.. bir kaşık daha.."

Kana kuvvet, göze fer, batna ciladır çorba! Öleceğim Ali. Bundan kurtuluş yok. Yine de ölmeden önce kanıma kuvvet, gözüme fer gerek. Seni daha çok sevebilmek için. Ölürken bile hep sevdiğim gibi seveceğim seni. Sen istesen de, istemesen de. Hem benim seni sevmemden sana ne? Aşkın has olanı bir karşılığı olup olmadığıyla ilgilenmez. Has aşk, tutulduğu varlıkta bir değeri var mı yok mu umursamaz. Has aşk tanrı aşkına benzer. Sen tanrıyı çok seversin, ama o herkesi sever, hatta belki seni sevmez. Ama ben tanrıyı değil, seni seviyorum Ali ve ben küçücük, alelade, zavallı bir insancığım. Varlığım, yeteneklerim çok sınırlı. Sevme gücüm tüm evreni kapsamaya yetmiyor. Tanrıyı kapsamaya yetmiyor. Sevgimi ancak sana adayabiliyorum. O kadar küçüğüm işte, düşün. Ve kadınım sonuçta, bütün kadınlar gibi ben de bilmek istiyorum.

"Ali sen beni gerçekten sevmiş miydin?"

Ben ona fena tutulmuştum. Aşkına tırnaklarımı geçirmiştim. Sadece aşkına değil, etine de geçirmiştim. Ona tutunmak için yapmıştım. Ona tutununca hayata tutunmuştum. Ali'nin yüzünü görmediğim, sesini duymadığım günü yaşadım saymıyordum. Onu görmezsem telefon ediyordum. Annesi "Çıktı evladım," diyordu. "Nereye gitti?" diyordum. "Nereye gitti! Söyleyin nereye!" Kadıncağız ürküyordu sesimden, telaşlanıyordu. Yolun yarısına geldiği halde,

geleceği hâlâ belirsiz oğluna her sabah temiz ve ütülü bir mendil veren anne, benim oğluna duyduğum manyakça aşktan korkuyordu.

Cağaloğlu'ndan Sirkeci'ye iniyorduk bir gün. Ara sokaklara dalmıştık. Çevirilerini teslim etmeye gittiğinde onu Sahaflar Çarşısı'nda beklemiştim. Beklerken bir sürü kitap karıştırmıştım. Param yoktu, bir tane bile alamamıştım. Şubatın sonuydu. Hava çok soğuktu. Ayaklarım donmuştu. Eldivenlerimi yine evde unutmuştum. Ali elimi tutsun diye unutmuştum. İşini bitirip gelmişti. Gelir gelmez elimi tutmuştu. "Hadi biraz yürüyelim," demişti.

Ansiklopedilere çeviriler yapıyordu. Dergilere yazılar yazıyordu. Şiir de yazıyordu. Biliyordum. Ama hiç kimseye, bana bile göstermiyordu. (Ya da ben kimseye göstermediğini sanıyordum.) Bana her gün yeni bir şiir kitabı getiriyordu. Bazen bir sayfanın kenarına kurşunkalemle bir dize yazmış oluyordu. Kimin dizesi olduğunu soruyordum. Benim desin diye bekliyordum. Geçiştiriyordu. Geçiştirirken yüzünde üzgün, karanlık bir şey doğuyordu.

Bir işkembecinin önünden geçiyorduk. İşkembecinin camında Kana kuvvet, göze fer, batna ciladır çorba yazıyordu. "Sever misin?" dedi. "Bayılırım," deyince şaşırdı (kızların çoğu işkembe çorbasından tiksinirmiş). Niye şaşırmasın? Ali babamı bilmiyordu ki.. Babamla mutlu günlerimizde sakatatın her türlüsünü nasıl iştahla yediğimizi bilmiyordu ki.. Ama sakatat ve sakat sözcükleri arasındaki benzerlik paslı demir bir levhaya asitle yazılmış gibi zihnimize yerleştiğinden beri, biz baba-kızın sakatat yiyemediğimizi bilmiyordu ki..

"Hadi içelim," dedi. Çevirilerinin parasını almıştı o gün. Simitle çaya talim etmemize gerek yoktu. Birer tuzlama söyledik, sirkeli sarmısaklı. Üstüne toz kırmızıbiber ektik. Taze, beyaz ekmeklerimizi bandık. Çorba sahiden de kana kuvvet, göze ferdi. Kendimize gelmiştik. Dünyayı daha güzel görmüştük.

Bir gün de annesi Bursa'ya, kızına gitmişti. Ali'nin ablasının ilkokula giden iki çocuğu vardı, İstanbul'a sık gelemiyordu. Özledikçe annesini çağırıyordu. Annesi de koşa koşa gidiyordu. Annesi kızına giderken sevinçten kanatlanıyordu. Beraberliğimizin üçüncü çarşambasıydı. Ben üç haftadır her uykudan trajik bir geçmişim yokmuş gibi, on dokuz yıldır kesintisiz sevilmekten yorgun düşerek, mutluluktan dolup taşarak yaşıyormuşum gibi kuştüyü hafifliğinde uyanıyordum. Gözlerimdeki gri dumanlı görüntü değişmişti. Baktığım her şeye renk gelmişti.

Hisar'da buluşacaktık yine. Tam evden çıkacaktım ki Ali aradı. Telefonu babam açtı. "Yok evde!" dedi. Çat kapattı. Elinden ahizeyi almak istedim, vermedi. Atıldım, telefonu hızla çekti, kablosunu kopardı. "Hiçbir yere gitmeyeceksin bugün, hastayım," dedi.

Delirdim. N'aptın sen ya? Sen nasıl telefonu suratına kapatırsın Ali'nin? Sen benim hayatla aramdaki pamuk ipliğini, her gün yeniden eğirdiğim ipliği nasıl koparmaya kalkarsın? Buna hakkın yok baba! Sızınca işediğin çarşaflarını yıkıyorum ben senin. Hasta olduğunda kaşık kaşık çorbanı içiriyorum, yutmayı bile beceremiyorsun, ağzının kenarlarından döküyorsun, sabunlu bezle siliyorum. Burnunu da siliyorum. Sümüklü kâğıt mendillerini çöpe atıyorum. Tıraş ediyorum seni. Çapaktan birbirine yapışan gözkapaklarını aralayıp ilaç damlatıyorum. Seni yarısı olmayan kaşından öpüyorum. Terden sararmış, iğrenç kokan fanilanı değiştiriyorum. Yıkanman için yalvarıyorum sana, zorla banyoya sokuyorum, sırtını keseliyorum. Tırnaklarını ben kesiyorum. Tırnakların çok kalın, çok kuru baba. Kesilmiyor. Çatır çatır kırılıp sağa sola sıçrıyor. Kesik tırnaklarını yerlerden topluyorum. Derisi kabuklaşmış, ağrıyan ayaklarını ovuyorum senin. Parmak aralarındaki mantarlara merhem sürüyorum. Ben seni seviyorum baba. Senden nefret etsem de, seni çok seviyorum. Ölmeni istiyorum. Ölmeni istediğim zaman kalbime bir bıçak

saplanıyor. Her gece rüyama giriyorsun. Beni omuzlarına alıyorsun. Boynundan sarkıttığım bacaklarımı tutuyorsun. Kırmızı rugan pabuçlarım var benim. Annemin içine bir toka, bir mendil, bozuk para ve sakız koyduğu bir çantam var. Bembeyaz çoraplarımın ponponlarıyla oynayarak yürüyorsun. Seni çenenden tutuyorum. Parmaklarımı ham yapıyorsun. Gülüyorum, çekiyorum ellerimi. Pamuk helvam diyorsun bana, badem ezmem, kıtır akidem. Senin ölmeni istiyorum baba. Her sabah uyandığımda, zihnimde, üst üste yazıldığı için birbirine karışan iki yazı oluyor. Birazdan kalkacağım ve nihayet babamı yatağında ölmüş bulacağım ve Allahım n'olur, babam ölmesin, babam çok yaşasın, ölmesin! Senden nefret ediyorum baba. Seni yastıkla boğmak istiyorum. Baba seni öyle seviyorum ki, gözyaşlarımla yıkamak istiyorum. Böylesine zıt duygular besliyorum sana karşı. Oysa ben aşktan başka bir duygu beslemek istemiyorum. Ama üzülme baba, bunda üzülecek bir şey yok. Duygular andır, geçer. Duyguları yaşarken sanıyoruz ki budur işte her şey. Hayat, ölüm, varlık, anlam hepsi bu andır, bu anın içindedir. Ama geçiyor baba. Duygu dediğimiz şey, benliğimizin bir yerlerinde belirip kaybolan bir şeyler işte. Geliyor, geçiyor, ama çok ağrı yapıyor.

Telefonun kablosunu kopardığını görünce ciğerlerim yırtılırcasına bir çığlık attım.

"Aaaaaaaaaaah!"

Sanırsın ki bir kova kızgın yağ dökmüşler üstüme. Vücudumu kıyma makinesine atmışlar, kemiklerim kırılıyor. Taşlara çarpa çarpa uçuruma düşüyorum sanki. Öylesine dehşetengiz bir çığlık. Babam dondu kaldı. Sağ gözkapağı düştü yine, tık kapandı gözü. Elleri titriyordu. Kopan kabloyu yerine itiştiriyordu bir faydası olacakmış gibi.

Çığlığım her şeyi temizledi. Sabahın acısını temizledi.

Babam gitti radyoyu açtı. Pencerenin önüne oturdu. Kambur. Dayak yemeyi bekleyen suçlu bir çocuğa benziyor. Gözlerinin yaşardığını benden saklamak için dışarıya bakıyor.

Kabanımı giydim. Anahtarımı aldım. Çıktım. Bakkaldan Ali'ye telefon ettim. Bugün buluşmayalım diyecek diye korkudan yüreğim ağzımdaydı. Ali "Hava çok soğuk, bize gel, evde oturalım," dedi. Annesi gene Bursa'ya, kızına gitmişti. Birden içime bir kuş sürüsü girdi. Kalbim çarparken, çarparken duracaktı.

Duygular andır, gelir geçer. İnsansak eğer, bir duygudan bir duyguya geçeriz. Her birinde sonsuza kadar kalacağımızı sanırız. Aşk mı? Hiç bitmeyecek ki.. Ölüm mü? Hiç gelmeyecek ki.. Ömür boyunca defalarca doğarız ve ölürüz.

Otobüs çok doluydu. Kapılar güçbela kapanıyordu. Ayaktaydım, eziliyordum. Sallana sallana gidiyorduk. Beşiktaş'tan beri her durakta inip binmeye çalışanlar sinirimi bozuyordu. İlerleyin işte, millet binsin de gidelim, hadi! (Kolay sanki! İstiap haddinin iki katı yolcu var otobüste.) Postanenin önünde indiğimde Şişli hayat kavgası veriyordu, İstanbul'un tamamı gibi. Koşuşan, mağazalara, iş hanlarına, dükkânlara girip çıkan, yürüyen, kaldırımlar ve otobüsler ve arabalar dolusu insan.

Ali ve annesi, Bomonti Bira Fabrikası'nın yakınlarında, İyi Niyet Sokağı'nda, üç katlı, cumbalı çok eski bir apartmanın giriş katında, minicik bir dairede oturuyorlardı. Sokağın adı onlara çok yakışıyordu. Bizim sokağımızın adının bize yakışmadığı kadar yakışıyordu. Kadın evi değildi burası, anne eviydi. Anne evi. Anne. Evde her şey sanki Ali içindi. Ali rahat etsin, Ali huzurlu olsun evi. (Her evin bir tanımı var.) Oysa babamla bizim evimiz, Allahım öldür bizi eviydi, kaderime sıçayım evi. Anneminki genç sevgilim beni bırakırsa ne halt ederim eviydi. Dişi olmalıdır evimin her santimetrekaresi, genç sevgilim gitmeye kalkarsa evimi süsleyen nesneler kapıya yığılmalı, yolunu kesmelidir. Fikriyanım'ınki, herkes sınırsız temizliğimi (köşe bucağın

ve ruhumun) ve hükümranlık alanımdaki ebedi hâkimiyetimi görsün evi. Bu eve adım atmayagör, bulunduğun süre boyunca kaderine ben hükmederim. Kör makas, dikiş makinesi, arapsabunu bu işe yarar. Süleyman Amca'nınki, mühim olan evin şekli şemaili değil, ailenin birlik ve bütünlüğüdür eviydi. Baba oturmadan sofraya oturulmaz. Öte yandan elbet gençler kurarlar kendi yuvalarını vakti gelince, çıktıkları baba eviyle birörnek. Ve bir aile evinde her bir aile fotoğrafı bu kutsal birliğin ilelebet payidar kalacağının ispatıdır. Kutsal birlik evidir burası. (Bu nedenle yengeler kendi evlerinde düzülmelidirler, bir zamanlar mutlu-çekirdek-aile evi olan evlerinde.)

Acı kahve, mürdüm, su yeşili, kiremit, lacivert büyükçe bir odaydı Ali'nin salon dediği, kırk yıl öncesinin asil Şişli'sinin, vakur apartmanlarının sıralandığı yoksul düşmüş sokağa bakan. (İkibinler geldiğinde görecektim ben o vakarı. Aç gözlü müteahhitler yıkarken onları birer birer. Ve de o canım sokağın sefilliğini, paragöz tekstil atölyeleri fakir evleri kovmuş, yeni binaların her birinde demir yığını yangın merdivenleri.) Aşınmış kadifeler, desenleri ağırbaşlı goblenler, bembeyaz kısa tüller. Hakiki bir temizlik vardı evde. Yaşlı annenin elinin erdiği, gücünün yettiği. Yılların eskittiği halılar, yılların eskittiği parkelerin üstündeydi. Kollukları ahşap koltuklar, iki katlı sehpalardan taşan yemyeşil çiçekler, pencerede afrikamenekşesi saksıları, küçücük daireyi harıl harıl ısıtan bir kömür sobası, yanında kovası ve küreğiyle, duvarda Ali on üç yaşındayken ölen baba resimleri, kaytan bıyıklı, anne nasıl da genç ve güzel, kucağında bebek Ali, saçında kocaman kurdelesiyle kızı ayakta. Ali'nin odasından taşan kitapların sırtlarıyla canlanmış bir duvar kitaplık boydan boya.

Ali'nin odasıyla annesininki bitişikti. Taş avluya bakıyordu. Taş avlunun bittiği yerde başka bir fakir-ama-gururlu-insanlar-apartmanı başlıyordu. Kibrit kutusu kadardı ikisi de odaların. İkisinde de duvara dayanmış birer divan, ikisinde de renkli yünlerden örülmüş yatak

örtüleri, kırlentleriyle. Ali'nin odasında minnacık bir masa, üstünde bir daktilo vardı ve evde yer gök kitaptı.

Hızla gelişecek kalbimiz / Kalbimiz hızla.

Ömrümün en güzel günü ve gecesiydi. Bir daha o güzellikte bir gün bir gece yaşamadım. Tamam, çok az kişinin yaşayabileceği kadar eşsizdi. Ama yine haksızlık değil mi bu kadarcık olması bütün bir ömürde payıma düşenin?

Gece hiç uyumamıştık. Gerçek âşıklar olmuştuk, en hasından ve aramızdaki on beş yıl yok olmuştu. Biz sevişirken deli gibi yağmur yağmıştı. Oluklardan gürül gürül sular akmıştı. Taş avluya bakan balkonlardan birinde ne olduğunu anlayamadığımız bir nesne rüzgârla sallanıp cama çarpıyordu. Ne olabilir diye fikir yürütmüştük, süpürge sapı, tahta parçası, soba borusu, eski bir çanta, sepet, dürülmüş bir kilim, kim bilir ne.. Çok derinlerden Şişli Etfal'e ya da Okmeydanı SSK'ya hasta götüren ambulansların siren sesleri geliyordu. Hayatın ve ölümün duyma eşiğimizi aşan ve aşmayan bütün sesleri kulaklarımızda uğulduyordu. Rüzgârdan güdük ağaçların dalları sarsılıyordu. Yağmur taş avluyu dövüyordu. Soba sönmüştü. Oda buz gibi olmuştu. Ama biz, Ali'nin annesinin kar beyaz bir çarşafla kapladığı saten yorganın altında sımsıcaktık.

Yirmi üç yıl önceydi bu. Hiç olmamış kadar uzakta kalmıştı.

Çorbamı bitiremedim. İdam mahkûmlarının son yemeklerini yiyebildiklerini hiç sanmıyorum.

Ali birden "Ben seni sevmekten korktuğum için Paris'e gittim," dedi.

Beremi çekiştirdim. Çıplak kafatasımdan utandığım için tekrar başıma geçirdiğim kara beremi. Çabalama Ali.. beyhude uğraşma. Seni tam sevecektim, sevmenin tam da kıyısına gelmiştim, göze alamadım deme sakın. Gözlerinde incecik bir vicdan sızısı var, görüyorum.

Kendi yazdığı mağdur manifestosuyla kimsenin sallamadığı bir biçimde hayata kafa tutmuş (mağduriyet ilanı etkisiz de olsa bir kafa tutma biçimidir bence), lakin tuttuğu kafayı bizzat kazımış, gençliği çoktan uçmuş bir kadınım ben. Sen bırakıp gidince *talihin elinde oyuncak oldum* diye sızlanan, hatırlanması güç bir eski sevgiliyim. Kapına gelmişim, öldürecekler, sakla beni diye yalvarıyorum sana. Sense bu ahval ve şeraitte, bana bir cümlelik teselliyi çok görmeyecek kadar iyi yürekli bir adamsın. "Yıllarım seni bırakıp gittiğim için pişmanlıkla geçti," diyecek, beni ölesiye mutlu edip ölümün eşiğinden çevirecek, elimi tutacak kadar yüce gönüllüsün. Boşuna sevmemişim seni.

Diye geçti aklımdan.

Ama ben mağdur olduğum kadar mağrurdum da. Ona duyduğum aşk tamamen bana ait bir şeymiş, karşılık veremediği için kendini suçlu hissetmesine gerek yokmuş gibi olgunca gülümseyecek kadar kibir kırıntısına da sahiptim. Zekiydim de öte yandan, bu şartlar altında söylenen her cümleyi doğru yere yerleştirecek kadar. Çorba kâsesini ittim, kanepeye bağdaş kurdum.

"Ali zorlama n'olur.. Bana bugün öyle güzel iki şey söyledin ki, doğru olmasa bile, kalan ömrüme yeter," dedim.

Çok acı gözlerle baktı bana, küstü küsecek nerdeyse.

Ah Ali! Kırlaşmış saçlarını soluk bir hale gibi saran hüznüyle bana babamı hatırlatan, peşinden koşarken babamın peşinden koştuğumu içten içe bildiğim Ali.

Artık ev kadınlarının bile bildiği gibi, psikolojide buna 'güvensiz bağlanma' deniyor. Sağlığımız ve ruhumuzun gizemleri, labirentleri, koridorları, genlerimiz, hatta çakralarımız, üçüncü gözlerimiz, akupunkturlarımız, feng şuilerimiz, ayurvedalarımız, zihin güçlerimiz, taş ve su terapilerimiz, burçlarımız, fallarımız hatta hatta paralel evrenlerimiz, sırrının keşfine çeyrek kalan kuantumumuz ve tüm

bunların sağlığımıza öyle, böyle etkileri türünden üfürük TV programlarında iki cümleyi bir araya getiremeyen yetersiz psikologlarla sahte uzmanların alt sınıf hatta dip sınıf seyircilere satabileceği kadar basit ve kaba bir bilgi bu artık.

Ruhumuzun deşifre işlemini geçen yüzyılda bitirdik, bu yüzyılla birlikte ölü ruhlarımızı tahnit etme işlemine başladık. Ama benim, koştuğum her adamda babamı arıyor oluşumun bu kadar basit ve kaba bir bilgi olması, bilginin doğruluğunu ortadan kaldırmıyor, (en azından benim için). Yerçekimi de Newton'dan kalma, çok eski ve basit bir bilgi diye avutuyorum kendimi. Ama var. Elma hâlâ yere düşüyor.

Hayatta ben en çok babamı sevdim. Ben Ali'de babamı aradım. Sonra babam yaşındaki adamlarda Ali'yi aradım. Babamda eski babamı aradım. Bu zincir böyle giderken Osman bende annesini aradı. Ben kendimi annesiz hissettiğim için anne olmaya korktum. Benden iyi bir anne çıkmamasından, kendi parçamdan yaratacağım varlığın, sefillikte beni geçmesinden korktum. Doğurmadım. Ama Osman'ın annesi oldum. Osman'ın annesi olduğum anlar bir sonraki güne uyanmama yaradı.

Ezcümle, herkes varlığındaki boşluğu doldurmak istiyor. Dolduramadan ölüyor. Ama uğraşma boşuna, o boşluk dolmaz! Varolmanın boşluğu o! Dolsa biz, biz olmayız!

Ali çorbasını bitirdi. Peçeteyle bıyıklarını, sakallarını sildi. Yaşlanmış evet. Böyle küskün bakarken daha çok belli oluyor.

"Hayatıma giren bütün kadınlara, annem de dahil, pek çok yalan söylediğim halde, sana hiç yalan söylemedim ben," dedi. "Hayatım dibe vuruyor, çürüyorum dedim. Doğruydu. Sana yararım değil zararım olacak. Git kendine bir hayat kur dedim. Doğruydu."

Doğruydu. Ali bana bütün bunları söylemişti. *Sen kendine kendin gibi bir taze bahar seç* demişti. Ama ben gidip çürük bir bahar seçmiştim. Hayatla (Osmanlı yıllarımla) dalga geçer gibi

gülümsüyordum. Ali kederli görünüyordu. Sözleri teselli denizinden uzaklaşmıştı, kendine yönelmişti. Sadece altı ayına tanık olduğum hayatının, bir türlü oluşturamadığı, kırık-bozuk anlam dünyasını anlatıyordu. Yarım yüzyılı çoktan devirdiği halde, hayatı hiç anlamadığını söylüyordu.

"Kendimi adayacak bir şey bulamadım," diyordu. "Şiirden başka. Şiir belki saf anlamdı, belki değildi, bilmiyorum. Ama hayattan daha büyük bir şey olduğu kesindi. Ona da ulaşamadım. Eteklerinde kaldım, şiire tırmanamadım."

Mozaiklerden söz etti sonra. Yapıştırılmamış, öylece ortalığa saçılmış, renkli, irili ufaklı cam parçaları. Hayat bu tuz-buz cam parçalarını anlamlı bir resim oluşturacak şekilde bir araya getirmektir. Ama getiremiyorsan ne olacak? O anlamlı resmin nasıl bir şey olması gerektiğini bilemiyorsan? Aşk mıdır bu resim? Aşk bütün bir resme anlam vermeye yeter mi? Hem anlam dediğimiz şey ne ki?

Çok denediğini söyledi. Anlamın ne olması gerektiğine karar verip kırık parçaları birleştirmeye çalıştığını, ama tam yakalayacakken anlamın kaybolduğunu anlattı. Kendinden uzaklaştığını, yine yabancı kaldığını kırık camlara. Cioran'dan söz etti sonra. "Doğmuş olduğum için kendimi bağışlayamıyorum" diyen adamdan. Paris' teyken okumaya başlamış yazdıklarını.

"Hiç Cioran okudun mu?"

"Türkçe'de ne kadar kitabı varsa.."

"Çevrildi demek.. nihayet.. Cioran okumanın sana bir faydası oldu mu?"

"Çok. Sanki benim adıma konuşmuş. Sana?"

"Oldu.. kendimi evrende yalnız hissetmedim."

Cioran Alzheimer'dan ölmüş. Zihnini hayatı yansıtan yekpare bir cam gibi bütün tutan, dünyanın bütün felsefi parçacıklarını tarif etmeye çalışan, hem kasabın hem keşişin sırrına kafa yoran, bence

Bach için "müzik bu işte" diyen okuma-yazmasız annesine kesinlikle âşık olan adam, zihni parçalanarak ölmüş. Parçalanan zihninin parçalarını kaybederek.

"Cioran gibi bir adam için ne acı bir son," dedi.

"Belki de değil.. kendini kanıtlamış oldu böylece.. hem Cioran'ın umurunda değildi ki ölümünün nasıl görüneceği."

"Doğru. Karşılaştım onunla biliyor musun? Paris'te."

Etoilé Meydanı'na çıkan sokaklardan birinde, küçük sıradan bir kafede otururken görmüş. Masasında sadece kahve, küllük ve paketi buruşuk bir Gauloises varmış. Ali onu görünce çok heyecanlanmış. Ama yanına gitmenin, ona duyduğu hayranlıktan bahsetmenin Cioran gibi bir adama hakaret olacağını düşünmüş. Her satırıyla benim gibilerin zaten karışık kafasını iyice karıştıran feylesof, küçük yuvarlak bir masada oturmuş, öylece uzaklara bakıyormuş. Onu izlerken, *Öyle ya, kim sevişirdi acıları olmasa / Kim bakardı uzağa köpekleri saymazsan* dizelerini hatırlamış.

"Phoenix.." diye mırıldandım.

Hayatımın şiiriydi.

Evrende şiirden başka bir şey yokmuş, varsa da Ali bulamamış.

Ömrü boyunca kadınların sırtından geçinerek yaşadığını söyledi (ben hariç), en çok da annesinin. Bunu o talep etmemiş, çoğunlukla kadınlar kendiliklerinden talip olmuşlar onun geçimini üstlenmeye. Arada ona omuz veren erkekler de çıkmış. Fazla derinleşmeden dostluk kurduğu bu kimseler Ali'nin umutsuzca anlam arayışında bir hikmet olduğunu zannetmişler. Sanki hayatın sırrını bulacak ve onlara teslim edecek olan bir bilge kişi. Ama Ali'de hikmet falan olmadığını anlayınca uzamışlar. Hayatına giren kadınlar ise Ali'nin benliğindeki boşluğun yapay değil hakiki olduğunu görmezden gelmişler. Aşklarına güvenen bütün kadınlar gibi, bu boşluğu kendi varlıklarıyla doldurabileceklerini sanmışlar. Paris'teyken evlenmiş, siyahî bir

Fransız'la, yarısı Kongolu bir kadın, Michelle. Zayıf bir zamanına denk gelmiş. Belki keramet gerçekten de evliliktedir diye düşünmüş (anlam değil). Uluslararası örgütlerden birinde çalışıyormuş karısı. "Bir çocuk anlam verebilir bize," diyormuş, (Cioran'ın iddiasının aksine). Ali o kadar kötü durumdaymış ki, neredeyse inanacakmış buna. Ama bir gece seviştikten sonra Michelle'in yüzünde bir şey görmüş. Tarif edemediği bir şey. Bir tür sahtelik. Anlam arayışına karısının kıçıyla güldüğünü anlamış. Boşanmışlar.

"Bu ev, gördüğün bu eşyalar.. hiçbiri benim değil. Sadece kitaplar benim. Paris'te bir süre birlikte yaşadığım bir kadının evi burası. Sen de gördün onu. Hani yılbaşı gecesi saçları tutuşmuştu.."

Hatırlıyorum Ali. O geceyi nasıl unutabilirim ki? Gene beni bırakıp gitmiştin.

"... Benden kira falan aldığı yok. Paris'te yaşıyor aslında. Orada bir halkla ilişkiler şirketi var. Yeni kurdu. İstanbul'a geldikçe burada kalıyor."

Biliyorum! Biliyorum! Anlatıp durma!

"... Bir gün git diyecek.. satıyorum, kiraya veriyorum falan.. o zamana kadar burada idare ediyorum işte."

"Bana neden bunca güzel şeyler söyledin bugün Ali? Ben senin aradığın anlam değilim ki.." dedim.

Bana bunca güzel şeyi söylemiş, çünkü yavaş yavaş dünyadan topuklamayı düşündüğü sırada kapısını çalmışım ve bana sarılıp kafatasımı avuçlayınca hayatı anlamaya çalışmanın boşuna bir çaba olduğunu hissetmiş. Çok derinden. Anlaşılacak bir şey yokmuş. Hayat varmış işte. O kadar. Bu his ilk kez benliğini sarmış. Ansızın. Aydınlanma gibi bir şey.

Bu cümlelerin beni mutlu etmesi mümkün değil Ali. Etse ederdi şimdiye kadar. Ben de böyle düşünüyorum çünkü. Anlaşılacak bir şey yok. Sen gene teselli frekansına geç.

“Varlığımız var sadece,” dedi. “Sen varsın, ben varım.. insanlar var.. hayvanlar.. dünya münya işte.. yıldızlar, galaksiler filan.. hayat diye bir şey var, bizim farkımızda olmayan. Acı var ama.. tek hissettiğimiz şey.. acı olmasa anlamı bulmak için kendimizi bu kadar hırpalamazdık.. başka türlü niye cennet hayalinin peşinden koşalım? Cennet dediğimiz şey acının olmadığı tek yer.”

Gözlerine bakıyordum. O güzelim, o simsiyah gözlerine. Birden gözlerindeki sevginin, aşkın, şefkatin.. (iyi bir şeyler işte, adı her neyse) hakiki olduğunu hissettim. Hakiki. Tek gerçek. Belki de anlam budur.

“Seni bırakmam artık,” dedi.

“Neden?”

“Varsın, varım, ikimiz varız.. ikimiziz.”

Sözleri öncekilerden daha güzel, daha dokunaklı değildi. Ama daha hakikiydi.

“Beni unutmayacağını biliyordum. Çünkü ben seni hiç unutamıyordum,” dedi.

Böylece bana üçüncü güzel şeyi söyledi. Birden ağlamaya başladım, haykırarak, gürültüyle. Çok kızmıştım, çok hırslanmıştım, uçmuşum, çıldırmıştım, mutlu olmuştum, delirmiştim, sevinmiştim, karmakarışık olmuştum.

Ah Ali.. Sana rastladığım yılbaşı gecesinin ardından kapını çaldığım gün.

Yere serilmiş uyuyan, iskeleti bencillikten yapılmış kocamın üstünden atlayıp, geleceğin kendilerine müthiş şeyler getireceğini sanan ahmakların saçlarına basıp, evimin kapısını arkamdan usulca çekip, apartmanların arasında seçilmeyen dapdaracık merdivenli sokaktan inip sana geldiğim gün.

Birbirimize sessiz ve uzak oturarak bir şişe viskiyi bitirdiğimiz gün.

O gün işte: kapının önünde asansörü beklerken “Gene gel ara sıra,” diyeceğine, beni hiç unutmadığına beni inandırmış olsaydın yetmiş

küsur saat önce ruhumun katledilmesine izin vermezdim.

Pandora'nın kutusu

Teoman bir gün beni aradı ve dedi ki:

"Uluç Dayılar sizin orada satılık ev bakmak istiyorlar, yardımcı ol."

Hay hay! Başüstüne! Muhtarıyım ya ben bizim buranın! Emlak kraliçesiyim ya! Satılık, kiralık, bahçeli, dubleks, tripleks, sahibinden, kelepir, okazyon.. hepsini bilirim ya!

Bana ne be! Uluçmüdür dallamasının alacağı evden bana ne!

Sıkıysa aynen böyle diyeyim Teoman'a. Diyeyim de gelsin, ağzımıza sıçsın. "Parasız kalınca köpek gibi kapımda siftinmeyi biliyorsunuz ama!" desin. "Sizin sikinizin keyfi için mi kazanıyorum lan ben bu parayı? Gidin kime dilencilik ederseniz edin!" diye bağırsın.

Ben, Osman'ın "Teo bi dakka beni dinler misin.." deyişini, kardeşinin hakaretlerini ve küfürlerini salak salak gülerek geçiştirmeye çalışmasını, Teoman'ın arkasından hayali tekmeler atmasını görmemek için, kendimi banyoya kilitleyeyim. Başımı duvarlara vurayım.

Ağzımı bile açamazdım. İki kardeşin paylaştıkları dairelerin, dükkânların Osman'a kalanları yıllar içinde satılmış, paraları tarafımızdan çıtır çıtır yenmişti. Hedonizmin kitabını yazmıştık biz. Parayı çok çabuk ve pek güzel yemeyi biliyorduk.

Osman kadar ben de suçluydum elbette. Taşyürek babadan kalan malları sırf Osman'ın karısı olduğum için yemeye hakkım olduğunu sandığım, yine bir ev, bir dükkân ya da arsa, bir mülk satıldığında bir Hermes çantaya altı aylık asgari ücret tutarında parayı gözümü kırpmadan bayıldığım, karagün/ayak-yorgan muhabbeti yapmadığım, Osman'ı bak böyle giderse sefil olacağız haberin olsun diye uyarmadığım için değil.

Bunlardan dolayı en ufak bir suçluluk duymuyordum.

Ama oldum olası beni terk etmeyen özyıkım arzumu Osman'dan gizlediğim için suçluydum. Özyıkım arzusu dediğim şey intihar değildi. Yavaş yavaş mahvolmaktı. Kendini ağır ağır, her cezadan acılı bir zevk alarak bitirmekti. Benim hayatıma anlam veren tek şey buydu.

Çöküşe gittiğimizin farkındaydım. Tam farkındaydım denemezdi belki, bilinç ile salaklık arasında bir yerde duruyordu bu bilgi. Gözle görüldüğü halde ne anlaşılır bir cümle olarak bilincime çıkıyor ne de tümüyle yok oluyordu.

Ömrümün bütün ruhsal sefilliğine rağmen lanetli güzelliğimi seviyordum. Yaşlanarak, çürüyerek ölmek istemediğimi biliyordum. Kendi kıyametimizi de görmek istiyordum öte yandan. Nasıl biteceğiz acaba biz? diye düşünüyordum, ayrılma ihtimalimiz hiç yokmuş gibi. Bu gidişle yaşlanamayacağımız kesindi. Ne olacak peki? Hastalanıp mı öleceğiz, birbirimizi mi öldüreceğiz, el ele intihar mı edeceğiz? İlk hangimiz ölecek? Kalan ne yapacak? Nasıl olacak bizim çöküşümüz?

Hayatımızı elinde tutan Teoman'a, emlakçı mıyım ben be? Bana ne! Uluç Dayın nerden bulursa bulsun evini! diyebilseydim, özyıkım arzumu saklandığı derinlerden çıkarmayı başarabilirdim. Yıkım sürecini hızlandırabilirdim. Teoman'a diklenmek Uluçmüdürdayı'ya diklenmekti. Uluçmüdürdayı'ya diklenmek ilmeği yavaş yavaş boynuna geçirmekti. Ucunu onun eline vermekti. O da zevkle, yavaş yavaş çekerdi. Bitirirdi. Ama yapamamıştım, cesaret edememiştim. O zaman anlamalıydım aslında, her şeye rağmen yaşamak istediğimi. Ölüm arzum ile yaşama isteğimin sürekli birbirini ezdiğini. Zihnimde, ikisinin arasında bir yerde Osman'ın durduğunu.

"Ne demek Teocum.. seve seve!"

Seve seve mi? Allah benim belamı versin! Nasıl iğrençtim, tiksinçtim, nefretliktim. Ballı ballı konuştum Teoman'la. Çok derdimmiş gibi sorular sordum. Nasıl bir şey arıyorlar? Sıfır mı? Dört

artı bir? Beş artı iki? Tam nerede istiyorlar? Ödeyeceği para maksimum bir milyon dolarmış yalnız. Oha! Daha ne olacaktı be? Uluç Dayı dediğin altı üstü bir devlet memuruydu. Ama aptal olmanın hiç lüzumu yoktu elbette. *Benim memurum işini bilirdi*, hele böyle nitelikli, ileri teknikli memurum feriştahını bilirdi. Ayrıca da memurumun eniştesinin "termesifon" fabrikası vardı. Eniştesi yakında kombi imalatına da girecekti.

Gerçi madem o kadar zekiydim de niye sormamıştım Teoman'a, bir milyon dolara satılık konut arayan Uluçemniyetmüdürümün bana niye ihtiyacı olsun diye? İstanbul'un cümle emlak imparatorlarının ayağına metrelerce liste sermesi için Uluçmüdürümün satılık ev aradığını söylemesine bile lüzum yoktu, aklından geçirmesi yeterdi.

"Elimden geleni yaparım Teocum.."

Cum! Cuğum! Teocuğum! Biz her zaman Teoman' ın karşısında eğilmeye, yerlere yapışmaya mecburduk. Çünkü çok sık parasız kalıyorduk ve Osman, babasının Elmadağ'da bir apartman katında kurduğu, Teoman'ın Kavacık filan gibi keşmekeş bir yerde, çirkin bir plazaya taşıdığı, küçücükken büyümüş, plazanın üç katına yayılmış, klimalı, su sebilli, yerleri ucuz laminat kaplı, biri başörtülü iki sekreterin ve saçları jöleli genç adamlarla, sürekli diyet yapan kızların koşuşturup durduğu şirkete gidip kardeşinden borç istiyordu.

Satışa çıkardığımız bir gayrimenkul varsa ve bir türlü satılamıyorsa, Teoman bize borç veriyordu, tabii faizle. Ama Allah için çok insaflıydı! Borcumuza tefeci değil, banka faizi uyguluyordu. Buna rağmen kan alıyordu bizden, parayı verinceye kadar süründürüyordu. Teoman bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaktan müthiş zevk alıyordu.

Ne zaman ki mülk satılıyor, para bankaya yatıyor, virgül gibi eğik dolaşan Osman ünlem gibi dikleşiyordu. Osman yetmişlerin o ünlü hayat sloganının şahane bir örneğiydi. Nokta kadar menfaat için virgül

gibi eğilirdi. Osman'la para arasında çok renkli bir ilişki vardı. Parası olduğunda güçlü oluyordu. Derhal abuk sabuk şeylere tonla para harcamaya başlıyordu. Amerika'dan, İngiltere'den okumayacağı dergiler, İrlanda'dan, İsveç'ten dinlemeyeceği caz-rock albümleri getirtiyordu. Kargo ücreti aldıklarının bedelinden daha fazla tutuyordu. Hemen arabasını değiştiriyordu. İçki dolabını her biri bir dünya para tutan içkilerle dolduruyordu. Aşırı neşeleniyordu. Manik oluyordu. Göğsüme yatma, yatıp susma, susup kedileşme ihtiyacı azalıyordu. Ama bensiz de yapamıyordu. Her türlü yapamıyordu bensiz. Buna o kadar alışkındım ki, ayrılma ihtimalimizin sıfır olduğunu düşünüyordum.

O günlerde Osman yine hayaller peşindeydi. Ama bu kez daha somuttu, tümüyle imkânsız sayılmazdı. Osman için bu hayaller siste kaybolan geleceğini aydınlatan cılız bir el feneri, benim için ise çelişkilerimin denizinde boğulmayayım diye tutunduğum şamandıra olabilirdi. Olmalıydı da ayrıca. Kardeşinin kapısında dilen.. dilen.. nereye kadar!

Son yıllarda piyanocular arastasına dönen Nüzhetiye'de bir mağaza bulmuştu Osman. Tam trafik ışıklarının bulunduğu yerde. Arabalarında puflayarak yeşil yanmasını bekleyenlerin başlarını çevirdikleri anda görecekleri eşşek kadar bir vitrini, şık bir asma katı, havalı bir ofis bölümü, bodrumunda duşu (niye gerekiyorsa) vardı. Osman burada piyanolar, tercihan George Steck (Amerikan), Offenbach (adı Alman, kendi Çin) veya Blütner (Wagner'den Şostakoviç'e pek çok üstadın kullanmış olduğu marka, boru değil!), Rus veya Güney Kore malı dijital klavyeler, kemanlar, nefesli sazlar satmak istiyordu, 'benim çocuklar' dediği ahmaklarıyla birlikte.

Kır saçlı basçının gidişiyle sayıları bir eksilen bu beş gerzek bir araya geldiklerinde kovalarca Kentucky Fried Chicken yiyorlar, sonra pafküfü çekiyorlar, uçuyorlardı. Ses sistemleri ithalatı işine girmek,

Londra'dakilerin ayarında dev bir stüdyo kurmak, yüzlerce kişi çalıştırmak, sektörde başa güreşmek istiyorlardı. İstemekle kalmıyorlar, dumanın etkisindeyken bütün bunların gerçekleşeceğine kesinlikle inanıyorlardı. Çok gülünçtüler. İstemenin yeteceğinden emindiler.

Bir yandan da eşsiz gruplarına hâlâ isim arıyorlardı. İkide bir fikir değiştiriyorlardı. Bence öyle uzun uzun arayacak bir şey yoktu. En Hakiki Foolish Guys olabilirdi pekâlâ. Bu grupla turneden turneye koşmak, Ortadoğu'yu müzikleriyle titretmek istiyorlardı. Lübnanlı gençler konserlerinde delirsin, jilet atsın istiyorlardı. (Amsterdam gençliğini kendilerinden geçirecek halleri yoktu.) Onlarca hayal arasında gidip geliyorlardı. Her şeyi birden istiyorlardı. Canlarına yetmişti artık. Zaman harekete geçmek zamanıydı. Haydi Osman Abi, ileri marştı! Yürü be abi kim tutar seniydi!

Benim aklım o kadar erimemişti. Beynim henüz krempeynire dönmemişti. Ama gene de susuyordum. Manyak mısınız be? Hayal görmekten bıkmadınız mı? Sizi üçüncü sınıf rock konserlerine bile çağırmıyorlar, en uyduruk özel üniversite şenliğinde bile istemiyorlar, anlamıyor musunuz? demiyordum. Aksine, muhteşem müziklerini takdir etmekten âciz memleket gençliğine, başarısız buldukları için sürekli değiştirdikleri menajerlerine söverlerken, tabii.. tabii.. çok haklısınız.. diyordum.

Aslında ben, piyanodan vazgeçtim, dümbelek satacağı bir dükkânın bile Osman'ı kısa vadede kurtarabileceğini düşünüyordum. Uzun vadede kurtarmazdı ama zaman kazandırırdı. Önemli olan zaman kazanmaktı. Biz ne zamandır böyle yaşıyorduk. Kurtarılmış bir zamanın ucuna yeni bir kurtarılmış zaman ekliyorduk. Böylece yuvarlanıp (çukura) gidiyorduk.

Ama Osman'ın dükkân açacak parası yoktu. Ayrıca Osman çalışmayı sevmezdi, ticaretten hiç anlamazdı, maymun iştahlıydı. Osman'ın dükkân hayali Teoman'ın insafına ve vicdanına bağlıydı. Bu

durumda benim de yarınım Teoman'ın insafına ve vicdanına bağlanmış oluyordu. Dolayısıyla Teoman'ın emrini yerine getirmem gerekiyordu.

On yıldır tanıdığım Teoman gözümde henüz tam anlamıyla orospu çocuğu değildi. Potansiyeli olduğunu hiç saklamamıştı gerçi. Bir gün bize faizi maizi aşan sağlam bir puştluk yapmasını bekliyordum. Ama elinde Phoenix'le kapıyı çalana kadar benim için, öz kardeşine bile faizle borç veren, paragöz, güvenilmez, evlerden ırak bir kayınbiraderden ibaretti.

Teoman'ı yağlayıp ballayıp telefonu kapattıktan sonra, öylece kaldım bir süre. Kaşının bir hareketiyle bilmem kaç bin polisi amuda kaldırabilecek kudrete sahip Uluçmüdürdayı'nın İstanbul il sınırları içinde herhangi bir mülk bulmak için bana ihtiyacı yoktu. Kesinlikle yoktu. Adam bana kafayı taktı diye düşündüm. Adam ruhumdaki eski kaşarlığı okudu. Kesin. Oysa Teoman ve kayın-ailesiyle gittiğimiz o korkunç sıkıcı yemekte, ne mal olduğumu saklamak için cadaloz babaannenin bile gözlerini yaşartacak kadar mazbut davranmıştım. Nasıl anlamıştı? Tamam, ahlaksız hikâyelerden yapılmış kuyruğu oraya buraya çarpan, eskimiş bir kuyrukluyıldızdım ben. De, onların âleminde dolanmıyordum ki..

Ne saçma sapan bir soruydu bu aklımdan geçen! Allahım geri zekâlı mıydım neydim! Adam polisti, emniyet müdürüydü! O bilmeyecekti de kim bilecekti. Ama gene de çok eskide kaldı bu hikâyeler diye düşünüyordum, üstelik ufak tefek dayak sopa olaylarını saymazsak kriminal bir tarafı da olmamıştı.. hem hısım olacağız, akraba.. nasıl ya? Dur bakalım, hayırlısı..

Kötü niyetliyim ben, diye geçiyordu aklımdan espressomu içerken. İşkilliyim, buluttan nem kapıyorum. Adama bok attım durup dururken, bak gelmedi bile. Siz bakın, beğenin, benim gelmeme lüzum yok demiş. Bana yazılıyor olamaz. Zaten çüş artık, yeğeni kayınbiraderimle evlenecek! Adamcağız hakikaten yakınlık kurmak

istiyor. Biz oğlan tarafı, onlar kız tarafı. Kaynaşmak lazım. En geç nisan-mayıs gibi akraba olacağız. Teoman ile Leyla kutsal evlilik bağıyla bağlanacaklar. Nikâhı başkan kıysın istiyorlar, düğün tarihi başkan beyin programına bağlı. Kendi oğulları evlenecek olsa, belediye başkanı kesmez ama dobiş Hünkâr'ı. En azından içişleri bakanı nikâh şahidi olsun ister.

Takıp takıştırdıklarından pırlantalar, giyip giyiştirdiklerinden ünlü markalar, sürüp sürüştürdüklerinden Chanel'ler, Givenchy'ler taşan üç şişko kadın ve ben (parasız, pırlantasız ama hâlâ lokum gibi), yılbaşına yakın bir Aralık günü, öğleden sonra, Milli Reasürans'ın kafelerinden birinde oturmuş, Vogue, Davidoff, Silk Cut tüttürüyorduk. Leyla hariç. Çok uzun yıllar boyunca kocasıyla ve doğuracağı üç çocuğuyla mutlu-mutlu-mutlu yaşamak isteyen Leyla sinir bozacak kadar don't smoke'çuydu. Kapalı mekânlarda sigara yasağı henüz başlamadığı için rahatça sigaralarımızı tüttürürken macchiato, espresso, cappucino, cafe latte içiyorduk. Bir yandan da chocolate bobm, cheese cake, brownie, apple pie yiyorduk. İstanbul'da oluşumuzun bir önemi yoktu. Biz bu mönüyle Sydney'de, Viyana'da, Kiev'de, Osaka'da, hatta Kuala Lumpur'da bile olabilirdik. Hayalindeki gelinliğe sığabilmek için düğününe kadar on iki kilo vermesi gereken tombalacık Leylacık tatlıya el sürmemek için çok fena kasmış ama başaramamıştı. Leyla'nın mihrap taş anneciği hiç kasmamıştı, kaşığını yalaya yalaya chocolate bomb'ını yiyordu. Hünkâr Kadınefendi Uluçmüdürümün pek yakında İstanbul, Ankara, İzmir ve Bursa dışında (ne kaldı ki geriye?) beş büyük şehrimizden birine vali olma ihtimalini, (ötesi siyaset tabii ki, vekillik, bakanlık hatta) gelinlik, düğün, kurulacak yuvanın 'dekarasyonu' muhabbetinin arasına sokuşturup duruyordu. Bana görümcesinden daha önemli bir kişi olduğunu ispat etmeye çalışıyordu. Leylacık'la anneciğini daha şimdiden gelinlik, düğün kıyafetleri derdi almıştı. Ana-kız ipek şifon, saten, jakar fay, ziberlin,

ipek jorjet, şantuk, sim kordon, tafta, tül üzeri brode gibi mıncık mıncık sözcüklerle dolu, sonu gelmeyen cümleler kuruyorlardı. Benim içim bayıldıkça bayılıyordu.

Hünkâr Hanım daha baktığı ilk evde bu semtte oturmaktan caymıştı. Bizim mahallenin ahalisini aşağılamak isteyen bir kaş kalkışıyla trafikten girmiş, sokakların darlığından, otopark sıkıntısından, manzaranın hiç de ahım şahım olmadığından çıkmıştı. Onların Beykoz'ları, Beykoz'da konakları öyle miydi? Bahçeli bahçeli.. nasıl yeşillik.. her taraf çiçek çimen.. havası mis.. yok yok.. oralardan vazgeçmeyeceğini anlamıştı.

Buna sevinmiştim elbette, burnumun dibinde bu karılardan biriyle yaşamayı hiç istemezdim. Veriyordum gazı üçüne de, gayet inandırıcı, kocasına tabi ev kadını halleriyle. "Aslında ben de diyorum Osman'a. Çok kasvetli bizim burası. Beykoz'da filan bi dublekse çıkalım diye. Ama dinletemiyorum ki.."

O sevinçle alışveriş arzularını derhal emir telakki etmiştim. Üç kadını peşime takmış, Abdi İpekçi Caddesi boyunca mağaza mağaza gezdirmiştim. Asıl dertlerinin ev bakmak değil, damadın yirmi gün önce tanıştıkları, ama sırrını çözemedikleri yengesinin (ben) ağzını aramak olduğunu anlamıştım. Bu iki kötücül kadın ile bir bakirenin (sanırım) yirmi gündür aralarında harıl harıl beni kaynattıklarını hissetmiştim. Poşet poşet çıkmıştık mağazalardan, parlak fiyonklar, simli kurdeleler poşetlerin üzerinde.

Leyla'nın gelin tacı, gelin başı, gelin çiçeği, gelin kesesi, gelin pabucu, gelin kukusu dertlerinden fırsat buldukça, dobiş Hünkâr ve annecik beni sorguya çekiyorlardı. İki cümlede bir de laf sokuyorlardı. Çok başarılıydılar. Laf sokmak onlarda doğal bir yetenekti. Vah vah vahtım ben.. demek annem-babam ben çocukken ayrılmıştı ha! Mühendis babamı da yeni kaybetmiştim. Yazıktı bana ayol. Anneciğimle sık sık görüşebiliyor muydum peki? Demek Alman'dı

ikinci kocası. (Neredeyse adam sünnet oldu mu diye soracaklar.) Nasıl yani? Hiç mi çocuk istememiştim? Allah allah.. Peki ya beyim? (Beyim mi..) O da mı istememişti? Neden? Ayıptır sorması, tam olarak kaç yaşındaydım? Vardı canım hâlâ bir ihtimal. Beş-altı seneye kalmaz menopoza girerdim gerçi, ama tıp çok ilerlemişti. Kırktan sonra da anne olunuyordu artık. Ortalık tüp bebek kaynıyordu. Ah annelik kadar harika bir duygu var mıydı hayatta? Tatmayan bilemezdi. Çocuksuz olmazdı yavrucum. Kırkı geçtim falan dememeli, muhakkak yapmalıydım bi tane.

Bayılmama ramak kalmışken gittiler. Gelişleri gibi tantanayla. Çevreye gürültülü bir şov yaparak. Telefon edip yüksek sesle şoförlerini çağırarak. Sinekkaydı tıraşlı, siyah takım elbiseli şoförleri koştura koştura gelerek. Otoparktan getirilen gösterişli arabalarının kapıları tak tak açılarak. Islak ıslak yanaklarımdan öperek beni. Üstümde yapış yapış bir tiksinti bırakarak. Nihayet gittiler.

Eve döndüm. Osman yoktu. Kim bilir nerdeydi.

Bu kadınları düşündüm.. nasıl saldırgan ve ihtiraslı olduklarını. Kendimi düşündüm.. nasıl sefil, rezil olduğumu. Bir kadeh kırmızı şarap koydum. Çalışma odasına girdim, kanepeye uzandım. Dizeleri gün boyunca dilimde dolanan bir şiiri okumaya başladım. *Lunapark beğenisiyle döşenmiştir yatak odaları / Kadındırlar, nişanlıları kendilerine ada falan armağan ederler.* Sinirliydim, kafam kazan gibiydi. Yüksek sesle okuyordum, deli deli gülüyordum. *Ulusçudurlar bunun kanıtı olarak viskiyi kâseyle içerler / Ama batılıdırlar da lahmacuna havyar sürecek kadar.*

Ne kadar ayan beyandı bu şiir, yazıldıktan kırk küsur yıl sonra ne kadar bildik bir hale gelmişti. Sosyal içerikli bütün sınavların cevap anahtarı olmuştu. Okudukça heyecanlandım. Kendi kendimin kanaat önderi kesildim. Dizelerden 'toplumbilim kuralları' çıkarmaya kalkıştım. Memleketimde yetmişlerden iki binlere, hayata katlanmaya

çalıştığım yıllar boyunca, çocukluğum, gençliğim, ömrüm boyunca sadece sağ ve sol yer ve kılık değiştirmiş, para el değiştirmiş, içerik aynı kalmış, içerik bir o yana bir bu yana kaymış diye düşündüm.

Daha düşünecektim ki, cebim çaldı. Bilmediğim bir numara. Açmadım. Şiire devam ettim. *Düşünürdürler de ölülerin aile albümlerinden toplumbilim kuralları çıkartacak kadar / Dalgalı görürler her şeyi çiçek sayrılığını omuriliklerinde geçirmişlerdir.*

Gene çaldı, ısrarlıydı. Bu kez açtım. Uluçmüdürüm arıyordu. Teşekkür babında. Eşi çok mütehassis olmuş gösterdiğim ilgiden. Aman efenim ne demek! Hanfendiye yardımcı olabildiysem ne mutlu bana.. (Ah ben.. pis yalaka!) İyi de eşi arasa ya, resmi resepsiyonların iri gülü Hünkâr Hanım.. madem meraklı o kadar nezakete, görgüye.

Birkaç gün sonra gene aradı müdürüm. Aramasına bahane bulmaya bile gerek duymadan üstelik. Bana artık doğrudan sen diyordu. "Nasılsın? Hiç görüşemiyoruz." Allah allah.. niye görüşeceğiz ki? Birkaç gün sonra gene. Bu kez sesi yanık yanıktı, cümlelerin arasında duraksamalar, soluk alıp vermeler, soyut, saçma, liriğimsi sözler. Niyeti hissettiriyordu kendini. Taciz başlamıştı.

"Bu herif niye arayıp duruyor ki beni?" dedim Osman'a.

Sen misin soran! Ne varmış bunda? Onu da sık sık arıyormuş. Hatır soruyormuş işte fena mı? Bizimle samimi olmak istiyormuş Uluçmüdürdayı. Bana da bir haller olmuş ha! Takmışım Teoman'ın kayın-ailesine! Huylanacak bir şey yokmuş. İstanbul'un anlı şanlı emniyet müdürüyle akraba olacakmışız yakında. Karısını sevmedim diye adama da soğuk yapmamalıymışım. Hem ne varmış canım? Bu kadar kendini beğenmiş olmamalıymışım. (Ben miyim kendini beğenmiş?!) Evet, biraz sonradan görme olabilirlermiş, ama özünde iyi insanlarmış hepsi.

Tamam Osman, soran gitti, tamam! Kapatalım bu konuyu!

Yılbaşından sonra gene aradı Uluçmüdürüm.

“Leylalara gelmediniz yılbaşında.”

“Bir arkadaşımıza sözümüz vardı.. iptal edemedik.”

“Yarın öğlen bi yemek yiyelim. Sana danışmak istediğim bi şey var.”

Allah allah.. Konu nedir filan dedimse de söylemedi. “Yarın on ikide aldırırım seni,” deyip kapattı.

Osman’a “Adam beni yemeğe çıkarıyor!” dedim. “Kocan da gelsin demiyor!”

“Sana bi şey danışacakmış işte!”

“Ne danışabilir bana ya? Encümen azası mıyım ben? Ben ne bilirim ki onun bilmediği? Bu herifin derdi ne?”

Aslan kocam yine ne güzel dolandırdı lafı. Kıvırdı, büktü, medeniyetten girdi, asıl bizim onları eve yemeğe davet etmemiz gerektiğinden çıktı. Biz üstümüze düşeni yapmamışız. Gelecek hafta çağıralımmış müdürümleri.. şöyle havyarlı mavyarlı bir sofra kursunmuş Tanya.. Köpekli lokantacıyla moron karısına kurduğu gibi. Tamam, para yok, Teoman’a muhtacız gene, ama onun da hoşuna gider nişanlısının ailesine ilgi göstermemiz. Hem bir yemek verdik diye göçecek değiliz ya!

Tecimendirler yüzyıllar boyunca karılarına hükümdarların sataşmasını ağırca bir vergi olarak kabullenmişlerdir.

Sivil ve siyah bir BMW aldı beni, kapımın önünden. Şoförün bakışları pezevenk bakışları. (Katlanmalıyım.. katlanmalıyım..) BMW beni Tarabya’yla Yeniköy arasında, adeta Boğaz’ın üstüne kondurulmuş, küçücük bir butik otele götürdü. Aslına uygun restore edilmiş, yanık bir tarihi yalıdan bozma “Kashane”de şaşaalı dekorasyonun dibi delinmişti. Yaldız, sırma, brokar, kadife, gümüş, pirinç ve çiniden, irili ufaklı Osmanlı hilallerinden ayak basacak yer kalmamıştı. Gelenleri kırmızı ceketli, sarışın kızların yanı sıra sağlı sollu iki mermer kurna ve bir tombak mangalın karşıladığı lobide Eine Kleine Nachtmusik çalıyordu (Mozart’ın duyunca adını

söyleyebildiğim tek yapıtı). Yılbaşı geçeli kaç gün olduğu halde Noel ağacı bütün süsleriyle duruyordu. Osmanlı mimarisiyle Noel ağacı şahane bir ikili oluyordu.

Otelin Boğaz'ın sularıyla oynaşan, saltanat kayığı kılıklı restoranı bomboştu. Bir tek Uluçmüdürüm oturuyordu. Bir eli yanındaki sandalyenin arkalığında, öbürü iğrenç kravatının iğrenç iğnesindeydi. (Hâlâ kravat iğnesi takan son kişi!) Beni yanağımdan öptü, oturttu. O kadar samimi olmuşuz meğer! Daha ikinci karşılaşmada yanaktan öpülecek kadar. Ben neredeydim acaba samimiyetimiz bunca ilerlerken? (Sus, otur. Sen nelere katlandın. Bu yemeğe de katlanırsın.)

Uluçmüdürüm siyah ekmeğini aromalı İtalyan zeytinyağına banıp banıp ağzına atıyordu. Sanki bu otelde doğmuş büyümüş gibi her şeye alışkın davranıyordu. (Nerden bilebilirdim ki, müdürümün geceliği üç yüz dolardan başlayan bu very special hotel Kashane'nin gizli ortağı olduğunu?) Bir sürü garson dönüyordu çevremizde. Benim sinirden başım dönüyordu. Uluçmüdürüm Rothmans içiyordu. Rothmans'ın dumanı halka halka başımı sarıyordu.

Başlangıç, havadan sudan tehlikesiz bir sohbet eşliğinde buz gibi soğutulmuş beyaz şarap, keçi peyniri ve taze yengeç etiydi, karışık yeşillik yatağında, üstünde kâğıt parçaları gibi parmesan, mayonez damlacıkları tabağın kenarında resim gibi. Besbelli işini bilen bir şef hazırlamıştı mönüyü, Uluçmüdürümün etkilemek istediği misafiri için (ben). Bana mönü kartı getiren olmamıştı. Uluçmüdürüm bana ne yersin ne içersin diye sormamıştı. Gerçi kim oluyordum ki ben İstanbul'daki füzyon mutfaklarının alayını bilen müdürümün karşısında seçim bildirecek! Afrodizyak istiridye yok henüz. O bir dahakine inşallah! Lüp lüp yutarız artık kabuklarından, karşılıklı. Bu muhabbetin nereye gideceği belli.

Kendinden emindi, eyleminin sonuçlarını alacağından adı gibi emindi müdürüm, en ufak bir kuşkusu yoktu.

İlk kadehlerimiz bittikten, kremalı safranlı bir sosta pişmiş nadide balıkların dev kâsesi altında ateşiyle birlikte duman duman masaya geldikten sonra, ağzında çevirip durduğu bakla fırladı birden yüzüme. Aklını başından almışım. Günlerdir beni aklından çıkaramıyormuş. Birlikte olmalıymışız.

İki şey hissettim. İki şeyi çok derinden hissettim.

Bir, ben orospu değilmişim meğer, bunca yıl kendime haksızlık etmişim.

Ben hayatım boyunca beni her çağırana gittimse, çağıranlarda bir aşk vaadi beni çektiği için gittim, istediğim için. Oysa orospuluk çok zormuş, insan bumbuz oluyormuş.

İki, insanın kaybedecek ya çok fazla şeyi olmalı ya da hiçbir şeyi olmamalıymış. Benimki gibi kaybedecek az şeye sahip olmak en kötüsüymüş.

Kaybedecek çok şeyim olsaydı, taparcasına sevdiğim bir çocuğum mesela ya da bok gibi param (boyun eğmezsem bitirir bu herif beni, mahvolur şahane lüks hayatım), buz beyaz şarap zehir acısıyla geçmezdi boğazımdan, şerbet gibi akardı.

Ya da hiçbir şeyim olmasaydı kaybedecek, hayatımdan başka, her şeye rağmen bu sefil ömrü bitirmekten korkuyor olmasaydım ve de Osman'ı hâlâ, bir nebze de olsa sevmeseydim acıyarak, ölümden öte yol mu var diyerek kafasına geçirebilirdim dumanı tüten kâseyi, altındaki ateşle birlikte.

Ya da bilseydim Ali'nin beni hiç unutmamış olduğunu.

Bana "Gene gel ara sıra.." diyeceğine gitme.. benimle kal, demiş olsaydı.

Bu tür durumlarda yapılacak en büyük hatayı yaptım.

Tereddüt ettim.

Adam kaçın kurrası! Adam polis! Adam polis devletinde tırmanmış yukarı tırnaklarıyla. Suçluyu, masumu, faili, maktulü, vicdanı acıyanı,

ip üstünde yürüyeni, zayıfı, güçlüyü, mağruru, mağduru, ölüme bile başkaldıranı, bütün bunların envai çeşidini görmüş, dünyanın kaç bucak olduğunu göstermiş hepsine sorgu odalarında. Ben kiminle dans ediyordum ki?

Tereddüt ettim ve gördü.

Her kuşun eti yenmez mealinde, yakında akraba olacağız, yakışır mı mealinde, kocamı seviyorum, ona ihanet edemem mealinde boş boş tınlayan cümleler kurdum. Dikip gözlerimi gözlerine, yekten, ben orospu değilim, anladın mı! diyemedim. Beynimde çünkü Fikriyanım cadalozunun sözleri çınlıyordu. "Söyle bakalım, sen de anan gibi orospu mu olacaksın?" Rica ediyorum, bana bir daha böyle bir şey teklif etmeyin tadında bir şeyler söyledim. Acı bana, hayatımı mahvetme demeye getirdim. Bir garson muz flambe alevlendireceği tekerlekli küçük masayı iterek girdiği sırada kalktım. Elimi uzattım, müdürümle kibar kibar, korkak korkak tokalaştım. Hermes çantamı aldım. Tırstığımı belli ederek, bu konuşmayı unutabiliriz, bugünü hiç yaşamamışız gibi hısım-akrabalığa devam edebiliriz anlamında bir gülümseyiş bırakarak çıktım.

Maalesef çok etkisiz bir final yaptım.

Sert poyraz altında Yeniköy'den Rumelihisarı'na kadar yürüdüm. Hisar'da iflahım kesildi. Ayaklarım yanıyordu. Ateşim çıkmıştı. Taksiye bindim. Her zaman olan şey olmamıştı. Ruhumla bedenim birbirinden ayrılmamıştı. Yolda Osman'ı aradım. Açmadı. Açsa ne olacak ki? Benim yanlış anladığımı söyleyebilir, hatta daha korkuncu, bir kereden bir şey olmaz bile diyebilir, artık o kadar reziliz yani. Beni mutlaka ara diye mesaj attım. Cevap yok. Arayan yok.

Eve gittim. Tanya pervaza çıkmış, camları siliyordu. Pencerenin kenarında dikiliyordu. Camın diplerine ulaşmak için bütün vücuduyla dışarı uzanıyordu. Elinde deterjanlı bez vardı. Bir an kendimi koydum Tanya'nın yerine. Ellerim bir kayıverse. İniversem aşağı, kibirli

komşularımızın salon pencerelerinin önünden geçerek. Caddenin snop sakinlerinden birinin üstüne düşsem ya da alt katımızda oturan suratsız doktorun son model jipinin tavanını göçertsem. Tank gibi araba mı? Haşat oldu be! Yüreğim ağzıma geldi. Tanya'yı azarladım. "Çıkma şu pervaza! Çıkmadan sil şu camları!" Tanya bir şey olmaz, dikkat ediyorum gibisinden bir şeyler söyledi. Onun için endişelendim diye sevindi, yazık.

Uluçmüdür hayvanının karizma süsü verdiği cüretini, aşk süsü verdiği teklifini unutmak istiyordum, titanyum çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki çelik pırıltılı gözlerini, sinekkaydı tıraşlı, bakımlı ve kemikli yüzünü, yüzündeki gaddarlığı artıran düşük bıyıklarını. Elimin üstünde utanmazca dolaşan parmaklarını unutmak istiyordum. Ne sanıyordu ki? Elimden koluma ilerleyen, arada bir sımsıkı kavrayıp sıkan kıllı parmaklar beni tahrik mi edecekti? Beni apar topar yatağa mı koşturacaktı? Amanın İstanbul'un Allahı beni istiyor diye boynuna mı atılacaktım? Saplasaydın ya uzun dişli çatalı o güçlü, utanmadan alyanslı elin üstüne. Köpekli lokantacının ne günahı vardı madem? Ezdin adamın ayağını topuğunla, gözünden yaş getirdin.

Yatak odama girdim. Panjurları indirdim. Soyundum. İki tane uyku ilacı içip yattım. Beynimi susturup uykuya dalmak için fazla mücadele etmem gerekmedi. Ölü gibi uyudum.

Telefon çalıyordu. Hiç susmuyordu. Güçbela uyandım. Uluçmüdür hayvanı arıyor. Anladım, bu herif beni rahat bırakmayacak. Ama arayan Osman'dı. Nihayet! Ama daha ben ağzımı açmadan müjdesini verdi. Almanya'ya konsere gidiyorlardı. Bir mucize olmuştu. Bilmem kimle birlikte Berlin'e giden bir grup yemekten zehirlenmişti. Onların yerine acilen Osman ve ahmaklarını çağırmışlardı. Benim kafam darmadağındı. Kafamı toparlayıp da ne Berlin'i, siz önce Bayrampaşa'da konser verin! diyemiyordum. Bütün gece prova yapacaklar, sabah erkenden uçacaklardı. Bavulunu hazırlatmalıydım

Tanya'ya. Birini gönderip aldıracaktı. Osman mutlaka konuşmamız lazım diyemeden, herif bana yatma teklif etti Osmaaaan! diyemeden tak, kapandı telefon. Aradım meşgul. Aradım ulaşılamıyor. Niye arıyorum ki boşuna? Kocamın vakti yok olup biteni öğrenmeye. Gir işte aslan müdürümün koynuna, böylece yırtalım diyecek cesareti hiç yok. Kaçıyor, kayboluyor ortadan.

Tanya Osman'ın bavulunu hazırlarken robota benzettim kendimi, ruhsuz, hissiz, korku, endişe bilmeyen bir metal yığını. Kendimi bomboş ve donuk hissediyordum. Kendimi yabancılıyordum. Ben miyim, var mıyım diyordum içimden Osman'ın eşyalarını çıkarırken çekmecelerden. "Berlin'de kar diz boyuymuş. Şu kalın kazağı da koy," dedim Tanya'ya. "Kar botlarını unutma." Stüdyonun ayakçısı bir adam gelip aldı bavulu.

Tanya'yı evine gönderdim sonra. "Hadi git, çok yoruldun bugün," dedim.

Yalnız kaldım.

Pencerenin önüne, siyah şapkalı abajurun altına oturdum.

Osman'ı değil, Ali'yi düşündüm.

Varlığın sadece çok uzak bir ihtimalken, şu hayatta ben daha dayanıklıydım Ali diye düşündüm.

Sen benim için yıllarca *Bir umuttun bir misillemeydin yalnızlığa* diye düşündüm.

Yalnız aşkı vardır aşkı olanın / Ve kaybetmek daha güç bulamamaktan diye düşündüm.

Ben aşkı kaybetmiş miydim yoksa hiç mi bulamamıştım diye düşündüm.

Ali'nin artık imkânsızlık oluşunun acısını atlatamadan, istediği her şeye el koymaya alışmış bir emniyet müdürünün oyuncağı olduğumu düşündüm.

Çok acıydı.

Ama Ali'nin artık umut ve misilleme olmaması daha da acıydı.

Gözyaşlarım gene sular seller gibi akıyordu, salya sümük içindeydim, sırılsıklamdım. Kapı çalınıyordu.

Kapı çalınmıyordu, güm güm vuruluyordu. Kapı yıkılıyordu. Açtım. Gözlerinde nefret ve cinnetle Teoman gelmişti. Dudakları iyice incelmiş, bıçağa benzemişti, hatta usturaya. Hoş geldin de, hayırdır? diyemeden, kendimi toparlayıp, bir kâğıt mendille yüzümü gözümü silemeden daha, beni saçlarımdan yakaladığı gibi sürükleyerek salona götürdü. Yere atıp tekmeledi. Öyle öfkeli, öyle nefret doluydu ki, ardı ardına sıraladığı küfürler ağzından fışkıran tükürüklerin arasında boğuluyordu. Derdinin ne olduğunu, kıvırıp blucininin arka cebine soktuğu Phoenix'i çıkarıp yüzüme çarptığında anladım. Ben vardım kapakta, siyah-beyaz ve buğulu, göbekte iki sayfaya yayılmış gençliğimle gülümsüyordum. Bütün çıplaklığıma rağmen şaşılacak kadar masum görünüyordum.

Dondum. Gözlerim dondu. Beynim hariç bütün organlarım dondu. Ne kadar gençmişim Allahım! diye düşündüm. Gün geldi aklıma ansızın: "Güzelim buraya niye geldiğini biliyorsun di mi?" deyişi, tanıştığımız gün. Gün'ün ölümünden sonra hayatın okyanusunda kaybolan Kubi'nin çektiği çıplak, çok çıplak fotoğraflarım nihayet bir etki yarattı hayatımda diye düşündüm, Teoman'ın tekmeleri üstüme inmeye başladığında.

Saçmaydı. Ama insan böyle anlarda çok saçma şeyler düşünüyordu, abuk sabuk şeyler geçiyordu aklından. Selda'yı hatırlamıştım mesela. Annemin teyzesinin oğlu Doğan Albay'la karısı çokbilmiş Mükerrem Hocanım'ın biricik kızları, üniversiteler bitirmiş, mastırlar yapmış, iletişimler, komünikeyşınlar öğrenmiş, TRT'nin ölü toprağı serpilmiş, demode stüdyolarında başlayan kariyerinde daha sonraları hızla ve gayet agresif ilerleyen Selda'nın Phoenix'i görüp görmediğini anlamak

için ona telefon ettiğim günü. Bunu niye yaptığımı hâlâ bilmiyordum. Galiba varlığımı birilerine hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Yeşil peri gecesinden birkaç gün sonraydı. Babam "Ersin bankada müfettiş olmuş. Amcanın cakasından geçilmiyor!" demişti. Sesinde dayanılmaz bir acı vardı. Kucaklamak istemiştim babamı. Boş ver baba! Ben amcamın yüzünde bomba patlattım, darmadağın ettim onu, üzülme, diyememiştim. Senin bu abin var ya, senin karını düzen bu abin, günahı yüzüne vurulduktan sonra, acısını çıkarmak için sana nispet yapacak kadar aşağılık biri işte babacım diyememiştim.

Yeğeninin yardımcılıktan müfettişliğe yükseldiğini öğrenince, bundan hem acı (karısını düzen adamın oğlu sonuçta), hem sevinç (bir zamanlar ne çok severdi Ersin'i) duyan babamdı benim o. Aynı anda yüreği ikiye yarılan zavallı babamdı. Halindeki perişanlığa bakarak, kendi kendime bu son fasıl baba.. diye mırıldandığım gündü.

Selda o zamanlar romantik gerzekti benim için. Onun gece yarılarında İstanbul Radyosu'ndan yükselen sesini hatırlamıştım.

İri ahkâmlar kesen (hayat şudur.. sevda budur), şiirli sözlerle hayata ve aşka dair bir şeyler anlatan Selda'yı aramıştım. Onu müthiş şaşırtmıştım. "Beni hatırladın mı? Kolsuz Cavit'in kızı." Kim unutabilir ki, hayat dolu, yakışıklı bir adamken yüzü dağılıp kolu kopunca her şeye küsen uzak bir akrabanın adını, hele eksikliği bir lakap olarak adıyla bütünleşmişse. Sonra da allak bullak etmiştim "Televizyona nasıl çıkabilirim?" diye sorarak, sanki yolunu bilmiyormuşum, sanki beşinci sınıf filmlerde, uyduruk dizilerde figüranlık yapmıyormuşum gibi. İnce ince dalga geçerek ailesinin medarı iftiharıyla.

Selda'yı ararken babamı düşünüyordum. Ona bu son fasıl baba! demek istiyordum. Bittik biz babacım. Daha biteceğimiz varmış meğer, nereden bilebilirdim?

Teoman beni döverken de *Bu son fasıldır ey ömrüm nasıl geçersen geç* diyordum içimden. Geç de nasıl geçersen geç! Yeter ki geç!

Teoman beni tekmeliyordu, üstüme tükürüyordu. Göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Elinde kalacağımı söylüyordu. Beni öldüreceğini. Bu rezil geçmişle hayatını mahvetmeme izin vermeyeceğini.

Nihayet yoruldu, koltuğa çöktü. Tam bir kaşar, bu işin tüm risklerini bilen ve göze alan bir profesyonel gibi, inanılmaz bir sakinlikle, dergiyi nerden bulduğunu sordum ve asıl şok o zaman geldi işte.

Uluçmüdürdayısı vermişti. Bugün, akşamüstü. (Benimle yemek yedikten hemen sonra!) Teoman'ı makamına çağırtmıştı. Makam odasında dergiyi yüzüne fırlatmış, tombalacık Leylacığı Teoman'a vermeyeceklerini söylemişti, nişanı bozacaklarını. Bu memlekette yengesi pornocu olan bir adama kız verecek kadar şerefsiz bir aile çıkmazdı.

Yirmi üç yıl öncesine ait bu dergiyi o nereden bulmuştu? Benim bile neredeyse unuttuğum bu resimler nasıl hortlamıştı?

Köpürüyordu Teoman. Yumruğuyla kafamı itiştirip duruyordu. Salak mıydım ben ha? Dünyadan haberim yok muydu? İnternette kıyamet gibiydi bu eski dergiler. Phoenix'in, kapağında anadan doğma poz verdiğim bu sayısı bütün erotik yayın sitelerinde bir numaraydı, ful yıldız çakıyordu. Farkında değildim ama yeniden meşhur olmuştum. Hatta belki de asıl şimdi meşhur olmuştum.

Teoman konuştukça beynim gümlüyordu, güm güm işliyordu. Beynimde binlerce kanatlı böcek uçuyor, birbirine çarpıyordu. O anda düşünülecek daha önemli bir şey yokmuş gibi, sanal âlem geçmişi geçmişte bırakmıyor diye düşünüyordum. Geçmişin kütüphanelerde, sahaf depolarında çürümesine izin vermiyor. Birileri internette eski mezarları kazıyor, çok derinlere gömülmüş günahları bile gün yüzüne çıkarıyordu. İnternet Pandora'nın bütün kutularını açıyordu. Bu zamansız ve mekânsız âlemde zamanaşımı, pişmanlık, unutulmak, geçmişte kaybolmak diye bir şey yoktu. Ölüm bile yoktu. Bıraktığımız

her iz bizi sonsuza kadar takip ediyordu. Geçmişimiz geleceğimize teslim olmuştu. Dün yarın olmuştu artık. Zamanın tümü, geçmiş-şimdi-gelecek yekpâre bir zaman olmuştu. *Ne içindeyim zamanın, / Ne de büsbütün dışında. / Yekpâre geniş bir anın / Parçalanmaz akışında.* Olmuştu.

Bir süre sessiz kaldık, öylece.

Ansızın "Bugün yemek yemişsiniz dayıyla," dedi.

Aklım durdu benim. Yeterince rezil bir hayat yaşadığımı sandığım bir anda, aklım büsbütün tutuldu. Sanmıştım ki Uluçmüdür Teoman'ı makamına çağırıp canına okumuş sadece. Dahası varmış meğer. Ama nasıl olur? Yeğeninin nişanlısına nasıl söyler bunu? Kendi rezilliğini nasıl ifşa eder? Asıl şimdi sadede geliyorduk.

"Uluç Dayı'nın istediğini yapacaksın," dedi.

Artık şaşırmadım. Kendi rezilliğini pervasızca ifşa eden adam bunu da talep eder.

Köpeğin köpeği ısırmadığı, al gülüm ver gülüm ülkesindeydik. Uluçmüdürüm almaya alışmıştı. Reddedilmeye alışmamıştı. O tam bir muktedirdi. İstediğini elde etmesi için her şey mubahtı. Kaçış yoktu. Bu ülkede bütün yollar iktidara çıkıyordu.

Teoman insanı ürkütecek kadar açık konuşuyordu. Hatta konuşmuyor, tebliğ ediyordu. Sesindeki öfke geçmişti. Sesi dümdüzdü, iniş çıkış yoktu. Şimdi iş konuşuyorduk. Uluçmüdürüm beni tatmak istiyordu, pezevenk kayınbiraderim de pazarlıyordu. Nişanlısının eli kolu sonsuza uzanan müdürdayısını küstüremezdi. Leylacığını kaybedemezdi. Müdürümden bile daha açıktı Teoman. Daha yalın, daha kısa, daha doğrudandı.

Neler olabileceğini tahmin ettimse de, gözümle görmek isteyerek itiraz denemesinde bulundum. Bu istek aklımı durdurmuş, beni dehşete düşürmüş gibi ağzımı açtım.

“Sen benden nasıl böyle bir şey istersin?” dememe kalmadı. Silah çekti bir yerlerinden, namluyu şakağıma dayadı. Teoman’ın ufak, kostak (ama mükemmel olsa gerek) bir tabanca taşıdığını da öğrendim böylece. Neden bilmem, daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Kudurmuş gibiydi Teoman. Adım adım hazırladığı zengin ve muktedir geleceğinin uçup gideceği korkusu onu delirtiyordu. Saçlarımı parmaklarına dolamıştı, çekiyordu. Boynumu geriyordu. Saçlarımın dipleri yanıyordu. Namlunun buz gibiliğini hissediyordum. Kanım damarlarıma güm güm vuruyordu.

“Yapacaksın!” dedi. “Paşa paşa gideceksin!”

Ölümümün an meselesi olduğunu söyledi, şu anda İstanbul’un göbeğinde olmamızı umursamadan tetiği çekebileceğini, beni gözünü kırpmadan vurabileceğini, leşimi serebileceğini. Kimsenin ruhu duymazdı. Hayır dersem kim vurduya gideceğimin farkında değil miydim? Memlekette zaten kim vurduya giden gideneydi. Faili meçhuller bir fazla bir eksik, kim fark ederdi ki? Uluçmüdürdayı gibi arkan olsun, yeter.

“Tamam,” dedim.

Kabul ettiğimden emin olunca saçlarımı bıraktı. İçimi kemiren asıl soruya geldim.

“Osman’ın haberi var mı?”

Teoman’ın yüzündeki gülüş. Ah o küçümsemeli gülüş! Habil ile Kabil. Babam ve amcam. Kardeş nefreti. Benim kardeşim yok, anlayamıyorum bunu. Gün boyunca yaşadığım yığınla aşağılanmanın içinde, bana en çok dokunan bu gülüş oldu.

Osman’ın haberi varmış da yokmuş. Biliyormuş da bilmiyormuş. Farkındaymış da değilmiş. Anlarmışım işte. Ona da hak vermek lazımmış. Kolay mıymış boynuzlu pezevenk bir koca olduğunu bilmek?

Bilip bilmezden gelmek, görüp görmezden gelmek tam Osman'a göre bir davranıştı.

Tekmelendiğim yerden doğruldum, bir gün bir puştluk yapacağına ilişkin beklentilerimi boşa çıkarmayan, o andan itibaren benim için tam anlamıyla 'orospu çocuğu Teoman' olan kayınbiraderimin karşısına oturdum. Anlaşıp el sıkışmış iki ortak gibi konuşmaya başladık.

"Kim bilecek?"

"Hiç kimse. Sen, ben, Uluçmüdür. O kadar.."

Yan içim yan..

"Ne zaman?"

"Hemen, yarın."

"Sonra?"

"Sonra hiç."

Sonra hiç.

Hiç.

Yatakhanede

Yedi kızız. Yatakhanenin tren yoluna kadar uzanan bakımsız bahçesinde büyük bir fıstık çamının altına yayılmış, kayıntı yapıyoruz. Alışılmadık ölçüde sıcak ve güneşli bir mart başı. İğrenç tostla bayat ponçikten fazlasının bulunmadığı kantin pazarları kapalı. Toprağa serdiğim leopar desenli battaniyeme (annemden daha zevkli olmasını bekleyemem) sıralanan yiyecekler nefis. Kızların yere gazete serdiğini görünce kıyameti kopardım gene. "Dokunuyor diyorum size, anlamıyor musunuz? Gazete mürekkebine alerjim var benim!" Ayşe şubat tatili dönüşü Adana'dan kırmızıbiberli zeytinle acur turşusu getirmiş. Bir tüp ançüezle bir kavanoz hardalımız var, üstelik Made in France. Yağmur'un kaptan babası Akdeniz seferine çıkmaya devam ettikçe aşağısı kurtarmaz bizi. İnekötesi çalışkan Nisa'ya annesi nohutlu börekle üzümlü kurabiye yollamış Niksar otobüsüyle, bir de çemen, ev yapımı. Hûban "Yemeyin şunu! Çişiniz bile kokuyor sonra," diyor. Kim dinler? Yumuluyoruz çemene, taze ekmekle. Gül şişkosu bir topak tereyağıyla koca bir kavanoz ayva reçeli koymuş sofraya. Şımarığız ya, aman gene ayva.. annene söyle de portakal reçeli yapsın diye vır vır ediyoruz. Almanyalı Aysevi teyzesine evci çıkmış. Gelirken bir bütün kızarmış tavuk almış çevirmeciden. Nasıl güzel, yağları damlıyor. Ama hepimizin gözü Hûban'ın halasına bakan kadının yaptığı nefis sarmısaklı köftelerde. Köftenin yağında yumuşamış patates kızartmaları kapanın elinde kalıyor. Ekmek çalma işi her zamanki gibi Hûban'la Nisa'nın. Hûban kalabalık ağzıyla yemekhanede çalışan kadınları oyalarken Nisa dört tane çıtır ekmek kapmış. Ben evci çıkmadığım ve yiyecek gönderenim de olmadığı için, bu tür sofraların otlakçısıyım genelde. Otlakçılığımı neşeli ve kibirsiz

hallerimle, okulun en güzel kızı olma gururumla kapatıyorum. Seviyorlar beni, etüt saatinde ders kitabının arasına saklama gereği bile duymadan okuduğum romanları satır satır anlatmama bayılıyorlar. En son *Kürk Mantolu Madonna*'yı anlattım. Maria Puder'in hastasıyım. Süleyman Amca veya annem gönderir de param olursa hiç öyle tırı vırı yiyeceklere yüz vermiyorum. Çarşı izni koparıp Bağdat Caddesi'ne iniyorum. Paramın tümünü vermem gerekse bile Divan Pastanesi'nden çikolatalı şamfıstıklı pasta alıp getiriyorum kızlara. Bu cömertliğim de ansızın kurulan sofralara buyur edilmemi sağlıyor. Ama o pazar benim de sofraya koyacak bir şeylerim var. Annemin beni evci çıkaracağı tutmuş çünkü. Ticaretle uğraştığını iddia eden, ama çalışırken hiç görmediğim sevgilisi Can Ankara'ya mı ne bi yere gitmiş. Annem ancak Can evde olmadığı zaman beni evci çıkarıyor. Şubat tatilinde bile gel demiyor, ben de babama gidiyorum. Babamla ottan boktan kavga ediyoruz. Sanki zevk alıyoruz kavga etmekten. Ben de soluğu Vatuş'ta alıyorum. Beni bir tek Vatuş düşünüyor. Feriköy pazarından kestane alıyor benim için. Bıçakla çiziyor, su dolu bir kaba atıyor. Sonra sobanın üstüne diziyor, çevire çevire pişiriyor. Suda bekleyince hemen ayrılıyor kabuğu. Elimiz ağzımız yana yana kestane yiyoruz. Televizyonda Üç İstanbul'u seyrediyoruz. İkimiz de Hidayet'e bayılıyoruz. "Nonoş galiba bu adam," diyor Vatuş. O zamanlar daha gey lafı yok. On beş tatilin sonuna doğru annem nihayet "Bize gel," diyor. Gidiyorum, birkaç günlüğüne. Ama Can'la birbirimizi dürte dürte, gülüşerek konuşmamızdan, samimiyetimizden çok rahatsız oluyor. (Armut dibine düşer korkusu.) Can'ı umursadığım yok aslında. Hoşlanıyorum bile diyemem. Sırf annemi gıcık etmek için samimi oluyorum. Bu yüzden yatakhaneye mahkûmum. Çünkü Can evdeyse annem beni evci çıkarmıyor. Okula gelişimin daha ikinci ayında, bir hafta sonu babama diye evci çıkıp Hûbanlara gidiyorum. Heybeliada'ya. Kasım ortasında yazdan kalma bir gün. Harika bir hafta

sonu geçiriyoruz. Deniz Lisesi'nin beyaz üniformalı öğrencileriyle kırıştırıyoruz. Hûban kırıştırma sanatının süperstarı. Kendini bi bok zanneden bu sivilceli preamiral sürüsünü süründürüyor peşinde. Çok eğleniyoruz. Dönüşte evci karneme babamın imzasını taklit ediyorum. Çakacaklar diye korkuyorum. Huylanıyorlar, ama emin olamıyorlar. Can seyahate gidince annemin aklına geliyorum. Cuma akşamı beni almaya geliyor. Gene öyle güzel ki, kızlar gözlerini alamıyorlar annemden. Krem rengi bir pardösü giymiş. Yakasının içinde bir fular, maviler, griler, eflatunlar dolanmış birbirine. O güzelim saçlarını gevşek bir topuz yapmış bu kez. Parlak tutamları yüzüne dökülüyor. Gülüşü aydınlık, porselen dişleri inci inci parlıyor. Uzun bacaklarıyla müthiş ahenkli yürüyor. Sokakta insanlar gözlerini annemin bacaklarından alamıyorlar. Hiçbir kadın annem kadar güzel, annem kadar kadın yürüyemiyor. Kıskanıyorum annemin yürüyüşünü. O gece dışarıda yemek yiyoruz, ikimiz. Tereyağlı iskenderi bakır sahanda getiriyorlar. Yanında kalıp gibi bir yoğurt, nasıl güzel, yemeye doyamıyoruz. Cumartesiyi kavgasız gürültüsüz, kirlilerimi yıkayıp asarak, sonra Bahariye'de, Moda'da dolaşarak geçiriyoruz. Annem sürekli kendine kıyafet bakıyor. Pazar sabahı mutat bir şekilde birbirimize giriyoruz. Daha sabahın köründe, yataktayken pazar sıkıntısı basıyor içimi. Annem sürekli şikâyet ediyor. Derslerim kötü. "Ne olacak senin halin? Geleceğini hiç mi düşünmüyorsun?" Cevap vermiyorum. Tembel tembel oturup gazete hışırdatıyorum. "Kalk çamaşırlarını ütüle," diyor. "Sen ütüle," diyorum. İllet köpeklerine tekme atıyorum. Annemin canını sıkmak istiyorum. Annemi delirtmek istiyorum. Durduk yere laf sokuyorum. "Can seni n'apsın! On yaş büyüksün heriften. Yakında terk eder seni," diyorum. Gülüyorum. Öyle kızıyor ki, kendini tutmasa pencereden atacak beni. "Okula dönüyorsun!" diyor. Pazartesiyi beklemeden beni geri gönderirken son anda vicdan krizi tutuyor. Moda Şarküteri'ye girip iki yüz elli gram

fıstıklı Macar salamı, bir kalıp beyazpeynir, bir kavanoz da şokella alıyor bana. “Götürmeyeceğim, istemiyorum!” diye bağırıyorum. Sokak ortasında kavga ediyoruz. Gelen geçen bize bakıyor. “Canın isterse!” diyor. Poşeti çöpe atıyor. Basıp gidiyor. Beni öylece bırakıyor sokakta. Eve dönüp kavgaya devam mı edeyim, hüngür hüngür ağlayayım mı, karar veremiyorum. Diyorum, kızlarla yeriz, boş ver şimdi kavgayı. Poşeti çöpten alıyorum. Okula geliyorum. Annemi hemen unutuyorum. Onu aklımda tutarak güne devam edemem. Yiyeceklerimizle bahçeye yayılıyoruz. Ellerimizde soğuk suda sabunsuz yıkayıp çelik dolaplarımızda sakladığımız çatallarımız. Böyle ani kurulan sofralar için hepimizin birer çatalı var. Aysevi yemekhaneden üç-beş melamin tabak yürütmüş. Hepsi öyle eski ki, kullanılmaktan kararmış artık. Köfteyi, tavuğu onlara paylaştırıyoruz. Nisa’nın çatalı kaybolmuş, elle yiyor. Bu kızların hepsi iyi arkadaşım. Ama Hûban’la çok samimiyim. Acayip bir kız Hûban, çok neşeli. Çok seviyorum onu. Yatakhaneye adımımı attığımda ilk onunla tanışıyorum. Süleyman Amca’nın lacivert Renault’suyla beni okula getirdiği gün. Gelirken arabada annem önde oturuyor. Ben arka koltuğun ortasına oturmuş, ikisinin ensesine bakıyorum. Siyah iğrenç etbeninin gözümün önünde hareket etmesini izliyorum yine. Annemin gür saçları sımsıkı, ciddi bir topuz. Top küpelerinin vidalarını görüyorum. Ensesi pürüzsüz, parlıyor. Ensesi bile güzel annemin. Sadece ikisini sevişirken yakaladığım anı değil, o günü bütünüyle unutmak istiyorum. Ama ne kadar istesem de etbeninin yıllar sonra frijit olduğuna kanaat getirdiğim zalim karısının kör makasla saçlarımı kökünden kestiği, başımda iğrenç bir eşarpla eve koştuğum ve onları yakaladığım günü unutmayı başaramıyorum. Gözlerimi yumduğumda, elimde beynimi silmeye çalıştığım tuğla kadar bir silgi görüntüsü oluşuyor. Beynim zonkluyor. Kızlık müdürü Ekrem’in beni öldürmesinden ciddi ciddi korktuğum için yatılı okula postalanmaya

itiraz etmiyorum. Hatta seviniyorum (ama belli etmiyorum). Çünkü hiçbir yer, önünde pırıl pırıl bir deniz ve altın gibi bir kumsalın uzandığı, bahçesini kocaman ağaçların gölgelediği bu cehennemden daha kötü olamaz. Hem yatılı okulda özgür olabilirim (sanırım). Annemle otobüse biniyoruz. Ekrem bizi geçirmiyor. Bana güle güle demiyor. Odasından bile çıkmıyor. Bir adamıyla gönderiyor bizi garaja. (O zamanlar otobüs terminallerine otogar denmiyor.) Annem beni postalamak zorunda kaldığı için üzgün görünüyor. Ben yalandan sicim gibi gözyaşı dökerek eşyalarımı toplarken (giderayak annemin vicdanında kuvvetli bir sızı bırakmalıyım), hizmetçi Hediye'nin, Ekrem'in gebeş gebeş dolaşan kızına bir şeyler fısıldadığını duyuyorum. "Kaltak bu," diyor benim için. "Kahpe bu. Orospuluk mayasında var bunun. İflah olmaz bu. Aha buraya yazıyorum, üç ayda kerhaneye düşmezse, yüzüme tükür!" diyor. Kötülüğün coşkusu Ekrem'in bodur kızının gebeş karnını daha da şişiriyor. Gülüyorlar. Ellerini ağızlarına kapatıyorlar gülerken. Ama ben de az değilim. Kendimi kötülükle terbiye ettim. Kötülük iyilikten daha kolay öğreniliyor. Kapıdan çıkarken Ekrem'in kızına "Hani kaybolan altın kolyen vardı ya senin.. ucunda elmaslı yıldız olan.. Hediye'nin odasına bir bak istersen," diyorum çok manalı bir gülümsemeyle. Oysa gebeşin kolyesini plajda düşürdüğünü biliyorum. Kumda bulduğum halde alıp ona vermediğim kolye, aksine, iskeleden denizin ta ortasına fırlatıp attığım. Çok ucuz, çok adi bir numara yapıyorum. Ama öyle işe yarıyor ki, şaşıyorum. Hediye'nin gözleri patlıyor hayretten. Kıpkırmızı kesiliyor. Gebeşin çiğ gözleri Hediye'ye dönüyor. Bu nifak, bu kuşku tohumu ikinizi de iflah etmez artık. Uğraşın şimdi birbirinizle. Ekrem'in manyak oğlu bahçede. Pis pis gülüyor. Başka oğlanlarla gezeceğime senin odana bir kerecik süzülseydim böyle gülmezdin diyorum içimden. Bana çelme takacağını hissediyorum. Tam ayağını uzattığında yolumu değiştiriyorum. Annem takılıyor.

“Ama yavrucum ya düşseydim..” filan gibi zavallıca bir şeyler söylüyor. Otobüste yan yana oturuyoruz annemle. Yolculuk boyunca yüzüne bakmıyorum. Başımı kaldırmadan kitap okuyorum. Harem’de indiğimizde Anna Karenina kendini trenin altına atmış olacak. Annem bana iyi davranmak için çırpınıyor. Molalarda en pahalı yemekleri ısmarlıyor. Vicdanında koyu bir sızı yaratmayı başarmışım demek ki. Ya da duruma aymış. Sonuçta tek çocuğunu kocasının evinde tutamadı. Başından atmak zorunda kaldı. O da hayat boyu bu azabı çekecek. İnşallah. Umarım ve de dilerim. Annem ikide bir havadan sudan konu açmaya çalışıyor. Ama ben sağır-dilsiz taklidi yapıyorum. Ona ömür boyu küstüğümü biliyor. Evet, beni görmeye gelecek. Tatillerde gene beraber olacağız. Ama bu, ona küs kalacağım gerçeğini değiştirmiyor. Zavallı benim annem. Çok zavallı. Beni başından savarsa kocasıyla mutlu olacağını sanıyor. (Üç ay geçmeden kavga dövüş sokağa atılacağını, Ekrem’in yamyam bir avukat tutup dava açtıracağını, annemi beş parasız ortada bırakacağını ikimiz de bilmiyoruz henüz.) Süleyman Amca Harem’de bizi bekliyor. Dikkat kesiliyorum, birbirlerine nasıl davranacaklar diye. Soğukça el sıkışıyorlar. Hemen kaçırıyorlar gözlerini. Başka taraflara bakıyorlar. Süleyman Amca neftiye çalan koyu yeşil bavulumu bagaja koyuyor. Bu bavul, ben zavallı evsiz kaplumbağanın kabuğu. Nereye gitsem yanımda o var. En sadık eşyam. Kadıköy’e gidiyoruz önce. Benim için alışveriş yapılacak. Okul forması, ders kitabı, çarşaf, battaniye, ıvır zıvır alınacak. Süleyman Amca sinirli. Yatılıya kaydımı yaptırması hiç kolay olmamış. Bir senelik parayı peşin ödemesi, okul aile birliğine okkalı bir bağış yapması yetmemiş, bir de Müdire Hanıma halı hediye etmek zorunda kalmış. “Gel dükkândan seç bi tane dedim. Kadının ayarı yok ki. Gitti kelle boy bir Yağcıbedir beğendi! Tamam, helali hoş olsun, ama---” diyor. “Ama---” dediği anda annem ona dönüyor. Öfke kıvılcımları çakıyor gözlerinde. Süleyman Amca susuyor. Okulun

bulunduğu sokakta bir kebapçının önünde duruyor. Bana lahmacun yaptırıyor. On tane. Arkadaşlarımla yiyeymişim. Cömert amca ya! Pansiyon müdürü Behice Hanım genç yaşta manyamış bir kadın. (Yatakhanenin milli eğitim dilindeki karşılığı pansiyon.) Matematik öğretmeni olduğunu vurguluyor ikide bir. Bana ne teyzecim? Astronot olsan ne yazar! Anneme benimle yatakhaneye çıkabileceğini, yerleşmeme yardım edebileceğini söylüyor. Şiddetle "Hayır!" diyorum, annemi yanımda daha fazla istemiyorum. Giriş işlemlerim yapılırken Süleyman Amca zincirleme sigara içiyor. Bir an önce çıkıp gitmek istediği belli. Belki de annemi bir otele filan götürecektir. Eski günlerin hatırına bir daha düzecektir. Ekrem'den (ve annemden) öyle nefret ediyorum ki, bunu destekleyebilirim, anneme acı verecekse eğer. Behice Hanım çelik dolap için bir asma kilit uzatıyor. İstersek bir nalburdan filan da alabilirmişiz tabii. Kim nalbur arayacak ki şimdi? Süleyman Amca elini cebini atıyor ister istemez. Behice Hanım anahtarı boynuma asmamı öğütlüyor. Oldu teyzecim! Okulun ihlal edilemez kurallarını sayıp döküyor ezbere. Sigara veya içki içersem derhal atılırım, ona göre. Okuldan kaçarsam da. Erkekler meselesi ayrı bir başlık, o en uzunu. Ama annemin ve Süleyman Amca'nın yanında özet geçiyor. Acı acı gülüyorum. Ne hallere düştüm Allahım. Annem cebime para sokuşturuyor. Hiç ses etmiyorum. Sarılıp öpmek istiyor beni. İtiyorum. Nefretimi görüyor. Gözlerinde iri yaş damlalarıyla bırakıyorum onu. Süleyman Amca'ya da teşekkür filan etmiyorum. Onun bana etmesi lazım. Ağzımı sıkı tuttum. Babama tek kelime etmedim. Bavulumu yüklenip yatakhaneye çıkıyorum. Dördüncü katta, 415 numara. Bavulum çok ağır. Bir sürü kitap var içinde. Nefes nefese kalıyorum. İçeri giriyorum. Odada sekiz ranza var, aralarında ince uzun çelik dolaplar. Dolapların üstü, ranzaların altları valizler, çantalar, kitaplar, poşetlerle dolu, ayakkabı, terlik, çizme, bot. Karmakarışık ortalık. Havasız, çok pis kokuyor. Öyle etajerdir,

şifoniyerdir gibi şeyler yok. Ayna da yok. Otel mi burası? Adı üstünde, yatakhane! Git saçını helada tara. Var orda kırık çatlak pis bir şeyler. Her odada on altı kız kalıyor. Hûban yalnız, ranzanın üstüne uzanmış, ders çalışıyor sözde. Heybeliada'da oturduğunu öğreniyorum. Lodostan vapurlar çalışmayınca iskeleden geri dönmüş o hafta sonu. "Hoş geldin," diyor bana. Tanıştıktan sonra ilk cümlesi "Sigaran var mı?" oluyor. Olmaz olur mu? İyice yassılaştırıp sutyenimin iki tarafına sokuşturduğum yarımşar paket iki Maltepe'yi çıkarıyorum. Birini Hûban'a atıyorum. Havada kapıyor. Anında kanımız kaynıyor birbirimize. 416'yla ortak tuvalete gidip birer tane yakıyoruz. Her iki odanın arasında altı kabinli bir tuvalet var. Sabahları otuz iki kız altı kabinin önünde kuyruğa giriyoruz. Tuvaletler iğrenç. Yıllardır derin temizlik görmemiş beyaz fayanslar leş gibi. Lavaboların yarısı saçtan tıkanmış, taşmış. Üstlerinde kir topakları yüzüyor. Günlerden cumartesi. Yatakhanede başka kimse yok. Kızların çoğu evci çıkmış. Hûban kızlar hakkında yataklarını işaret ederek bilgi veriyor bana. Bu müzevirdir, bu gerzektir, bu inektir, bu iyi kızdır, bu çok kafa dengidir, bu idare eder, bu çok şekerdir, buna güvenme, bunun ensesine vur lokmasını al. Acayip renkli konuşuyor. Çok küfürlü, çok edepsiz, ama çok da komik. "Hûban'ın anlamı ne?" diye soruyorum. "Güzel demek.. senden güzel olmasın," diyor. Gülüyor. Çamaşır yıkayacak. Elinde kovayla mutfağa iniyor. Peşine takılıyorum. Hademelerden sıcak su alıyor. Tatlı diliyle tavlıyor hepsini. Leş tuvalette yere koyduğu leğende çamaşır yıkarken sohbet ediyoruz. Yatakhanede sadece pazar günleri, daimi yatılılar yıkansın diye iki saat sıcak su akıyor, o da on kurnalı bir hamamla beş tane duş kabininin bulunduğu bodrum katında. Burada banyo yapmak tam bir işkence. Annem yirmi dakikalık, babam bir saatlik mesafede oturduğu halde daimi yatılıyım. Önünde bir sürü kızın bekleştiği duş kabinlerinde hiçbir yere dokunmadan, sıcak akarken birden soğuyan, soğuk akarken birden kaynayan suyla

alelacele yıkanmayı, duştayken çık artık diye bağıranlara aldırış etmemeyi, saçlarımı havluyla defalarca kurulayarak kurutmayı çabuk öğreniyorum. Hûban çamaşır yıkarken Katina kantosunu öğretiyor bana. İlk kez duyuyorum. *Katina'nın elinde halısı. Silkemez ah silkemez. Silkmesini bilmez yavrum gülüm Katina. Getir silkeyim. Getir silkeyim.* Hemen kapıyorum kantoyu, tekrarlıyorum, gülüyorum. Oh! Pis mis ama iyi yermiş burası! Çok eğlenceli. Hemen alışıyorum yatılı okula. Geceleri etüt dönüşü memeleri açıkta dolaşıyor Hûban. İneklerden bir-iki kız her defasında sinirleniyor, "Ört şunları be!" diyorlar. Dalga geçiyor. "Güzelim sizde yok mu bu Vaşingtonlardan? Vah vah vaaah!" diyor. "Sarkacak yavrus bunlar. Şimdi taş. Ama bir gün süzme yoğurt torbasına dönecek. O zaman sigara paketimi komple saklayacağım altına," diyor. Bizden hoşlanmayan bir-iki kız dışında hepimiz geberiyoruz gülmekten. İkimiz de fena tiryakiyiz. Gecenin bir yarısında dürtüyor beni. "Kalk, dumana gidelim," diyor. Kabanlarımızı sırtımıza alıyoruz. İspiyonculardan biri görür de hocalara yetiştirir diye ayakuçlarımıza basa basa, beşinci kattaki depo odasına gidiyoruz. Kapıyı Hûban'ın uydurduğu anahtarla açıyoruz. İçerisi yedek yatak-yorgan dolu. Örümcek ağları sarkıyor tavandan. Rutubet kokan, pis yığından bir yatak çekip yere seriyoruz. Üstüne oturuyoruz. Sigaralarımızı yakıyoruz. Hûban erkek delisi. Biri Heybeli'de, biri okulun sokağında oturan yatışlı matışlı iki sevgilisi var. Heybeli'de olan su sporlarının plajını işletiyormuş. Zengin çocuklarıyla kavgaya girmiş, birinin burnunu kırınca hapse düşmüş. Yazdan beri içerdeymiş. "Onun yerini kimse tutamaz. Herifte bi mal var.." diyor. Gülüyorum. Buradaki sevgilisinin adı Coşkun. Üniversitede üfürükten bir bölümde okuyor. Ama çok yakışıklı. Bıyıklı, esmer, yanaklarında onu çocuk gibi gösteren gamzeler var. Bazen babasının arabasını alıp gezdiriyor bizi. Kapıcı palabıyık Fevzi'yi yemleyip tüyüyoruz yatakhaneden. Coşkun, Emmim'de kebap ısmarlıyor bize. Rakı içmeye tırsıyoruz, ama bir-iki

bira götürüyoruz muhakkak. Etüt saatinde dönüyoruz. Sınıfa süzülüveriyoruz. Allahtan hocalar ya bunak ya tembel. Kapıcıları idare etmek de çok kolay. İki paket sigara, bir şişe rakı, tamam. Birkaç aydır pazar gecelerini Coşkun'la geçiriyor Hûban, Coşkun'un anne babası evde yoksa tabii. Arada da balıkçıdır, faytoncudur, damağına uygun bir erkek düşerse kaçırmıyor. Depo odasında sigara içerken "Millet ne biçim bafiliyordur şu anda.. biz de burada kuduralım.." diyor. Benden iki yaş büyük. Ama aynı sınıftayız. İlkokul dörtteyken ailesiyle trafik kazası geçirmiş. Farları sönük bir kamyonun altına girmişler. Annesi ve iki ablası o anda, babası da on gün komada kaldıktan sonra ölmüş. Hûban'ı hastaneye kaldırmışlar. Sekiz ay hastanede yatmış. Karaciğeri yırtılmış. Kafatası çatlamış. İki bacağı kırılmış bir sürü yerinden. Platin takmışlar. Bu yüzden soğuğa tahammülü yok. İki külotlu çorabı üst üste giyiyor. Hastaneden çıkınca Heybeliada'da oturan halasıyla yaşamaya başlamış. Halasının bir senedir kafası gidikmiş. "Bizim manyamış Behice, halamın yanında elektronik beyin kalır," diyor. Alzheimer diye bir şey bilmiyoruz o yıllarda. Bakıcısı nefis köfte yapıyor halasının. Bir tane daha atıyorum ağzıma. Aysevi bütün tavuğu parçalıyor. "Budun birini ben yiycem ona göre," diyor. Çok genciz, her daim açız. Yemeklerin hepsini yiyoruz. Yağmur'un getirdiği ançüezi bile bitiriyoruz. Karnımız doyunca "Bi çay yapsana," diyoruz Hûban'a. Çay onun işi. Elektrikli ısıtıcısı var çünkü, suyun içine atılan kıvrımlı bir boru. Ama çaydanlığa dokunmamak lazım, elektrik çarpar yoksa. Nisa'yla ikisi çay yapmaya gidiyorlar. Yönetim elektrikli alet kullanmayalım diye yatakhanelerdeki prizleri bozuyor. Bedava mı bu elektrik de yok ısıtıcı, yok radyo teyp çalıştırıyorsunuz! Olmaz efendim! Yasak! Tabii tabii.. İdare arada bir dolap kontrolü yapıyor. Sigara, içki yakalamak için. O arada yakaladığı elektrikli ısıtıcıları da topluyor. Ama Hûban yenisini getiriyor. İdare prizleri bozuyor, Hûban üşenmiyor, tamir ediyor. Bir mücadeledir gidiyor idareyle aramızda. Az

sonra çayla geliyorlar. Hûban çaydanlığın üstüne atkısını örtmüş. Nisa iç içe geçirdiği bardakları kabanının ceplerine saklamış. Ayşe'yle Gül hariç, hepimiz sigara yakıyoruz. Yağmuğ "Bana da veğsenize," diyor. "Al, tüttüğ bakalım," diyoruz, gülüyoruz. Pazar nöbetçisi Huriye Hoca müdüriyette koltuğa kaykılmış uyuyor. Top patlasa uyanmaz. Rahatız. Her zamanki gibi okuldan şikâyet etmeye başlıyoruz. Yemekler iğrenç. Tuvaletler leş. Kaloriferler doğru dürüst yanmıyor. Banyo süresi çok kısa. Televizyon odası küçük. Sığmıyoruz, üst üste yığılıyoruz cuma-cumartesi geceleri. Bu oda kocamanmış eskiden. Bölmüşler, hoca lojmanına katmışlar. Lojmanda Seçkin Beyler oturuyor. Efsaneye göre, okul ilk kurulduğunda kızlar beyaz örtülü masalarda çatal bıçak takımlarıyla yemek yerlermiş. Eskiden ahşap bir köşk varmış burada, bilmem ne paşanın, milli eğitime hibe etmiş adam. Kırklarda cayır cayır yanmış. Şimdiki gibi dört yüz elli yatılı değil, en fazla elli seçkin aile kızı tahsil görürmüş. Dans dersleri varmış. Kızlar tango, vals, çaça filan öğrenirlermiş. Kabataş Erkek Lisesi kardeş okulmuş. "Onlardan kardeş olur mu be? Yakalasalar ayakta sikerler bizi, ne kardeşi?" diyor Hûban. Kırılıyoruz gülmekten. Hadi diyelim ki öyleymiş. Peki nasıl olmuş da bu kadar boktan bir hale gelmiş burası? Nasıl olmuş da beyaz örtülü sofralarda porselen kâselerle çorba içilirken, muşamba kaplı dingildek masalarda kurtlu mercimek yenilen bir yer olmuş? Taksitlerimiz bir hafta gecikti mi hemen telefon açmayı biliyorlar ama. Müdür odasının koridoruna okulumuzdan mezun olan Türkiye'nin ilk hödöhödö kadınları listesini asmayı biliyorlar. Aysevi "İlk orospu kimdi acaba?" diyor. Hûban "İlkini bilmem ama sonuncusu benim," diyor. "Benden daha orospusu gelmez bi daha bu okula!" Gülüyoruz. Bayılıyoruz Hûban'ın bu edepsizliklerine. 12 Eylül'den önce ikide bir boykot yaparmış kızlar. Hele bir keresinde tam dört saat slogan atmışlar bahçede. Yemekten hamamböceği çıktı diye. Yağmur orta birden beri yatılı. İlkokulu da pansiyonluda okumuş. İtiraz ediyor. "Ne

alakası vağ! Mağaş olaylağını pğotesto etmek için yaptılağ," diyor. Hüseyin, Mahir, Ulaş. Kurtuluşa kadar savaş! Behice korkudan donuna işemiş o gün. Şimdi de çıkıyor. Aha bu kadar kalorifer böceği çıktı pilavdan. Ama yapmaya kalk bi boykot da, gör ebenin elektriğiyle Filistin askısını ikinci şubede. Askerler hâlâ dolanıp duruyor. Tabur tabur götürmüşler devrimci kızları. Eski yatılılar anlatıyor. Götürüp işkence yapmışlar. Elektrik vermişler. O zamanlar etüt aralarında bangır bangır marş söylermiş kızlar. Özellikle elektrik kesintileri sırasında. (Her şarkıyı bilen Hûban başlıyor Bir Mayıs'ı söylemeye: *Günlerin bugün getirdiği baskı zulüm ve kandır. Ancak bu böyle gitmez. Sömürü devam etmez. Yepyeni bir hayat gelir bizde ve ülkelerde.*) Kimse de susun diyemezmiş. Ya şimdi? Azıcık neşemizi bulsak da şarkı türkü söylemeye kalksak Behice hemen dibimizde bitiyor. Kesin sesinizi, yatakhaneyi gazinoya çevirdiniz! Devrimci kızlara da susun deseydin ya! Sıkıyordu di mi? Parasız yatılılardan İlkin diye bi kız varmış. Bi keresinde ülkücüler saldırmış kıza istasyonun orada. Elinde Cumhuriyet var diye. Kocaman herifler, sopalarla öldüresiye dövüyorlarmış kızı. Asım Hoca yetişmiş. Arabasından levyeyi kaptığı gibi tek başına girişmiş ülkücülere. Kafa göz bırakmamış. Kızı kurtarmış. Ama bir hafta sonra arabasını bombalamışlar. Şaşırıyoruz. Nasıl ya? Asım Hoca solcu muydu? Şimdi niye askeriyeye övgüler düzüyor o zaman? Solla molla alakası yok adamın. Kızı dövmelerini kendine yedirememiş. Olsun. Helal olsun! Valla kimse yapmaz onun yaptığını. Şimdikilerin hiçbiri yapmaz. Seçkin Bey de mi yapmaz? Dalga mı geçiyorsun? O hiç yapmaz. Nerden biliyoruz ki? Adam yeni geldi daha. Ama çok yakışıklı. Neresi yakışıklı be? Palabıyık Fevzi gibi giydir de bak, nasıl üç günlük yola kaçıyorsun. Ama işte, herif bir giyinip kuşanıyor, bir bakış bakıyor, of of! Bizden birkaç yaş büyük kızı Dilara'nın saralı olduğunu bilmiyoruz. Henüz düşüp kafasını yarmamış. Gıcık oluyoruz Dilara'ya. Aslında çirkin bir kız, ama çok

güzel giyiniyor. Makyaj yapıyor. Seçkin Bey'in karısı fena değil. Fazlaca balıketi olsa da güzel sayılır. Kocaman yeşil gözleri var. Sedefli yeşil kalem çekiyor bir de, safi göz kesiliyor kadın. Seçkin Bey'i hepimiz yakışıklı bulmasak da, çok şık giyindiği konusunda hemfikiriz. Moruklamış erkek hocaları geçiyoruz, onlar kategori dışı. Genç erkek hocaların ütüden kıçı parlamış takım elbiselerinin yanında Seçkin Bey'in serbest giyimi harika. Hiç takım elbiseli görmedik onu. Kalın kazaklar giyiyor, gömlek yakalarını üstüne çıkarıyor, kravat takmıyor. Amerika'da okumuş. Kızlar öyle diyorlar. Ama "O kadar iyi tahsil yapmış da, niye siktiriboktan bir devlet okulunda hocalık yapıyormuş?" diye sormak Hûban'ın aklına geliyor. Ayşe'yle Yağmur okulumuzun şanlı geçmişini sayıp dökerek hiç de siktiriboktan olmadığını iddia ediyorlar. Seçkin Bey Hûban'ın hiç tipi değil. Gülüyor. "Bu cıvır yanık ona," diyor beni işaret ederek. Nisa şaşırıyor, "Köylü be herif! Benim küçük amcamı tarlada pancar sökerken gör, o sanırsın. Kazak mazak, kadife pantolonla gizliyor, sen de yiyorsun." Nesini beğendiğimi soruyorlar. "Havasını," diyorum. Bana ilgi göstermesini diyemiyorum. Dumanlı gözlerini dikip bana bakmasını, ödevimi kontrol ederken parmaklarını omzuma bastırarak bana ilgisini hissettirmesini. İngilizcemin çok iyi olduğunu söylüyor Seçkin Bey. "Ama daha iyi olabilir," diyor. Filoloji okuyabilirmişim. Beni ekstra çalıştırmayı teklif ediyor. Etüt saatlerinde sınıfa geliyor, yanıma oturuyor. Pronunciation çalışıyoruz. Amerikan aksanı öğretiyor bana. Herkes sessizce ders çalıştığı için fısıldaşmak zorundayız. "Arkadaşlarını rahatsız ediyoruz," diyor, şikâyet eden kimse olmadığı halde. Böylece boş sınıflardan birine geçiyoruz. Kapıyı açık bırakıyor. Bir önümdeki sıranın üstüne oturuyor. Ayaklarını oturma yerine koyuyor. Bana tepeden bakıyor, eğilerek konuşuyor. Kapıya yan dönmüş oluyoruz. Etüt nöbetçisi dolaşırken içeri girecek olsa ikimiz de fark ederiz. Ama o yüzlerimizdeki ifadeyi göremez. (Görmemeli.)

Nöbetçi hoca açık kapının önünden bize iyi dersler dileyerek geçiyor. Koridor uzun. Sonuna kadar gidecek, sonra geri dönecek. Ayak sesleri uzaklaşınca çenemi tutuyor Seçkin Bey. Yanağımı okşuyor. Ömründe benim kadar güzel bir şey görmediğini söylüyor. Yüzünü bana yaklaştırıyor. Nefesini hissediyorum. Günaha doğru yuvarlanıyoruz. On beşe yeni girmişim. Ama anneme göre on dördüm daha. Seçkin Beyin bana tutulduğunu görüyorum. Ben de onun bana tutulmasına tutuluyorum. Her gün deli gibi İngilizce çalışıyorum. Şaşırsın istiyorum. Bana hayran olsun. Güzelliğim dışında bir şeyime. Çaba göstermeliyim. Etüt saatlerini sevabına bir özel ders olmaktan çıkarıp gizli bir gönül ilişkisine (love affair) dönüştürmenin yolunu bulmalıyım. Sorduğu her soruyu biliyorum, Samsun'da iyi aile kızlarının önünden geçmeye cesaret edemediği batakhaneyi dolduran üniversiteli sineklerle konuşurken edindiğim en ruspik, en fettan, en kaltak tebessümümle. Hemen okuyor beni. Gözlerimi, gülüşümü sekiz sütuna manşet gibi okuyor. O da en baştan çıkarıcı, en seductive tebessümüyle gözlerini bana dikiyor. Nisan geliyor. Bahçe yemyeşil oluyor. Ortalık serapa papatya. Sabahları delice kuş sesleri. Seçkin Bey ve ben bahar tarafından çarpılıyoruz. 23 Nisan tatilinde karısıyla kızı İznik'e gidiyorlar. Cumartesi öğleden sonra Seçkin Bey'le spor salonunda karşılaşıyoruz. Karşılaşma denemez aslında. İkimiz de birbirimizi orada bulacağımızı biliyoruz. Birbirimizin bilmesini istediğimiz şeyleri birbirimize sessizce söylemenin kırk ayrı yolunu keşfetmiş durumdayız. Yakınlarda oturan gündüzlü kızlar var salonda, bir-iki de yatılı. Kızların bir kısmı Seçkin Bey'le basket oynuyor. Ben denge aletine çıkıyorum. Onlara yukarıdan bakıyorum. Denge aletinin bana çok yakıştığını biliyorum. Ben en zarif halimle bacaklarımı esnetirken, en lacivert eşofmanları, en beyaz pabuçları, en lepiska saçları ve en hoplayan memeleriyle bedenci Figen Hoca giriyor salona. Gürültülü bir neşeyle basket oynayanların arasına karışıyor. Bir anda

Figen Hoca'nın da Seçkin Bey'e kesik olduğunu hissediyorum. Kan beynime çıkıyor. Kadının yaşı benim iki katım. Ama genç kız genç kız gülüyor kaltak. Saçlarını uçurarak oradan oraya koşuyor. "Seçkiin! At! Bana at!" diye bağırıyor. Denge aletinin üstündeyim. Seçkin Bey parmak ucumda yükselip, bir bacağımı tepeye kaldırdığımı görmüyor. Sanki orada değilmişim gibi bağıra çağıra basket oynuyor, neşeyle. Figen karısı her fırsatta ona sırnaşıyor. Mola veriyorlar. Göz ucuyla bakıyorum. Kızlar yorgunluktan bitmiş. Su içiyorlar. Seçkin Bey'le Figen gülüşerek konuşuyorlar. Kızgınım. Sırtımı dönüyorum onlara. Gözlerim doluyor. Denge aletinden indiğim an ağlayacağım. Sırtıma birden basket topu çarpıyor. Öfkeyle dönüyorum. Seçkin Bey'le göz göze geliyoruz. Gülüyor. "İn şundan da, gel!" diyor. Birden içim havalanıyor. Ama gene de yüz vermiyorum. Figen kaltağının sırnaşmasına izin verdiği için küsüm. Kadın kaybolmuş ortadan. Fark etmiyorum. Seçkin Bey bana musallat oluyor. Durmadan sırtıma top atıyor. Gülüyor. "Gel," diye ısrar ediyor. Nihayet iniyorum. Basket oynamaya başlıyoruz. Yüz yüze. Çok yakınız. Diğer kızlar öyle yorulmuş ki, yerlere serilmişler. Potanın altında ikimiz kalıyoruz. Ne zaman burun buruna gelsek bana fısıldıyor. "Yalnızım," diyor. "Bu gece bana gel," diyor. "Herkes uyuduktan sonra. Gece bire kadar bekle. Sonra gel." Kulaklarım yanıyor. Heyecandan gebereceğim. Basket oynamayı hiç beceremediğim halde, nasıl oluyorsa müthiş bir uyum tutturuyoruz. O kadar mükemmeliz ki, her atışımız sayı oluyor. Kızlar hayretle izliyorlar bizi. Figen karısı geri geliyor. Elini yüzünü yıkamış. Uyumumuzu kıskanıyor, resmen kıskanıyor. Birden aramıza dalıyor. Ribaunt sırasında o da yükseliyor. Seçkin Bey'e çarpıyor. Onunla birlikte yere düşüyor. Kaldırsın diye elini uzatıyor. Kadının gırtlağına basasım geliyor. Seçkin Bey tutup kaldırıyor. Daha tam kalkmadan elini bırakıyor kadının. Bırakırken bana bakıyor. Mecburdum der gibi. Figen kaltağı sendeliyor. Bozuluyor. Seçkin Bey topu bana atıyor gene.

“Uyuma! Uyuma!” diyor gülerek. “Bu gece gel,” dediğinde korkudan içim kaskatı kesilmiş. Kadının düştüğü yerden sırnaşık bir gülüşle elini uzattığını görünce gitmeye karar veriyorum. Tadı kaçan Figen’e bakıyorum. Sana bırakacak değilim herhalde. Ama korkuyorum. Ya umduğum gibi olmazsa? Ya aslında sevmiyorsa beni? Gece yüz kere fikir değiştiriyorum. Gidicem.. gitmiycem.. gidicem.. gitmiycem.. Samsun’da bir sürü oğlanla oynaştım, ama hiç kimseyle yatmadım henüz. Beynim uğulduyor heyecandan. Odada beş kız kalmışız. Diğerleri evci çıkmış. Konuşacak kimsem yok. Hûban olsa yüreklendirirdi beni. Herkes onu Heybeli’de biliyor, halbuki Coşkun’la Bodrum’a gitti. Aysevi teyzesinde. Yağmur annesinde. Yağmur’un annesi o kadar yakında oturuyor ki, demiryolunun karşı tarafında, okuldan kaçıp kahvaltıya ona gidiyor bazen, ilk ders boşsa filan. Zavallım, mahkeme velayetini kaptan babasına verdiği için yatılı. Üvey annesi cadının teki, Yağmur’u istemiyor. Yağmur’un durumu ne kadar benimkine benziyor derken, benimkinin çok daha beter olduğunu fark ediyorum. Beni annem de babam da istemediği için yatılıyım. Onu hiç değilse annesi istiyor. Kızlar horul horul uyuyorlar. Hûban’ı düşünüyorum. Seçkin Bey’e o âşık olsaydı, şimdiye kadar kırk kere yatmıştı adamla. Kararımı veriyorum. Gidicem. Yataktan çıkıyorum. Geceliğim incecik. Neredeyse çıplağım. Karanlıkta el yordamıyla yün çoraplarımı bulup giyiyorum. Ayakkabı giymiyorum. Ses yapar. Kabanımı omuzlarıma alıyorum. Koridora süzülüyorum. Çıt yok. Herkes uyuyor. Koridorlar, merdivenler apaydınlık. Buraların ışıklarını sabaha kadar yakıyorlar. Kaçmaya kalkarsak görsünler diye. Hapishane sanki. Allahtan cumartesi. Ortada kimse yok. Pazar olsaydı inekler aydınlık diye merdivenlere oturmuş ders çalışıyor olurlardı. Aşağı iniyorum. Seçkin Bey’in lojmanına giden koridor müdüriyetin karşısında. Müdüriyetin iç tarafı boylu boyunca cam, koridoru kabak gibi görüyor. Felsefeci Kadriye Hanım nöbetçi bu gece. Tırsık bir

kadın. Birkaç kere siyasi soruşturma geçirmiş. Hayatından bezdirmişler. Gölgesinden bile korkuyor. Sigarası tütüyor masada. Elektrik sobasını yakmış, kitap okuyor. Nisan girdi mi, isterse kar yağsın kaloriferleri yakmıyorlar. Güneş batar batmaz koca bina buz gibi oluyor. Sobanın üstünde çaydanlık var. Kadriye Hanım uykusu gelmesin diye habire çay içiyor. Ona görünmeden koridora süzülmem mümkün değil. Merdivenlere oturup bekliyorum. Sonunda uykusu gelecek veya tuvalete gidecek, sabaha kadar böyle oturamaz ya. Çok bekliyorum. Ya da buz gibi basamakta oturduğum süre bana çok uzun geliyor. Üşüyorum. Sonunda Kadriye Hanım'ın başı kitabının üstüne düşüyor. Yatakhane binasının derin sessizliğinde horultuya benzeyen nefesini duyuyorum. Çok geç oldu. Seçkin Bey beni beklemekten vazgeçmiştir. Uyumuştur. Ama bire kadar bekle, sonra gel demedi mi? Bekliyordur. Karanlık koridora girene kadar yüreğim ağzımda. Yangın kovalarına çarpıp ses çıkarmaktan korkuyorum. Kadriye Hanım'a yakalanırsam uyurgezer taklidi yapmaya karar veriyorum. Uyurgezer bir kız var yatakhanede. Bir kez karşılaştım. Ödüm koptu. Gecelikle yürüyordu, ayakları çıplaktı. Gözleri açıktı. Ama boş bakıyordu. Bomboş. Beyni alınmış sanki. Ben de onun gibi bakabilirim. Kaderimin bana öğrettiği şeylerden biri de bu. Kafam takır takır çalıştığı halde, sanki incecik bir şıringayı kafatasıma sokmuşlar, beynimi çekip almışlar gibi boş bakabiliyorum. Televizyon odasını geçiyorum. Seçkin Bey'in kapısının altından ışık sızıyor. Yatmamış! Beni bekliyor! Birden bir korku yalıyor vücudumu. Yakalanmak korkusu değil. Yakalanırsam neler olacağını düşünmüyorum bile. Ama ya sevilmiyorsam? Ya istenmiyorsam aslında? Kapı dokunmamla açılıyor. Seçkin Bey aralık bırakmış. Eşikte duruyorum. Şaşkın bir yüzle bana bakıyor. Nerden çıktın sen? der gibi değil ama. Ne yapacağım ben şimdi? der gibi. Pişman oluyorum. Gözlerim doluyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Gel dedin geldim demiyorum. Tam dönüp gidecekken kolumdan tutup

içeri çekiyor beni. Kapıyı kapatıyor. Kabanımı sırtımdan alıp atıyor. Beni kucaklıyor. Öpmeye başlıyor. Buz kesilmiş vücudumun her yerinde kor halindeki ellerini hissediyorum. Öyle mutluyum ki, o anda ölebilirim. Nefesi kulağımda uğulduyor. Elleri, dudakları ateş gibi. Dokunduğu yer yanıyor. Sağ kolumun üstünde bir kas seğirmeye başlıyor. Tık tık tık diye atıyor sürekli. Bu uğursuz seğirmeden kurtulmak için sımsıkı sarılıyorum ona. Hatta sülük gibi yapışıyorum. Yüzüne bakıyorum. Beni sonsuzca, sınırsızca sevdiğini görmek isteyerek yüzüne bakıyorum. Yüzümde çok tehlikeli bir şey görüyor. Hastalıklı arzumun derinliğini. Yaşayacağımız şeyin unutulacak bir macera olarak kalmayacağını anlıyor. Benimle yatacak olursa hayatının mahvolacağını. Hayatının geri kalanında beni hem bir suç, hem bir bela olarak sırtında taşımak zorunda kalacağını. Ya da başından beri biliyor da, hayatını mahvetmekten o an vazgeçiyor. Birden beni itiyor. Kapıyı açıp dışarı fırlatıyor. Kolumdan tuttuğu gibi savuruyor. Neye uğradığımı şaşırıyorum. Bağırmaya başlıyor. "Senin ne işin var burda! Nasıl girdin içeri? Kadriyanım! Kadriyanım!" Ruhum bedenimden ayrılıyor. Kadriye Hanım panikle koşup geliyor. Beni üstümde incecik bir gecelik, ayağımda kısa çoraplar, kabanım yerde, Seçkin Bey'in kapısının önünde görünce çığlık atmamak için elini ağzına kapatıyor. Seçkin Bey aralıksız konuşuyor. Derhal okuldan atılmam gerektiğini söylüyor. Zararlı olduğumu. Namustan, iffetten, en ufak bir ahlak kırıntısından bile nasiplenmediğimi. Bu ahlaksızlıkla diğer kızları da yoldan çıkaracağımı. Kadriye Hanım'ın ödü kopmuş. Kendi nöbetinde çıkan bir rezaletin hesabını verememekten korkuyor. Sıkıyönetim zamanı. Milli Güvenlik Konseyi iş başında. Albaylar muhtar olmuş. İki pırpır çavuşlar esip gürlüyor sağda solda. Her şey olabilir. Bir seks skandalı dönüp dolaşıp siyasi bir mesele haline gelebilir. Hiç belli olmaz böyle şeyler. Hadi siyasi meseleye dönüşmedi diyelim, benim ailem ne diyecek bu olaya? Onlar da okuldan şikâyetçi olursa ne

olacak? O kadar sahipsiz miyim bakalım? Müfettişler gelir, idari soruşturma yaparlar. Yakacak baş ararlar. Tamam, ben okuldan kovulurum. Ama müfettişler de kelle almadan gitmezler. Seçkin Bey'in karısı da öğrenir. Karı-kocanın hayatları kayar. Kadriye Hanım "Hocam unutalım," diyor. Başımıza iş açmayalım şimdi türünden bir sürü şey söylüyor. Seçkin Bey "Ama hocanım bu kız çok rezil bir şey! Çok tehlikeli!" diyor sesini alçaltarak. Hali tavrı öyle inandırıcı ki. Sanki kapıyı aralık bırakan o değil. Sanki az önce beni kucağına alan, nefesini kulağımda, ellerini vücudumda hissettiğim adam o değil. Gerçekten uyurgezer olsam Seçkin Bey'e inanacağım. Onun masum olduğuna. Benim rezil rüsva adi bir yaratık olarak, tamamen kendi başıma karar verip kapısına dayandığıma. Bana bakmıyor. Namusum, şerefim, haysiyetim diye zırlayıp duruyor. Kadriye Hanım susması için yalvarıyor. Öğrencilerden uyanan olacak, bir rezalet çıksa da dedikoduyu oradan oraya taşısam diye ağzının suyu akan revir hemşiresi koşup gelecek diye ölüyor korkudan. Ruhumla bedenim birbirinden ayrılmış olsa da, aklım zehir gibi çalışıyor benim. Her şeyi görüyorum. Seçkin Bey'in kadına ağız yaptığının farkındayım. Örtbas etmeye o da çoktan razı. Ama unutmayı çabucak kabul ederse Kadriye Hanım'ın kafasında suçlu olduğuna dair bir kuşku uyanabilir. İnsan kuşku denen şeyi ne kadar taşıyabilir ki? Bir gün dayanamaz, birine çıtlatır. O da başka birine çıtlatır. Her şey kontrolden çıkar. Seçkin Bey sonunda ikna oluyor (sözde). Bana bir araba öğüt veriyor. Ahlak, namus, iffet üzerine. Sağol çok ihtiyacım vardı. Hele senden almaya! Kadriye Hanım beni sertçe kolumdan tutup sürüklüyor. Sesi titriyor korkudan. "Unutuyoruz bu hadiseyi. Ama gözüm üstünde bundan sonra, ona göre!" diyor. Gerçeği hiç merak etmiyor. Seçkin Bey'in beni baştan çıkarıp çıkarmadığını öğrenmeye çalışmıyor. Suçlu benim ve rezalet çıkmasın diye affedildim. Kadriye Hanım'a minnettar olmam lazım. Seçkin Bey'e de. Beni okuldan atmasınlar diye şikâyetçi

olmayacak adam. Öyle mükemmel bir eğitimci ki, onun şerefini, namusunu lekelemeye kalktığım halde, istikbalimle oynamamak için unutacak bu çok ayıp, çok rezil hadiseyi. Tamam mı? Hadi bakalım. Şimdi doğru odama çıkıyorum, Kadriye Hanım'la. Beni yatağıma götürüyor. Affedilmiş bir kız çocuğu sevinci gösterisiyle yatağıma giriyorum. Kadriye Hanım rezaleti önlediği ve istikbalimi kurtardığı için çok hafiflemiş. İçi rahat bir şekilde müdüriyete dönüyor. Buz kesen ellerini ayaklarını elektrikli sobada ısıtacak. Yarın hiçbir şey olmamış gibi nöbetini devredecek. Gittiğinden emin olunca çıkıyorum yataktan. Ne yaptığımın farkındayım. Ama bir şey hissetmiyorum. İçimde herhangi bir duygu yok. Nisa'nın gözlüğü yerde, ranzasının altında duruyor. Karanlıkta, el yordamıyla buluyorum. Alıyorum. Tuvalete gidiyorum. Pis lavabolardan birine vurup kırıyorum. Kırık camını bileğime batırıyorum, boylu boyunca çekiyorum. Acı duymuyorum. Öfke, kırgınlık, nefret, ihanet, aşağılanmışlık hiçbir şey hissetmediğim halde ölmek istiyorum. Bir an önce ölüp oyundan çıkmak istiyorum. Leş tuvaletin her yerinde kan lekeleri bırakıyorum. Yatağıma dönüyorum. Kestiğim kolumu aşağı sarkıtıyorum. Hemen uyuyorum. Saatlerce uyuyorum. Uyandığımda hastanedeyim. Kolum sargılı. Başucumda annem ağlıyor. Sinirinden ağlıyor, çaresizliğinden. (Allahım ben bu kızla ne yapacağım siniri.) Süleyman Amca yanında. Babamdan eser yok. Ölmemiş olduğum için kahroluyorum. Ölmek isteyip de ölememenin feci bir şey olduğu kafama dank ediyor. Bunu aklımda tutmaya karar veriyorum. Ölüm kesin değilse sakın deneme! Ayşe geri zekâlısı çişe kalkmış. Bileğimden damlayan kana basıp ayağı kayınca meraklanmış. Işığı yakmış. Kanı görünce kıyamet kopmuş. Doğru hastaneye. Haydarpaşa Numune. Önce acil, sonra psikiyatri. Deliyim ya! Çıldırdım ya! Beni müşahede altına alan psikiyatra göre 23 Nisan tatilinde evci çıkamayıp yatakhanede kalınca depresyona girmişim. Ah bu 23 Nisanlar! Ah bu çocuk bayramları yok mu!

Müfettiş raporları da bu yönde. Mevsimin de kabahati varmış. Bir nevi tabiat kanunu. Bahar gelince yatılı okullarda okuyan pek çok genç kızda benimkine benzer buhran emareleri ve intihar teşebbüsleri görülüyormuş. Allahtan ölümle sonuçlanan çok azmış. İntiharın sosyo-psikolojisi üzerine ahkâm kesen kesene. En tehlikelisi bunun salgına dönüşmesi olasılığıymış. Ki böyle bir vaka olmuş bir tarihte. Bir kız lisesinde, bir ayda on yedi kız çeşitli yöntemlerle intihara teşebbüs etmişler. Depresyon sonucu ve dikkat çekme amacıyla intihara teşebbüs etmiş olduğuma karar veriliyor. Okuldan kovulmamın fazla ağır olacağı kanaatine varılıyor. Kınama cezasıyla yırtıyorum. İki gün hastanede, beş gün annemde kalıyorum. Pazartesi okula dönüyorum. Gerçeği Hûban'a bile anlatmıyorum. Seçkin Bey'in beni nasıl mahvettiğini, ruhumu nasıl ezdiğini herkesten gizliyorum. "Annemi üzmek için yaptım," diyorum. Hûban inanmıyor, ama üstelemiyor da. Engizisyon heyetinin beni niye bu kadar kolay affettiğini merak ediyorum. Bu bunaklar sürüsü öğrencilerin ipini çekmeye bayılır. El koydukları hadiseyi ibret-i âlem haline getirmek, kopardıkları genç kız kellelerini çomağa takıp gezdirmek en sevdikleri şeydir. Çoğu kadındır üstelik. Kendi ruhlarını kendi elleriyle öldürmüşlerdir. Bütün ruhlar ölsün, kalan genç kız posaları fizik-kimya-tarih-coğrafya çalışsın isterler. Sonra öğreniyorum işin içyüzünü. Süleyman Amca kesenin ağzını açmamış, tümüyle koyuvermiş, Müdire Hanım'a Bünyan işi bir taban halısı, disiplin kurulu hocalarına da Milas filan hediye etmiş. Sırf ayakaltında dolaşmayayım, annemin başına kalmayayım diye. Vay be! Ne pahalı bir belaymışım meğer! 19 Mayıs tatili geliyor. Bileğimdeki yara kapanmış. Annemde evciyim. Kapışıyoruz gene, sudan bir sebepten. Can evde o gün. Annem benim baş belasından başka bir şey olmadığımı, bütün disiplin kuruluna halı dağıtıp kıçımı kurtardığı için Süleyman Amca'nın ayaklarını öpmem gerektiğini söylüyor. "Sen ikimizin yerine de öpersin. Hatta ayaklarıyla yetinme, yukarılara çık,"

diyorum. Der demez annemin elinin tersi yüzümde şaklıyor. Öyle bir şaklıyor ki, attığı tokadın sesinden kendi bile irkiliyor. Can'ın hediyesi yüzüğü yanağımı boydan boya yarıyor. Bir anda, babam gibi scarface oluyorum. Annem dehşete kapılıyor. İmkânsızı başarmak, zamanı geri almak için çırpınıyor. Bana sarılmaya, öpmeye çalışıyor. Haykırarak ağlıyor. Can beni bir polikliniğe götürüyor. Yanağıma pansuman yapıyorlar. Dikişlik bir şey yok. İz filan kalmayacak. Can onlara dönmem için ısrar ediyor. "Yarın Anadolukavağı'na gideriz. Yemek yeriz. Tamam, istemiyorsan anneni götürmeyiz," diyor. Can iyi niyetli, halime gerçekten üzülmüş. Ama onu dinlemiyorum. Yatakhaneye dönüyorum. Hava iyice ısınmış artık. Millet kısa kollu dolaşıyor. Daimi yatılılar bahçeye yayılmış. Kantine giriyorum. Buraya geldiğim ilk günden beri gözlerini benden alamayan bir çocuk çalışıyor kantinde. Suat. Askerden yeni gelmiş. Hayali fener gibi bir şey. Gözleri çukur, çökük. Omuzlarını geniş göstersin diye yaz-kış vatkalı montlar giyiyor. Ne zaman kantine girsem, nefis kızarmış çift kaşarlı bir tostla bir kola getirip bırakıyor masama, bedava. Suat'a o günkü ruh halime göre davranıyorum. Bazen teşekkür ediyorum, afiyetle yiyorum. Bazen sinirimi ondan çıkarıyorum. Aşağılıyorum çocuğu. "Suat sen enayi misin?" diyorum. "Salak mısın? Niye getirip duruyorsun bunları?" Aldırmıyor. Gülüşünde hep bir sabır-koruk-helva var. Kantin boş. Bir masaya oturuyorum. Gözlerimi Suat'a dikiyorum. Az sonra tostla kola geliyor. Giderken "Suat dursana," diyorum. "Hani bahçede bir atkestanesi var ya, tren yolunun orda. Bu gece oraya gel." İnanmıyor. Birkaç kez yanıma geliyor. "Gelmiycen di mi? Kafa buluyorsun benimle," diyor. Arsız arsız gülüyorum. Gece televizyon odasının penceresinden atlıyorum. Seçkin puştunun penceresinin önünden geçiyorum. Masa lambası yanıyor. Karısının gölgesini görüyorum. Gıcık Dilara'nın sesi geliyor: Babaaa! Suat atkestanesinin altında beni bekliyor. Avucuna gizleyerek sigara içiyor. Zangır zangır titriyor

heyecandan. O gece Suat'la yatıyorum. Bahçe malzemelerinin saklandığı kümes gibi bir yerde. Öyle oynaşmak falan değil. Düpedüz yatmak. Suat feleğini şaşırıyor. Bana âşık olmaya kalkıyor. "Aşk maşk yok," diyorum. "Bekâretim sana kısmet oldu. Bununla idare edeceksin artık."

Kork benden

Gün ve ben hızla arkadaş olmuştuk. Merdaneli çamaşır makineleri bozulduğu için, Taş Basamak Sokağı' ndaki dairenin küçücük banyosunda, paçalarımızı sıvayıp, nevresimleri leğende çiğneyerek yıkayacak kadar yakın arkadaş olmuştuk.

Daha hayatımızın başında, (ben on dokuzun sonunda, Gün yirmi sekizin içinde, Kubi tam otuz) geleceğimizin susuzluktan çatlamış bir dere yatağına benzeyeceği, kuruyup gideceği ayan beyan ortada olduğu halde (belki de bu yüzden), ipinden kopmuş bir neşe içindeydik. Stüdyoda iş güç olmadığı için akşamüstü eve gelen Kubi, banyoda çamaşırları çiğnerken duş başlığını elden ele geçirerek deli gibi şarkı söyleyen biz iki kaçığın fotoğraflarını çekmişti. Hem gülmüştük, poz vermiştik, hem de filmleri ziyan etme demiştik. Sonra da yıkadığımız nevresimleri mayıs başı rüzgârında salınarak kuruması için avludaki iplere asmıştık.

O günlerde param oldukça şiir kitapları alıyordum ben. Durmadan şiir okuyordum. Dilimde gezen dizeleri içimdeki boşluğa fısıldıyordum: *Bütün yapraklarım açarsa / Kork / Çünkü yalnızlığım ben / Çünkü yoksulluğum ben / Tepeden tırnağa*.

Korkunç acıkmıştık, ama gene parasızdık. Evde ne varsa onu yiyecektik. Buzdolabından mısır ununu, peynirle tereyağının sonunu çıkarmıştı Gün. Kubi'yi manava göndermişti, "Kıvırcıkla limon al," demişti. Sonra tavada tereyağını eritmiş, kaşık kaşık mısır unu dökmüştü. Pişince içine beyazpeynirin sonunu ufalamıştı. Oturup gülüşe konuşa yemiştik. Yediğimiz lokma, içtiğimiz su çok tatlı gelmişti. Gençtik çünkü, sık sık koptuğumuz hayata kolayca bağlanabiliyorduk.

Kubi müzik yaptığı bara gitmişti sonra. Bizim içimizden gelmemişti. Kanepenin iki ucuna oturup söyleşmiştik. Pencereler açıktı. Karşı apartmanlardan televizyon ışıkları sızıyordu gecemize. Birileri mutlu mutlu gülüşerek sokaktan geçiyordu. Ana caddeden, eğlenmeye giden zengin piçlerin arabaları geçiyordu. Hayat başkalarına kavun, bize kelek yedirdiğini hiç saklamıyordu. Hayat biz olmasak da devam edeceğini her fırsatta yüzümüze vuruyordu.

Hüzün basmıştı içimizi. Ben içimi hüzün basınca ağlardım. Ben bir sebep yokken de ağlardım. Ama o gece ağlamamıştım. Gün'e Ali'yi anlatmıştım. Beni nasıl terk ettiğini. Paris'te onu bekleyen bir kadına gittiğini. "Bahar geldi. Yakında yaz gelecek. Sonra sonbahar, kış gelecek. Ama Ali gelmeyecek," demiştim. Gün "Eşşoğleşşek!" demişti. Hazan hüzün içinde erirken güldürmüştü beni.

Hayatın boktanlığından konuştuk o gece. Adil olmadığından, olmayacağından. Gençliğimizin yel üfürdü gibi geçip gideceğinden. İyi bir şey yapamadan hayatta. Varlığımıza bir anlam kırıntısı bulamadan. Gün kendinden çok Kubi için üzülüyordu. "Ben vasat olduğumu anladım," diyordu. "Kabullendim, barıştım vasatlığımla. Ama Kubi çok yetenekli. Otuzbir dergileri için fotoğraf çekecek adam değil o."

Otuzbir dergileri dediği anda pişman oldu, beni kırdığını sandı. Kırılmamıştım oysa.

"Berrin Abla'nın dediği çıktı," dedim. "Beni düzgün işlere çağırmıyorlar artık."

"Başka iş geldi mi? Yani böyle.. çıplak modellik.."

"Gelmedi.. gelir herhalde. Berrin Abla'yı biraz sıkıştırmam lazım."

"Hayır, sakın!"

Çıplak fotoğraflarımı çektikleri, yapma demedikleri için kendini suçlu hissediyordu. Bu yüzden arkadaş olduğumuzdan beri kol kanat geriyordu bana. Başına buyruk, aklı bir karış havada kız kardeşine çekidüzen veren akıllı uslu bir abla gibi akıl verdi gene.

Dergi dediğin aylıktır, geçip gider, unutulur. Tamam, olan oldu, yaptın bir kere, biz de olmaz demedik, ama bir daha yapma türünden. Kendine düzgün bir yol çiz türünden. Oralı olmadığımı görünce güldü. Kendiyle alay etti. "Kelin merhemi olsa kendi başına sürer desene!" dedi. Gülüştük.

Bir sessizlik oldu aramızda. Bizi birbirimize sıkıca bağladı. Hazan, hüzün ve o acı neşe uçmuş, geriye şefkat gibi bir şey kalmıştı. Henüz taze olan arkadaşlığımızın sağlamlığının sınandığı bir andı sanki. Öylesine tanımsız, tuhaf. Gün çıplak fotoğraflarımın arkasında başka bir şey, ünlenmek zengin olmak isteğiyle alakasız, tamamen başka bir şey olduğunu hissetmişti.

"Senin derdin çıplak model olmak falan değildi di mi?" dedi. "Birilerini kahretmek için verdin o pozları.. İstediğin oldu mu peki? Üzmek istediğin her kimse, üzebildin mi?"

"Kimseler.." dedim sadece.

Zekiydi Gün. Zehir gibiydi. Sanatsal yetenekleri sınırlı olabilirdi, ama insanın içini okuma yeteneği çok güçlüydü. Hayatımı zehirleyen şeyleri anlatamayacağımı, anlatamadıkça içimde katılaştıracağımı, sancı yapan bu kistle yaşayacağımı anlamıştı.

"Geç oldu," dedim. "Son otobüsü kaçırmayayım, babam bekler."

Kalktım eve gittim.

Babam yine televizyonun karşısında horluyordu. Rakı şişesinin dibi delinmiş yine. Küllük ağzına kadar dolu. Ortalığı toplarken telefon çaldı. Şaşırdım. Gecenin bu saatinde bizi arayan olmaz. Birden bir ümit belirdi içimde: Ya Ali'yse? Döndüm, sensiz yapamadım oralarda diyecek. Mesela!

Açtım. Maalesef Süleyman Amca. Sesi buz. Sesi taş. Yeşil peri gecesinin üzerinden henüz iki ay geçmiş. Bombaladığım yüzünün yaraları daha iyileşmemiştir, eminim. Çok kısa, çok gergin bir muhavere oldu aramızda. "Babanı ver!" "Babam uyuyor!" "Uyandır!"

“Uyandıramam!” “Deli etme beni, babanı ver dedim!” “Vermiyorum dedim!”

Babam uyandı. “N’oluyor?”

Küt diye bıraktım ahizeyi sehpaya. “Abin seni istiyor,” dedim. Altını çize çize: Abin! Muhteşem Süleyman’ı telefonda kardeşiyle baş başa bıraktım, odama gittim. Tam kapımı kapatacaktım ki babamın çığlığı geldi.

“Ah anacıım..”

Dövünerek ağlamaya başladı. Fikriyanım ölmüş nihayet.

Tabii ki gideceğim cenazesine babacım, aşkolsun. Beraber gideceğiz, kol kola. Törene ellerimle hazırlayacağım seni. Protezini takacağım. Tıraş edeceğim. Kulağından ve burnundan fışkıran kılları keseceğim. Saçlarına limon kolonyası süreceğim. Tertemiz giydireceğim seni, kar beyaz gömlekle, ütü çizgisi kılıç gibi bir kumaş pantolon. Ayakkabılarını pırıl pırıl boyayacağım. Belime kadar inen uğurböcekli, kelebekli taçlar taktığım saçlarımı anneme duyduğu haset ve nefretten çıldırarak, kökünden kesen, kestiği saçlarımı banyo kazanına doldurup yakan, başımdan aşağı tas tas kaynar sular dökerken orgazm olan hamarat Nihal Hanım’ı, on numara ev kadını Nihal Hanım’ı hayrete düşürecek kadar temiz pak yapacağım seni. Nasıl gitmem babacım? Annemden nefret eden, annemin kızı olduğum için bana sen de orospu olacak mısın yavrum? diye soran canım-canım-canım babaannemdi o benim. Onu son yolculuğuna nasıl uğurlamam? Nasıl mendil sallamam arkasından, halay çekerek?

Kaldı ki Süleyman Amca’yı görmeliyim. Daha doğrusu o bizi, ikimizi yan yana görmeli. Felekten-çok-çeken-bahtsız-anacığının tabutunun başında karısı, kızı, oğlu, damadı, torunu, kısaca mükemmel ailesiyle, pek muhterem eşi dostuyla, kendisine saygıda kusur etmeyen bir ordu çalışanıyla dikilirken, acılar karşısında metanet timsali olarak, karısını düzdüğü kolsuz kardeşinin ve aşağılık bir dergiye anadan

doğma pozlar verecek kadar ahlaksız yeğeninin gözlerinin ta içine baksın bakalım.

Bakamaz. Sırf bunu görmek için gideceğim babacım.

Baktı ama.

Beni görünce kıpkırmızı kesildi. Utançtan değil, öfkeden. Askılı bluzumun üstüne giydiğim incecik gömlekten taşan göğüslerime, kısa eteğimin altından upuzun uzanan çıplak bacaklarıma, cami avlusunda bile örtmediğim saçlarıma müthiş bir öfkeyle baktı.

Orta yaşlı, portföylü, göbekleri kemerlerinin üstünden taşmış, kısa kollu, terli adamlar kalabalığının ortasındaydı. Kapalıçarşı esnafının en baba, en kalın tüccarları, yıllardır cumayı birlikte kıldıkları dükkân komşularının acısını paylaşmaya gelmişlerdi. Sarıgözlü yardımcısı Kenan bir yanında, öteki, bodur olan öbür yanındaydı. Fıldır fıldırdı gözleri ikisinin de.

Hadi hoca, kıldır şu namazı da gidelim, işimiz gücümüz var sıkıntısıyla bekleşen bu erkekler topluluğundan birileri Phoenix'i görmüş olabilir (kuvvetle muhtemel), aralarından beni tanıyan çıkabilir, 'Aha! Bu kız o kız! O anadan üryan kız!' diyebilir, Kenan'la Ferhat'ın gözleri faltaşına dönebilir korkusuyla çekti beni kendine. Ensemden tutup kulağıma "Senin ne işin var burda?" diye tısladı. "Çabuk defol!" dedi, göğsüne çekip sarılırken sözde, böylece avluyu dolduran terli erkekler topluluğundan yüzümü gizlerken. Sakın ha! Görmesinler beni, tanımasınlar. Süleyman Bey'in yeğeni pornocu olmuş demesinler. İtibarı yerle yeksan olmasın. Sonra gözünü benden ayırmadan, eli ensemde, elinden gelse kafatasımı delip beyinciğime parmaklarını sokacak, canımı alacak o anda, ele güne karşı babamla öpüştü. Hıçk.. hıçk.. diye tuhaf sesler çıkararak ağlayan babamı şiddetle azarladı teselli edeceğine. "Kes zırlamayı!"

Nasıl yapabiliyor? diye düşündüm. Annemi düzmemiş gibi, ben onları yakalamamışım gibi, babamı mahvetmemiş gibi yapabiliyor.

Nasıl yapabiliyor? Yapıyor işte. Olmamış gibi yapabilenlerin dünyası bu, benim değil. Ben yapamıyorum. Ben sosyal bukalemun olamıyorum. Bulunduğum kabın şeklini, bindiğim dalın rengini alamıyorum. Yetmezmiş gibi ışıldıyorum bir de, iyi mi! Güzelim. Fena halde güzelim ve uzun çıplak bacaklarım cami avlusunun tam ortasında duruyor. Herkes bana bakıyor. Süleyman Amca'nın etrafını saran erkekler ordusu imamı, namazı unutmuş çoktan. Hepsinde bir omuz dikleştirme, gözlerinde bir kısılma, gevşek kollarını gerginleştirip arkada birleştirme, mallarını hissetme ansızın.

Ersin yok aralarında. Ersin nerede? (Ersin pabucu yarım, çık dışarıya oynayalım! Çıkamam, yurtdışındayım. Bankam beni mühim işlere gönderdi.)

Ödümün kopacağını sandı Süleyman Amca. Hiddetli bakışlarının beni korkudan geberteceğini. Arkama bakmadan kaçacağımı. Bahtsız anacığının cenazesine gelmiş bu tertemiz, güzel ahlaklı insanlara açık saçık halimle görünmeden, onların iğrenç resimlerimi hatırlamalarına fırsat bırakmadan, bu uhrevi zaman parçasının kutsiyetine daha fazla halel getirmeden sıvışmamı bekliyordu. Bakışıyorduk. Bakışarak birbirimize aralıksız ateş ediyorduk.

Ama unuttuğun bir şey var amcacım: Beni senin karın terbiye etti.

Tabutun önünde bir sandalyeye çökmüş, teni pürüzlü inşaat kalaslarını andıran kız kardeşin Cavidan'dan, Ahu Tuğba tulumlu, saçları permalı öğretmen kızından, kızının kaynanasıgiller, görümcesigiller, eltisigiller gibi akrabalarından, babam hastanede yatarken ölümünü beklemeye koşan, iyice moruklamış, felaketsever amca-teyze kızlarından ve daha kim olduklarını tahmin edemediğim bir yığın kadından oluşan bir kalabalığın içinde, Karaca'dan alınmış, içli-dışlı lacivert triko takımıyla dikilen ve babamla beni görünce gözleri hayret ve nefretle açılan karın kaynar suyla ve makasla terbiye etti beni. Sana, annen hasta yatağında yatarken bir kere bile görmeye

gelmediler de, şimdi burda ne işleri var? der gibi bakan bu zalim natır, gaddar berber terbiye etti. Biraz sonra cenaze namazını kılacağın anacığının bana verdiği terbiyeye hiç girmiyorum. Ölmüş kadın nihayetinde, ölünün arkasından konuşmayalım şimdi.

Anlayacağın, karının verdiği bu terbiyedir ki hasta etti beni amcacım, dengemi bozdu. *Benim dengemi bozmayınız*. Öte yandan cenazeler sapıtmak için şahane fırsatlardır. Seni burada öyle bir rezil ederim ki, Phoenix'e kapak olmama çoktan razı olursun. Benim dengemi bozmayınız. Fena olur. Sarıgözlü Kenan'ı dudağından öperim mesela. Ferhat'ın önünü avuçlarım. Dükkân komşularına memelerimi gösteririm. Karına bağıra bağıra senin puşt kocan annemi düzdü biliyor muydun? derim. Benim dengemi bozmayınız! Yoksa deliye bağlarım. Anacığını gömmeye gelmiş bu kalabalığın aklını alırım. Yaparım.

Der gibi baktım Süleyman Amca'ya.

Yapacağımdan değildi. Yapamazdım. Bunları ancak bir deli yapardı. Ben deli değildim. Ama Süleyman Amca deli olmadığımı bilmiyordu. Bu yüzden deli gibi korkuyordu benden. Bakışıyorduk. Birbirimize ateş etmeye devam ediyorduk. Çok gerilmiştik. Birimizden biri bir şey yapacaktı. Ya ben müthiş bir arıza yapacaktım ya da Süleyman Amca cenaze menaze demeyecek, bana girişecek, ağzımı burnumu dağıtacaktı.

Birden avlunun öbür cenazenin kalktığı tarafında bir dalgalanma oldu. Birileri çığlık attı, birileri bağrıştı, birkaç kişi koşuştu. Kapalıçarşı esnafı bir anlığına gözlerini benden aldı. Kadınlar topluluğu ilgilerini üstümden çekti, imam dahil herkes dalgalanan insanlara baktı. Bir meraklı grubu yöneldi o tarafa, ben de aralarında.

O gün sadece benim babaannem ölmemiş meğer.

Saralı Dilara'nın da babaannesi ölmüş, Seçkin Bey'in anneciği. Kadere bak!

Dilara nöbet geçiriyordu, yerde debeleniyordu, parmağında alyansı pırıldıyordu. Yeşil gözlü Filiz Hanım kızının başına eğilmişti. Aradan geçen beş yılda yaşlanmıştı kadın, sağı solu sarkmıştı, anneanne gibi bir şey olmuştu. Seçkin Bey bıraktığım gibiydi ama. Keten bir gömlek üstünde, uçuk mavi, kollarını katlamış, saçlarını öne taramış, daha genç bir tarz, olmayan alnını kapatmış iyice. Dilara nöbeti geçip de gözlerini açtığında, Seçkin Bey kızının koluna giren diğer kişinin kim olduğunu merak ederek başını kaldırdığında, göz göze geldik. Burun buruna ve göz göze. Nefesim yüzüne değdi. Kâğıt gibi kurudu yüzü, bembeyaz. Nasıl biliyor suçunu! Allahım nasıl da biliyor herkes suçunu! Ve nasıl da bilmezlikten gelebiliyor, sırıtarak, resmen sırıtarak!

Ödenmemiş bir hesap vardı aramızda. Ama sorun şuydu ki, ikimiz de kendimizin alacaklı olduğunu düşünüyorduk.

Bir kolunda ben, bir kolunda Seçkin Bey, Dilara'yı götürüp oturttuk bir köşeye. Annesinin çantasından ilaçlar çıktı. Bir şişe su uzattı birisi. Ben pür iyilik meleği kesilmişim: İyi misin Dilaracım? Ah canım benim! Otur, kalkma. Dinlen biraz. Coşkudan uçuyorum sözde, sevgili hocama ve değerli ailesine rastladığım için. Beni yatakhaneden tanıyan Filiz Hanım'da manasız bir sevgi seli. Kadıncağız nerden bilsin kocasının bana ettiğini? Su içip toparlanan Dilara sevinçle ellerime yapışmış. Hayret! Lisedeyken yüzüme bakmadan geçip giderdin, n'oldu? Kanıtlayacak bir şeyleri olmalı. "Nereyi kazandın? Hangi bölüm?" "Kazanamadım Dilaracım, maalesef.. ama bu sene gene gireceğim, kursa gidiyorum." Yalana bak! Aman, pek memnun kendinden Dilara, hukukta okuyormuş, sondaymış bu sene.

Karı-koca eski bir öğrencileriyle karşılaşmış olmanın verdiği o saçma sapan coşku içinde benden bilgiler aldılar, bana bilgiler verdiler. Filiz Hanım yeni emekli olmuş. Seçkin Bey devletten ayrılmış. Özele geçmiş, Kartal'da bir liseye. Özel gibisi yokmuş vallahi, devlette ne uzuyor ne kısalıyormuş insan. Ayşekadın'da oturuyorlarmış. Dilara

nişanlanmış, ya! Evet, biraz erkenmiş.. ama n'apalımmış, çok seviyorlarmış birbirlerini. Atom mühendisiymiş nişanlısı, şimdi Edirne'de askermiş, yedek subay. Anlıyorum bana ne kanıtlamak istediğini bu güzel giyinen çirkin kızın. Dilara'dan çok daha güzelim, tartışılmayacak kadar. Ama atom mühendisi bir nişanlım yok, kazanamadım da üstelik üniversiteyi, aptal mıyım neyim. Güzellik ile aptallık arasında bir ilişki olduğu kesin!

Ah cast kraliçesi Berrin Abla! O gün cami avlusunda görseydin beni, demezdin kızım sende kabiliyet yok, rol yapamıyorsun diye. Öyle güzel yaptım ki! Hemen gömleğimin düğmelerini ilikledim bir kere, boğazıma kadar. O gençlik hatasını, o vahim ve ayıp hadiseyi hatırlamaktan utanan, Seçkin Bey'in hanesine zerre günah yazmamış, bundan böyle hayatın dikenli yollarında düpdüzgün yürümeye ahdetmiş, masum ve mazbut, erdemli ve de çok efendi genç kız Oscar'ını kazandım. Kim der ki otuzbir dergilerine pozlar vermiş bu kız daha on dokuzunda. Kimse demez. O kadar sevilesiyim yani, kucaklanası, saçlarına öpücükler kondurulası bir eski öğrenciyim, (eteğimin kısalığı sayılmazsa). "Filolojiyi kazanamadım hocam, maalesef.." Nasıl yavşak, şekerli sesi. "Aaa! Bu olmadı işte!" (Ne oldu ki? Tutunduğum hangi dal elimde dağılmadı ki?) "Gazetecilik istiyorum hocam. Basın-yayın yazacağım ilk tercih." Nedense aklıma gelen bu, aklım Selda'yla meşgul çünkü o sıralarda. "Sen filolojiyi düşün gene de. İyice ilerlettin mi İngilizceni?"

Sen benim İngilizcemi boşver de, bi zahmet git saf tut artık hocam. Annen öldü hatırlarsan. Karşımda durup, ruhumu öğütmemişsin, beni parçalarıma ayırıp ziyan etmemişsin gibi sırıtma. Alacaklı olan benim, sen değilsin.

İki cenazenin namazını beraber kıldırdı imam. "Filanca hanımefendilere hakkınızı helal ettiniz mi?" diye sordu. Hayır! Hayır, etmedim! Babaannemi affetmedim! Amcamı affetmedim! Annemi

affetmedim! Seçkin Bey'i affetmedim! Sen de affetme Allahım! Sen de affetme, lütfen!

Saf tutmaya gitmeden önce Seçkin Bey'le kucaklaşmıştık. Belimi sımsıkı kavrayan elinin verdiği işareti derhal almıştım. (Bu konuda her zaman üstün yetenekli olmuşumdur.) "Bir gün okula gel de, tercih listeni yapalım, olur mu?" "Sağolun hocam.. gelirim." (Bir lise diploması bulursam!) "Bir cumartesi de eve gel," dedi Dilara. Nişan resimlerini mi göstereceksin bana? Kalın ve çok önemli kitaplarını mı göstereceksin? Borçlar hukuku, medeni hukuk, icra ve iflas. "Gelirim Dilaracım, sağol."

Açık hesaplar açık yaralara benzer hocam. Açık kalırsa mikrop kapar, enfekte olur. Sağlıklı bir gelecek için, açık yaraları ve açık hesapları kapatmak gerekir. Evinize muhakkak geleceğim. O elin ki, karına kızına çaktırmadan tam belimi kavrıyor madem, hem reşitim de artık, elbette geleceğim. Ama şimdi müsaadenizle, benim de cenazem var. Bizim babaanne öldü de, Allah sizlere ömür versin, annemden nefret ederdi rahmetli, benden de.

Namazdan sonra, Seçkin Bey annesinin, Süleyman Amca da kendi annesinin tabutunu omuzlamışlardı. Benim zavallı, kolsuz babam annesinin tabutunu omuzlayamıyordu. Ama omuzlayanların arasında, küçük adımlarla yürüyordu. Var olan eliyle tabutun örtüsünü okşuyordu. O anda, anacığını dinlemeyip annemle evlendiği için köpekler gibi pişmandı. Mütemadiyen gözyaşı döküyordu. Tabutlar cenaze arabasına konulurken öylece arkalarından baktım. Cemaatin tabutların peşi sıra gidişini, dağılışını izledim. Pek azı mezarlığa gidiyor, çoğunluk işine gücüne dönüyordu.

Caminin adını okudum: Melek Hatun Camii. Yakışır.

Cenazeye gelen hatun melekler, (Nihal Hanım, Cavidan Hala, Elif ve bir kadın –Elif'in kaynanası olsa gerek, kurumundan öyle anlaşılıyor) başmelek Süleyman Amca'nın yepyeni beyaz Ford'una

doluştular. Benim zavallı babama oturacak yer bırakmadılar. Süleyman Amca babama cenaze için tuttuğu otobüsü işaret ediyordu. (Arabada yer yok, sen otobüsle gel mezarlığa.) Abisi babamı arabasına almadığı için, babamın yüzü annesi ölmüş köpek yavrusuna benziyordu. Babamın moruk kuzenleri otobüse binmek için birbirlerini eziyordu. Benim içimi çürük bozuk bir şeyler kaplıyordu. Yanına gittim mahzun babamın.

"Baba, hadi eve dönelim biz," dedim.

Hem sen annenin mezarına toprak atamazsın ki, senin bir kolun yok, küreği tutamazsın. Boş ver. Biz evimize gidelim en iyisi. Karını düzen abinin paraya kıyıp aldığı, bizi oturttuğu paşa paşa, ruhlarımızı birlikte çürüttüğümüz yere gidelim.

Çocuk gözlerle baktı. İtiraz etmedi.

Bana muhtaçtı babam. Onu eve götürmeme, teselli etmeme, sevmeme, uyutmama muhtaçtı. El ele durup Süleyman Amca'nın basıp giden beyaz Ford'unun ardından baktık. Sonra durağa yürüdük, otobüse bindik, Eminönü'nde "Balık alalım mı?" dedim. "Alalım," dedi, çocuk gibi bir sesle, çok mahzun. İndik otobüsten, sanki Beşiktaş'ta balık yok, iskeleye yanaşmış motorların birinden bir kilo istavrit aldık.

Eve vardığımızda, ölülerimizi asla gömemeyeceğimizi bilerek, açık yaralarımızı üfleyerek, radyoyu açıp çalan şarkılara kulak veriyormuş gibi yaparak istavritleri temizledik.

Babam "Helva da alsaydık keşke.." dedi. Yıllardır duymadığım kadar içliydi sesi.

"Ben alır gelirim," dedim. "Sen balıkları kızartmaya başla.."

Fırladım evden. Rastladığım ilk şarküteriden fıstıklı tahin helvası alıp döndüm. Annem evden iğne bile almadan gittiği için bize kalan örtülerin en güzelini serdim masaya. Soframızı süsledim. Babam bana da rakı koydu. Tokuşturduk. "Bize!" dedik. Biz babamla sessizce rakı içerken Süleyman Amca'nın evinde Fikriyanım'ın ruhuna Kur'an

okunuyor olmalıydı. Ama dualar bizim için değildi, bizim ruhlarımıza ulaşmıyordu.

Babam şişenin dibini buldu yine.

Sızdı yine.

Uykusunda ağladı yine.

Ben odamda ağladım yine.

Sessizce ve içimize doğru ağlayarak geçti günler.

Bu günler boyunca Seçkin Bey'le olan hesabımı kapatmanın yollarını aradım, buldum. Garantili değildi ama denemeye değerdi. Hem kaybedecek bir şeyim yoktu ki benim.

İlk adımı ben atmıştım, çalıştığı özel okula gitmiştim. Gerisini o getirmişti. Buluşmaya başlamıştık.

Yığınla yalandan zincirler örüp karısına, kızına hediye ediyordu. Dersi biter bitmez okuldan çıkıp otobüslere, vapurlara biniyor, muhitinden olabildiğince uzaklaşıp benimle buluşuyordu. Aklı başındaydı. Ne yaptığını biliyordu. Beni istiyordu. Ama karısından boşanıp benimle evlenmeyi düşünecek kadar sapıtmış değildi. Vaktiyle onu çok meşgul eden Lolitasına duyduğu arzuyu (artık pek Lolita sayılmasam da) bir an önce tatmin etmek derdindeydi. Bana değer vermediğini biliyordum. Vermesini de istemiyordum. Bana değer veren birine kötülük yapamazdım.

Bu kez daha pervasız, daha sabırsız ve çok tedbirsizdi. Çöpe attığım hediyeler getiriyordu bana. Yüksek sesle ve inandığımı sandığı abuk sabuk hayaller kuruyordu. Başıma klişe aşk sözlerinden taçlar takıyordu. Beni kandırdığını sanıyordu. İki kadeh içince mıncıklıyordu beni. Karısından kurtardığı akşamların karanlık saatlerinde, izbe sokaklarda öpüyordu. Hesabını ucuza kapatmak istiyordu. Beni günün en aydınlık saatlerinde Aksaray'ın ucuz otellerine atmak istiyordu. "Hayır, otele gitmem," diyordum. Israr ediyordu. Reddediyordum. Hem sabırsızlanıyor, hem bundan hoşlanıyordu. Bekâr bir arkadaşı da

yoktu ki anahtarını istesin. Hepsi evli-barklı, torun-torba sahibi koca adamlar. Geriye kendi evinden başka seçenek kalmıyordu.

Okullar tatil olup karısıyla kızını Bayramoğlu'ndaki yazlıklarına gönderdiğinde bazen Bakırköy'de, bazen Sarıyer'de, genellikle Yenikapı'nın sapa balık lokantalarında buluşup oynaşmaktan usanmıştı. Bir cumartesi gecesini (whole night!) benimle geçirmek için planlar yapıyordu. Saf, hatta salak bir tebessümle yüzüne bakıyordum, yaşayacağı aşk gecesinden biraz çekinen, ama aşktan da titreyen bir genç kız pozuyla. Bileklerimi kesmeme neden olan geceyi unuttuğuma inandırmıştım onu.

Karısına hediye ettiklerinden daha uzun yalan zincirleri hediye ediyordu bana, içkiden gözleri buğulanmış, dudakları her fırsatta üzerimde. Böyle yaşamaya dayanamıyordu (sözde). Boşanmak istediğini karısına söyleyecekti (sözde). Ama biraz anlayış ve sabır göstermeliydim (lütfen). Kızının düğününü beklemeliydim (nişanlısı – atom mühendisi– askerden döner dönmez). Evinin adresini şu kâğıda çizmişti. İkinci katta oturuyorlardı. Muhakkak asansöre binmeliydim. Merdivenlerde kimseye görünmemeye dikkat etmeliydim.

O zamanlar teknoloji çok geriydi. Birilerine kolayca ulaşıp 'kocan seni aldatıyor, bir dost' diyemiyordu insan. Cep telefonu, internet, e-mail ve SMS trafiği yoktu. Doğru dürüst telefon bile yoktu. Evlerin pek çoğunda, orta sınıf yazlıklarının (şöyle denize nazır bi tane alamazsam ölürüm cinsinden) hemen hiçbirinde telefon yoktu. Onların (denize nazır değilmişse de epeyce yakınmış) yazlıklarında da yoktu. Mecbur kalırsa karısını sitenin bakkalından arıyordu. Bakkalın çırağı koşup komşularıyla bahçede çene çalarak ikindi çayı içtiğini görür gibi olduğum karısını telefona çağırıyordu. Karısı geliyordu. Alo! diyordu. O da benimle birlikte geçireceği zamanı uzatmak için karısına türlü yalanlar söylüyordu. Ben bakkalın telefonunu bilmiyordum. Ama yazlıklarının nerede olduğunu biliyordum.

Cumartesi gecesi tam istediği saatte evine gittim. Dokuz buçukta. Minibüsten Ayşekadın durağında indiğimde hava iyice kararmıştı. Oturdukları sokak, yüksek apartmanlarla doluydu. Herkes evine çekilmişti. Bütün pencereleri açıktı evlerin. Balkonlarda temmuz gecesinin rutubetli sıcağından bunalan birkaç kişi vardı. Her yerden televizyon sesi geliyordu. Kapı zilinde adı yazıyordu Seçkin Bey'in. Zile bastım. Kapı hemen açıldı. Asansöre bindim. Beni hemen içeri aldı. Almadan önce başını uzatıp gören oldu mu diye sağı solu kolaçan etti. Daha antrede sarıldı. İhtirasla, yapışkan tükürüklerle öptü.

Salona götürdü beni. Tıklım tıklımdı salonları. Kelebek mobilyalı, kütüphaneliydi. Çerçevelerle, çerçevelerde aile resimleriyle, yedi fil biblosuyla, yan yana dizilmiş matruşkalarla, Alman gümüşü şekerlikler, kristal taklidi masa çakmakları ve kül tablalarıyla, günlük gazetelerle doluydu. Renkli televizyonları, müzik setleri vardı ve yazlığa gidildiği için iri yapraklı bakımlı çiçekler saksılarıyla birlikte su dolu büyük leğenlere konmuştu. Anne evinden çok, pek kültürlü, ağırbaşlı öğretmen evlerine benziyordu, televizyonda ailece bilgi yarışması seyredilen ve genel kültür sorularının hepsi bilinen. Perdeleri sıkı sıkı çekmişti. Işıkları kapatmıştı, tek bir abajuru açık bırakmıştı.

Bir şişe şarap açtı. Sarhoş etmek için beni. Ama konuşacak, romans yapacak vakti yoktu. Acelesi vardı. Bir geceye birkaç sevişme sığdırmak istiyordu.

Beni yatak odasına sürükleyip mavi püsküllü, eprimiş pikenin üstüne yatırdığında bedenim müthiş uysal, bedenimi gecenin getireceği büyük olayların akışına bırakan ruhum ucuz avizenin üstündeydi. Ruhumun gözleri tünediği yerden odayı didik didik ediyordu. Ruhumun gözleri rengi kararmış marleylere, makine halılarına, gardırobun üstündeki bavullara, poşetlere, tuvalet masasıyla duvar arasına sıkıştırılmış gırgırın sapına, çamaşır sepetine, rulo yapılıp

duvara dayanmış halıya, dikiş kutusuna, kapının arkasındaki kirli torbasına bakıyordu.

Ruhum ve bedenim ayrı ayrı, herhangi bir duyguya kapılmadan, tamamen soğukkanlı ve mantıklı bir şekilde bu zevksiz odada nasıl sevişilir ki? diye soruyordu. Ama oluyordu, pekâlâ sevişiliyordu. Çünkü Seçkin Bey'in ve karısının bir sevişme kültürü yoktu.

Çok sürmedi karısıyla kızının yanlarında beyaz saçlı, kerli ferli bir adamla ve şişman, kısa saçlı bir kadınla odaya dalmaları.

(Dünürleri olsa gerek, askerdeki atom mühendisinin anne-babası. İyiliksever insanlar belli ki. Nasıl gönderirler iki kadını gecenin o saatinde yalnız başlarına İstanbul'a? Opeli mopeli vardır bunların. Atlayın! demiştir muhtemelen bir devlet dairesinden emekli dünür. Cümbür cemaat çıkmışlardır yola.)

Filiz Hanım elinde Kadıköy Postanesi'nden çektiğim, evinize hırsız girdi, yönetici yazan telgrafla donup kalmıştı. Çırılçıplaktım ben. Pervasız, utanmaz ve rezildim. Birileri öldürmeliydi beni! Leşimi köpeklere atmalıydı! Kerli ferli, beyaz saçlı adam üstüme yürüdü saçlarımdan tutup yerlerde sürüklemek için. Kısa saçlı şişman kadın engel oldu. "Yaşar bırak! Bize ne!" Kocasını odadan çıkarmak için koluna yapıştı. "Yürü gidelim!" Aferin. Akıllı kadın. Filiz Hanım delirir, mutfaktan kapar bir bıçak, kan man dökülür, başları belaya girer, en azından şahit yazarlar diye korkuyordu. Bu edepli insanlar gördüklerini mahkemede anlatamazlardı da bir türlü. Hâkim Bey çok affedersiniz.. bizim dünürün mal olduğu gibi meydanda.. kız desen.. rezalet canım! Büyük ahlaksızlık!

Çıplak ve iğrençtim. Seçkin Bey de çıplak ve iğrençti. Odada dikilip bağrışarak manzarayı daha da iğrenç hale getirmenin lüzumu yoktu. Seçkin Bey çarşafa dolanmaya, söyleyecek söz bulmaya çalışıyordu. (Kaçak et kesme mevzuunda pek tecrübeli olmadığını

amatörce hallerinden anlamıştım, üzülmüştüm de birazcık, adamı düşürdüğüm duruma.)

Kültürlü ve ağırbaşlı bu evin salonunda kıyamet kopuyordu. Dilara babasını çıplak görmüştü. Babasını öğrencisinin üstünde görmüştü. Allah bilir daha neler görmüştü. Bağıra bağıra ağlıyordu. "Dedim sana anne! Karakoldan polis alıp gidelim dedim! Attırırdık şimdi hapse ikisini de!" Kerli ferli beyaz saçlı adamın ayakları suya ermişti. Asıl mağdurun kendileri olduğuna karar vermişti. Beni bırakıp Seçkin Bey'e takmıştı. "Tüh utanmaz rezil! Yaşına başına da mı bakmadın? Senin gibi adamın kızı gelin diye alınmaz!" Şişman kadın yırtınıyordu. "Yaşar yürü! Gidelim bu mundar evden, yürüüüü!" Filiz Hanım'ın nefesi kesilmişti. Cinnet geçiriyordu. Güm güm göğsünü dövüyordu. "Senin gibi koca olmaz olsun! Senin gibi baba olmaz olsun!"

Seçkin Bey çok fena çarşafa dolanmıştı.

Pek çok ayrıntıyı hesaplamıştım ben. Postanedekilere Çağdaşkent Sitesi, Emekli Sandığı Dinlenme Tesisleri Yanı, Bayramoğlu şeklinde, kapı numarası yazılmamış, ama alıcının adı soyadı tam yazılmış adrese telgrafın ulaşıp ulaşmayacağını, ellerine ne zaman geçeceğini yüz kere sormuştum. Karısı bizi bastığında kaçması kolay olsun diye bol bir elbise seçmiştim. Kaçarken rahat koşabileyim diye espadrillerimi giymiştim.

Filiz Hanım beyni erimiş, beyni burun deliklerinden akıp gitmiş gibi bize hâlâ-hâlâ-hâlâ bakarken, kerli ferli adam salonda aralıksız küfür ederken, kısa saçlı kadın kocasını çekiştirirken giyindim, espadrillerimi elime aldım. Dilara'nın son bir çabayla saçlarıma yapışan ellerinden kendimi kurtararak evden fırladım. Yalınayak indim merdivenlerden. Sokakta yalınayak koştum. Gördüğüm ilk taksiye bindim.

Günlere gittim. Kendimi iyi hissettiğim tek yere. Gün evdeydi. Çok şükür evdeydi!

Halimi görünce korktu. Gözyaşlarım yine sel gibi akıyordu. Yaprak gibi titriyordum. Dişlerim birbirine vuruyordu. Yavaş yavaş aklım başıma geliyordu. Ne yapmış olduğum kafama dank etmişti. Yalnız Seçkin Bey'in değil, karısıyla kızının da hayatını kaydırmıştım. Bir aileyi mahvetmiştim.

"Gün çok kötüyüm! Bir şey sorma! Sadece yıkanıp uyumak istiyorum.. n'olur.."

Sormadı. Soracağı zamanı bilirdi canım benim. Tertemiz bir havlu uzattı bana. Banyoya girdim. Buz gibi suyun altında ağlamaya başladım. Allahım neden içim rahat değil? Kalbim neden sevinçten kanatlanmıyor? Neden sokaklara çıkıp Seçkin hayvanının hayatını kaydırdım! diye zafer çığlıkları atamıyorum? Allahım neden? Allahım neden böyle şeyler yapmama izin veriyorsun? Neden engel olmuyorsun bana? Beni hiç mi sevmiyorsun Allahım?

Beynim uyuşuncaya kadar soğuk suyun altında kaldım. Gün banyo kapısında beni bekliyordu. Uzattığı pijamaları giydim.

"Tamam, hiçbir şey sormayacağım.. sadece şunu söyle. Başın belada mı?"

"Benim değil," dedim.

Ertesi gün akşama doğru korkunç bir mide bulantısıyla uyandığımda, Gün başucuma oturmuş, endişeyle yüzüme bakıyordu.

"Kusacağım," dedim.

Banyoya koştum. Kafamı klozete sokup kustum. Böylece ritüelimi tamamladım. Sonra Gün'e her şeyi anlattım, yatakhane günlerimden başlayarak ve bileklerimde belli belirsiz kalan izleri göstererek.

"Aslında o kadar da kötü bir adam değildi," dedim.

"Hak etmiş hayvan!"

Bileklerimi kavramış, yara izlerime bakıyordu. Üzüntüyle, bana canım kardeşim der gibi bakıyordu. Dilara'nın da hayatını mahvettim.. nişanlısı kesin terk eder.. karısı bana hep iyi davranmıştı.. bunu hak

etmiyorlardı.. Kendimi suçlu hissettiğim için kızdı: O hayvanın bana yaptığını nasıl unutabilirdim ki! Hayatın hiç kimse için, Dilara için de adil olmadığından bahsetti. (Tamam, bazıları ağızlarında gümüş kaşıkla doğuyordu. Onları tanrıya havale ediyordu Gün. Gerçi tanrının onlara bir şey yapacağına da ihtimal vermiyordu ya, ayrı konu.) Koskoca herifin beni gizlice evine alırken sonuçlarını düşünmesi gerektiğini söyledi. Ailenin mahvolması benim problemim değildi. Beni on dört yaşındayken taciz eden, bileklerimi kesmeme neden olan o hayvan kaşınıp beni tekrar ağına düşürmeye kalktığına göre en iyisini yapmıştım.

Ama ikna olmuyordum, huzursuzdum. Suçu kendimde aramaya çalışıyordum.

Bir anda kendimizi bu uzun hikâyede neyin suç olduğu ve nerde başladığı konusunda tartışırken bulduk. Yatakhane günlerime gittik.

Ben "Aşktı," dedim.

Gün "Saçmalama! On dört yaşındaymışsın!" dedi.

Gün'e göre Seçkin Bey'in bana yaptığı iğrençlikti, pedofiliydi, hayvanlıktı.

Bugüne geldik. "İntikamdı," dedim.

"Hayır, cezaydı," dedi.

"Sen olsaydın ne yapardın?" dedim.

"Herifin işini daha yatakhanede bitirirdim. Kendimi keseceğime onu keserdim."

Suçun nerede ve kimde olduğu konusunda uzlaşamadık. Uzlaşamadıkça Gün'e sevgim arttı. Benim yanımdaydı, benim safımdaydı, beni benden çok savunuyordu.

"Hadi kalk, dışarı çıkalım.. baksana hava ne kadar güzel," dedi.

O güne kadar Gün'le arkadaştık, o günden sonra kardeş olduk.

İki patetik

Ali çorba kâselerini kaldırırken, "Kafayı adamakıllı çekelim mi?" diye sordu.

"Ayık ölmek istiyorum," dedim ve başladım gülmeye birden, sanki çok komik bir şey söylemişim. Komikti gerçi, durumum düşünülecek olursa. Sinirlerim laçka olmuştu. Hıçkırıktan kahkahaya kolayca geçiyordum.

Ali de güldü. "Öleceksek sarhoş olsak daha iyi olur."

Biz dedi gene, içimde iyi bir şey esti. Bir şişe şarap açtı, kan kırmızı, buruk.

Ali'ye nasıl göründüğümü hayal etmeye çalışıyordum. Siyah bereyle örtülmüş bir kuru kafa. Çevresi mor halkalarla donanmış gözler. Hâlâ güzelliğimin derdinde olduğumdan değildi, şu son demlerimde acınası hatta tiksinesi olmak istemiyordum. Ruhumun bütün acısı yüzümden okunuyor olmalıydı. Ali merhametle ama anlayarak bakıyordu bana.

Merhamet Ali'nin doğasında vardı. Bu tarifsiz, bir amaçta yoğunlaşmayan merhamet onu oldum olası boşluğun içinde yüzdürmüş, hayata tırnaklarını geçirmesine engel olmuştu. Kapısını çaldığımda, öldürecekler, sakla beni demeseydim de, serçeparmağı incittim deseydim bana yine böyle bakacaktı. Öylesine iyi bir his veriyordu bakışları.

Şarapları sehpaya koydu. Yanıma oturdu. Bereme uzandı. "Çıkarma, utanıyorum.." dedim. Dinlemedi. Çıkarıp attı. Beni kollarıyla sardı. Büzüldüm, başımı çenesinin altına soktum. Kanat altına giren kuş yavrusu gibi. Kalbinin tıktık.. tıktık.. diye attığını

duydum. Çarpan bir kalbi duymanın nasıl da iyileştirici bir şey olduğunu düşündüm.

Çıplak, kuru kafatasımı öptü. Yanağını başıma, tam tepeme yasladı. Her şeyi doğallaştıran, akşama ilerleyen bu saatleri hayatın sıradan ve sıcak anlarına benzeten bir yumuşaklıkla konuştu.

"Bana gelmene çok sevindim."

"Senden başka kimsem yok ki gidecek."

Gün öldü. Vatuş öldü. Babam öldü. Göğsüne bastırdı beni. Kolumu boydan boya okşadı. Gözünden yaş damladı başıma. Ağlıyor! dedim. Ali benim için ağlıyor! Birer birer toprağa verdiğim üç sevdiğimin dışında, biri benim için ağlıyor!

"O dizeyi bana okuduğun günü hatırladığını bilseydim.." dedim.

Niyetim onu suçlamak değildi. Ama o kendini suçlu hissediyordu. Hayatın beni getirip bıraktığı bu yerde payı olduğuna inanıyordu ve bunun acısını çekmek istiyordu.

"Beni suçla," dedi. "Seni büyümeni beklemeden bırakıp gittiğim için beni suçlamak hakkın."

Şaşırdım, kızdım hatta. Ne yani? İlla bırakması mı gerekiyordu beni? Tamam, büyüdün artık, hadi bana müsaade mi diyecekti?

"Büyümüş olsaydın, beni bırakman gerektiğini kendin anlayacaktın. Benim sorunum herkesin doğuştan bildiği şeyleri bilmiyor, kavrayamıyor oluşumdu çünkü."

Ne demek ki bu şimdi?

Varlığının benim için bir umut olamayacağını en başından beri biliyormuş. Çünkü umuda inanmıyormuş. Arafta doğanlardanmış o. Bir tarafında hayat, diğer tarafında ölüm ırmağının aktığı bir köprüde dikilip, neyi beklediğini bilemeden geçmiş ömrü, iki tarafa da meyledemeden. İkisinden birinin coşkun sularına atlayamadan.

Daha bacak kadarken, hayat nedir? diye düşünürmüş. Neden bir şeyler yapmak gerekiyor hayatta? Okula gitmek, ders çalışmak, adam

olmak neden şart? Mesela kediler niye adam olmak zorunda değil? Yiyecek için paranın gerekli olmasını bir türlü anlayamazmış. Babasına sorarmış. "Kedilerin, köpeklerin, kuşların yiyecek için para kazanması gerekmiyor. Bizim niye gerekiyor?" Sabırla anlatırmış babası. "Çünkü biz insanız. İnsanlar bir araya gelirler, toplumu meydana getirirler, çalışırlar, para kazanırlar, kazandıkları parayla yiyecek alırlar."

Bu cevap iyice aklını karıştırırmış. "Ama yemek yemezsek ölürüz. İnsanların ölmesi kötü bir şey değil mi?" "İşte onun için para kazanmamız lazım. Ölmemek için." "Ama kediler kazanmıyor.." Babası başa çıkamazmış Ali' yle. Bütün sevecenliğine rağmen kestirip atarmış. "Büyüyünce anlarsın. Hadi şimdi yaz bakalım: Ali okula gel."

Büyümüş, ama anlayamamış.

Okul dönüşü, pencerenin önüne oturup İyi Niyet Sokağı'ndan gelip geçenlere, işinden evine dönenlere bakarak hayatın çok yorucu bir şey olduğunu düşünürmüş. Yaşamak zorunda olmayı aklı almadığı için dehşete düşermiş yaşamaktan. Annesi onun gözlerindeki ezeli melankoliyi okurmuş, çok üzülürmüş. "Dertli mi doğdun oğlum sen?" dermiş. "Bunları düşüneceğine, sen de çıkıp sokakta oynasana normal çocuklar gibi!"

Normal çocuklar. Bu yüzdenmiş annesinin yaşadığı müddetçe, Ali'ye her gün temiz, ütülü bir mendil vermesi. Oğlunun varlığında, ne olduğunu bilemediği bir şeyin doğuştan eksik olduğu kanısındaymış, suçlu hissediyormuş kendini.

"Keşke yıllar önce anlatsaydın bunları," dedim.

"Ben de kavrayamamıştım ki," dedi. "Kazık kadar adamdım, ama yine de çözememiştim bu denklemi. Yer, yurt değiştirirsem, hayatıma yeni insanlar sokarsam bu karışık soruların kendiliğinden cevaplanacağını sanıyordum."

"Cevaplanmadı mı?"

Güldü. “Cevaplansaydı, şu anda böyle kucak kucağa oturup bizi ne zaman öldürecekler diye düşünür müydük sence?”

Gene biz dedi. Kararlıydı benimle ölmeye. Nasıl sakindi sesi ve neşeli. Sanki ölmeyeceğiz de kendimizi uçan halıya binmiş bulacağız. Evrenin derinliklerine eğlenceli bir yolculuk yapacağız.

“Neden burada olduğumu anlatmamı istiyor musun? Neler yaşadığımı..”

“İyi gelecekse anlat. Seninle ölmek için bir şey bilmeme gerek yok.”

Ürperdim. Ali ölmek istiyor diye düşündüm. Nedensiz ama anlamlı bir biçimde ölmek istiyor. Dikilip durduğumuz köprüden onu da itmemi istiyor.

İtmeyeceğim Ali. Ölmeyeceğim. Ölmeyeceğiz.

“Kustum öz ağzımdan kafatasımı”

O gece aşkımızın ipini çektiğimi biliyordum.

Bir zamanlar aşka çok benzeyen beraberliğimizin daha doğrusu.

Osman da biliyordu. Ama umursamıyordu.

Osman o geceyi Uluçmüdürümle geçirecek olursam aramızda aşka benzeyen şeyden geriye bir şey kalmayacağını hiç umursamıyordu.

Osman’ın elleri yağdan baldan çıkmasın yeterdi. Gerisi boştu.

Peki o gece nazik miydi Uluçmüdürüm? Başlangıçta fazlasıyla.

Kudretli miydi? Her türlü.

Duygusal mıydı? Sulusepken. O kadar ki inanmak mümkün değil.

Özünde hayvan mıydı peki? Hem de nasıl!

Teoman silahını şakağıma dayayıp, namlunun ucuyla kafamı dürttükten, zaten orospunun tekisin, niye dert ediyorsun ki anlamına gelen bir yığın hakaret cümlesi söyledikten sonra, Uluçmüdürdayı’yla geçireceğim gecenin geleceğimizi nasıl da güzelleştireceğini, o anda Berlin’de konserde filan değil, Bodrum modrum gibi bir yerlerde, esrar içerek olup bitenleri bilmezlikten gelmekte olduğunu tahmin ettiğim Osman’ın piyanocular arastasında açacağı ultra şahane mağazada öyle Çin, Kore malı filan değil, hakiki Bösendorfer piyanolar satabileceğini, benim istediğim her şeyi-her şeyi-her şeyi alabileceğimi, Maldiv’lere, Dubai’lere, Las Vegas’lara tatillere gidebileceğimi ballandırarak anlattıktan sonra, “Akıllı ol! Başınıza talih kuşu kondu, farkında değil misin? Dayı sana hasta!” demişti.

Dayı bana hastaydı. Öyle hastaydı ki, şoförü tarafından ana caddeye, kibirli palasımızın önüne küstahça park edilmiş dev siyah jipinin (Wrangler Rubicon) trafiği altüst etmesine hiç aldırmıyordu. Niye aldırsın ki? Trafik şubesi dayının elindeydi, tıpkı asayiş şubesinin

ve kriminal şubenin ve de narkotik, organize, terörle mücadele, istihbarat, çevik kuvvet, özel harekât şubelerinin ve diğerlerinin de onun kudretli ellerinde olması gibi. İstanbul'un aldığı her nefes Uluçmüdürümün elindeydi. İsterse nefessiz bırakırdı İstanbul'u, boğardı.

Araba farklı olsa da aynı şoför bekliyordu kapıda, bakışları pezevenk şoför. Kapıcıyla konuşuyordu. Benim ulular ulusu müdür beyin yakın akrabası olduğumu anlatıyordu, senelerdir saftirik numarası yaparak Bağcılar filan gibi bir yerde gecekondu irisi bir apartman sahibi olan kapıcımıza. Öyle doğal, öyle normal konuşuyordu ki, mazbut bir aile yemeğine gidiyor olduğuma inanacaktım neredeyse. Bir nevi danışmanıydı müdürümün, aganigi işlerinin özel kalem müdürüydü. Binmem için arka kapıyı açarken bundan böyle kapıcının önümüzde tir tir titreyeceğini, ona her istediğimi bir hareketle yaptıracağımı ima ederek sırıtıyordu. Osman'la prematüre doğmuş aşkımızın ipini çekeceğim geceye dikkat çekici bir kılığa bürünmeden gidişimin bu işi iyi bildiğimi gösterdiğini, bunu da çok takdir ettiğini bana ayriyeten hissettiriyordu.

İstanbul'a pis bir sulu kar yağıyordu.

Siyah Rubicon yolları yararak, diğer taşıtları ve yayaları tehdit ederek gidiyordu. Pezevenk bakışlı, çok işlevli şoför Boğaz yolunda pervasızca slalom yapıyordu.

Ruhumla konuşuyordum ben. Kop! diyordum. Kop ki kolayca geçsin bu gece!

Ruhum kopmuyordu.

Ama Osman kopuyordu. İçimde bir bağ, yıllardır, varlığı gene de iyidir, *İyidir beraber olmamız* diyerek sevdiğim, giderek daha az sevdiğim bağ çatır çatır kopuyordu.

Boğaz'a nazır Kashane'nin en üst katında bulunan, İstanbul'un Allahı Uluçmüdürümün ihtiyaç ve arzularına ayrılmış, kapısına Arap

harflerine benzetilmiş bir hurufatla "Harem" yazılmış olan süit dairede, çeşit çeşit çerezler, içkiler ve taze meyvelerden oluşmuş bir sofra kurulmuştu. Sofranın başında beni bekliyordu müdürüm. Susuz rakı içiyordu. Ağzına şamfıstığı atıyordu. İznik çinisi esinli bir kül tablasında Rothmans'ı tütüyordu. Sedirlerle donanmış pencerelerden birinin önündeki sedef kakmalı sehpada sessize alınmış bir sürü cep telefonu, kapatılmış telsiz, kılıfıyla beylik tabancası, bir tomar anahtar ve daha bir yığın şey duruyordu.

İstanbul'un güvenliği sedef kakmalı bu sehpanın üstünde duruyordu.

İstanbul pisti, duman dumandı.

Bana ilk sözü "Sen makyajsız daha güzelmişsin yahu!" oldu müdürümün.

Kulağa hoş geliyordu, dostça, böyle yahu mahu! Beni düzmek için değil, ahbaplık etmek için çağırmış sanki. Aslında cümlesinde sağlam bir kinaye vardı. Tek bir cümleye, bana gelirken makyaj yapmaya lüzum görmedin mi? (gösteririm), beni giyinip süslenmeye değer bulmadın mı? (buldururum), yoksa geldim ama orospu değilim mi demek istiyorsun? (öylesin) anlamlarına gelebilecek pek çok kinayeyi sığdırmıştı.

Çok ustaydı müdürüm, iltifat eder gibi kinaye yapabiliyordu.

Öylece dikiliyordum ben, mutsuzdum, ağlamak istiyordum. Kurtuluşu olmayan bu gece bitsin de defolup gideyim istiyordum. Oysa müdürüm konuşmak istiyordu. Onu reddetmiş olduğumu aleyhime kullanmayacağına, onu saltanat kayığı gibi döşenmiş, süsü püsü baş döndüren restoranda, dumanı tüten soslu nadir balıkların dev kâsesiyle baş başa bırakıp gidişimi bana ödetmeyeceğine inanayım istiyordu. Kudretine ve makamına hayran olayım, karizması altında aynı Osman gibi helvalaşayım, yaşım geçtiği halde beni seçtiği için ona minnettar olayım diye bekliyordu. (Senin yarı yaşındaki çıtırlar

ölebilirler böyle bir gece için.) Yaşayacağımız şeyin bir çeşit aşk gecesi (bir çeşit, sonuçta aşk dediğimiz şey de çeşit çeşit) olacağına inanayım istiyordu. Beni sadece düzmek değil sevmek de istediğini göstermek istiyordu. (Kendi meşrebince elbette. Herkesin bir sevme biçimi var. Tabak sevdiği deriyi döver mesela.)

Bana düşen, Uluçmüdürümün lütfettiği bu gecenin hakkını vermek, böylece Osman'ın kuyruklu piyanolarını, banyosu lağım kokan evimizin kirasını, Hermes çantalarımı, kulüp üyeliklerimizi ve Tanya'nın maaşını garantiye almaktı.

Bunlar benim umurumda mıydı? Değildi. Ama şimdi, şu anda, şu odadan çekip gidebilir miydim? Gidemezdim. Gidersem müdürüm affetmezdi. Teoman da affetmezdi. Allah affeder, ama Teoman ve müdürüm asla affetmezlerdi. Ölmek istemiyordum. Hayatımdan bıkmış olsam da ölümden korkuyordum. Bir türlü ölememek anından, can çekişmekten ölesiye korkuyordum. Teoman'ın şakası yoktu. Teoman geleceğiyle oynamaya kalkan herkesi gözünü kırpmadan yakabilecek kadar gaddardı. Bu geceye katlanacaktım. Daha önce de katlanmamış mıydım? Katlanmıştım. Çok! Gerçi onlara katlanmak denemezdi. Hepsine kendi isteğimle gitmiştim. Bazen sevilmiştim. Bazen aşağılanmıştım. Ama kendimi hiç böyle orospu gibi hissetmemiştim.

Bir tarihte, babamın karaciğeri ilk hastalandığında, tedavisini yapan genç bir doktora kancayı takmıştım. Seçkin Bey'den sonra, Haluk Hoca'dan önceydi. Sevgiliden sevgiliye geçerek serseri mayın gibi gezindiğim, Gün'ün nasihatlerinin iki kulağımın arasında yarım saat bile kalmadığı yıllardı. Doktorun kumral saçları alnına dökülüyordu, yüzüne gölge yapıyordu. Çok hoşuma gidiyordu bu. Ayrıca masasında *Çocuk ve Allah*'ı görmüştüm. O babamı muayene ederken, *Korkuyorum yaşamaktan ki çok güzel* dizesini okumuştum, içim titremişti. Babamı daha ikinci götürüşümde birlikte olmaya

başlamıştık. Çok zekiydi genç doktor. Hemen söze dökülmemiş bir anlaşmayı yürürlüğe koymuştu. İki buçuk ay boyunca bir muayene, bir yatış şeklinde bir ilişki yaşamıştık.

Sonra babam iyileşti. Ben de bir daha gitmedim. Hep aynı sıradan aşk sözlerini söylemesinden, hayalsizliğinden ve sığlığından sıkılmıştım. Ayrıca *Çocuk ve Allah*'ın onun olmadığını öğrenmiştim. Dağlarca'nın adını bile duymamıştı. Kitabı bir hastası unutmuştu. Hem yeni bir sevgili de bulmuştum. Yaşıtımdı, eğlenceli biriydi. Babası zengindi. Para harcamayı seviyordu. Yeni sevgilimin hayatındaki pek çok kadından biri olduğumu biliyordum. Başka kadınlara hiç aldırdığım yoktu, birlikte olduğumuz zaman iyi vakit geçiriyordum. Sıkılmıyordum. Bu da bana yetiyordu.

Doktor bir gece beni telefonda yakalamayı başardı. Günlerdir niye gelmediğimi sordu. "Babam iyileşti," dedim. Daha aşağılık, daha adice bir cevap veremezdim. Doktor delirdi. "Babanı daha iyi tedavi edeyim diye mi benimle birlikte oldun yani?" dedi. "Hastanede sıra beklememek için mi? Bu yaptığına orospuluk denir!"

Çok şaşırdım. Ben öyle düşünmüyordum ki. Onunla babam muayeneye gittiğinde dosyası en üste konsun da sıra beklemeyelim diye yatmıyordum ki. Hoşlandığım için yatıyordum. Hoşlanıyorsam orospuluk değildir. Bitti.

Ama şimdi karşısında oturduğum bu yürüyen karizmadan hoşlanmıyordum. Küllü bir kahveye boyanmış gür saçlarından, gözlüklerinin altından başlayıp çenesine inerek yaşının elli üstü olduğunu gösteren iki derin kırışıktan, düşük bıyıklarından, tıraş losyonunun yaydığı sabunlu kokudan, ellerinden damladığını düşündüğüm kandan tiksiniyordum. Ama ellerinden yarın damlayacak olan kan benim olabilirdi. Bu yüzden uzattığı Rothmans'ı aldım. Rakıyı sulu ve buzlu içtiğimi söyledim. İlk kadehin yarısını bir dikişte içtim. Bacak bacak üstüne attım. Baştan aşağı bir süzdüm müdürümü.

Küstahça. Hayret, göbeği yok diye düşündüm, çok formunda. Yüzüyor mudur, güreşiyor mudur? Yoksa tenis mi oynuyordur? Kanvas pantolonla Lacoste kazak giymiş. Takım elbise değil. Demek ki bu geceyi mesaiden saymıyor. Oysa saymalı. Bir eylem sırasında mesleğinden ve konumundan gelen gücü kullanıyorsan mesaine dahildir bu.

"Mart güzeli seçildiğinde kaç yaşındaydın sen? Yirmi var mıydın?"

Niye buradan başlıyoruz ki? Yılların tek tek üstünden mi geçeceğiz? Niye uzatıyoruz müdürüm? Bak siyah kaşmir kazağımın altında sutyenim var sadece. Çözülecek tek düğme yok. Kalk o berjer bozması koltuktan. Elimi tutup beni içeri götürmezsin, anlı şanlı emniyet müdürüsün, anladık. Eh, ben de fahişe sıfatıyla bulunuyorum burada. Nezaket bekleyecek halim yok. Ama kalk, metresi en az yüz avro olan janjanlı kumaşlarla döşenmiş bu süitin Boğaz'a nazır salonundan, jakuzili yatak odasına yürü rap rap. *Sesimizi yer gök su dinlesin. Sert adımlarla her yer inlesin.* Bana yol verecek değilsin, haddimi bilirim ben, arkandan gelirim. Pirinç ile kadifenin, saten ile sırmanın yavşakça işbirliği yaptığı yatağa gidelim artık. Derin bir nefes alayım ben, içimde birkaç saat tutacağım kadar büyük olsun ve bu gece bitsin.

Ama konuşmak istiyordu müdürüm. Bana çok şey anlatası vardı. Taksimetre para yazmıyor ki, canı ne kadar isterse o kadar harcar saatleri.

"O zamanlar bu makamda olsaydım hayatını değiştirirdim senin."

Pardon? Nasıl yani? Sen mi satardın beni? Kendine mi ayırırdın? Sabaha mı bırakırdın? Makam derken? Ne demek istiyorsun? Hele bir çek git, hele bir memnun etme beni, hele bir ağzını aç, kocana bir söyle (gerçi ona söyle, mühim değil o, godoşun önde gideni, zaten biliyor) bak n'oluyor o zaman mı demek istiyorsun? Tek kurşunla işin bitse iyi. Öyle hemencecik ölmezsin ki, sürünürsün. Uzun uzun can

çekişirsin, kurban bayramlarında gırtlağı kesilirken arka ayaklarıyla havayı döven koyunlar gibi. Öldü, tamam dediğin anda ayaklanan kafası kesilmiş boğa gövdeleri gibi çırpınırsın. Doktoramı nice siyasinin ölsem de kurtulsam! diye haykırdığı emniyet bodrumlarında yaptım ben demek mi istiyorsun müdürüm?

Hayır, doktorasını Siyasal'da yapmış meğer hem de Türkiye'de insan hakları konusunda. Eee.. insanı durup dururken İstanbul'un Allahı yapmıyorlar.

Osman'la aşkımızın ipini çektiğim gece gösterişli bir introyla başladı. Phoenix'e kapak olduğum günden beri müdürümün aklına yer ettiğime dair, içinde ağlarını ören kaderin de rol aldığı bir kısa hikâyeyle, harika bir sürprizmiş gibi bana sunduğu.

Ankara'da, emniyet müdür yardımcısı filan gibi, genç yaşına göre yüksek bir makamın sahibiyken, Ankara-İstanbul seferini yapan yataklı trenin garsonlarından biri yemekli vagonla birlikte kendini yakmıştı, belki hatırlardım. Bütün gazeteler yazmıştı olayı. Aylardan nisandı, papatyalar açmıştı. Hafif bir yağmur yağmıştı o gün sabahtan. (Güzel anlatıyordu Allah için. Papatyalar, yağmurlar filan, hikâyeyi süslemeyi biliyordu.) Peronda sefere çıkmayı bekleyen trenin yemekli vagonunda cinnet geçirmişti garson, bir şişe ispirtoyu sağa sola üstüne başına dökmüş, ortalığı ateşe vermişti. Akıbetini hatırlamıyordu, öldü mü kaldı mı zavallı. Her neyse. İşte o yemekli vagona gidip inceleme yaptığında, tırlatan garsonun eşyalarının arasında bulmuştu Phoenix'i. Kapağında ben vardım. Birden dikkatini çekmiştim. Aslında mesleği icabı soft'tan hard'a, yerli-yabancı her türlü poşetli dergi elinden geçerdi. Beni görene kadar, o yolun yolcusu kadınlar gözüyle bakardı bunlara. (Aynen böyle diyordu: O yolun yolcusu kadınlar.) Ama benim farklı olduğumu anlamıştı, o yolculardan biri olmadığımı. Nerden anlamıştı? Bilmiyordu, anlamıştı işte. Bakışımdan olabilirdi, o buğulu siyah-beyaz kapak fotoğrafımda böyle bir işe mecbur kalmış

olmayacak kadar küstahça bakıyordum. (Öyle baktığım da, mecbur olmadığım da doğruydu.) Ayrıca mahzun bir masumiyet vardı yüzümde, içine dokunmuştu. (Ah canım.) Kimin nesi olduğumu merak etmişti. Açıkçası acımıştı bana, soruşturmak istemişti, hatta kurtarmak beni düştüğüm ellerden. (Ne halaskâr bir müdürdü bu Uluçmüdürüm.) Sonra araya başka şeyler girmişti. Ağrı'ya emniyet müdürü olarak tayini çıkmıştı. Terörün azdığı yıllardı. Başını kaşıyacak vakti yoktu. Dolayısıyla küstahlık ve masumiyet karışımı yüzümü arayıp bulma fırsatı olmamıştı. Ama unutamamıştı da beni, unutmak istememişti. Bir gün karşısına çıkacağım içine doğmuştu. Kendini yakan garsonun dergisi, onunla birlikte şehir-şehir, makam odası-makam odası dolaşmaktan lime lime olmuştu. Sık sık açıp bana, gözlerime bakmıştı, kadere lanet okur gibi bakan, çok küstah ama müthiş masum yüzüme.

Çabalama müdür, yapamam.. bu kadar basit bir hikâyeyi yiyemem. Anlattıkların doğru bile olsa (ki mümkün değil, eşyanın tabiatına aykırı), bu hikâye nedeniyle sana sempati duyamam, hele âşık hiç olamam. Sadede gel. Gel de bitsin bu işkence.

Derken, yıllar sonra bir gün, Osman'ın kolunda, Beykoz'daki aile yemeğine geldiğimde, bir bakışta tanımıştı beni. Gözlerine inanamamıştı. (Bu yolları nasıl kat ettiğimi, önemli bir profesörün müzisyen oğluyla evlenmeyi nasıl başardığımı –böylece bir anlamda temizlenmiş olduğumu– pas geçti.) Artık bulamayacağını sandığı gençlik rüyası olan ben geri gelmiştim, hem de kanlı canlı. Evet, yaşlanmıştım. Daha doğrusu olgunlaşmıştım. Ama daha da güzelleşmiştim. Ya, evet, böyle işte. Tam kaç yıl geçmişti? Yirmi üç. Vay be! Sanki dündü. Ama gözlerimdeki o küstah ifade aynen duruyordu. Şu anda olduğu gibi!

Kop ruhum kop! Kop da git! Giderken bedenimi de götür! Ben bu muktedir polis müdürünün pornografik Maria Puder'iymişim meğer!

Ah Maria Puder, sen bu hallere mi düşecektin?

Ruhum kopmuyordu, gitmiyordu. Bu sirke benzeyen yalının pahalı süitinin göbeği işli tavanına yükselmiyordu. Uluçmüdür burnumun dibine girmişti, anasonlu nefesi yüzümü dolaşıyordu. Ellerini kazağımın içine sokmuştu, sutyenimin kopçasını arıyordu. Etimde ellerinin izini bırakıyordu. Bir yandan da vır vır vır konuşuyordu. Etkileneceğimi sandığı vaatler sıralıyordu. Aşkı, meşki, bizi bekleyen arzu dolu geceleri, ilelebet onun olacağımı (malım ya), onun olarak unutamayacağım güzellikler, başka kadınlara nasip olmayacak günler geceler yaşayacağımı, ayaklarımı yerden keseceğini, vesaire.

Sabrım taştı.

"Hadi bitir şu işi de gideyim," dedim ben.

Küstahlık demiştin demin, öyle değil mi? Masumiyet geçer, küstahlık bâki kalır.

Duyduklarına inanması zaman aldı. Pervasızlığımı, kulak zarımı geçip çekiç, örs, üzengi kemiklerimde tıngırdayan bayat sözlerine yüklemeye çalıştığı romantik anlamları yemediğimi göstermekteki küstahlığımı aklı almadı. Alışık değil tabii böyle şeylere. Ne de olsa müdürüm âmirim, siz var ya neylerseniz güzel eylersiniz'lerle geçiyor hayatı.

Yüzümde patlayıp beni yere düşüren tokatla kendime geldim. Tokatlara karşı dayanıksızım, illa düşüyorum yere. Darbelere karşı dayanıksızım.

"Ne sanıyorsun ulan sen kendini? Ağzını burnunu kırarım senin!"

Böylece bu tür durumlarda sesli düşünmemem gerektiğini anladım. Devletin koskoca bir emniyet müdürüne (aşk vaatleri sıralayan üstelik), ülkenin en büyük şehrinde devleti temsil eden bir uluya, gelecekte bakan makan olması, bir milletin kaderini elinde tutması muhtemel bir şahsiyete akıldan geçen her şey öyle dan dan söylenmezdi. Sessiz olunurdu, boyun eğilirdi, kaderine razı gelinirdi.

Bu romantik kısa hikâyeli, vaatkâr girişi izleyen tokattan sonra sıra, tecavüz başlıklı, bitmek bilmeyen, hoyrat ve acılı gelişme bölümüne geldi. Derslerle doluydu. Alabildiğine didaktikti. Böyle biri sana romans yapıyorsa en azından susacaksın. Bunu hemen öğrendim. Sana romans yapan şehrin en büyük mülki âmirlerinden biriyse susmakla kalmayacaksın, inanmış gibi yapacaksın. İnanmış, minnettar olmuş gibi davranacaksın. Âmirini ona minnettar olduğuna inandıracaksın. Küçük düşürmeyeceksin. Hadi ne yapacaksan yap da gideyim diyerek aşağılamayacaksın. Sen kurbansın, kurbanlığını bileceksin. Adam ne kadar insaflıydı oysa. Seni uyuşturup kesecekken, seni hiç acı hissettirmeden kurban edecekken, durduk yere gaddar tarafını, şiddet sever parçasını, yani varlığının onda dokuzunu azdırdın. Böyle yaparsan, bedelini ödersin.

Uluçmüdürün yüzündeki o zorlama âşık ifadesi yerini işkenceci soğukkanlılığına bıraktı. Böylece romans ve vaat bitti, düpedüz tecavüz başladı. Müdürümün parmakları mengene, dişleri testere, sözleri zehirdi. Tahakkümünde bir bedel ödetme vardı. Bana küstahlık edersin ha! Kendin kaşındın! Oysa nasıl da aşkla okşayacaktım seni. İktidarın sevilesi yüzüyle tanıştıracaktım. Hem yabancı değilsin, bizim damadın yengesisin diye insaf edecektim, böyle olmasını sen istedin der gibiydi her bir hareketi. Saçlarıma yapışması mesela, çenemi avucuna alıp kıracak gibi sıkması, başımı kaldırıp karyolanın kenarına vurması, bacaklarımı kopartacak kadar ayırması, ezmesi bedenimi tüm gücüyle, bilhassa ezmek isteyerek, aşağılaması beni aralıksız, nefretle dudaklarımı ısırması, izi kalsın diye damga gibi, herkes görsün recmi hak eden bu fahişeyi. Ve soluması hızlı, kesik ve gözlerini bir an bile kapatmaması ve zihnime kazınması o bulanık gözlerdeki sadist nefretin, aşk vaatlerini yemedim diye, o gözlerin ben yaşadıkça beynimde capcanlı kalacak olması (neyse ki uzun yaşayacak değilim).

Uzattıkça uzatılan, acı vermek, baş eğdirmek, ezmek, işkence etmek suretiyle yürütülen tecavüz nihayet bitti. Gelişme bölümünün daha başında aklım başıma gelmişti. İtaat etmeyi becermiştim, köleleşmeyi başarmıştım. Aşağılamanın iyice azdırdığı tecavüze sevişme süsü vermiştim. Tahrik olmuş, istediğim tam da buymuş gibi yapmıştım. Bunlar bu muameleden hoşlanır diye düşündürmüştüm. Tecrübelerini doğrulamasını sağlamıştım. Onun gözünde belayı seven kadınlardan olmuştum. Böylece paçayı kurtarmıştım. Hırpalanmıştım. Ama sağ kalmıştım. Hoş, sağ kalmamın ruhuma bir faydası yoktu. Ama bu mücadeleden sağ çıkmamak yenilmek demekti. Yenilerek ölmek istemiyordum. Ömrümün son hareketi yenilmek olsun istemiyordum. Tamam ölecektim. Ama ölmeden önce yenecektim.

Hikâyenin sonuç bölümü çok kısa sürdü. Birden kalktı üstümden. Banyoya giderken "Giyin," dedi. O kadar. Eskortla (pezevenk bakışlı sırıtkan şoför) getirtilen, buzlu rakılar, kuş sütleri ikram edilen fahişe sabahı beklemeden aynı eskortla evine gönderildi. Yıpranmış, morarmış, ezilmiş, dudağı şişmiş bir halde. Allahtan mevsim kış, kalın giysiler tenimdeki bereleri gizleyecek.

Dikiz aynasından beni dikizliyordu müdürünün sır küpü, sadık fedaisi, maaşlı pezevengi. O aynadan beni dikizledikçe renk vermemeye çalışmak, tecavüze uğramaktan daha zor geliyordu. Ama başardığımın farkındaydım, renk vermediğimin. Halimde başına talih kuşu konmuş geçkin orospuların çalımı vardı. Cep telefonumla oynayıp duruyordum. Burberry kaşkolümle gizlemeye çalıştığım şişmiş dudağım adamı gururlandırıyordu. Sanki kendi düzmüş beni, öylesine ince manalı bir yarım sırıtış yüzünde. (Efendinin bokuyla bile gururlanmak sadakatin önemli bir göstergesidir ne de olsa.)

Boşluğun içinde başıboş yüzmek gibiydi benim hayatım. Bir gün sonrasını bile düşünmeyi istememiştim. Toplara hep gelişine vurmuştum. Kazandıklarım kaybettiklerimin yanında hiçti. Ama

özyıkımcılar böyle olurdu. Duvarlara çarpa çarpa dibe vururlardı. Ben de diple aramda çok az bir mesafe kaldığını biliyordum. Ama bu kez intikam tanrısına güveniyordum. Ben planı yapacağım diyordum, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşüneceğim, yeter ki destekle beni, kaderin yoluma çıkıp işimi bozmasına izin verme intikam tanrım, lütfen!

Bomboş Boğaz yolunu bir çırpıda geçen siyah Rubicon kibirli palasımızın önünde durduğunda İstanbul gecenin en siyah halini yaşıyordu. Kurdun saatine daha çok vardı. Şoför arabadan atladı, kapımı açtı. Ben asansöre bininceye kadar bekledi. Hizmeti tamdı, eksiksizdi. Ulu Uluçmüdürünün son kevaşesine gösterdiği 'ilk gece saygısı' kusursuzdu.

Eve girdiğimde bomboştu içim. Kof çürük bir ceviz, içi boş parlak midye kabuğu gibi bir şeydim. Ruhum kendi halime bırakmıştı beni. Kopmamıştı, ama tribüne çekilmişti. Soğukkanlılıkla izlemişti. Gece boyunca acı çekmiştim. Ruhum kopmuş olsaydı çekmezdim.

Yaşadığım tecavüz boyunca zihnimi himaye eden intikam tanrısı aralıksız akıl veriyordu bana. Banyo mu? Boş ver. Arınmanın zamanı değil şimdi. Onun da zamanı gelecek. Elini yüzünü yıka yeter.

Tanrımı dinleyip elimi yüzümü yıkadım. Şişmiş dudağımı örselemeden dişlerimi fırçaladım. Pijamalarımı giydim. Sırtıma bir battaniye alıp pencerenin önüne oturdum. Kendime geliyordum. Zihnim nasıl berraktı, harıl harıl çalışıyordu. İntikam tanrım asıl hedefimi hatırlatıyordu bana. Teoman. Müdür kim ki? Asıl Teoman'ın hayatını yakmalıyım. Yanında Osman da yanacak. Yansın.

Planımın ilk adımını attım. Müdürüme ilk mesajımı çektim.

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

Cevap yok tabii. Olsun, arayı soğutmamak lazım. Gerek cinsel gerek duygusal olarak dayak yemekten hoşlanan, mazoşist ruhunun pençesinde kıvranan bir kadın olduğuma, bu acayip gecenin ilk başta

hakkını veremesem de çok etkilendiğime, tam aradığım şeyi bulduğuma, kendisinin meftunu olduğuma müdürümü inandırmam şarttı. Beni bırakma! diye yalvarmalıydım daha ilk geceden. Böylece müdürüme musallat olmalıydım. Muktedir erkekler kendilerine musallat olan kadınlara bayılırlar. Böyle adamlara, kendisine musallat olan bir kadını inletmek giderek zorlaşan bilgisayar oyunları gibi zevk verir. Kesip atmazlar. Aksine, her fırsatta kışkırtırlar ki onları her ezişlerinde narsisizmleri cilalansın, ayna gibi parlasın. Ben de bu adama musallat olmalıydım. Gururuzca, onursuzca yalvarıp durmalıydım. İntikam, bir akıl ve sinir savaşıydı. Bu savaşta onura, gurura, erdeme hiç yer yoktu.

Kurdun saati gelirken, yaratmak istediğim etkiyi artırarak ikinci mesajı attım.

"Kendimi orospu gibi hissediyorum!"

Gecenin sonucuna bakılırsa başka ne olacaktım ki? Ama 'gibi' diyerek müdürümün aklını karıştıracağımı umuyordum. Kalbinde çok hafif ama çok lezzetli bir suçluluk hissi yaratmak istiyordum. Geniz yakan tane hardal gibi, sos mahiyetinde: Bana orospu muamelesi yaptın, aşkta arızalı bir kadın olabilirim, ama orospu değilim, vallahi! kabilinden.

Hemen cevap vermesini beklemiyordum. O kadar kolay değildi tavına getirmek. Dozu yavaş yavaş artıracaktım. Sözlerimin kılcal etkilerini bile hesaplayacaktım, doğru zamanda doğru vuruşlar yapacaktım. O karizmasına, çekiciliğine direnemediğimi, hastası olduğumu sanacaktı. Buna alışıktı çünkü. O, efendiydi. Ben de efendinin son eziğiydim.

Battaniyeme iyice sarındım. Koltuğa kıvrıldım. Uyuyakaldım.

Uyandığımda kurdun saati geçmişti. Hava iyice aydınlanmıştı. Cama ince ruhsuz bir yağmur serpiştiriyordu. Her tarafım tutulmuştu. Yaralarım, berelerim, morluklarım çok acıyordu. Dudağım

zonkluyordu. Ama içimde korkunç bir hayat iştahı vardı. Müthiş acıkmıştım. Dünyayı yiyecek kadar çok acıkmıştım. Kendime mükellef bir kahvaltı hazırladım. Önce çay demledim. Osman'ın kıymetli darjeeling'inden de bir tutam attım. Kredi kartı limitlerimizi aşmamıza neden olan şık şarküterinin favori ürünü cumhuriyet sucuğuyla, taze kaşarla ve tam buğday ekmeğiyle iki tane okkalı tost yaptım. Tostları makineye özenle yerleştirdim. Halis tereyağına iki tane köy yumurtası kırdım. Üstüne toz kırmızıbiber serptim. Kıvamını kaçırmamak için başında bekledim. Hiç doymayacakmışım gibi hissediyordum kendimi. Sanki korkunç bir gece geçirmemişim, mışıl mışıl uyumuşum, hatta biraz fazla uyumuşum da, kurt gibi aç uyanmışım, mutlu, dingin. Öylesine güzel bir sabaha başlar gibi başladım güne.

Zihnim hâlâ berrak, hâlâ sabırlıydı. Beni ben yapan geçmişimin bütün tecrübelerini geçirdim aklımdan. Hata yapmamalıydım. Bütün hamleleri hesap etmeliydim, bütün olasılıkları, kombinasyonları, varyasyonları, olabilecek aksilikleri düşünmeliydim. Ona yazdığım her sözcüğün anlamını, ima ettiğini, çağrıştırdıklarını hatta imlasını bile hesaba katmalıydım. Tostlarımın iyice kızarmasını beklerken çeşitli olasılıkları düşünüyordum.

Beni bir daha aramaması yaşadığımız geceden hoşnut olmadığı, beni uğraşmaya hatta tekrar işkence etmeye bile değer bulmadığı anlamına gelirdi. En kötü sonuç bu olurdu. Gerçi buna ihtimal vermiyordum. Aşk vaatleriyle başlayıp tecavüzle biten gece tam Uluçmüdürüme göreydi. Böyle kıyıcı bir zevk bir kereyle kalmazdı.

Hemen telefona sarılması ve beni arayıp durma, gebertirim, leşini bile bulamazlar! falan demesi tuzağıma düşmeyeceğini, bana birkaç kerelik orospu muamelesi yapmaya devam edeceğini gösterirdi ki, bu da hiç işime gelmezdi. Ona âşık olduğumu, kapıldığımı, delisi divanesi

olduğumu sanmalıydı. Deli divane âşık bir kadına eziyet etmenin tadı sıradan bir fahişeninkiyle kıyaslanamazdı.

Beni hemen aramazsa, inletirse, hamlelerime kanırtarak, küçük küçük karşılıklar verirse, işte o zaman hedefime ulaşırdım.

Saate baktım. Eve geleli üç saatten fazla olmuş. Üçüncü mesajın tam sırası.

"Başka türlü olamazmıydı?"

Soru eki mi bitişik olmalı. Ayrı yazarsam gözüne batar. Scotland Yard'da filan mesleki görgü bilgi artırma kurslarına katılmış, kendisine lazım olan İngilizce'yi iyi kötü kıvırmıştır Uluçmüdürüm. Ama Türkçesi zayıftır. Hem köküne kadar milliyetçidir bunlar, hem kendi dillerini bilmezler. Ayrı yazarsam cümlede bir tuhaflık olduğu hissine kapılır. Anlam yerini bulmayabilir. Eğer dilbilgisi sağlamsa (değildir ya) hoşlanmaz. Bu türden iktidarlı ilişkilerde kadınca marifetlerin dışında, kadının erkekten daha iyi bildiği hiçbir şey olmamalıdır. Olsa bile kadın asla belli etmemelidir. İktidar her yerdedir, her andadır. Sözcüğün içinde, anlamın kenarında, doğasında, dilbilgisinin ayrıntısındadır. (Tanrım, deliriyorum!)

İlk iki mesajım savunma amaçlıydı, ben'ciydi, bu mesajım ise manayı ve beklentiyi değiştiriyordu. Bağışla beni anlamına geliyordu, ah ben ne kafasız bir kadınım ki kıymetini bilemedim senin ve ayaklarıma serdiğin gecenin. Ben ne geri zekâlı, ne embesil bir kadınım ki senin gibi bir adamın sunduğu aşk fırsatını kaçırdım. Senin hareminde bir cariye olmanın erişilmesi çok güç bir pozisyon olduğunu idrak edemedim. Pişmanım affet! Özrümü kabul et, benden vazgeçme! Bir gecede müptela oldum sana. Ama kabahatin birazı da sende değil mi? Azıcık naza çekecektim kendimi, ne var? Nazlanmama izin verseydin başka türlü olabilirdi.

Aptal değildi Uluçmüdürüm. İşkenceci ve zalimdi, ama çok akıllıydı ve kendine göre duygusaldı da pek çokları gibi. Bir yerde

insan olduğunu hatırlayacaktı elbet. Çok derininde bir insanlık nüvesi, az da olsa bir insan DNA'sı bulunmalıydı. Aşk yoluyla işkence edebilmek becerisi insanlara mahsustu çünkü. Ve bir kadının aşk çağrısı bu işkenceci DNA'yı hemen harekete geçirirdi.

Tahmin ettiğim gibi, buna da cevap gelmedi. Sakin sakin kahvaltımı yaptım. Hazırladığım her şeyi silip süpürdüm. Yumurta tavasının dibini bile sıyırdım. Tanya geldi o sırada. Dudağıma ne olduğunu sordu beni görür görmez. "Düştüm," dedim. İncecik, manidar bir bakış eşliğinde geçmiş olsun gibi bir şeyler geveledi. Uyanık kadındı. Tahmin ediyordu bir şeyler olduğunu hayatımda, Osman'la yolumuzun nereye gittiği belli. Kollarını sıvayıp asık bir suratla işe güce girişti̇ğinde (kadına hâlâ doğru dürüst ödemiyoruz maaşını), kendimi yatak odasına kapatıp bir mesaj daha yazarak açıkça aşk dilendim bu kez. Köpeğin olmaya hazırım manasında, ama kaltak gururluymuş da desin bir yandan.

"Beni sevdiğini bilmeye ihtiyacım var!"

Buna da cevap gelmezse bittim diye düşündüm. Artık buna da bir karşılık vermezse intikam planımı yemeyecek demektir. İşte o zaman tecavüz edildiğimle kalırım. Gülüp geçmeli bu isteğime, sevdiğimi mi? oha! diye alay etmeli, ama muhakkak cevap vermeli, oyuna devam etmeli diye düşündüm. Karşılık vermezse zavallı hikâyeler serisi olan hayatımın finali çok acıklı olur diye düşündüm.

Panikledim.

Uluçmüdürüm mesaja mesaj yazanlardan değildi, çat diye arayanlardandı. Mesaj yazarak belge bırakacak kadar aptal olamazdı zaten. Ne olur ne olmaz. Tedbir onun göbek adıdır. Tamam, üstesinden gelir elbet aleyhinde olabilecek her belgenin, her bilginin, ama ne lüzum var uğraşmaya? Hem ne demekti öyle kadınlara bıt bıt mesaj yazmak?

Öğlene doğru aradı. Nihayet! Kendinden nasıl da emindi, nasıl da memnundu.

"Toparlandın mı biraz?"

Haa, beni düşündüğünü sanmamı istiyorsun demek. Gecenin içeriğinin farkında olduğunu ve beni merak ettiğini hissettirmek istiyorsun. Güzel! Düşüyorsun müdürüm. Sandığın kadar akıllı ve muktedir değilsin. İstanbul'un Allahı olabilirsin, ama benim gibi küçük, zavallı bir kadının oyununu yuttun işte. Sesim titredi.

"Eğer aramasaydın.. aramasaydın.."

Devamını bilhassa getirmedim. Aklım gayet başımda, şuurum açık. Kolayca ağlamaya başladım. (Ağlama temrinlerimin işe yarayacağı varmış meğer.) Tecavüz ettiği bir kadını ağlatmak, hem de aşk için. Bir muktedir müdür daha ister? Nasıl yumuşadı, zevkle doldu sesi. Bir 1 Mayıs gösterisinde İstanbul'un yarısını içeri tıksa bu kadar zevk almazdı. Ağdalı ağdalı gönlümü aldı. Ağlayacak bir şey yokmuş da.. beni aslında anlıyormuş da.. ama ben de onun bana ne kadar değer verdiğini anlamamışım da! (Tecavüz ettin bana hayvan! Ne değeri!) Kelimelerini seçiyordu öte yandan, değer diyordu, aşk filan demiyordu. (Aşk dilendim ya, hemen verecek değil elbet. Hem adam daha gecenin başında aşk meşk vaat etmişti bana, akıllı olsaydım ya.) Böylece o da benimle oynuyordu aklınca. Ama benim ona çok pis bir oyun oynamakta olduğumu bilmiyordu. Onu istediğim zaman arayabilirmişim. Gerçi telefonunu her zaman açamayabilirmiş. Bu sıralar çok fazla meşgulmüş. Farkındaymışım herhalde, memleket çok ciddi dertlerle kaynıyormuş.

Arızadan anlayışa (vatanseverce) hızlı bir geçiş yaptım. Çok şekerliydi sesim, çok âşık ve pespaye.

"Biliyorum çok yoğunsun.. ama bir daha ne zaman göreceğim seni?"

Öldüm sanki aşkından. Ama müdürüm sorulara cevap vermez. Belirsizliğin en büyük işkence olduğunu bilir. Geleceğim deyip gelmemenin âşık bir kadını süründürdüğünü gayet iyi bilir. Şimdi yatıp uyumalıymışım, dinlenmeliymişim, şuymuş, buymuş.

Tanrım ne kadar inandırıcıydım, ne kadar ikna ediciydim! Kendime kendim bile inanamıyordum. Dayaktan sonra başı okşanan çocuk sevinci yansıtarak sesime, hayatımın en kudretli aşkını nihayet bulmuşum ve *her mihnet kabulüm*müş gibi, *yeter ki* kudretli Uluçmüdürüm *eksilmesin penceremden*, konuştum kuş cıvıltılarıyla. İçi ferahlamış âşık kadın pozuyla kapattım.

Birinci raunt bitti.

Osman iki gün sonra geldi. Uluçmüdürümle kâh telefon seksi yaparak kâh karşılıklı aşk zırvaları döktürerek geçirdiğim iki günün sonunda. Dudağımdaki yara kabuk tutmuştu. Sorsun diye burnuna girerek konuşuyordum. Nasıldı Berlin? Konser nasıl geçti? Dolu muydu çok? Nerede kaldınız? Önemli menajerler filan var mıydı? (Çok umurumda sanki!) Bekliyordum. Dudağına ne oldu? desin ve ben patlamak üzere bir volkan gibi bakayım gözlerine. Aşkımızın ipini çektim Osmaaan! Tamam aşk değildi, ama benziyordu. Artık yok! Artık o bile yok!

İçimde son bir ümit vardı. Kocam soracak, susacağım, zorlayacak, anlatacağım ve nihayet bir şey olacak. Olmalı. Bu yaşadıklarımın bir sonucu, bir bedeli olmalı! Ya ilelebet kopacağız birbirimizden ya da kenetleneceğiz ve kucak kucağa oturup kaderimize ağlayacağız birlikte. Görmezlikten gelemeyecek artık. Ama, kabullenelim, oldu bir kere diyecek, adam İstanbul'un Allahı, biz ise zavallıyız, elimizden ne gelir ki diyecek, melül melül bakacak. Razıydım buna bile. Yeter ki görsün artık, patlasın şu çıban.

Ama Osman yüzüme bakmıyordu. Başını bile kaldırmıyordu. Minareyi çalan Osman kılıfını daha yolda hazırlamıştı. Sözde çok fena

hastalanmıştı. Almanya'da hava çok soğukmuş. Konser salonunun kulisinde donmuş, üşütmüş. Öyle ki Berlin'de en sevdiği cadde olan Unter den Linden'de iki adım bile atamamış. Vah vah vah!

Öyle mi Osman?

Gene görmezden mi geliyorsun? Olmamış gibi mi yapıyorsun?

İyi.

Benden günah gitti.

Alnına koydum elimi. Yanıyordu. Gerçekten hastaydı. İlaç içirdim. Karakteri zayıf, bencilliği çelikten kocamın annesi oldum gene. Elinden tutup yatak odamıza götürdüm. Oynadığım pis oyunun sonunda ruhumu katledeceğim yere, yatağımıza yatırdım, kimi zaman sefil ve yarım aşkımızın iç burkan anlarını yaşadığımız, kimi zaman acıdan haykıran bedenlerimizi deli gibi sevişerek yatıştırdığımız, ama hiç-hiç-hiç kavga etmediğimiz yatağımıza.

Biz ara sıra bir sonuca varmayan ağız münakaşaları yapardık. Ama kavga etmezdik.

Osman kavga etmezdi, edemezdi.

Çünkü Osman en basit bir meseleyle bile yüzleşemezdi. Kavga edeceğine hemen kaçıp giderdi. Osman devekuşlarını bile kıskandıracak mükemmellikte bir devekuşuydu.

"Sana çorba yapayım mı?" dedim en tatlı sesimle.

Sonraki birkaç gün boyunca çorbasını içirdim. İlaçlarını tam saatinde verdim. Terlettim, fanilasını değiştirdim. Yatağına gazeteler getirdim. DVD player'a filmler koydum. Islak mendillerle yüzünü sildim. Gözlerinden öptüm.

O gözlerini kaçırdı benden.

Yanında yatmadım. (Onun da yanımda yat diyecek, kucağıma başını koyacak hali yoktu.) Uluçmüdürümle telefonlaştım ara sıra. Her defasında cilveli cilveli konuştum. Orta yaşa giderken birden muktedirler muktediri (her türlü) bir âşık bulmuş sefil kadınların aşırı

heyecanıyla konuştum. Zina yapıyor olmanın günahkâr zevkini bütün hücrelerine sindirmiş sıradan bir kadın gibi davrandım. Kocam hasta dedim. Berlin'de çok kötü üşütmüş dedim. Ona bakıyorum, çorba içiriyorum dedim. O da doktor göndereyim dedi. En klas hastaneyi ayağa kaldırayım dedi. Bu gece kocanı uyut bana gel dedi.

Tabii ki gittim, bu kez epeyce geç bir saatte. Randevumuz kısa sürmek zorundaydı. Vakti yoktu çünkü müdürümün. Beni şöyle hızla bi düzüp işine gücüne bakacaktı. Ne de olsa memleket ondan hizmet bekliyordu. Kapısında harem yazan görgüsüz süitte ilk geceki tecavüze benzeyen, bu kez daha kısa süren, ama doyumsuz bir kadının harlı ve manyak sevişmesi süsü verdiğim bir sevişme yaşatıyordum müdürüme üstün başarıyla. Bu kadim sanattaki maharetim övünülesiydi. Yılların verdiği tecrübeyle ustalaşmıştım. Zaten varsa biraz yeteneğin ve esaslı bir libidon, ister istemez gelişiyordun, ilerliyordun. (Bende vardı her ikisi de, genetik miras olarak.)

Tam finalin tadını çıkaracaktı müdürüm, tam da doymak bilmez egosunun ve üst düzey polislere mahsus spor merkezlerinin en süper salonlarında geliştirdiği ağır vücudunun altında eziyordu beni, vır vır konuşuyordu gene, (şu anda bari sus!), sessizde duran telefonlarından art arda ışıklar çakmaya, telsizler inlemeye başladı. Telefonlar titreşip titreşip kendilerini yerlere attı. Memleketin bu en büyük şehrinde mühim bir şeyler oluyordu herhalde. Birden fırladı müdürüm, başka türlü bir ateş kesildi. Telefonlarla konuşarak, telsizden emirler yağdırarak, kimine bağırıp kimine küfrederek: eski özel harekâtçılar onlar.. ipleri çekildi tamam mı.. arkadaşımız değil o şerefsiz.. koparın kafasını puştun.. alın hepsini merkeze.. savcıyı bağlayın bana.. vali beyle görüştürün.. gibi şeyler söyleyerek, ama sonraki telefonlara emredersiniz bakanım.. arzı hürmet ederim bakanım.. merak buyurmayın bakanım.. diyerek.

Ve önünüzde önümü ilikleyemiyorum maalesef.. çıplağım da.. az evvel orospunun tekiyle.. tam bitirecektim işi aradınız.. neyse mühim değil.. düzüş sizden kıymetli değil ki.. çağırırım gene gelir.. beş dakika müsaade edin bir duş alıp koşayım yanınıza.. esas duruşa geçeyim.. isterseniz takla atayım.. siz isteyin bu vaziyette amuda kalkayım..

Yaaa.. Gururlanma iktidarım senden büyük Allah var.

Bir yandan giyindi müdürüm, silahını, cep telefonlarını, telsizlerini kuşandı, ordusunu topladı Kashane'nin önüne, ışıklı arabalar, takım elbiseli telsizli askerler halinde. Mısır pamuğundan dokunmuş İtalyan markalı yatak takımlarının içinde tembel, arsız, çıplak yatan bana baktı, ağır abi gülümseyişiyle ve mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır tadıyla. Hizmeti bu herife düşen vatana mı ağlayayım, kendime mi diye düşündüm, müdürüm cakalı bir hareketle beni dudaklarımdan öpüp, bu şahane süitin ve jakuzinin tadını çıkarmamı söyleyip gittikten sonra.

Aynı pezevenk bakışlı şoför bıraktı beni eve. Bu kez asansöre binmemi beklemedi. Kevaşelerin gözden düşüşü daha ikinci gecede başlar çünkü.

Gürültü yaptım eve geldiğimde, kapıları çarptım, Osman uyansın, nerdeydin diye sorsun istedim çok zayıf bir ümitle. Boşuna.

Osman birkaç gün sonra iyileşti. Ateşi tamamen düştü. Ayağa kalktı. Dışarılara çıktı. Oda kapılarını kapatıp Teoman'la telefonda fısır fısır konuştu. Yavaş yavaş yüzü güldü. Yetmedi, coştu, kanatlandı. Eski Osman oldu. Bana en pahalısından yeni bir cep telefonu aldı, sürpriz. Giysi alışverişine çıkalım diye tutturdu. Ben sormadan söyledi değirmenin suyunun geldiği yeri. Teoman para vermiş. Borç falan değilmiş ha! Teo düşünmüş taşınmış, piyano mağazasına ortak olmanın süper bir yatırım olduğuna aklı yatmış. (Gülmekten ölebilirim bu iddiaya.) Ayrıca da öyle hırsız-soysuz menajer bozuntularının ellerine bırakmayacakmış artık biricik abisini. Sanatının kıymetini anlamış.

Bundan böyle menajerliğini Teoman'ın şirketi yapacakmış. Çok kuvvetli adamları varmış. Bestelerini en büyük starlara satacaklarmış. Satmak üzerelermiş, hatta şu anda satmış bile olabilirlermiş. Yaa! Ne iyi kardeş!

Yedim Osman. Doğrudur.

O günlerde Ergenekon davasında bilmem kaçıncı dalga tutuklamalar olduğu haberleri doldurdu televizyonları. Yeraltında, Boğaz'ın dibinde filan silahlar bulundu. Eski siyasiler, emekli askerler, eski özel harekâtçılar gözaltına alındı. Uzmanlar, stratejistler, gazeteciler, kanaat önderleri, akıl fikir adamları haber programlarında saatlerce konuştular. Uluçmüdürüm de boy gösterdi bir ara, bu memlekette herkesin adalete güvenmesi gerektiğini söyledi. (Tabii tabii.. ona ne şüphe!) Özlü sözlü, kendinden emin ve çok vatanseverdi. Birkaç gece önce titreşip yerlere düşen telefonların sırrı aydınlandı böylece.

Yine o günlerde Teoman bize geldi. Kanepeye yayıldı, kral kral oturdu. Viski içip badem ve çikolata yedi.

Uluçmüdür için mevzubahis olan iktidarın her türlüsüydü. Osman için mevzubahis olan paranın satın alabildiği her şeydi. Teoman için mevzubahis olan mini minnacık Leylacığıyla birlikte kendisinin manevi ve bilhassa maddi geleceğiydi.

Ben teferruattım.

Ama üçü de şeytanın teferruatta gizli olduğunu unutmuştu.

Böylece müdürüme tebelleş olmanın ikinci evresine geçtim.

Tecavüzü andıran sevişmelerden fanteziye sıçrama vaatlerinde bulunuyordum en sefil, en sefih, en zebun zamanlarımda bile kullanmadığım sözcüklerle. Telefonda sözlü fanteziler yapabilmek için beynimi çatlatıyordum. Phoenix'in yeni modeli dergiler alıp okuyordum. Oyunumun finalini bir punduna getirmeye çalışıyordum.

Ben bütün bunları kurgularken Osman hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapıyordu. Sadece kötü uyuyordu. Uykusunda kâbus görüyordu. Kâbuslardan uyanıp bana çok sıkı, boğacak kadar sıkı sarılıyordu. Bütün rahatsızlığı buydu.

Çok hızlı gitmiştik muktedir müdürümle. Kashane' nin rüküş süitinde geçen ilk gece ile yatak odamda geçen son gece arasında on yedi gün vardı. Bu on yedi gün boyunca ikide bir Osman'a, gözlerinin ta dibine bakmıştım. Aklını okumuştum. Osman suçluluk hissetmemenin yolunu bulmuştu. İyi günlerimize saysın diye düşünüyordu. Ben onu bulduğumda zaten kaç kere düşmüştü diye düşünüyordu. Bir kere düşen iki kere de, yüz kere de düşer diye düşünüyordu. İlkinde bir şey olmamışsa, yüzüncüde de olmaz diyordu içinden. Ne var yani, hayat bu! diyordu. Kimler kimler düşüyor bir şey mi oluyor? diyordu. Hem Teoman bizi paraya boğmuştu. Para hayata tahammül etmenin en şahane bir yoluydu. Hayatı birdenbire ve müthiş süslüyordu. Para hafızayı mükemmelen siliyordu. Böylece olmuş olan olmamış gibi oluyordu. Böylece insan lekesiz zihin oluyordu.

Ama bütün bu düşünceler Osman'ı kurtarmaya yetmiyordu, kâbus görmeye devam ediyordu. Esrar da kesmez olmuştu artık. Ahmaklarıyla birlikte dışarı çıkıyor, kokain çekiyor, asit atıyor, eve gelip benimle saldırır gibi sevişiyordu. Seviştikten sonra sevgi kelebeği kesiliyordu. Hayatta bir tek beni sevdiğini, beni ölesiye sevdiğini söylüyordu. Bu sözüne mim koyuyordum. Beni ölecek kadar seviyorsun madem.. üzgünüm diyordum içimden.

Hazır asker gibi bekliyordum. Müdürüm bana gel dedikçe gidiyordum. Bazen önce gel diyor, sonra gelme diyordu. Bazen günde iki kez gel diyordu. Kashane'ye her gittiğimde çalışanların yüzlerinde ince, pis bir gülümseme oluyordu. Her gidişimde biraz daha artıyordu. Bazen de ben kendimi naza çekiyordum. Osman huylanıyor artık gibi

bahaneler ileri sürüyordum. Uluçmüdürüm de sen onu bana bırak gibi şeyler söylüyordu.

Müdürüm oltamdaki yemi yutmuştu. Ama misinayı kopartmasın, elimden kaçmasın diye çeşit çeşit oyun yapıyordum. Kâh ağlıyordum, kâh arızalı kadına bağlıyordum, kâh ayrılalım diye tutturuyordum, sanki aramızdaki bir ilişkiymiş gibi. On günde aşkından delirmiş numarası yapıyordum. Onu tatlı tatlı uğraştırıyordum. Benimle tatlı tatlı uğraşırken birden canıma okumak çok hoşuna gidiyordu. Bayılıyordu bana sağ gösterip sol vurmaya. Benim de niyetim buydu. Ben de aynını ona yapacaktım. Ama planım işlemezse, elinde hızla eskiyen, kırılıp atılan bir oyuncak olacaktım.

Bu arada Berlin'e ayağı alışmıştı Osman'ın. On yedi gün içinde üç kez gitmişti. Gene gidecekti. "Sözde Berlin" diyordum oraya ben. Yakışıyordu Osman'a sözde Berlin'e gitmek. Ama bu kez çok heyecanlıydı. Bu kez çakma değildi gidişi, gerçekti. Bir işadamı edası gelmişti üstüne. Tepeden tırnağa donanmıştı. Korkunç bir para verip Armani takım elbise almıştı. Kravat takıyordu. Bana yatırımlardan, bağlantılardan, iş dünyasından söz ediyordu. Çok anlarmış gibi gazetelerin ekonomi sayfalarına bakıyordu. Hayret içindeydim. Osman inanıyordu işadamı olabileceğine. Tanya'ya valizime şunu koy.. bunu koy.. diye emirler verirken bir yandan Teoman'la telefonda iş konuşuyordu. Mimara göz kulak ol da kafasına göre iş yapmasın.. diyordu. Adamlar en büyük distribütör.. herifleri mutlaka ikna etmem lazım.. gibi şeyler söylüyordu.

Çok şaşıyordum. Sonuçta Teoman'ın dediği olmuştu. "Dayı"yla ilişkim ikisinin de hayatını değiştirmişti. İki kardeşi yakınlaştırmış, ortak kılmıştı. Ben orospu olduğumla kalmıştım.

Gerçek Berlin'e gitti Osman. Ne zaman döneceğini o da bilmiyordu.

Bundan daha uygun bir zaman olamazdı.

Hemen Uluçmüdürümü aradım. "Kashane'ye gelmek istemiyorum artık. Sen bana gel," dedim. Gelirse neler olacağına dair, cariyeyi andıran şahane bir metres portresi çizdim. Sanki ruhumun ve bedenimin tamamını ona ayırmışım da, kader beni metres durumuna düşürmüş. Ah, bir gececik karın gibi olabilsem, sana bir kerecik sofra hazırlayabilsem, ellerimle meze yedirsem sana, kurban olduğum ayaklarını bir kerecik yıkayıp kurulasam, o aman da ne erkek omuzlarını ovsam karınmışım gibi, ölsem de gam yemem gayrı! benzeri replikler fırladı ağzımdan. Binbir Gece Masalları temalı bir gecenin ayrıntılarını sayıp döktüm. Nasıl hoşlandı, ağzının suyu aktı nasıl.

Gel yeter. Gel de neler yapabileceğimi gör.

Ama gelmezse biterdim. Gelmezse böyle sürünüp giderdim.

"Geleceğim," dedi.

Oh!

Hemen kolları sıvadım. En alaturka mezeleri yaptırdıktan, sofrayı en şahane bir şekilde donattırdıktan sonra evine gönderdim Tanya'yı, "Ertesi gün de izinlisin," dedim. Yıkandım, giyindim, makyajlar yaptım, kokular sürdüm. En kitsch süsleri yaptım, yatağa gül yaprakları serpiştirdim, mumlar yaktım dört bir tarafta. Sonra küçük kameramızı ayarlayıp en ideal açıyı aradım. Prova yaptım saatlerce. Bin ayrı yerden kendimi çektim, karanlıkta, aydınlıkta, yarı karanlıkta. Kontrol ettim. Defalarca. Tamamdı. Her şey hazırdı.

Ama gelmiyordu bir türlü muktedir müdür, telefonunu açmıyordu. Habersiz bırakıyordu beni, süründürüyordu. Sabırsızlanıyordum ben, hatta korkuyordum.

Nihayet arayıp "Yarım saate kadar oradayım," dediğinde, bu ufacık gösterişsiz cihaza bakıyordum. Nasıl da basit bir şey olduğunu düşünüyordum. Bu cihaz Uluçmüdürümü bitirecekti. Teoman'ın Leylalı ya da Leylasız geleceğini de bitirecekti. Uluçmüdürdayı

Teoman'ın yanına bırakmazdı bunu. Benden yiyeceği kazığın hesabını Teoman'a soracağı muhakkaktı. Yapacaklarım Uluçmüdürdayının kariyerine az-çok bir zarar verecekti. İstanbul'un Allahı olmakla yetinmeyen müdürümün içişleri ya da ulaştırma bakanı olma hayalini suya düşürecekti. Bu cihaz elbette ki başkadınefendi Hünkâr Hanım'ı, müdürümün hukuk mukuk tanımayan korkusuz çocuklarını, Teoman'ın Leylacığını, Leylacığın "termesifon" fabrikatörü babasını günlerce üzecek ve Teoman'ı kesinlikle, ilelebet bitirecekti. Tabii Teoman da Osman'ı bitirecekti.

Ama hepsinden önce beni yok edecekti.

Bir kere düşmekle kalmamıştım. Tekrar tekrar düşmüştüm. Ama artık yere çakılmamın, çakılırken birilerini de indirmenin zamanı gelmişti.

Uluçmüdürüm yüzünde alaycı yarım bir gülüşle, düşük bıyıklarını titreterek, gecenin konseptini "odalıkla padişahı" olarak belirlemişim gibi, hanimiş benim güzeller güzeli geçkin cariyem dercesine içeri girdiğinde, oyunumu mükemmelen sahneye koyduğumu sanıyordum. (Ama hayatın oyunlarıyla yarışılmayacağını bilmiyordum.)

Telaşsızca ve mutluluktan kanatlanmışçasına ağırladım onu. Sırtından ceketini aldım, alırken omuzlarını okşadım. Çevresinde aleve koşan pervaneler gibi döndüm. Rakısını koydum. Çatalla mezeler yedirdim. O, hadi artık, yatağa gidelim.. dedikçe (profesör çocuğu uçuk bir müzisyenin karısını kendi yatağında düzmenin zevki de bir başka olsa gerek) ağırdan aldım, naz yaptım.

Kendi eviymiş, evdeki her şeyin parasını kendi veriyormuş rahatlığıyla banyoya gitti. Uzun uzun işedi. Hark diye tükürdü. Hepsini duydum. Kameramın kayıt tuşuna o sırada bastım. Kalbim boğazıma çıkmıştı. Kalbim ağzımdan dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Tuşa basarken ellerim titriyordu. Kamerayı düşüreceğim, yerini belli edeceğim diye ödüm kopuyordu.

Ellerimle soydum müdürümü, yatağa yatırdım ve zil çalındı.

Kim ki şimdi bu?! Bu saatte kapıcı olamaz, kim bilir kaçıncı uykusundadır. Osman olabilir mi? Keşke olsa! Görse müdürümü çıplak, hem de yatağımızda. (Pardon, rahatsız ettim deyip gider gerçi.) Teoman hiç olamaz. Biliyordur o müdürümün saatlerce işret ve fuhuştan baş alamayacağını. Abuk sabuk bir arkadaş olmalı. Açmamalı en iyisi.

Uluçmüdür çalan kapıdan hiç rahatsız olmamıştı. Tuhafıma gitti. Çıplak olmasa düşüncelerimi okuduğunu, ona oynadığım oyunu bildiğini, karanlık bakışlı telsizli adamlarının gelip beni yaka paça götüreceklerini düşünecektim neredeyse.

"Açsana," dedi.

"Kim geldi, bilmiyorum."

"Aç sen aç.. biliyorum ben kim olduğunu."

Anladım, bir bildiği var müdürümün. Aptalım ya, hâlâ gözünü açamamış bir kuş beyinliyim ya, aşkımı yedi, kesin, nasıl bir sürpriz acaba bu yaptığı diye meraklandım. Bana çiçek getirtiyor olabilir, orkide mesela ya da gül, yüz tane filan, belki de özel bir içki ısmarladı.. o kadar iyimser olma salak, uyuşturucu getirtmiştir kendine! Ne olursa olsun, yeter ki planımı mahvetmesin..

Gittim kapıya, üstümde ipek sabahlığım, ayaklarım çıplak.

Açtım.

Aşina ve genç bir yüz duruyordu karşımda, taş çatlasın yirmi beş. Bir yerden gözüm ısırıyordu bu tam oturmamış, çağını bulmamış yüzü ve çakmak çakmak bakan çakır gözleri. Kış ortasında solaryum yanığı bir ten, saçlar biçimli kesilmiş, kılık kıyafet kusursuz. (Kimdi bu?) Buyurun? Kimi aramıştınız? O da davetliymiş geceye. Onu arayıp şu saatte şurada ol diye emir veren muktedir içerde, yatak odamda. İyi de ben nereden tanıyorum bu genç adamı? Bu jestler tanıdık, bu gür saçların içinden geçen el, bu yarım gülümseme hiç yabancı değil.

Genç adam şaşkınlığıma şaşırarak, çok şaşırarak hem de, evime girdi. Nasıl yani? Hadi bilmiyorum diyelim bu gecenin bir cariye/köle/odalık fantezisi değil, dibine kadar orji gecesi olacağını, hadi bana söylemedi müdürüm, tahmin de mi edemiyorum?

Kaldı ki niye söylesin? Sürprizlerin adamı o, dehşetli sorguların imparatoru, yıkıcılığın duayeni. Bu kariyer kolay mı yapıldı? Az mı insan bitirdi işkencelerde bu ulu müdür? Sorgularda bülbül gibi öttürdüğü kişilerin, çözdüğü sıkı dillerin, çökerttiği örgütlerin, mahvettiği ailelerin ünü ülke sınırlarını aştı da, dünyanın pek çok istihbarat örgütünün acemi elemanlarına verdiği hızlı eğitim kurslarında gizli bir ders olarak okutuldu. Adı geçmiş ve gelecek tarihlere yazıldı, devletin bekasının granit taşlarına kazındı ilelebet. Böyle ulu bir adamın yaşamak istediği gecenin sınır tanımazlığını nasıl tahmin edemezsin? Senin kuş beyninin sınırları pek dar olabilir, ama neler yaşayabileceğimizi tahayyül edemesen de, tahayyül edip uygulayacak olana saygı göster der gibi bakıyordu çakır gözler.

Ağzına kadar buzla dolu üç kadeh ve bir şişe famous grouse ile yatak odama girdim. Ben mutfaktayken soyunmuş genç adamla zaten çıplak müdürümü, yatağıma yayılmış, şiir kitaplarımdan birinin üstünde (bunu affedemem) müdürümün kendi kartvizitiyle kokain inceltirlerken gördüğümde, havsalamla esaslı bir problem yaşadım.

Ey havsalam! Sen ki defalarca dibi gördün. Nice gecelerde keskinleştirdin kendini. Nasıl olur da sığdıramazsın bu gecenin sınır tanımazlığını içine? Nasıl salakça fantezi konseptleri yaparsın ve beni gülünç duruma düşürürsün? İstanbul'un Allahının basit bir zinayla yetineceğini nasıl zannedersin ve böyle zannederek zehir gibi kuvvetli bir adama hakaret edersin? Aşk olsun havsalam. Hiç yakıştıramadım bunu sana.

Ne aptalım tanrım!

Fakat bir dakika tanrım, teşekkür ederim.

Çok teşekkür ederim!

Ben istedim bir göz, sen verdin yüz göz!

Masumane niyetim benim, ahlaksızca da olsa sonuçta basit bir zinayı kayda alarak, ailesine üstlerine filan göndererek Uluçmüdürümün otoritesini sarsmak, onu gözden düşürmek, çökertemeyeceğim kariyerinde duraklama yaratmak, tedbirsizliği nedeniyle (âlemciliği değil) devletin en tepesinde bulunanlardan sağlam bir azar işitmesine, skandalın ardından kocamın yanındayım diyeceği muhakkak olan dobiş karısıyla kavga etmesine, kutsal aile konulu söylevler vermesine, çocuklarıyla hırlaşmasına, bu öfkeyle Teoman'ın ipini çekmesine, böylece o orospu çocuğunun kendisine ikbali ve istikbali getiren Leylacığını sonsuza kadar kaybetmesine neden olmak, Osman'ın olup bitenleri artık görmezlikten gelememesini sağlamaktı. Kurbandım madem, kesilirken biraz sorun çıkarmak istemiştim, bu diyardan topuklayışım tantanalı olsun.

Bundan ötesini havsalam almamıştı.

Oysa nereden bilirdim ki, müdürümün havsalamın almadığı fantezi ve âlem sınırlarının beni kafası kesilmiş bir boğaya dönüştüreceğini? Boynundan oluk oluk kan fışkıran, başsız bir boğa suretinde beni kesenlerin arasına dalacağımı ve hepsini tonlarca ağırlıkta gövdemle çiğneyeceğimi ve kana boğacağımı nasıl bilebilirdim ki?

Genç adamla müdürümü burunlarına kokain çekerlerken, çiğ bir sırıtışla dişetlerini sıvazlarken gördüğüm an, kaderime hükmedenlerle öyle ufak mufak değil, muazzam bir ödeşme fırsatı yakaladığımı anladım. Birden aydınlandı gecem. Kameram pırıldadı. Babamı ölümünden önce çektiğim, sonra günlerce izleyip izleyip ağladığım kameram harıl harıl çalışıyordu (inşallah). Bu coşkuyla daldım aralarına. Olsun artık olacak olan. Kokain mi? Bana da verin! Kitabını

yazarım ben bu meretin ve dahi bütün türevlerinin, yeter ki felaketime yarasın.

Hadi, delelim dibini insan olmanın el ele verip!

Çektiğim filmde üç katlı bir zafer pastasına dönüştüğümüz sekans, dünyanın bütün kara parçalarının ahlaklarına az ya da çok mugayir, insanım diyen herkesi sarsacak kadar iğrençti. En altta ben vardım. En üstte çakır gözler. Müdürüm ortadaydı, salyaları akıyordu bacaklarıma ve biz göz göze geldik bu çakır gözlerle. Kimdi bu! Kimdi bu! Bakışırken ansızın hatırladım, orta sınıf teyzelerini ve aşksızlıktan kurumuş hırçın kadınları ekrana mıhlayan dizilerden birinde oynuyordu. Başrolde değildi, başrolün yakın arkadaşı gibi bir şeydi. Çakır gözlü genç çocukla bakışıyorduk aralıksız. Gözlerimizi birbirimizden çekersek dünyaya bir şey olacakmış, meteor düşecekmiş, kuyrukluyıldız çarpacakmış gibi kuvvetle ve birbirimizden medet umarak bakışıyorduk. Aramızda bugüne dek yaratılmış en şerefsiz mahlûkattan biri vardı. Ve ağlatası bir hüzün içindeydik ikimiz. Öte yandan bütün hücrelerimle, bütün sinirlerim, kaslarım, etim, kanımla bu genç adamdan da nefret etmek istiyordum, aramızdaki hayvandan ettiğim kadar. Ama edemiyordum. Çok acı, çok acıklı bakıyordu çünkü. (Kurban kurbanı tanır.) Ve ben sessizce ağlıyordum. Bir an bu turkuaza çalan mavi gözlü genç adamın parmağının ucunun yüzüme yaklaştığını gördüm. Titreyen parmağı gözüme yaklaştı, değdi, gözyaşımı sildi.

Bende o an film koptu.

Gerisini pek de iyi hatırlamıyorum diye anlattım bu geceyi Ali'ye. Gözyaşımdan oluşan buğulu bir perdenin arkasından görüyordum her şeyi ve Gün'le Vatuşumun başını çektiği iyi ruhlar korosunun halime ağladığını duyuyordum diye anlattım. Babam sırtını dönmüş bana, bakamıyor. İki eli olmadığı için iki kulağını birden kapatamıyor, birini kapatabiliyor. Benim ciğerlerimden kopup ruhumda kaybolan çığlığı

duymamak için bağıra bağıra tango söylüyor babam. *Sevdim bir genç kadını. Ansam onun adını. Her şey beni ona bağlar. Kalbim durmadan ağlaaaar!*

Kurdun saatinde gittiklerini gördüm. Kesik kopuk resimler halinde. Hunhar ve zalim müdürün kemerini takışı. Yatağımın ucuna oturup, hafiften sallanarak çoraplarını giyişi. Islak elleriyle düşük bıyıklarını ve boyalı saçlarını sıvazlayışı hazla. Bana son kez bakışı genç oyuncunun, üzgünüm der gibi ifadesi, belli belirsiz.

İnsanlık anlattığı bütün hikâyelerde yükselmeyi hayal etmiş. Pegasuslar, Tulparlar filan hepsinin amacı yükselmekti. Peygamberler hep göğe yükselmiş. Çünkü tanrının yükseklerde olduğunu söylemiş bütün dinler. (Göklerdeki Babamız'ı Vatuşumun.) Bütün inançlar insana yukarıyı işaret etmiş, arşın en yüksek katını.

Oysa insan denen yaratık yükselemez kolay kolay, aksine, düşer. Bu gezegende yaşanan gerçek hayatta insan dibe iner, bir kere düşmeye görsün. Tutunamazsa kendi insanlığına, arzın merkezine, ateşin ortasına kadar düşer.

Uzaklarda aramaya gerek yok, cehennem yeryüzündedir.

Bırakıldığım vaziyetteydim. Cılız bir gün ışığı üstüme düştü. Konuştu benimle.

Kalk artık. Kalk da git bak bakalım kameraya, her şeyi kaydetmiş mi?

Kalktım, baktım. Kaydetmiş.

Hepsini baştan sona izledim. Kendimi izledim.

Kamera beni sevmiş nihayet!

Tekrar geçtim karşısına, ağlayarak anlattım her şeyi. Kurgunun gerçekten ayrılmasının çok zorlaştığı bu çağda, bu görüntülerin gerçekliğine kuşku düşmesin istedim.

Bugün unutsa da olup biteni, yarın unutmasın.

Uluçmüdür'ün adı geleceğin şu ya da bu mermer taşına kazınmasın.

Yüzüm bütün ayrıntılarıyla ortada, adımı soyadımı söyledim önce jenerik mahiyetinde. (Aslında kimim ben?) İfadem donuk, ölmüşüm de cesedim konuşuyor sanki. Ve bir bir anlattım beni bu finale taşıyan hikâyeyi, Teoman'ın da Osman'ın da adını vererek ve İstanbul Emniyet Müdürü'nün tarafımdan tuzağa filan düşürülmediğini, aksine böyle olmasını bizzat onun istediğini söyledim, iktidarı sınırsız bir adamın arzularına kurban edildiğimi.

Çağımın tüm kurbanlarının sözcüsü olarak söz aldım ve dedim ki son söz olarak:

"Bunun yanıma bırakılmayacağını biliyorum. Er ya da geç öldürüleceğim ve müsebbibimi şimdiden ilan ediyorum."

Bu karanlık gecenin görüntülerini tekrar tekrar izleyip, bilgisayara aktarıp, CD'lerde güven altına alıp, CD'leri çoğaltıp-çoğaltıp-çoğaltıp onlarca, hepsini en derinlere saklayıp, böylece muhtemel ölümümün hazırlıklarını yapıp ruhumu katlettiğim yere, yatağıma tekrar dönünceye kadar tuttum kendimi. Yatağımın ucuna iliştim.

Bu sefil hayatım bir işe yarayacak mı?

Bir ömrü yaşadığıma değecek mi?

Diye düşündüm.

Birden boşaldı içim. Beynimi, içindeki tüm zavallı düşünceler, boş umutlar, sefil beklentiler, rezilce hatıralar ve ağır haksızlıklarla birlikte, kana kana kustum.

Kustum öz ağzımdan kafatasımı.

Kabuk kaldım.

Ölüyorsun baba, nihayet ölüyorsun!

Birden kızcağıza bağırmaya başladılar. Ortalık karıştı. Oktay denen puşt ok gibi fırladı yerinden. Kızı şiddetle itti. Kız sendeledi, yere düştü. Düşerken ışıkları devirdi. Uzaktaydım ben, restoranın en dip masasındaydım, neler olup bittiğini anlayamıyordum. Karşımda otuz yaşlarında, tipsiz, aptal bir herif vardı. Oyuncular hakkında abuk sabuk şeyler anlatıp duruyordu. Bana "Kadir İnanır sence yakışıklı mı?" diye soruyordu. "Değil, maymun gibi," diyordum sinirle. Bunlarla ilgilenmediğimi anlasın, sussun istiyordum. Çok kızgındım. Kadir İnanır'a değil tabii, tanımam etmem adamı. Herkese bok muamelesi yapan ukala yönetmene, bize ayaklarına takılan sandalyelermişiz gibi davranan ekibe kızgındım, hepsinden nefret etmiştim.

Hele ilk andan beri bana asılan Oktay'dan tiksinmiştim. Set hazırlanırken yılışık yılışık gülerek bara oturtmuştu beni. Sahne barın önünde geçiyordu. Böylece sahne boyunca filmde ben de görünecektim. Beni bara layık gördü diye kendisine minnettar olmamı, onunla hemen, o gece yatmamı bekliyordu. "Setten sonra kaybolma da, bir yere gidip bir şeyler içelim," demişti. "İçmeyelim," demiştim ben. "Mümkünse setten sonra bir daha görmeyeyim seni." Böylece kapışmıştık, daha dakka bir gol bir. O da altta kalmamıştı. Hemen acısını çıkarmıştı. Beni kırk kere başka başka yerlere oturtup kaldırmıştı. Sonunda restoranın ta dibine, filmde gölgemin bile görünemeyeceği bir yere atmıştı. Bütün bunlardan o kadar bunalmıştım ki, hadise çıkaracak yer arıyordum. Ama Berrin Abla'yı da zor duruma düşürmek istemiyordum. Manyağın tekini göndermişsin demesinler kadıncağıza. İyi yürekli bir kadın o.

Oktay'ın sufle veren kızcağızı ittiğini görünce, içimde müthiş bir öfke kabardı. Nasıl lezzetli, nasıl eşsiz bir öfkeydi. Başlarım Berrin Abla'ya da dandik ajansına da! Ok gibi fırladım yerimden. Kendimi birden Oktay'ı itip kakarken, kimsin lan sen, asistan parçası! Bok herif! gibi hakaretler ederken buldum. Milletin aklı durdu: Oktay'a ha! Başasistana ha! Bok herif ha! Bu ne cüret? Ekip denen yalakalar sürüsünün hocam-hocam-bıy-bıy-bıy diyerek çevresinde pervane olduğu yönetmen bozuntusu bana ayar vermeye kalktı, ona da koydum postayı. Siktir git be! Adam mısın sen? Adam olsan çektiğin filmden belli olur!

Sonuçta sufle veren kızcağızla beni yaka paça dışarı attılar. Gecenin ikisinde, Sarıyer'in ortasında kalakaldık. Çok soğuktu hava. Buz gibiydi. Aylardan kasım veya aralıktı (emin değilim), yıllardan seksenlerin sonu. Belki seksen yedi belki sekiz. Ali gideli çok olmuştu. Ama içimde Ali acısı aynen duruyordu. Bu acı beni ona buna saldırtıyordu.

Gün'ü aradım ankesörlü bir telefon bulup, başım her derde girdiğinde yaptığım gibi. Gün hem güldü, hem azarladı beni. "Bi kere de hadise çıkarma şu setlerde!" Gelip bizi aldı. Son parasını taksiye verdi. Kızı o gece Taş Basamak Sokağı'ndaki evde misafir etti. Ben misafir değildim. Ben Gün'ün ailesiydim, başını sürekli derde sokan kız kardeşi gibi bir şeydim. Bitmeyen bir bedel ödüyordu Gün, her hadise çıkardığımda yanımda biterek.

Aslı'ydı kızın adı. Sette niye kendisine bağırıp çağırdıklarını, niye üstüne yürüdüklerini anlayamıyordu. Kötü bir niyeti olmadığını söylüyordu. Aksine, iyilik yapmak istemişti. Her şeyi olduğu gibi, fakat ürkütücü bir saflıkla anlatıyordu. "Ben replikleri güzelleştiriyordum," diyordu. "Çok kötü yazılmıştı. Sufle verirken daha iyisini söylüyordum."

Gün'le ben acayip tırsmıştık. Ama etkilenmiştik de. Daha sonra Berrin Abla'dan öğrenmiştim işin ayrıntısını. Aynen kızın anlattığı gibiydi. Defalarca uyarıldığı halde, sufleyi senaryoda yazıldığı gibi vermiyor, değiştiriyordu. Oyunculara kendi yazdığı güzel replikleri fısıldıyordu. "Kız deli," demişti Berrin Abla.

Evet, bir şeyi başkalarına rağmen güzelleştirmeye çalışmak delilikle bir diye düşünmüştüm.

Bu olaydan yıllar-yıllar-yıllar sonra, babama gittiğim bir gün, replikleri değiştirerek filmi güzelleştirdiği için yaka paça kovulan suflör Aslı'yı hatırladım.

Babamın durumu hatırlattı.

Babamın ben elimi sürmedikçe pislikten geçilmeyen mutfağında, mercimek çorbasıyla dolu pırıl pırıl bir çelik tencere duruyordu. Hangi hayırsever ki bu babama temizliği göz kamaştıran bir tencereyle süzme mercimek çorbası getiren? Babamın ocağı daima kararmış, yanmış, yağdan yapış yapış iken pırıldamış. Biri babamın mutfağını pırıldatmış. Hayırdır baba? Kimin eli bu?

Babam ketum, babam manidardı. Anlatacak çok şeyi varmış da, kendini naza çekmek istiyormuş gibiydi. Baba anlat artık! diye anırtmak istiyordu beni. Baba-kız olalım istiyordu, tatlı bir sırrı paylaşarak benimle. Bu mercimek çorbası dolu tencerenin, ovulmuş parlatılmış ocağın sırrının aşk olduğunu ima ediyordu. Yuttum bir an. Olabilir mi? Bir kadın babama âşık olabilir mi? Zor. Hadi kadın oldu diyelim. Ama kolunun yokluğundan sanılsa da, aslında annemin yokluğundan mahvolan babam bir kadına gerçekten âşık olabilir mi? Niye olmasın? Aşk bir mucize ise gerçekleşebilir. Talih kuşu ise babamın da başına konabilir, piyango ise babama da çıkabilir. Sevindim, içim titredi babam için. "Babaaaa? Kim bu kadın bakalım, hmm?" Çözüldü dili babamın. Sibel Hanım getirmiş çorbayı,

gelmişken ocağını da silmiş, ortalığını da toparlamış. Kadın çünkü babama kör kütük âşıkmış.

Nasıl cız etti içim. Ah babacım benim! Zavallı babacım..

(Öleli daha altı ay olan, acısı içimi her gün kavuran babacım.)

Babam bir süredir replikleri değiştirerek hayatını güzelleştirmeye çalışıyordu.

Oysa biz Osman'la, hayatın bize yazdığı boktan replikleri söylüyorduk.

Babamın ölümünden bir süre önce, yazın başında Osman'la Burgazada'ya gitmiştik. Osman'ın parası bitmeye yüz tutunca çevremizden çekilen, sonra bir mülk satıp tekrar su gibi harcamaya başlamasıyla bizi yine aralarına alan çakallardan olmayan, bana yazılmayan, ama Osman'a gizliden gizliye âşık olduğunu hep hissettiğim Serhat (Michelin, Pirelli filan gibi ünlü bir lastik markasının bi şey müdürü) yemeğe davet etmişti bizi. Sevine sevine gitmiştik. Öyle parasızdık ki.. öyle insansızdık ki..

Serhatlarla buluşmadan önce adada şöyle bir turlayalım istemiştim. Maddi sıkıntılarımız başlar başlamaz Teoman'ın elimizden aldığı, birkaç yaz kendi oturduğu (tek başına, yaylana yaylana), sonra kiraya verdiği yazlığımızı görelim, ne halde? Ama önünden geçerken içim ezilmişti. Osman'la birbirimizi iyi-kötü sevdiğimiz zamanlarda çok güzel yazlar geçirdiğimiz geniş balkonda gülüşerek yemek yiyen kiracıları görmüştüm. "Hihh! Topçamı kesmişler!" diye haykırmıştım. Osman duymazlıktan gelmişti. Topçam hiç olmamıştı sanki hayatımızda, Burgazada, iki katlı bu güzel ev.

Bizim için yaşamak eksilmekti, artmak değil.

Serhat çok sıcak karşılamıştı bizi. Yanında karısı da vardı. Sarı kafalı oğlu bakıcısıyla denizdeydi. Gölgeli bir masaya oturmuştuk. Kalamarlar, karidesler yemiştik. Peynirleri akan sigara böreklerinin, ahtapotların, tarakların, kıskaçla kabuklarını kırdığımız deniz

böceklerinin biri gelip biri gitmişti. Serhat sofrayı doldurup taşırmıştı. Çok gülünç gelmişti bana halimiz, böyle mutlu iki çift gibi oturmamız. Serhat'ın gözü kocamda. Kocamın gözü parada. Yan masaların gözü bende. Serhat'ın karısının gözü kocasından başka herkeste. Benim gözüm kendi içime bakıyor. Soran olursa dostluk eden iki mutlu aileyiz, onlar çocuklu, biz çocuksuz. Kutsal aileyiz, hepimiz. Ananemiz, örfümüz, ahlakımız tam Osman'a göre: Görmezden gel. Duymazdan gel. Bilmezden gel.

Kahvelerimizi içerken Sibel Hanım aramıştı beni cebimden. "Babanız karakola düştü. Abbasağa Parkı'nda oturan kadınlara, affedersiniz, orasını göstermiş."

Manyak mısın sen be? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu kadın senin? Benim babam kolsuz olabilir. Benim babam boynuzlu bir zavallı olabilir. Ama benim babam.. benim babam..

"Geçen gün de Çarşı'da bir kadına proteziyle sarkıntılık etmiş. Gülüyormuş bir de. Amca yapmaz öyle şey dedim, ama gören esnaf yeminler ediyor. Protezini uzatıp dürtüklemiş kadını. Kocası varmış yanında. Zor almışlar adamın elinden. Meczuptur, delidir bırak demişler. Amcanın hali çok fena, tedbir alın. Bir bakımevine mi yatıracaksınız, ne yapacaksanız artık.."

Sibel Hanım ben yaşlarda, çok havalı bir kadın. Sibel Hanım fena halde pespaye, tapon, ama Allahı var, çok gösterişli. Uzun kızıl saçlı. Simli eflatun far sürüyor gözlerine. Pazar malı taşlı terlikleri hatırlatıyor bana. Elini sallasa elli adam bulur bu tapon Sibel Hanım. Çok da iyi yürekli üstelik, babamın ocağını pırıldattıktan sonra, sağa sola benim için "Allahın şırfıntısı, Nişantaşlarda boy göstermeyi bilir anca!" diyecek kadar. Tapon Sibel Hanım haklı. Kendi evinde bir su bardağını bile çalkalayıp kaldırmadığı halde, ikide bir kolları sıvayıp babasının temizlikçi kadın dayanmayan evini silip süpüren, ovup parlatan, baba n'olur, tamam tükür, sümkür, kus.. ama bir su akıt bari

üstünden de kuruyup kalmasın diye yalvaran evladım ben. Nişantaşlarda boy göstermekten başka bir şey yaptığım yok.

İşte bu tapon Sibel Hanım aradı beni, babama müthiş acıyarak.

Bizim acil gitmemiz lazım çok değerli lastik müdürü ve sayın eşi.. kusura bakmayın. Babam Abbasağa Parkı'nda oturan kadınlara orasını gösteriyormuş, karakola düşmüş bu yüzden. Hemen gidip kurtarmamız lazım. Komisere yalvarmamız, Çarşı esnafının yaptığı gibi meczuptur, delidir, aman bu seferlik bırak komserim, biz sahip çıkarız ona diyerek alıp evine götürmemiz, ne yapıyorsun sen baba, yakışıyor mu sana bu ayıp hareketler! diye hesap sormamız lazım.

"Osman gidelim.. Babam fenalaşmış.."

Bir panik, bir telaş mutlu çiftte. Yapabileceğimiz bir şey var mı'lar, biz de gelelim bir yardımımız olur belki'ler. Karşıladıkları gibi sıcak uğurladılar bizi, ta iskeleye kadar, gider gitmez arayın'larla.

Babası parktaki kadınlara orasını gösteren bir evlat olmanın utancından yüzüm yanıyordu benim. Bir an yanıyordum, sonra arsız arsız gülüyordum. Ar damarım çatlamış artık. Yoksa ar damarsız mı doğdum? Hangisi daha utanç verici diye düşünüyordum. Böyle bir babanın kızı olmak mı? Kocamla bir kere yatmak için öldüğünü gözlerinden okuduğum bir adamın sofrasında oturmak mı?

Karakolda babamla komiseri bu Ergenekon hikâyesinden bir şey çıkacak mı? muhabbeti yaparlarken buldum. Beni beklemişti babam, gelip onu almamı. Babam komisere de orasını göstermişti. Babam meczup, deli, sapık değildi, tek kollu ama normal bir yaşlı adamdı. Tapon Sibel Hanım'ın orası dediği yer babamın karnıydı. Karnı tef gibi gerilmiş, limon gibi sapsarı olmuştu. Üç haftadır görmediğim babam gözaklarından parmak uçlarına, avuç içlerinden diline kadar sararmıştı. Abbasağa Parkı'nda kadınlarla çekirdek çitleyerek otururlarken söz hastalıklara gelince, babam şişip sararan karnını göstermek istemişti. Ama pantolonunu biraz fazla sıyırmıştı. Kadınlardan biri daha orasını

görmeden çığlığı basmıştı. Millet babamın başına toplanmıştı. Dehşet içindeydim ben. Babam davul gibi şişmiş ve sararmış bir karından ibaret olmuştu. Müthiş zayıflamıştı. Yüzü çökmüş, vücudu erimişti. Oysa üç hafta önce mutfakta mercimek çorbası tenceresini bulduğumda, babamın ölmekte olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Hızla kötüledi. Sirozdan kansere dönen karaciğerinin babamı götürmesi dört ay bile sürmedi.

Malulen emekli babamı Okmeydanı'na kaldırdık.

Koğuş korkunçtu. Koğuş ölümün eşiğindeki mağrur hastalardan ve onların ağırbaşlı refakatçilerinden değil, insanlığından çıkmış insanlardan oluşuyordu (babam ve ben dahil). Yalnız koğuş değil tüm hastane korkunç acılardan ve acılardan daha korkunç çaresizliklerden oluşuyordu. Hastane kalabalıklardan, parasızlıklardan, birilerine yalvarmalardan, oradan oraya gidiş-gelişlerden, naylon terlikli, terli ayaklardan, cerahatli, kanlı, kusmuklu, sidikli pijamalardan, pansumanlardan, alçılardan, ilaç kokularından, kesilip çıkarılan, çıkarılıp atılan organlardan oluşuyordu. Hastalar ağırlaştıkça korkunç çığlıklar atıyorlardı. Hastaları ağırlaştıkça refakatçiler çirkefleşiyorlardı. Doktorlar, hemşireler ve hastabakıcılar ölüme müthiş alışmışlardı. Kendileri ölmeyecekmiş kadar alışmışlardı. Fiziksel ya da ruhsal hiçbir acıya aldırmıyorlardı.

Sürünüyordu babam, eriyordu babam, ölüyordu babam.

Ben babamın başında bekliyordum.

Bir gece çok acı çekiyordu. İnim inim inliyordu. Babama morfin verilmesi gerekiyordu. Ama nöbetçi doktor (genç bir kızdı, yeni mezun) ortada yoktu. Kapı kapı dolaşıp doktor kızı aramaya başladım. Sonunda odalardan birinde, başka bir doktorla (genç bir adam) satranç oynarken buldum.

İkisi de ölesiye ciddiydiler. Azgelişmiş bir ülkenin dökülen bir devlet hastanesinde iki tecrübesiz hekim değiller de, Harvard'ın bilim

laboratuarında kanserin kökünü kazıyacak aşıyı bulmak üzere olan iki dehaydılar sanki. Öylesine yoğun bir dikkat vardı yüzlerinde. Atı mı oynasam fili mi? Kaleyi mi kıpırdatsam veziri mi? Bu herife bu gece mi versem yarın mı? Bu kızı şimdi mi düzsem sabah mı?

Anladım ki hiçbir sözüm, hiçbir yalvarışım çekemez dikkatlerini. O kadar kendileriyle ve birbirleriyle meşguller. Alttan alsam, ellerini öperek, ayaklarına yüz sürerek yalvarsam bile babamla ilgilenin ne olur diye, beni iteleyecekler.

"Doktor Hanım, babamın çok ağrısı var, bi ilgilenseniz.."

Üç kez (üç kez!) tekrarladığım ricama bir cevap lütfetselerdi: Evet. Hayır. Daha sonra. Görmüyor musun meşgulüz. Ağrısı olacak tabii, adam kanser.. gibi, iyiden kötüye giden bir yığın cevabın içinden en kötüsünü bile seçselerdi, kan beynime sıçramazdı bu kadar benim.

Ama vermediler. Başlarını kaldırıp bakmadılar. Beni ve babamın ağrısını yok saydılar.

Satranç tahtasına bir tekme attım. Şahlar, piyonlar havada uçuştu. Odayı birbirine kattım. Dolapları devirdim. Fincanları, bardakları kırdım. Hastanenin güvenliği üşüştü başımıza. Hastalar yataklarından fırladı. Refakatçiler koşuştu. Delirmiş gibi saldırdıkça o iki doktora ve beni tutmaya çalışan güvenlik görevlilerine, refakatçiler ve ayağa kalkabilen hastalar benimle dayanıştılar. Benim haklılığımı bas bas bağırdılar. Fırsat bu fırsattır diye kendi şikâyetlerini sayıp döktüler. Küçük çaplı bir isyana benzedi durum.

O sırada Osman geldi. Çığlık çığlığa yakasına yapıştım Osman'ın.

"Babamı burada bırakamam! Babamı burada bırakamam! Babamı burada bırakamam!"

Bırakmadık.

Osman'ın elinde satılacak bir tek Honda Civic'i kalmıştı. Jaguarlar, Volvolar dururken Honda'yla idare etmek çok ağırına gidiyordu. (Ama kardeşinin kapısında para için yalvarmak gitmiyordu.) Çünkü

Osman'ın Porsche bile almışlığı vardı taşyürek babası ölüp de içinde yüzeceği kadar çok para bıraktığı zamanlarda.

Eğer ilahi bir mahkemeye çıkacaksak bir gün, ben Osman'dan davacı olacaksam eğer, "Beni sattın orospu çocuğu! Sırf puşt kardeşin geri zekâlı nişanlısının dayısına yaransın, böylece adam sınıfına girsin, işadamları kulüplerine yazılsın, para üstüne para yığsın, karşılığında da senin borçlarını ödesin, çekler yazsın, sana dükkân açsın, ev sahibi seni bu pahalı dairenden atmasın, yine lüksten lükse koşarak hayatına devam et diye beni vicdansız bir emniyet müdürüne peşkeş çektin Osmaaan!" diyerek suçlayacaksam kocamı, o da "Senin alkolik baban için arabamı sattım ben!" diyerek kendini savunacaktır.

Osman babamın iyi bir hastanede ölmesi için arabasını sattı. İlişkimiz boyunca çok kötü sınavlar veren Osman babamın hastalığı ve ölümü sırasında çok iyi bir sınav verdi. Hondasını hemen okuttu. Babamı Alman Hastanesi'ne yatırdım. Haluk Hoca'nın karısının bıraktığı asil ayak izlerine basarak yürüdüm yıllar sonra bu hastanenin çirkin arabesk motiflerle süslenmiş koridorlarında. Para mühim değil. Ne gerekiyorsa yapın. Yeter ki acı çekmesin babam!

Osman günde iki kez (öğleden sonra ve geceleri) bizi görmeye geldi. Eli kolu dolu hep. Çikolatalar, dondurmalar (babam yiyemese de), kitaplar, gazeteler, çiçekler.

Avrupa göremeyen babam, Alman Hastanesi'nde İstanbul'un en güzel manzarasına bakan pencerenin önünde oturmuş, oda oda dolaşıp kendisini arayan Azrail'ini beklerken, birlikte geçen yıllarımızı bana anlatarak hayatının son anlarını güzelleştiriyordu. Hayatımız onun anlattığı gibi değildi. Babam gerçeklerin yerine duygulu, sevecen replikler fısıldıyordu kulağıma, o suflör kız gibi.

Ben kameraya çekiyordum babamı.

Ölümünden sonra sürekli onu izleyip ağlamak için.

“Mezuniyet töreninde giydiğin uçuk mavi elbiseni hatırlıyor musun?” diyordu mesela. “Hani minik minik eflatun çiçekleri olan. Çivit mavisi bir hırka giymiştin üstüne. Törenden sonra Kör Agop’un meyhanesine götürmüştüm seni. Ne güzel kafa çekmiştik baba-kız.”

Ben mezun olamadım ki baba. Ben devamsızlıktan atıldım. Eflatun çiçekli mavi bir elbisem, çivit mavisi hırkam olmadı hiç.

“… İlk defa orada topik yemiştin. Hiç sevmemiştin. Agop sağdı o vakitler, çok kızmıştı sana, beğenmedin diye..”

Biz seninle Kör Agop’un meyhanesine hiç gitmedik ki baba. Sen kolsuz bir scarface olduğun için pek dışarı çıkmazdın. Yediğim ilk topik de Vatuş’un yaptığıydı. Annem bizi terk etmemişti. İki kolun da vardı o zamanlar. Beş yaşındaydım, belki daha küçük. Vatuş getirmişti. Bayılmıştım. Sen de topik severdin. Annem sevmezdi. Ama biz seviyoruz diye yaptırırdı.

“… Osmanlar seni istemeye geldiklerinde kızımdan ayrılamam diye nasıl ağlamıştım..”

Osmanlar beni istemeye gelmedi ki baba. Osmanlar diye bir şey yoktu çünkü. Kimsesiz bir Osman vardı sadece, kimsesizliğini göğsüme yatarak unutan.

“… Annen ne telaş yapmıştı o gün, aman damadımızın ailesine mahcup olmayalım diye. Çok güzel giyinmişti yine, saçları dalga dalga sırtında.”

Ah babacım benim! Osman seninle tanışmaya geldiğinde (tek başına) annem Berlin’e çoktan yerleşmişti, Frau Liebisch / Bayan İbiş olmuştu. O gün utancımdan yerin dibine girmiştim. Sızmıştın çünkü. Altına işemiştin. Koltuktan kalkacaksın, işediğin belli olacak diye ödüm kopmuştu. Üçümüz sessizce oturmuştuk. Osman gittikten sonra temizlemiştim seni. Giydirip yatağına yatırmıştım. Osman beni istemez artık diye ağlıyordum. Sen de ağlıyordun. Ama ağladığını bana göstermiyordun. Osman ertesi gün “Hadi evlenelim,” demişti.

İnanamamıştım. Sevinçten çıldırmıştım. Gidip evlenmiştik, kimseye haber vermeden. Haber verecek kimsemiz yoktu.

"... Sibel Hanım'ı ara da söyle hastanede olduğumu. Meraktan ölmüştür. Kontrol için yattı de ama. Telaşlanmasın. Kadın fena âşık bana.. ikide bir çorba yapıp duruyor."

Sibel Hanım sana âşık olsa tiramisu yapar babacım, çorba değil. Böyle olur bu işler. Kendimden biliyorum. Ben hep öyle yaptım. Âşık olduklarıma tiramisu, acıdıklarıma çorba yaptım.

"Biraz yatayım.. sen de evine git artık, yoruldun. Bir-iki gün içinde ayağa kalkarım zaten. İyiyim ben. Aslan gibiyim."

"Aslan gibisin baba.. hadi, gel yatırayım seni."

Eylül güneşi yeni eğiliyordu. *Batan gün kana benziyor*du. *Yaralı cana benziyor*du. Çocuk gibi bakıyordu babam. Akşam güneşi sapsarı scarface'ini pespembe gösteriyordu. Pijamasının boş kolu koltuğun kenarından sarkıyordu.

Babam bana bilinçli bir şekilde kafayı yemiş numarası yapıyordu. Böylece beni affet demek istiyordu: Benim hayata gücüm yetmedi kızım. Baban zavallının tekiydi. Hayatla baş edemedi. Annenle amcana bi geçin karşıma da, bana taktığınız boynuzlarla karnınızı deşeyim diyemedi. Eski güzel yüzünün, kopan kolunun yerine bir şey koyamadı baban. Mağduriyetini madalya gibi taşıdı, sana devretti. Senin defalarca düştüğünü gördüğü halde tut elimi diyemedi. Babanı affet zavallı kızım demek istiyordu.

Babam öleceğini biliyordu, kayışı koparmış numarası yapıyordu. Ömrümün son gecesinde sana her şeyin farkında olduğumu söyleyebilecek gücüm olsaydı, bu hale gelmezdik kızım demek istiyordu.

Mağdurun özür dileme biçimi buydu.

Elinden tuttum babamı, koltuktan kaldırdım. Yatağına yatırdım. Üstünü örttüm. Çarşafı boynuna kadar çektim, sabah olduğunda

yüzünün de bu çarşafın altında kalacağını bilerek. Yara izinin üstünden öptüm defalarca, çenesinden yarısı olmayan kaşına kadar.

Gülümsedi, ben babamın kızı değilmişim de, babam benim oğlummuş gibi.

Sağ gözkapağı düştü gene, tık, kapandı gözü. Sol gözüyle son kez baktı, kısacık bir an. Yeryüzünün bütün kanserli hastaların çektiği acıların toplamından daha fazla bir iç acısıyla. Tanrı bana zayıf bir karakter verdiyse, kimi suçlayayım böyle hazin biten bir ömür için sorusunun bütün yakıcılığıyla yakarak beni.

Gözlerini yumdu, uyudu.

Bir daha uyanmadı.

Yanına oturdum. Elini elime aldım, soğumasını izledim. Gözyaşı döktüm sabaha kadar.

Ölüyorsun baba, nihayet ölüyorsun dedim, senin için seviniyorum. İntihar etmek dışında her şeyi yaptın ölmek için.

Şimdi sıra bende.

Alışırdım

Depremden önceki birkaç yıl boyunca, Almanya'da yabancıların yaşadığı ne kadar şehir varsa hepsinde muhakkak bulunan Türk, Kürt, Arap, Yunan vb. marketlerin sattığı "Yörük" marka yoğurtların kutularında benim yüzüm yer aldı. Bütün tesadüfler gibi "beklenmedik" bir tesadüf yol açtı buna.

Kubi uyduruk bir turistik katalog için Galata Kulesi'nin fotoğraflarını çekerken etnik mozaik timsali bir abiyle tanımıştık: Sami Abi.

Korkunç sıcak bir temmuz günüydü. Kan ter içinde kalmıştık. Biraz mola vermiştik. Kulenin dibindeki asma çardaklı kahvede bir şeyler içiyorduk. Yan masada oturan bu abi bizden ateş istedi, elindeki yirmi beşlik Stuyvesant paketini uzatıp sigara ikram ederek. Sonra da yersiz bir samimiyetle masamıza kaynak yaptı. Kırkın üstündeydi, şişmandı, sevimliydi.

"Berlin'de yoğurt üretiyorum," dedi, Gün'e ya da bana asılmak gibi bir niyeti varsa, en baştan engelleyelim diye tanışır tanışmaz Sami Abi diye hitap ettiğimiz şahıs. Vardı asılmak gibi bir niyeti ikimizden birine, ama Kubi'yi görünce iş çıkaramayacağını anlamıştı. Akıllı biriydi öte yandan, hemen makas değiştirebiliyordu. Almanyalı bir müteşebbisti. Tanışalı yarım saat olmadan bize iş teklif etti. (Hep merak ederim o an mı aklına gelmişti bu fikir, iş çıkaramayacağını anlayınca.) Yoğurdunun demode olan kutularını yenilemek istiyordu. "Sen poz ver, sen resim çek, sen de tasarımını yap," dedi, gayet kendinden emin bir şekilde ve her sen deyişinde birimizi parmakla göstererek. Hiç ciddiye almadık bu kılıksız abiyi. "Tabii.. tabii.." dedik.

Âdet yerini bulsun diye kart alışverişi yaptık, hadi eyvallah deyip uzadık.

Ama ertesi gün çat kapı stüdyoya geldi, elinde bir tomar markla. Alman usulü çoraplı sandaletlere, kısa kollu ucuz gömleğe, suni deri pantolon kayışına aldanmamak gerektiğini, parayla imanın kimde olduğunun sahiden de belli olmadığını öğrendik böylece. Kubi baktı ki abi ciddi, marklar da peşin üstelik, beni sonsuz fonun önüne geçirdi. Gün bir koşu gidip yoğurt aldı bakkaldan. İşe giriştik. Kovalarca yoğurt yedim o gün. Gece uykudan kafamı kaldıramadım. Sonuçta beklemediğimiz bir anda, kolay bir iş yaptık ve hiç de fena olmayan bir para kazandık. Sonra Sami Abi Berlin'e döndü. Biz de avareliğimize ve hayatın yüzümüze indirdiği sağlı sollu kroşelere rağmen gülme inadımıza geri döndük.

Gider gitmez unuttuğumuz Sami Abi beş-altı ay sonra bizi aradı. Sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi konuştu telefonda. Sevmişti bizi. Ayrıca ona uğurlu geldiğimize inanıyordu. (Ah bir de kendimize uğurlu gelebilseydik!) Bir market zinciri vardı. Berlin'de beşinci, Kreuzberg'de ikinci mağazasını açacaktı. Bizi açılışa çağırdı. İyilik perisi falan değildi. Gene iş teklif ediyordu. Yörük Markt-Kreuzberg II'nin açılışında Kubi'yi fotoğrafçı, Gün'ü organizasyoncu, beni de konu mankeni olarak görevlendirmek istiyordu. Çok çok az para veriyordu, ama masraflarımızı karşılıyordu.

Güldük önce, biraz da sevindik. Durduk yere tatil iyi mi? Hem de Berlin'de. Kış ortası ama, otel de boktandır kesin, olsun.

Sonra ben darmadağın oldum.

Berlin'de annemle karşılaşmak ihtimali beni altüst etti. Orada annemle sözleşmişiz, şu saatte şurada buluşuruz demişiz gibi karşı karşıya geleceğimizden emindim. Aylardır Berlin'in her köşesinde karşısına çıkan Yörük yoğurtlarının kutusunda kızının resmini gören

annem market açılışına gelecek, beni kendi evine götürmek isteyecekti: Öz annenin evi dururken otelde kalınır mı?

Annem boynuna sarılacağımı, sevinçten saatlerce ağlayacağımı sanıyordu.

Annem birbirimizin gözlerine bakacağımızı ve geçmişe gömdüğümüz yılların acısını çıkaracağımızı sanıyordu.

Annem onu affedeceğimi sanıyordu.

Annem oysa bilmiyordu: Mağazanın kapısına gerilen kırmızı kurdelenin kesilmesi için mor kadife bir yastığa konacak makasla ona saldıracağım.

Önce büyük çapraz bir yarık açacağım göğsünde. Beyaz eti ikiye ayrılacak. Fışkıran kan Berlin sokaklarını kaplayan karı kıpkırmızı boyayacak. Sonra makası kalbine saplayacağım. Göğüs kemiğinin çatırdadığını duymak için safi kulak kesileceğim. Başarabilirsem göğsüne sokacağım ellerimi, kalbini çıkaracağım. Ortalık karışacak. Ambulans gelecek. Yeşil üniformalı haşin Alman polisleri yetişecekler. Kanlı ellerimi tutacaklar. Yere yatırıp kelepçe takacaklar bana. Yüzükoyun yattığım yerden çığlık çığlığa bağıracağım: Lanetliyorum seni! Kargışlıyorum! Beddualar yağdırıyorum üstüne! Gelmiş geçmiş bütün inançların en kötü ruhlarına yalvarıyorum, sana musallat olsunlar ve zehirlesinler uykularını!

Yazık.. Sami Abi'nin market açılışı da mahvolacak. Bir de uğurluyuz diye çağırıyor adamcağız bizi.

Aradan geçen altı ayda şişmandan obeze terfi eden Sami Abi heyecanlı, mutlu, neşeli ve çok patrondu. Adı market kendi bakkal zincirinin beşinci mağazasını renkli balonlar, çelenkler, Türk ve Alman bayrakları ile süslemişti. İnceden de bir uyanıklık yapmış, camekânı sarı-kırmızı-yeşil renkli kedi merdivenleriyle donatmıştı. Yoğurt kutusunun üstündeki resmimden afişler yaptırmıştı, sağa sola asmıştı.

Sırma nakışlı mor kadife bir yastığın üstünde, uçları sipsivri büyük bir makas hayal etmiştim ben. Bu makasla çatırdatacaktım annemin göğüs kemiğini.

Ama hayal ettiğim gibi olmamıştı. Uyduruk bir tepsiye, anaokulu çocuklarına mahsus, uçları yuvarlatılmış bir makas koymuşlardı. Batmazdı bu makas. Kesmezdi. Delmezdi. Ne olacak şimdi?

Aklım karmakarışık, aklım darmadağınık dikiliyordum.

Aylardan aralık olmasına, termometrelerin sıfırın altında on ikiyi göstermesine rağmen kar yağmıyordu. Hatta uyuz, tembel, ısıtmayan bir güneş kendini gösteriyordu, bulutlardan fırsat buldukça.

Kapıya gerilmiş kırmızı kurdelenin önünde, Berlin Türk işadamları derneği filan gibi bir şeyin başkanı olan adam açılış konuşması yapıyordu. Doğaçlama konuşuyordu başkan.

Başkana inanılacak olursa, Yörük Markt Kreuzberg II'nin açılması, burada Yörük Yoğurtları'nın, Yeni Rakı'nın ve Rize Turist Çayı'nın satılması yalnız Berlin değil, bütün Almanya için çok-çok-çok önemli bir olaydı. Sami Abi'nin marketi entegrasyonda başarının şahane bir kanıtıydı. Başkan, Türkler (ve Kürtler) tası tarağı toplayıp çekip gitseler Alman ekonomisi kökünden sarsılır gibisinden şeyler söylüyordu. Belki de haklıydı, Türkler ve Kürtler öyle kalabalıktılar ki, gerçekten kendini zor toplardı Almanya. Belki de haksızdı. Almanlar oh be gittiler! de diyebilirlerdi. O anda her türlü düşünce saçma geliyordu bana. Gergindim çünkü. Gözüm mağazaya girip çıkanlardaydı.

Açılışa gelenler kahve, kola, fanta içiyorlardı. Cips ve lokum yiyorlardı. Kreuzbergli Türk kadınları beni yoğurt rafının önüne, mütebessim yüzümün yer aldığı büyük panoya sürüklüyorlardı. Meşhur sanıyorlardı beni, fotoğraf çektirmek istiyorlardı. Ben de poz veriyordum, Yörük Yoğurtları kadar beyaz dişlerimle gülümseyerek.

Yoldan gelip geçen Almanların açılışı falan umursadıkları yoktu. Hatta bazıları sinirleniyor, söyleniyor, görevli kızların uzattıkları lokum tabaklarını sert bir şekilde geri çeviriyorlardı.

"Bu alt sınıf Almanlar hem öğle yemeklerini dönerle geçiştiriyorlar, hem de Türklerin her köşe başında dükkân açmalarının modern çağın işgal yöntemi olduğunu söylüyorlar," dedi yanı başımda dikilen güzel suratlı, üçüncü kuşak bir Türk. "Duvar yıkılınca Berlin'in göbeği kara kafalara kaldı diye çok kızgınlar. Başka tarafa gidin, hatta toptan gidin de diyemiyorlar, surat yapıyorlar böyle."

Humboldt Üniversitesi'nde sosyoloji mastırı yaptığını söyleyen bu güzel suratın zeki ve öfkeli olduğu belliydi. Kahve içerek sosyolojik gözlemlerini ve tarih bilgilerini benimle paylaşıyordu. Utanç duvarının altının başarısız tünellerle delik deşik edildiği komünizm zamanlarında Türkleri ve Kürtleri şehrin sonuna, bu duvarın dibine ittiklerini anlatıyordu. Böylece soğuk savaş sıcağa dönecek olursa, Batı Berlinlilerin gözünde pis komünistler olan Doğu Berlinlilerin askerleri batıya geçecek olursa, önce bu kara kafaları ezeceklermiş tankları ve toplarıyla. Kara kafaların komünizmin saldırısına karşı ilk barikat, hemen feda edilecek kitle olmasını planladıkları kanısındaymış. Ama gel gör ki öyle olmamış. Komünizm zamanında şehrin kötü, yoksul, kenarda olan bölgesi şimdi tam göbekte kalıyormuş. Buraların metrekare fiyatı füze hızıyla artıyormuş. Marketin önünden sinirli bakışlar fırlatarak geçen Almanlar burayı Kürtlerle Türklere kaptırmış olmalarını hazmedemiyorlarmış.

Evdeki hesap tarihe uymadı diyorsun yani güzel surat.. bence de.

Bence de evdeki hesap tarihe uymuyor. Bir arıza oluyor, bir hesap hatası, yanlış giden bir şey.. darmadağın oluyor her şey. Sonuçta geride kalan toplama da hayat diyoruz.

Bana ilgi çekici bir monolog sunuyordu sosyoloji mastırı yapan güzel surat. Ama onunla diyaloğa girişecek halim yoktu benim.

Annemi bekliyordum. Görmemiş olamaz. Yüzbinlerce basıldı resmim yoğurt kutularının üstüne. Muhakkak görmüştür. Mein Got! Bu benim kızım! demiştir. Babamı aramıştır. Babam, zaten annemle konuşacak yer arıyor, böyleyken böyle.. diye anlatmıştır. Hatta belki arkamdan annemi aramıştır. Berlin'e market açılışına gittiğimi söylemiştir. Annem gibi zeki bir kadına beni bulması için bu kadar bilgi yeter.

Diye düşünüyordum.

Ama annem gelmedi.

Evdeki hesap Berlin'e uymadı.

Akşam ucuz bir İtalyan lokantasına gittik. Allame-i cihan sosyolog ve birkaç arkadaşıyla birlikte. Piyasada en az yedi tane Türk yoğurt markasının bulunduğunu, Yörük yoğurtlarının pazar payının gülünç denecek kadar düşük olduğunu, Yörük Markt'ın kimsenin umurunda olmadığını, Leipziger Strasse'nin doğuda kaldığını söylediler. Annemin bu market zincirinden de, üstünde resmim bulunan yoğurttan da haberdar olmadığını, Berlin'de bulunacağım şu birkaç gün içinde de olmayacağını anladım.

Jambonlu ve mantarlı bir pizza söylemiştim, henüz gelmemişti.

Ya şarap içip pizzamı yiyecektim ve bana asılmakla misafirperverlik göstermek arasında sıkışan bu Berlinli genç ve hoş Türklerle takılarak gecenin dibine vuracaktım (pek de yeni bir şey olmazdı benim için) ya da annemi bulup hesap soracaktım.

Hesabı seçtim.

Birdenbire kalktım masadan. Lokantadan çıktım. Bindiğim taksinin Türk şoförüne babamın sakladığı (benden) yılbaşı kartlarında okuyup içten içe bugünü bekleyerek ezberlediğim adresi verdim.

Konuşkandı Türk şoför. Zamanında bu bloklarda DDR'in politbüro üyelerinin oturduğunu söyledi. Hatta en kral dairelerden birinde Stasi'nin başkanı otururmuş. Alman sosyalizminin ideal hayat blokları.

Başka zaman olsa can kulağıyla dinlerdim de, kusura bakma şoför kardeş, hiç müsait değilim bu akşam. Geldiysek ineyim ben.

D Bloğun girişinde sayısız zil vardı. Üstlerinde hiç Türk ismi yoktu. Ama birinde K-H. Liebisch yazıyordu. İşte bu! Buldum! Zile bastım, düofondan bir ses gelecek olursa ne diyeceğimi bilemeyerek. Ses gelmedi ama kapı açıldı. İçeride bir duvar dolusu posta kutusu. Türk şoförün söylediğine göre, her biri altı girişli bu bloklarda üç binden fazla daire varmış. Küçük çaplı bir şehir sığdırmışlar buraya. On dördüncü kata çıktım. Koridor labirent gibi kıvrılarak uzanıyordu. Seksen üç numarada oturuyordu Liebischler. Seksen bir, seksen iki ve işte, seksen üç. Kapı açık. Birini bekliyorlar demek ki. Düofona konuşmadan zile basıldığına göre. Ama gelen benim anne, maalesef. Kötü bir sürpriz olarak geliyorum. Felaketin olarak geliyorum. Alacağımı tahsil etmeye geliyorum.

Dizlerim titriyordu. Başım hafiften dönüyordu. Kalbim güm güm vuruyordu. Ne oluyorsun be? Kendine gel! Alacaklısın sen, borçlu değil! Hırsız gibi süzüldüm içeri, her şeye hazırlıklıyım, kovulmaya, dövüşmeye, küfürleşmeye. Berlin hapishanelerinde çürümeyi bile göze aldım. Bazı zamanlar ertelenemez çünkü. Bazı hesaplardan vazgeçilemez. Bazı defterler kapatılmadan yola devam edilemez.

Çok orta-alt sınıf Alman, çok rüküş bir salon, vidayla yükseltilen büyük orta sehpa seramik kaplı, o kadar Alman yani her şey. Bavyeralı bira kupaları, metal kapaklı, seramik ve resimli.

Ama muhteşem bir pencereden Berlin uzanıyordu ışık ışık.

"Karl-Heinz?"

Diye bir ses geldi mutfaktan. Annemin sesi, yıllardır duymadığım.

Sesinden sonra kendi geldi, ellerinde sarı bulaşık eldivenleri, çiçekli bir mutfak önlüğü takmış, blucinli, V yakalı, pembe bir kazak giymiş. Biraz kilo almış, hafif göbeği var ve yaşlanmış. Ama hâlâ çok güzel,

insanı kahredecek kadar güzel. Kestane rengi saçlarını ensesinde gelişigüzel toplamış yine.

Sarsıldı annem beni görünce. Dili tutuldu. Düşecek gibi oldu, alyanslı eliyle duvara tutundu. Dehşet miydi yüzündeki, hayret miydi bilemiyorum, ama sevinç olmadığı kesin. Sevinç olsaydı eğer boynuma sarılırdı, kucaklardı beni sımsıkı, onu iteceğimi bildiği halde.

Böyle durumlarda birinden birinin ne söyleyeceğini bilmesi gerekir. Ama ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Annem de bilmiyordu. Annem o anda belli ki hiçbir şey düşünemiyordu. Otuza yol alan bir kadındım annemin karşısında. Ellisine ramak kalmış bir kadındı annem, kızının karşısında. Böyle durumlarda anne-kızın birbirlerine hasretle sarılması gerekir, geçmişte her ne olmuş olursa olsun. Toplumumuz tarafından hararetle önerilen budur. Küslerin barışması şarttır. Cehennemin nasıl bir yer olduğunu gayet iyi biliyorum. Ama cennet annelerin ayaklarının altındadır. Annem bir adım attı bana doğru, kalakaldı. Ben bir adım attım, kalakaldım. Sonra ikimiz de birer geri adım attık. Perdeleri açık pencereye döndüm ben.

"Manzara çok güzelmiş.." dedim.

"Evet."

Bir sessizlik.

"Şu televizyon kulesi.. Fernsehturm.."

Yine sessizlik.

"Atakule'ye benziyor.."

Bu mudur yani yıllar sonra karşılaşan anne-kızın ilk sözleri?

Çok acıklı.

Az sonra açık kapıdan Karl-Heinz girdi, otobüs şoförü, elinde altılı bira kutusu ve bir poşet. Değnek gibi bir adam. Beyaz saçları badana fırçası sanki, dik ve gür, gülümser gibi duran bir yüzü var. İyi bir insan galiba. Bir bakışta annemin kızı olduğumu anladı. İlginçtir, annemden

daha az şaşırdı. Almanca konuşmaya başladılar. Sesi iyicildi Karl-Heinz'ın, neşeliydi. Anneminki tedirgindi, rahatsızdı.

Annemle birbirimize sarılmadık, ama Karl-Heinz'la sarıldık (nedense). Kollarını açıp gülümseyerek üstüme geldi çünkü, hiçbirini anlamadığım bir sürü şey söyleyip, sevecen hareketler yaptı. Anneme sorular sordu, annem de o soruları bana sordu. Ne zaman geldim, onları ziyarete mi geldim, niye haber vermedim geleceğimi, iyi miyim, nerede kalıyorum, ne kadar kalacağım vs.

Annem kendi duygularına değil, kocasına tercüman oldu.

Gideyim-kalayım-gideyim-kalayım-gideyim-kalayım.. Allahım şimdi ben ne yapayım?

Vidayla yükseltilince enikonu yemek masası haline gelen seramik sehpaya yeşil bir masa örtüsü örttüler. Karidesli spagetti ve bira koydular. Marulları koparark hızlı bir salata yaptılar. Alman peynirleri çıkardılar. Kocaman bir meyva tabağı getirdiler. Annem gözlerini kaçırarak konuştu benimle. Üfürükten sorular sordu. Neler yapıyorsun? (Umurunda mı acaba?) Modellik yapıyormuşsun, güzel, ama oyunculuk eğitimi alsan daha iyi olmaz mı? (Babamla konuşmuş, kesin.) Liseyi bitirseydin keşke. Gerçi dışarıdan da bitirebilirsin. Niye bitirmiyorsun? (Bıraktığım yerdesin anne, daha doğrusu beni bırakıp gittiğin yerdesin.)

İlk bira ile annemle kapıştığımız an arasında kaç bira olduğunu hatırlamıyorum. Karl-Heinz konuşuyordu, gülüyordu, sözlerini çevirmesi için anneme bakıyordu. Annem bir kısmını çeviriyor, çoğunu çevirmiyordu. Ben gözlerimin kaydığını hissediyordum. Salondaki her şeyin döndüğünü hissediyordum. Ama annemin her halini en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Karl-Heinz'ın kapattığı televizyonu ısrarla açmıştı mesela (ses olsun içerde, boğuntuya gelsin bu ziyaret). Dişi ağrıyormuş gibi eliyle çenesini tutmuştu bir süre. Göz göze geldiğimiz her anın sonunda bakışlarını tabağına çevirmişti

(varlığımdan rahatsız). Spagetti sararken çatalını gereğinden fazla döndürmüştü (gerginlik alameti). Karl-Heinz yemek boyunca anlayışlı bir yüzle gülümsemişti. Bana meyve soymuştu. Trabzon hurması dilimlemişti. Bir şeyler söylemişti şapırtılı bir sesle, annen alıştırdı beni bu meyveye gibi şeylerdi sanırım.

Daha fazla uzayamaz bu boş konuşmalar. Girdim konuya ansızın. Onun bana sorması gereken soruyla. Sesimde dünyanın bütün teessüfleri.

"Mutlu musun anne?"

"Koca kadın olmuşsun."

"Anne mutlu musun?"

"Sevgilin var mı?"

"Anne, mutlu musun değil misin?"

"Yaşın gelmiş artık. Evlenmeyi düşünmüyor musun?"

Elimdeki çatalı fırlattım. Çatal gitti, rafa dizilmiş bira kupalarından birine çarptı. Gözyaşlarım fışkırdı birden. Hıçkırırken kesik kesik konuşan bir çocuk gibi bağırmaya başladım. Hayatımızı--boka çevirip--gittin--terk ettin--bizi--mahvettin--bizi--sana--benzedim--zedim--dim--senin gibi--gibi--oros--pu--orospu--oldum!

Anne-kız bile olunsa ilişkileri fazla kurcalamamak gerek. Kurcalayınca çok kötü kokuyor. Osman işi biliyor. En iyisini yapıyor. Yokmuş gibi yapıyor. Olmamış gibi yapıyor. Herkes böyle yapıyor. Ben yapamıyorum. Rahat bana batıyor.

İkimiz de bağırıyorduk, ikimiz de ağlıyorduk. Annem ağlamaktan boğularak babamı (bir zamanlar) ne kadar sevdiğini anlatıyordu.

"Baban beni dövdü! Başımı duvara vurdu! Dişlerimi kırdı!"

"Başkalarıyla yatıyordun!"

"Baban onu sevmeme izin vermiyordu! Onu öpmeme izin vermiyordu!"

"Babamdan tiksiniyordun!"

“Alışırdım! Kolay mıydı o yaralı yüze bakmak? Ama zamanla alışırdım!”

Ah Allahım, ne korkunç bir şey söyledi annem “Alışırdım!” diyerek. Yüzüm gözüm dondu kaldı benim.

“Baban onu sevmekten vazgeçeyim diye her şeyi yaptı! Haksız mıyım?”

Duraksadım ben, boşta bulundum. Haklıydın anne. Babam seni dövüyordu. Babam da haklıydı. Onu boynuzluyordun. Ben de haklıydım. Annesiz babasız kalmıştım. Ama nasıl olur? Bu lanet olasıca dünyada herkes nasıl haklı olur? Nasıl olur!

Karl-Heinz adlı üvey baba, terapist mübarek, anne-kız birbirlerine içlerinde ne varsa söylesinler, böylece barışsınlar gülümsemesindeydi. Dürüst, olgun Avrupalı ya! Biz büyümemiş, çocuk kalmış, birbirimizin arkasından konuşan milletiz, ama o Avrupalı ya, yüzüne konuşur ya onlar insanın!

Annem incecik ağlıyordu, o güzelim gözlerinden gözyaşları inci tanecikleri gibi parlak parlak yuvarlanıyordu. Karl-Heinz adlı iyi yürekli kocası, mini mini bebeğinin gazını çıkartır gibi annemin sırtını ovuşturup duruyordu.

Çok acıdım anneme. Babamın kolunun koptuğu yeri öpmeye çalışan, yüzünün korkunç bir yarayla darmadağın tarafına yanağını sürmeye çalışan yıllar önceki anneme çok acıdım. Ama acımakla yanlış yaptığımı bizzat kendisi hatırlattı gene.

“Babana seni eskisinden daha çok seviyorum dedim. Yeminler ettim. İnanmadı.”

Yalancıya bak! Kaltağa bak!

İşte bunu söylemeyecektin anne! Babanı eskisinden daha çok seviyordum demeyecektin! Diyecektin ki evet! Tiksiniyordum. İrinle dolu gözünden, yarısı kopmuş kaşından, iğrenç bir su sızdıran cılk yarasından, omuz başında kopan kolundan arta kalmış salkım saçak

etlerden tiksiniyordum. Gençtim, güzeldim, aşk ve sevişmeler içinde geçirilecek çok yıllarım vardı daha. Kader babanı mahvetti diye ben de hayatımı feda edemezdim!

Böyle diyecektin ki seni birazcık bari affedebileyim.

"Eskisinden daha çok sevdiğin için mi, babam hastanede ölümle pençeleşirken amcamla yattın? Hem de babamla yattığın yatakta."

Annemin tokadı yüzümde öyle bir patladı ki yere düştüm. Çenem kırıldı sandım. Yıldızlar gördüm havada. (Gene amcamın yüzünden yediğim ikinci tokat.) Düşerken yemyeşil masa örtüsüne tutundum. Masada ne varsa yere indirdim. Biralar yeşil örtüyü geçerek üstüme aktı yemyeşil. Dünya yeşillendi yine. Doğrulup anneme saldırdım. Aralıksız konuşuyor üvey baba, gönüllü terapist, kılkuyruk. Annemi arkasına saklamış, biricik karısına zarar vermeyeyim aman, bir şeyler söylüyor bana. Tek kelimesini anlamıyorum. İfadesine bakılacak olursa, annen seni çok seviyor, niye böyle yapıyorsun filan gibi şeyler olmalı. Belki de siktir git bu evden diyordur, bilmiyorum.

Al, annemin hepsi senin olsun. Ama dua et de hayat sana bir yamuk yapmasın Herr Liebisch. Bir gün hayattan sille yiyecek olursan çok kork ama. Çünkü annemden yiyeceğin darbe hayatınkini mumla aratır!

Kapı kırıldı sanırım arkamdan, öyle bir kapattım ki.

Öyle bir ağladım ki Berlin sokaklarında bağıra bağıra, yazık dedi görenler.

Bir köküm yok.

Carpe diem

Akşam bize de gelirdi eskiden, çok eskiden.

Baysungur Sokağı'nda otururken, bize akşam işten dönen annemle gelirdi, sesinde obur bir yaşama sevinci, sesinde bir saadet, bir şetaret ve cilve, hele babam gelecekse, ayrı geçen haftalardan sonra.

Babam yoksa, bize her akşam Vatuş gelirdi, elinde bir tabak tatlıyla, annemle benim hiç de hüzünlü olmayan yalnızlığımıza ortak olmak için, hüzünlü ayak sesleriyle.

Biz eskiden, çok eskiden, akşamları mutluyduk.

Ama bu akşam, akşam, bazılarına mutluluk yüklenerek gelmiyordu.

Uluçmüdür'ün ipini çekme toplantılarıyla, ikili-üçlü gizli görüşmelerle, kararlar, telefon konuşmaları ve acil ibareli maillerle, inanamazlıklar, kesin montajdır'lar, çok pis bi komplo bu, Uluçmüdür yapmaz öyle şey'lerle, adamın düşmanı ibadullah'larla, üstün teknolojik laboratuarlarda incelemeler ve 'montaj değil âmirim, maalesef'lerle geliyordu akşam, bu akşam. Uluçmüdür'ün hayatını kaydırdığı, ekmeğiyle oynadığı adamların ve yerinde gözü olanların sevinçten içleri içlerine sığmıyor olmalıydı. CD'leri gönderdiğim yirmi kalın adamın kıçları yer görmemiş olmalıydı bugün. Necip medyanın tepe yöneticileri CD'yi izleyince ne halt edeceklerini şaşırmış olmalıydılar. Eşi benzeri olmayan bu pornoyu Ankara'da yüksek zevata ulaştırarak işe başlamışlardı muhakkak, hayret ve şok içinde: Sayın bakanım bize böyle pis bi şey geldi, haberiniz olsun..

İstanbul'un değil insana, gariban kuşa, masum karıncaya bile dünyanın kaç bucak olduğunu göstermekten çekinmeyen emniyet müdürünün içkili, kokainli ve sabahlara kadar orjisini görmezden

gelmek delilik olurdu. Bu yüzden skandalı sekiz sütun manşete sermek, bu adi pornonun birazcığını bari (buzlayıp elbette) şok şok şok!.. flaş flaş flaş!.. ibareli son dakika haber bültenlerinde göstermek için devlet-i âlinin âli yöneticileriyle ne pazarlıklar yapmışlardı kim bilir. Bu kalın adamların 'Uluçmüdür'ü günahım kadar sevmem'cileri haris bir sevinçle işe koyulmuş, görüntülerin en akıl uçurucu, en havsala almaz kısımlarını kesip birleştirip dünya âleme yollamış olmalıydılar. Tarife sığmaz bu görüntüler çoluk çocuğun bile posta kutusuna düşmüş, Youtube'a konmuş, daha şimdiden on bin kere tıklanmış, ışık hızıyla yayılıyor olmalıydı. Ülke sınırlarını aşmış, dünyayı dolaşmaya başlamış olmalıydı. Uluçmüdür'ün avukatlar ordusu her türlü yayına yasak koydurmak ve hadiseyi tezgâhlamış olması muhtemel düşmanlara dava açmak için mahkeme kapılarında vaziyet almış olmalıydı. Skandaldan haberdar olan Hünkâr Hanımefendi, tansiyonu yirmiye fırlayınca hastanelik olmuş, oğulları babalarına çok benzeyen bir herifin yer aldığı bu iğrenç komployu düzenleyen kişileri bulup kurşuna dizmek için yemin etmiş olmalıydılar. Tombalacık Leylacık'la aptal annesi şaşkınlıktan donakalmış, "termesifon" fabrikatörü babacığı kayınbiraderine destek vermek için yanına koşmuş olmalıydı. Koşarken aceleden ayakları kıçına vuruyor olsa gerekti. Uluçmüdür'ün kudreti çünkü onun da kudretiydi bir yerde. Birinin ikbali biterse öbürününki de biterdi. Teoman'a ve Osman'a haber uçmuş, Teoman mahvoldu parlak istikbalim diye fenalaşmış, utançtan değil korkudan lal olan Osman fare gibi bir deliğe saklanmış olmalıydı. Uluçmüdür, şoför-fedaisine emir vermiş, beni bulup konuşturmasını, kimin köpeği olduğumu öğrenmesini, ardından beni itlaf etmesini istemiş olmalıydı. Pezevenk bakışlı şoför sorgu ve katliam ekibini toplayıp İstanbul sokaklarına salmış, hatta vurucu tim evimizi basmış, çelik kapımızı levyelerle kanırtıp açmış, iğne deliğinde bile beni aramış olmalıydı. Uluçmüdür

delirmişti kesin. Öfkeden beyni çatlıyordu yüzde yüz. Hırsını almak için açık arazide bir yerlere şarjörler dolusu mermi boşaltmış, ardından o pis şeydeki şahıs ben değilim bakanım, yemin billah ederim bakanım, Kur'an nimet çarpsın bakanım, beni yakmak isteyenler var bakanım, tufaya getiriyorlar sizi bakanım, ayağınızı öpeyim bakanım, bokunuzu yiyim bakanım, hatta cümle bakanlarım, başbakanım, cumhurum, kim varsanız, alayınız, kaç kişiyseniz, kapınızda köpeğiniz olayım (değilmiş gibi) demek için Ankara'ya uçmuş olmalıydı.

Yetmiş küsur saat önce sona eren o korkunç gecenin verdiği utancın büyüklüğünü anlatabilecek bir sözcük yoktu. Ruhumdaki ağrıyı anlatabilecek bir sözcük de yoktu. Dünyanın hiçbir dilinde yoktu.

Neyse ki ölüm vardı, büyük temizlikçi.

Ölünce insan zaten hiç yaşamamış gibi oluyordu. Sanki arkasında utanılacak bir hikâye bırakmamış oluyordu. Bu dünyada insan ancak ölünce tertemiz oluyordu.

Ama şimdi bütün bunlar benden uzaktaydı.

Bana çünkü akşam gelmişti. Akşam, bu akşam, Ali' yle ikimize, yıkılmış bir dünyanın hüznüyle gelmişti. Son arzuyla gelmişti. Bize akşam, yıllar-yıllar-yıllar sonra, mahvolmuş bir dünyanın sonuna ağıt yakar gibi sevişmemizle gelmişti.

Sevişirken döktüğümüz gözyaşlarımızla ıslanan bedenlerimize akşam gelmişti.

Dilimizden dökülerek o eski güzel dünyanın bütün sevgilerini anlatan sözcüklerimize, yaşlarımızın birbirine karıştığı gözlerimize, yanan dudaklarımıza, hangisinin hangimize ait olduğunu bilmediğimiz damarlarımıza, öpüşen ayak parmaklarımıza, yıllardır sızlayan ruhlarımıza akşam gelmişti. Ali'nin koynuna sokulduğum, onun beni öptüğü an gelmişti güzel akşam, canım akşam.

Ali'nin korlaşmış parmak uçlarında, işkenceli tecavüzlerden artakalmış bir bedeni okşamanın iç titreten çekingenliğini hissetmiştim. Demiştim ki Ali bak, bunun adı aşk, hem de sonsuzdan gelen ve sonsuza giden.

Böylece ben olmuştu Ali ve ben Ali olmuştum.

Öyle kesif, öyle derin sevişiyorduk ki, biz sevişirken gece olmuştu.

Bize güzel akşamın hediyesi olan güzel geceyi getiren yeşil perilerimiz dans ediyordu çevremizde, sanrılarımızın o tatlı perileri.

Yemyeşil perilerimizle fısıldaşıyorduk.

Diyorduk ki: Ey yeşil periler, ey ruhumuzun sonsuz gecelerinin eceleri. Söyleyin! Yolları ölümle birleşecek olan bu iki hayat başka türlü yaşanabilir miydi?

Carpe diem! diyordu yeşil periler, elbette her şey sonsuzca başka türlü olabilirdi. Ama çok geç artık, anı yaşayın, zaman çünkü yalnızca ileriye akar.

Donna Kişot

İstanbul'da gece başladığında sakindim. Hatta mutluydum. Büyük finali bekliyordum, görkemli kapanışı. Uluçmüdür'ün ipinin çekildiğinden, ikbalinin, istikbalinin ve itibarının elinden alındığından emindim. İçim içime sığmıyordu sevinçten.

Bundan sonra bok görür valiliği, vekilliği ve de bir gün bakan olma rüyası yalan oldu. Gözden düşmüş bir polis olarak kalırsa öpsün de başına koysun. Hatta bu memlekette barınabilirse ne âlâ. Ülkemin karanlık tarihini yazanlardan biri olarak edindiği mülkler (araziden konağa, otelden hana hamama), pis işlerini gördürdüğü silahlı-külahlı, acımasız adamları (benim de sonumu getirecek olanlar), devletin yükseklerinde oturan, al gülüm ver gülüm dostları ve yollarını (legal, illegal) açık tutmakla mükellef olduğu yeraltı efendileri kurtarsınlar bakalım şimdi Uluçmüdürlerinin şerefini.

Fakat bunda benim günahım yok muktedir müdür, kudret abidesi, karanlık âlemlerin hamisi, benim bunda hiç mi hiç suçum yok. Kendini, sen kendin yaktın. İşret gecesine o çakır gözlü çocuğu da çağırmayacaktın. Affedilmez bir suç işledin. Üstünde bir adamla görüntülenerek, parçası olduğun dünyanın anayasası olan erkeklik kitabını bok ettin. Sadece benimle görüntülenseydin, tamam, kariyerin epeyce hasar alırdı ama mesele bu kadar büyümezdi. Karın biraz ağlar, zırlar, kabullenirdi. Kimileri ayıp ayıp.. çok ayıp.. derler, sana surat ederler, kimileri de ne varmış, erkek adam, aslan gibi de müdür, o yapmayacak da kim yapacak allasen! derlerdi, hoh hoh hoh gülerek.. Hatta fantezi fukaralarından sözlü takdirname alırdın. İçki masalarında kafayı bulunca beni nasıl düzdüğünü anlatırdın detay detay. Ben, artı içki, artı kokain olsaydı, kokainin görünmesi (çekmen değil) yanlış

olmuş olurdu. Çok uğraşırdın, burnundan gelirdi, ama bir şekilde yırtardın.

Affedilmez olan, yapman değil zaten, yakalanmandı. Bu memlekette çünkü ifşa olmaktır suç olan. Kırık kolun yenden çıkması ölümcül sonuçlara yol açar. Seni affetmeyecekler müdürüm. Üzgünüm. Bedelini ödetecekler. Sen de tabii bana ödeteceksin. Bekliyorum, hazırım.

Beni fazla hafife aldın. Muktedirin zulmünden, süründürmeli ölümlerden korkarım, konuşmam, ağzımı bile açamam sandın. Haklıydın aslında. Ben de insanım ve herkes gibi ben de korkarım ölümün en rahatından bile.

Ne var ki insan, hakkında iyi düşünceler beslediği dünyanın mahvolmuş olduğunu keşfetmeye görsün bir kere. İnsanın altın çağının geri gelmeyeceğini, zaten hiç olmadığını, ömür denen şeyin boş bir umudu beslemekten ibaret olduğunu anlamaya görsün. İnsan, insan denen varlığın en iyimser oranla yarısının şerefsiz mahlûkat, diğer yarısının da bu şerefsiz mahlûkatın oyuncağı olduğunu fark etmesin bir kere.

İşte orada yeni bir ülke başlar. Bu ülke bir hayaldir aslında, bir umut, öncesiz ve sonrasız, anlık bir anlamdır sadece. Ama burası en onursuzca çöküşten doğan onurun ülkesidir. Burası Phoenix müdürüm.

Burada kendini yakarsın, kendinle birlikte zalimleri de yakarsın ve küllerinden yeniden doğarsın. Doğmasan da ne gam! Var olan dünya öyle kirli ki. Öyle acımasız, öyle gaddar ve haşin ki! Yeniden doğsan da aynı dünyaya geleceksin, gelme. Yeniden doğma. Phoenix'in küllerinde kal.

Ali'yle eski, rengi soluk televizyonun karşısındaydık. Ali bir yandan internette dolaşıyordu. Haber ve magazin sitelerinde, en leş sayfalarda, bütün arama motorlarında sürekli Uluçmüdür'ün adını tarıyordu.

İstanbul'un Allahı diye tarıyordu. Ünlü bir emniyetçi diye tarıyordu. Büyük seks skandalı diye tarıyordu. Ama hâlâ bir ses yoktu. Dakikalar koşuyordu. Saatler geçiyordu. Ana haber bültenleri bitmişti, süfli insanın deşifre edilme zamanı başlamıştı (her gece olduğu gibi), ama dünyadan çıt çıkmıyordu.

Nasıl olur?

Buna da mı eyvallah dediler? Buna da mı göz yumdular? Yirmi kalın adamdan biri bile umursamadı mı? Babamın ölümünden beri elime almadığım kameramın karşısına geçip, ağlayarak anlattığım feci öykü hiçbirinin içine dokunmadı mı? Kimse rahatsız değil mi bu kirlenmiş dünyadan?

Nasıl olur?

İmdat!

Beni yatıştırmak istiyordu Ali. "Daha çok erken, pazarlıklar uzun sürer, tepelerde pek çok kişinin çamaşırı kirli," diyordu.

Sabırla bekliyorduk.

Ali benimle ölmek istediğini tekrarlıyordu. Bundan böyle benim gövdem olacağını, ben olacağını, artık sen-ben değil biz olduğumuzu söylüyordu. Sözleri çok mutlu ediyordu beni. Ali çünkü kendini bana adıyordu. Ömrümde ilk kez beni bu kadar mutlu eden bir şey oluyordu. Ölünecekse eğer Ali de benimle ölmek istiyordu. Öyle güzel bakıyordu ki bunları söylerken, içimde en güzel akşamlar oluyordu. Mutluluktan delirecektim. Şu anı yaşadım ya, yeter, sefil ömrüm bir anlam kazandı böylece diyordum.

Çok seviyordum Ali'yi, çocukluğumdakiler de dahil, hayatımdaki bütün sevgilerin toplamından daha fazla seviyordum. Onu çok sevdiğimi iliklerimde hissediyordum. Bu yüzden onun benimle veya bensiz ölmesini istemiyordum.

"Yarın gideceğim Ali.. şu geceyi sağ çıkarayım da."

Ayaktaydım. Yüzüm penceredeydi. Işıltılı karanlığıyla gelen geceye bakıyordum. Ali gözyaşlarımı görsün istemiyordum. Ama düşüncelerimi okumuştu. Bana sırtımdan sarılmıştı sımsıkı. Kupkuru kafatasımı öpüyordu, dudakları ateş. "Ben artık sensiz yaşamam," diyordu. Yaşayamam değil, yaşamam diyordu. "Seni bir kere ardımda bıraktım, artık gitmene izin veremem, ardından bakamam." Ona yıllarca aradığı anlamı verdiğimi söylüyordu. Ali için benimle olmak ya da benimle ölmek gibi bir anlamı vardı artık yarının ve öbür günün ve sonraki günlerin. Acıklı bir anlamdı, ama gene de bir anlamdı.

"Gidemezsin ya da birlikte gideriz, o kadar."

Yüzümü avuçlarına aldı. Dolu dolu baktı.

"Sen aslında müthiş bir anarşistsin, farkında mısın?"

Sonunu bilerek ve gözümü kırpmadan yaptığım şeyin eşi bulunmaz bir cesaret olduğunu söyledi. Kameramın karşısına geçip ağlayarak söylediğim sözlerin bu zavallı çağa yakışan bir yıkım manifestosu olduğunu söyledi.

Demiştim ki bu CD'yi izleyecek olanlara: Riyanın altın çağını yaşadığı bu dünya artık bir çirkef çukurudur. Siz hâlâ bu dünyaya inanıyor musunuz?

Gözyaşlarımın, zalimlerin mahvettiği dünyaya yakılmış bir ağıt olduğunu söyledi.

"Yeter, çok abarttın," dedim.

Güldük. Deli gibi güldük.

"Donna Kişot!" dedi bana.

Yüzünde gerçekten hayranlığa benzer, saygıya benzer bir şey vardı. Ali'nin yüzündeki bu güzel şey içime akıyordu, beni mutlandırıyordu, insan yapıyordu.

"Sen *çağımızın bir kahramanı*'sın," dedi.

Bu çağda artık kimsenin kahramanlığa inanmadığını, bu yüzden de her şeyin işte böyle can çekiştiğini söyledi. Oysa kahramanlığın en

insan olan tarafımız olduğunu söyledi, değerli bir şey için kendini feda etmeyi göze almak. "Ama her şey öyle çürümüş ki, en insan olanımız bile hayatta hiçbir şeyin kendini feda etmeye değmediğini düşünüyor artık. Hangimizin hayatı bir değer için kendini feda etmekten daha kıymetli oysa?" dedi.

Son devrimcilerin de öldüğünü söyledi, dünyanın devrimci doğurmadığını artık.

İkimizin de çok sevdiği adam değil miydi "Nuh'ta geleceği okuma yeteneği olsaydı, kesinlikle gemisini yakardı," diyen? Cioran.

"İşte böyle bir zamanda yaptığın şeyle sen, dünyayı 'çürümüştür' diye damgaladın."

"Bana okuduğun ilk dizeyi hatırladığını bilseydim, yapamazdım," dedim.

Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk.

Hiçbir yere gitmiyor.

Gitmedi. Tepemde asılı kaldı ağır yaralı çocukluğum. Kahramanlar bazen böyle yoksunluklardan doğar işte. Yanıp kül oldukları yerden.

Kahraman mıyım değil miyim bilmem, ama bu CD' leri dünyaya göndererek, çirkefe itilenler adına çığlık attığımı biliyordum. Çakır gözlü oyuncu çocuk sıvıştıktan, Uluçmüdür deri kemerini takıp, sağa sola yalpalayarak çıkıp gittikten sonra çirkefin adı olan yatağımda kalakaldığım andan Ali'nin kapısını çaldığım ana kadar, yetmiş küsur saat boyunca bunu düşünmüştüm. Çevremde akıp giden hayattan kopmadan, sanki her şey yolundaymış gibi, sanki olağanüstü bir şey olmamış gibi, serinkanlı, soğukkanlı düşünüp durmuştum.

Ne yapmalıyım?

Bütün ülkenin duyacağı bu çığlığı atmalı mıyım?

Hayatımın geri kalanını pornosu elden ele gezen bir kadın olarak yaşayabilir miyim?

Hayır.

Ama bana yaşattıkları Osman'ın, Teoman'ın, Uluçmüdür'ün yanına mı kalsın?

Asla!

O zaman haykırmam lazım. Çığlık atmam lazım. Bu zulmü dünyaya ilan etmem lazım.

Ama yanıma bırakmazlar, beni öldürürler.

Yaşamayı istiyor muyum ki zaten?

Bilmiyordum.. bilmiyordum.. Ölmek ve böylece temizlenmek istiyordum, ama hâlâ canlıydım da öte yandan, hayattan kopamıyordum. Kendimi bildim bileli içimde acayip bir hayat enerjisi vardı. Bu yüzdendi gözü kara yürüyüşüm kendi cehennemime.

Ama o geceyi dünyaya haykırmamak, geceyi olmamış gibi yapmıyordu. Susmak temizlemiyordu. Ben Osman gibi değildim. Yaşamamış gibi, olmamış gibi yapamazdım.

Osman Berlin'den döndü. Gene bildiği halde bilmezden gelerek her şeyi, yorgunum deyip yattı. Bana "Hayalete benziyorsun," deyip yattı. Çarşafları değiştirmemiştim. Anlamalıydı. Bir çirkef kokusu almalıydı. Almıyordu. Sormuyordu. Bebekler gibi mışıl mışıl uyuyordu. Olup bitenlere alışmıştı. Kabullenmişti. İnsanlıktan çıkmışlığı kabullenmenin rahatlığıyla uyuyordu. Ona bakarken kendimle birlikte seni de yakmaya hakkım var mı Osman diye düşündüm. Var. Bir bedeli olmalı bunca bilmezden gelmenin.

Osman'ın bu bebek uykusuydu verdiren bana kararımı.

Dedim ki, bu azap bitmeli.

Sabah olsun, kalk git de işime bakayım Osman. Güzel bir kahvaltı yapalım ama önce. Son yemek olsun bu. Sen, ben ve ölmüşlerimizin ruhları çevremizde.

Şimdi geceye yaklaşıyordu saat. Dünyadan ses çıkmadıkça, televizyonlar vur patlasın çal oynasına devam ettikçe kıvranıyordum. Hadi, olsun artık ne olacaksa!

Bir şey olmuyordu. Niye olmuyordu? Ben öldüğümle mi kalacağım yani?

Ali hâlâ internetin başındaydı. Gözleri faltaşı gibi açıldı birden.

Anladım. İlk bedel ödendi. İçim kıyıldı her şeye rağmen, içim dilim dilim oldu. Teoman olsun Ali, lütfen.. Osman olmasın, biri illa hayatıyla ödeyecekse bunu Teoman olsun.

"Osman mı?"

"Hayır.."

Derin bir nefes aldım.

"Teoman.."

Gene hayır. Peki kim? Kimin ölümü bu Ali'nin yüzünü karartan?

Kanepeye uzanmıştım. Bir elimde kumanda, kanal kanal geziyordum flaş ibareli bir altyazıya rastlamak için. Bir yandan kırmızı şarap içiyordum. Sarhoş olmaya çalışıyordum. Ölüme sarhoş yakalanmak istiyordum. Fırladım yerimden bilgisayara koştum. Resmi görür görmez kalbime bir şey oldu. Fenalaştım, yere düştüm. Haykırıyordum.

"Öldürdüler çocuğu! Öldürdüler çocuğu! Öldürdüler çocuğu!"

Kendimi yerden yere çarpmaya başladım. Başımı sehpanın kenarına vuruyordum. Saçsız başımı, kafatasımı tırmalıyordum. Göğsümü yırtmak istiyordum. Tırnaklarımı kendi kalbime batırmak, kendi kanımı oluk oluk akıtmak istiyordum.

Ali kucakladı beni, başımı kucağına aldı, yüzümü okşuyordu aralıksız. Paniğe kapılmıştı. Tarifsiz bir acıyla yalvarıyordu.

"Yapma.. ne olur yapma.. ne olur yapma.."

Magazin haberleri veren pespaye bir sitede kocaman bir resmi vardı çocuğun, çakır gözleri ışıl ışıl. Resminin üstünde flaş ibaresi, son dakika ibaresi yanıp sönüyordu. Altında bir satır yazı vardı. "Televizyon dizilerinin sevilen oyuncusu bugün akşam saatlerinde kendini beşinci kattan atarak intihar etti."

Hayır, ben böyle olmasını istemedim!

Benim hesabım bu değildi, hayır!

O da kurbandı. Gecenin en korkunç anında parmağını uzatıp gözyaşımı silen çakır gözlü çocuk, benim kadar olmasa da kurbandı.

"Benim yüzümden öldü! Benim yüzümden öldü! Benim yüzümden öldü!"

Taşı şimdi bu azabı taşıyabilirsen..

“Korkuyorum yaşamaktan ki çok güzel”

Aradan saatler geçti.

Yaşadığım gecenin o en korkunç anında gözyaşımı silmiş olmasaydı gene üzülür müydüm o çakır gözlü çocuk için diye düşünüyordum.

Evet üzülürdüm, ama bu kadar çok değil.

Hayır, üzülmezdim, hak etmişti.

Sanırım. Bilmiyorum.

Hâlâ ağlıyordum. Gözlerim biber gibi yanıyordu. Uluçmüdür’ün katliam timi tarafından aşağı atıldığından emin olduğum çocuk yere çakıldığı, o güzel başı yarılıp dağıldığı, başından kopan kemik parçaları çöp tenekelerinin dibine kadar sıçradığı, beyni kanına karışıp yerlere aktığı için değildi ağlayışım.

Ağlayışım, kendim içindi. Ömrümün en korkunç gecesinde gözyaşımı silmiş birinin ölümüne sebep olduğum içindi. Bana ait olan bir hesaptan onun hissesine ölüm düştüğü içindi.

Ama bu kârhane-i âlemde herkes az-çok bir hesap ödüyordu. Tamam, hiç ödemeyenler de vardı, kabul. Ama bu düşünceyle yaşanmıyordu. Birilerinin zerre hesap ödemeden, tereyağından kıl çeker gibi şu hayattan geçip gittiğini bilmek insanı fena yapıyordu. Bu yüzden bedduayı keşfetmişti insanoğlu, ilenmeyi, kargışlamayı, en kötü şeyleri dilemeyi. Beklenmedik felaketler karşısında neden ben? diye soran herkes, aslında içten içe kimin hesabını ödediğini soruyordu. Mesela ben. Annemin, babamın ve hayatıma girip çıkmış pek çok kişinin hesabının en azından bir kısmı bana düşmüştü. Biri de benimkini ödemiş olsun artık, ne yapayım! Piyango bu çocuğa vurdu, üzgünüm.

Hem şu da sorulmamalı mı yani: Ey çakır gözlü güzel çocuk! Zirveye çıkmak uğruna dibe vurmaktan çekinmeyen genç yetenek! Uluçmüdür gibi zalimlerin fantezi partneri olarak kazandıklarının bir bedeli olmayacak mı sanıyordun? Su testisiydin madem, bir gün kırılacağın hiç aklına gelmedi mi? Gelecek vaat eden o güzel yüzünü televizyon dizilerinde gösterirken kazanın doğurduğuna inanıyordun da, öldüğüne niye inanmıyordun şimdi? Bak ben biliyordum en başından beri ve hesabımı ödemeye hazırım.

Demiştim, benim yüzümden ölmüş bir zavallının arkasından habis düşüncelere ve çirkin dillere kayarak iyiden iyiye. Yine de bu çirkin diller, bu habis düşünceler yatıştırmıyordu beni. Biliyordum, sızlayacak bundan böyle içim, kalan ömrüm boyunca.

Selda geldiğinde beresi, kabanı bembeyazdı. Kar başlamış çoktan, tutmuş, örtmüş bile İstanbul'u. Genç çocuğun ölümü demirden yumru gibi boğazıma oturmuşken, bu ölüm örnek olmuşken bana, benim de sonumu göstermişken, canım Ali kafatasımı tutarken iki eliyle sımsıkı vurmayayım diye duvara, sarsılarak ağlarken benimle birlikte ve öperken gözlerimi durmadan, gece koşmuş ilerlemiş, kar başlamış, tutmuş, İstanbul bembeyaz olmuştu.

Bizim haberimiz olmamıştı.

Öte yandan içimdeki çığlık yatak değiştirmişti.

Ölmek istemiyorum! Ali ben ölmek istemiyorum, yaşamak istiyorum!

Ali ne kadar ömrüm kaldıysa, kaç yılsa, kaç günse, hatta kaç saatse seninle yaşamak istiyorum. Ölümüm, ölümümüz bu zalimin elinden olsun istemiyorum! Sonumuz bu genç çocuğunkine benzememeli Ali!

Diye çırpınırken içimden ve dışımdan, Selda'yı hatırlamıştım gecenin bir yerinde. Bıçakla kesilir gibi kesilmişti çığlıklarım.

Albay dayının kızı. Benden birkaç yaş büyük olgun, akıllı, abla.

Onu birkaç ay önce, bir gece zap yaparken ekranda görmüştüm. Akıl fikir adamlarına okkalı sorular soruyordu. Hepsini köşeye sıkıştırıyordu. Şaşırıp kalmıştım. Nasıl ya? O mu gerçekten? Ama bu kadın aptal aptal, romantik metinler okurdu radyoda bir zamanlar! (Haksızlık ettiğimi biliyordum. Hiç de aptal aptal olmayan, hayata dair küçük şeyler anlatıyordu o zamanlar. Ama büyük şeylerin kurbanı olan ben, büyük trajedilerin içinden geçen ben küçük şeylere inanmıyordum ki.)

Evet, Selda bu. Kesinlikle o!

O aptal metinlerden buralara gelmiş. Hayat bu kadar mı başka yollara taşır insanı?

Beni niye taşımadın hayat! Beni niye çirkeften çıkarmadın? Kalk düştüğün o çukurdan, şu yoldan git demedin? Hayat beni niye kayırmadın bir parçacık?

Bunu istedim mi ki? Ben değil miydim "İnsan denen varlık sadece düşer" diyen ve düşmek için kanatlarını sımsıkı kapatan, çırpmayı reddeden?

Çok değişmişti. O da benim gibi yaşlanmıştı. Çocuk olduğum bir yaşta karlı bir öğleden sonrayı beraber geçirdiğimiz o üniversiteli genç kızdan eser kalmamıştı. Ama akıp giden yıllar içinde güçlenmişti. Çok cesur yürek görünüyordu. Kendine güveniyordu. Zor sorular soruyor, konuklarını terletiyordu.

Tartışılan konunun ne olduğunu anlamamıştım. Dikkatimi konuya vermemiştim çünkü, Selda'ya vermiştim. Duygulanmıştım, içim çağıldamıştı.

Odasının çok kız odası olduğunu söyleyerek onu incitmeye çalıştığım, yıllar öncesinde kalan bir güne gitmişti aklım. Selda'nın dengeli bir kız, başarılı bir kız, sevilen bir kız, umut vaat eden, gelecek vaat eden, gurur, iftihar, övünç vaat eden bir kız olduğunu anladığım ve çok kıskandığım bir gündü.

Annemin hafta sonu seni almaya geleceğim deyip gelmediği yıllardı. Yatakhanede bir başıma kaldığımda ağlamamak için azıttığım, okuldan kaçıp sokaklarda sürttüğüm, bulduğum birkaç saatlik sevgililerle kuytularda düşüp kalktığım, çığrımdan çıktığım yıllardı.

Annem beni almaya gelmeyince, içim patlayacak gibi olurdu. Kaçmamışsam okuldan, Hûban da evci çıkmamışsa, zulalarımızdan sigaralarımızı alıp çatıya çıkardık. Büyük ağaçlara bakardı çatı. Okulun bahçesini çevreleyen apartmanlara. Bahçenin bittiği yerde başlayan demiryoluna. Çatıya açılan kapının yanında küçük bir girinti vardı. Üstünden bir pervaz uzanırdı. Bizi ispiyoncu gözlerden gizlerdi. Hûban'la canımız sıkıldıkça birbirine vura vura kırdığımız kiremitlere otururduk. Sigaralarımızı yakardık. Hangi öğretmenlerden daha çok nefret ettiğimizi konuşurduk. Bunaldıkça bunalırdık.

Çığlık atma oyunu bulmuştuk bir keresinde. Girintiye saklanıp kendimizi göstermeden çığlık atıyorduk. Hangimizin çığlığı daha acı olacak diye yarışıyorduk. İçimiz yırtılıyordu acımızdan. Çevredeki apartmanlarda oturanların nereden geliyor bu canhıraş feryatlar diye dikkat kesilmelerine bakıyorduk. Başlar uzanıyordu pencerelerden, bahçede oturan kızlar, yoldan gelip geçenler yukarı bakıyorlardı, gözler endişeyle çevreyi tarıyordu. Biz kahkahalarımızı boğmaya çalışıyorduk.

Ama bütün oyunlardan çabuk sıkılıyorduk.

Bir keresinde bahardı. Sıcak bir mayıs günüydü. Okuldan kovulacağım aşağı yukarı belli olmuştu. Disiplin kurulunun benimle daha fazla uğraşmaya niyeti yoktu. Hüzünlüydüm. Hûban'dan ayrılacağım için buruktum. Şaka gibiydi Hûban. Kına getirmişti. "Kıçımıza kına yakalım!" diye tutturmuştu. "Manyamış disiplin manyaklarının yerine biz kına yakalım kıçımıza!" "Saçmalama!" diyordum. Ama Hûban ısrar ediyordu. Bir deyimi deyim olmaktan çıkarmak istiyordu. Delirdiğini düşünmüştüm.

Sonra benim de delirmem gerektiğini düşünmüştüm. Niye delirmeyeyim ki? Bana engel olan ne? Pantolonlarımızı, külotlarımızı sıyırıp yüzükoyun kiremitlere uzanmıştık. Birbirimizin kıçına kalp şeklinde kına koymuştuk. Güneşe karşı uzanıp kuruyuncaya kadar beklemiştik. Dövme modasının ufukta bile olmadığı yıllarda biz kınayla kıçımıza kalp dövmesi yapmıştık. (Hissediyorduk kalbimizin yerini.) Yatakhanedeki kızlara gösterip şarkı söylemiştik. *Ah kalbim, ben senden çok çektim, valla sen delisin delisin!* Delisin derken kıçlarımızdaki kalplere şaplak atmıştık.

Seldalara gidişimiz okuldan kovulmamdan önceydi. Ruhum Seçkin Bey'in elinde paralandıktan sonra, azgınlığımın arttığı yıldı. Kış ortasında bir gün annem nasıl olmuşsa beni almaya gelmişti. Otobüslere, vapurlara binip Seldalara gitmiştik. Selda'nın babası yeni anayasanın maddeleri hakkında saatlerce konuşarak kafamızı ütülemişti. Çokbilmiş annesi Mükerrem Hocanım (matematikçi) bizi Selda'nın odasına göndermişti. Tanışalım, kız kıza oturalım, yakınlaşalım istemişti. Şimdi düşünüyorum da, iyi niyetli bir kadındı aslında. Muhtemelen bu arkadaşlığın ben mutsuz ve suratsız kıza iyi geleceğini sanmıştı.

Ama gelmemişti. Ziyaretimizin Selda'yı memnun etmediğini hissetmiştim. Planlarını bozmuştum galiba. Benimle ilgilenmek zorunda kaldığı için müthiş sıkılıyordu. Kırışan alnından okunuyordu, kambur oturuşundan. Ama ben sıkıcı biri değildim ki. Ben unutulmuş, ihmal edilmiş, yatılı okula postalanmış olabilirdim. Tembel, azgın, sorumsuz bir baş belası olabilirdim. Ama sıkıcı değildim. Şaşırtma ustasıydım bir kere. Yersiz cümleler kurmakta bir numaraydım. Daha girer girmez, alaycı bir gülüşle "Çok kız odası burası ya," diyerek aklımca Selda'ya geçirmiştim. Anlamıştım ailesinin üstüne titrediğini. Kızlarını önemsediklerini, çok-çok-çok sevdiklerini.

Odasında bir dolu göz alıcı eşya vardı. Portatif bir pikap, şık bir yazı masası, hareketli bir çalışma lambası (içim gitmişti buna), çalar saat, janjanlı perdeler, cicili bicili yastıklar, oyuncaklar, pırıl pırıl duvar kâğıtları, kitaplar, kitaplar, kitaplar sonra, plaklar, aynalar, makyaj malzemeleri. Kitaplarının sırtlarını okumak için kıvranıyordum. Ölüyordum meraktan neler okuyor acaba diye. Ama kitabı küçümsüyormuş gibi görünmek için gözümün kuyruğuyla bile bakmıyordum. Selda için değerli, anlamlı olan ne varsa hiçbiri umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

Kuralları yıkmaya bayılıyormuşum, ahlaksızlıktan besleniyormuşum gibi yapmıştım. Gibi yapmıyordum aslında. Bütün duygularım gerçekti. Ama gösterme biçimim fazla doğrudandı. Kıskandığım çok belli oluyordu. Ahlaksız denince ne anlıyorsa bütün bir toplum, onun ta kendisiydim, (okuldan kovulurken ahlaksız olduğum ısrarla vurgulanmıştı). Ama böylesine ahlaksız ve kural tanımaz bir kız olduğum için bulutların üstünde yürüyor kadar hafif de değildim. Aksine, ayaklarıma demir külçeler bağlıydı. Her adım atışımda yoruluyordum hayattan, nefes nefese kalıyordum.

İçimdeki isyan çok acıklıydı. Okuldan kaçıp sürtmekle, önüme gelenle yatmakla, içki içip okula sarhoş gelmekle, çatılardan çığlık atmakla sınırlıydı. İsyanım harlanmıyordu, tutuşmuyordu, tutuşturmuyordu. Kendi içime doğru yanıp kül oluyordum her gün.

O gün, çok kız odası dediğim odada Selda'ya sezdirmemek için çırpındığım şey buydu.

Şimdi, otuz küsur yıl sonra, bu kış gecesinde parlak sarı, güzel formlu, kafatasıma saplanması muhtemel o mermilerin soğukluğunu hayali bir rüzgâr gibi yüzümde hissederken, için için kıskandığım bu uzak akraba kızının medetine muhtaç olmuştum.

Gerçi Selda'nın elinden bir şey geleceğine, benim için bir şeyler yapabileceğine ihtimal vermiyordum. Ona ulaşabileceğimden bile

emin değildim. Ama her denize düşüp her yılana sarılmak zamanıydı. Kurttan kuştan yardım ummak zamanıydı. Selda deniz miydi, yılan mıydı, dost muydu, çoktan unutulmuş uzak bir akrabanın kızına el uzatır mıydı, bilmiyordum. Ama denemeliydim. Düşen burnumu yerden almak, Selda'yı bulup bu çirkef dünyayı ifşa etmek için imdat istemek zorundaydım.

Çakır gözlü çocuğun çünkü vebali vardı üzerimde, sebebi olmuştum.

Bu iş burada kalamazdı.

Artık hiç kalamazdı.

Elbette CD'lerin bir sonucu olacaktı. Elbette Uluçmüdür kararacak, hırsını Teoman'dan Osman'dan alacaktı. Ama bu kadarla kalmasını istemiyordum.

Benim istediğim bundan çok daha fazla bir şeydi.

Benim istediğim kuru samanların altından şarıl şarıl akan suları göstermekti. Her şey yolundaymış, dünya bok kokmuyormuş gibi yapan milyonlarca insana, 'bir kere bari sağına soluna bak, çürüyor dünya görmüyor musun?' demekti.

Madem kurban etmiştim kendimi, postum Türk varlığına armağan olsun istiyordum.

İstanbul'un Allahı Uluçmüdür'ü gazetecilerin karşısında kuyruğu dik tutmaya çalışırken, montaj, komplo, tezgâh, tuzak, cart curt derken görmek istiyordum.

Beraberce sahneye koyduğumuz bu acıklı komedyada bir şerefsizin şerefi üzerine yemin etmesi birilerinin dikkatini çeksin istiyordum.

Memleketim insanı, tamam, uyanmasın uykusundan, silkinmesin, 'üç maymunu oynamaya son' yazan pankartlarla koşmasın Taksim Meydanı'na, meclis karışmasın, gensoru önergeleri verilmesin, (İstanbul'u kimlere emanet ettiğinizin hesabını verin). Ama hiç olmazsa 'yuh artık, bu kadar da olmaz!' desin memleketim insanı ve

çıksın ortaya çakır gözlü günahkâr çocuğun kendini atmadığı pencereden, aksine karanlık ellerin onu ittiği ve kimsenin hakkı olmadığı buna.

Dilce susup / bedence konuşulan bir çağda / biliyorum kolay anlaşılmayacak.

Biliyordum elbette. Ama denemeye değerdi.

Bu gece büyük sınav gecesiydi ve bu saate kadar çıt çıkmadığına göre, gene boş kâğıt vermeye hazırlanıyordu memleketim.

Tabii ki Uluçmüdür'ün ipini çekeceklerdi. Kırk bin polisin karşısında el-pençe divan durduğu adamı dertop edip gündelik tarihin arşivine iteleyeceklerdi. Aralarındaki bu çürük elmayı küt diye çöpe atıvereceklerdi.

Ama böyle biterse, bu acıklı komedya eczası için için yanan, tutuşamadan sönen kibrit çöpüne benzeyecekti. Adalet saraylarında çakır gözlü çocuğun adı geçmeyecekti. Ben de öldüğümle kalacaktım.

Kalmamalıydım. *(Korkuyorum yaşamaktan ki çok güzel.)* Bu nedenle Selda'yı aradım çalıştığı televizyondan. Bir şansımız olabilir Ali. Selda bize el uzatabilir Ali. Televizyonda gördüm. Cesur birine benziyordu.

Yoktu. Yeni çıkmış. Bakın çok önemli. Mutlaka ulaşmam lazım kendisine. Numarasını rica etsem? Mümkün değilmiş, veremiyorlarmış. O zaman Selda beni arasın. Akrabasıyım. Kolsuz Cavit'in kızıymış deyin, o anlar. Lütfen, rica ediyorum sizden, bakın çok önemli, ölüm-kalım meselesi. Ölüm-kalım diyorum, ne olur!

Umutsuzca kapattıktan on dakika sonra arayınca beni Selda (Ali'nin cebinden), anladım CD'ler yerini bulmuş da Ali'nin dediği gibi pazarlıklar sürüyor hâlâ.

Tartışılan pek çok ihtimal olmalı.

Yüksek bir yetkili, İstanbul valisi mesela ya da içişleri bakanı (belki de hükümet sözcüsü, kime düşüyorsa bu iş artık) acil bir basın

toplantısı yapıp olayı tel'in edebilir: Vatandaşlarımız rahat uyusun, aramızdaki çürük elmayı temizledik!

Medyaya haberin yerleştirilme ölçütleri verilebilir, konu şuraya ve şuraya bağlanmayacak, münferit bir hadisedir bu ona göre. (Devletim ne çok sever böyle şeylere münferit bir hadise demeyi.)

Olayı tümüyle görmezden gelmeleri de bir ihtimal. Pek çok kişinin çamaşırı gerçekten kirliyse susup elbirliği etmek en iyisidir. Gene de sessiz sedasız işten el çektirilir müdürüme, yüz kızartıcı duruma düşmekten filan, ama fazla da büyütülmez. Bizim devletin geleneğinde zaten, hadise siyasi değilse mühim de değildir.

Artık bir kıyı kasabasına yerleşip balık mı tutar müdürüm.. İsviçre bankalarında kuzu kuzu yatan paralarından bir kısmını getirir de güvenlik şirketi mi kurar kodamanlarının ferah feza sitelerini, çocuklarının pahalı spor arabalarını filan koruyacağı. Yahut enişteşinin yakında kombi de üretecek olan "termesifon" fabrikasına ortak mı olur. Ya da yeraltının efendileriyle kol kola mı girer daha sıkı bu kez, hatta kenetlenmiş biçimde, (ne de olsa her türlü illegal trafik için şahane bir merkez şu İstanbul).

Artık bir yolunu bulur hiçbir şey olmamış gibi yaşamanın.

Herkes bulur, bir ben bulamam.

Selda şoktaydı. Olup bitenlerden sonra onu aradığım için iki kat şoktaydı. Telefondaki sesi şaşkınlık ve dehşet doluydu.

"Bana yardım et!"

"Nerdesin?"

"Beni öldürecekler! Yardım et!"

"Edeceğim! Nerdesin?"

Selda'nın telefondaki sesine güvendim. Neden bilmiyorum, ama güvendim.

Ali'nin evinin adresini verdim.

Nefes nefese geldi. Saat ikiye geliyordu. Kapıyı Ali açtı. Konuştular. Kesik kesik geliyordu sesleri. Kulaklarım zonkluyordu benim. İyi duyamıyordum. Kanım kulaklarıma bile vuruyordu. İyi mi? / Korkuyor. / Haklı. / Size güvenebilir miyiz?

Ölüm döşeğinde bir hastanın yakınıyla doktoru konuşuyorlar sanki. Çok ağrısı var. / İlaç veririz, hafifler. / Ne kadar ömrü kaldı? / Çok az. / Acı çekmesin. / Merak etmeyin.

Huzurlu bir ölüm için elden gelen yapılıyor diye düşündüm, çok umutsuzum hâlâ.

V*e korkuyorum yaşamaktan ki çok güzel.*

Ali'nin "Ona bir şey olursa sizi yaşatmam," dediğini duydum. Tehdit ve inanç doluydu sesi. Öyle tuhaf bir anın içindeydik ki, insan böyle bir anda her şeyi söyleyebilir.

Selda'nın öfkelendiğini hissettim. Öfkelendiğini ve çok acı çektiğini.

"Ne sanıyorsunuz ki? İhbar mı edeceğim yerini? O benim kardeşim!"

Gözpınarlarımın yeniden yaşla harlanmasına hayret ettim.

Tipi vardı. Selda arabasını park ettiği yerden Saray Apartmanı'na yürüyene kadar kardan bembeyaz olmuştu. Yalnızdı. Yüzünde dehşetle ve sırt çantasında tüm ekipmanıyla gelmişti. Gerçekten yardım etmek, bana el uzatmak için gelmişti.

Beni kazınmış kafamla görünce ürktü. Bir şeyleri kavraması zaman aldı. Birkaç saniye öylece durup bakıştık. Garip bir şekilde sevgi doluydu bakışmamız, birbirimizi doğru dürüst tanımadığımız halde. Ne diyeceğini bilemiyordu. Üstünü çıkardı. Dikiliyorduk karşılıklı.

"Çok tuhaf.. yıllar sonra böyle karşılaşmak.."

"Beni hatırladığına sevindim," dedim.

"Ben seni hiç unutmadım ki," dedi.

İnsan ölümün eşiğinde bile olsa unutulmadığı için seviniyor. Unutulmak çünkü ölümün provası, hatta bin beteri. Düşün. Bir bedenin var yeryüzünde ruhunun eşlik ettiği, yaşıyorsun ama hatırlayanın yok. Oysa ölmüşsen yoksun, umurunda mı artık kim anıyor adını, kim anmıyor.

Ali beni unutmamıştı. Selda da unutmamış.

"Seni o derginin kapağında gördüğümden beri, büyük bir şey yapmanı bekliyordum," dedi. Acı acı gülümsedi.

Beklediğin böyle bir şey miydi diye sormadım.

Titriyordum. Selda birden sarıldı bana. Halime çok üzüldüğünü hissettim. Gülümsemeye çalıştım.

"Korkma," dedi.

"Çok korkuyorum," dedim. "Elimde değil.."

"Korkma, bana güven.."

Güvendim. Ali'yle tanıştırdım onu. "Sevgilim," dedim, sözcüğün bütün anlamını hissederek. İçim ışık ışık oldu. Aynı anda hatırladım, şu sıralarda bir fare deliğinde sesli sesli ağlamakta olan bir kocam olduğunu. Söndü içimin ışığı.

Ali bir içki isteyip istemediğini sordu.

"Önce işimizi yapalım, sonra içeriz," dedi Selda.

İşimizi yapalım demesi ürpertti beni. İşim ben. Hayatımın kurtarılması bir iş. Başarılı da olunabilir, başarısız da. Ne sanıyordum ki? İnsan olduğumu mu? Bırak şimdi. Alınganlığın zamanı değil. Sırt çantasını açtı. Bilgisayar ve bir sürü şey çıkardı, alışkın, profesyonel. Kabloları bağlarken, hard diskleri takarken, şifreler yazıp bilgisayarını açarken anlattı günün nasıl geçtiğini medya âleminde.

Konuştukça ferahlıyordum, içime su serpiliyordu.

Oh! Gerçekten taşları oynatmışım!

Duvarlar yıkılacak, kaçış yok artık!

Olay öğle saatlerinde patlamış. Haber toplantıları yapıldıktan, sakin geçecek sanılan bir günün tembelliğiyle yemek sonrası kahveleri içildikten ve kuryenin o esnada getirdiği zarflara göz atıldıktan sonra. Bir anda çığrından çıkmış her şey. Bütün gazeteler ve televizyonlar ve haber siteleri karışmış. Ya montajsa, ya komplo, yalan haber tuzağına düşersek korkusuyla bir süre kilitlenip kalmış kalın adamlar. Gerçek olduğu anlaşılınca, kulaktan kulağa yayılmış. Söylentiye göre Uluçmüdür derhal Ankara'ya uçmuş. Montaj, yalan, komplo, şerefsizlik, tezgâh, düzen cart curt diyormuş. (Hah hah ha!) İşten el çektirildiği söyleniyormuş. Ama medyaya da denmiş ki el altından, ikinci bir emre kadar sakın ha! Tek satır sızmasın hiçbir yerden. Hâlâ toplantılar yapılıyormuş çünkü. Gizli görüşmeler sürüyormuş. Pek çokları bu rezaleti görmezden gelemeyiz diye bas bas bağırıyormuş. Kalın adamlar görüntüleri maille dağıtmaktan çekindikleri için (ne olur ne olmaz, telekulak ülkesi burası) bilgisayarlarını açıp meraklılara göstermekle yetinmişler. Pornomu izleyenler izlemeyenlere anlatıyorlarmış. Uluçmüdür bir kadın ve bir erkekle üçlü yaparken.. diyorlarmış. Hem de adamın altında.. diyorlarmış. Kokain çekiyor boru gibi.. diyorlarmış. Kadın güzel ama geçkin be.. diyorlarmış. Ama hiç utanmadan bir bir anlatıyor her şeyi.. diyorlarmış. Tamam, ağlıyor filan ama.. (Haklılar. Bu yüzyıl gözyaşına inanılacak bir yüzyıl değil.)

Adımın geçtiğini duyunca Selda'nın kanı donmuş. Ama şaşırmamış açıkçası. Haber müdürüne demiş ki, "Kadının yüzünü göster bana. Görüntüleri izlemek istemiyorum, sadece yüzünü görmek istiyorum." Haber müdürü gösterecek yer arıyormuş. Pis pis gülüyormuş, eski bir devrimciymiş, polisleri sevmezmiş. "Uluç denen herifin işi bitti, bundan sonra devlette kıyak gelecek yok ona," diyormuş. Benim için üzülmüyormuş ama. Benimle Uluçmüdür'ün çektiği kokain arasında bir fark görmüyormuş.

Selda hiç sesini çıkarmamış. Benim çünkü ne planladığımı, bu işin tam neresinde olduğumu bilmiyormuş. Bu kadın aşırı güzel olduğu için ailemizde sevilmeyen Hülya Hala'nın kızı dememiş. Bu kadının annesi babamın kuzenidir, bu kadını çocukluğundan beri tanırım, bu kadın dediğini yaptı, çocukken bana "Bir gün resimlerimi duvarlarına asacak insanlar" demişti, şimdi öyle bir şey yaptı ki, resimleri dünyaya yayıldı dememiş.

Çok tehlikeli bir oyun oynamakta olduğumu düşünmüş. İçi titremiş benim için.

Telefonlar susmuyormuş. Ter akıyormuş yöneticilerin yüzlerinden, hepsi odalarında nöbetteymiş, işaret geldiği anda görüntüleri yaymaya hazırlarmış.

Çakır gözlü çocuğu anlattım, beşinci kattan atıldığını.

"Öldüğünü duyunca hepimiz tahmin ettik," dedi. "Utancından intihar etti süsü vermek istediklerini konuştuk."

Uzattığım CD'yi bilgisayarına taktı. Görüntülerimin en korkunç, en kusturucu kısmını çarpı dört hızıyla geçti, başını çevirerek. Kameramın karşısına geçip ağlayarak anlattıklarımı iki kez izledi.

İzlerken ağladı. Bitince dönüp bana sarıldı.

"Sen.. çok korkunç bir şey yaşamışsın," dedi.

Aslında, korkunç bir hayat yaşamışsın, bütün hayatın mahvolmuş demek istiyordu.

"Boş ver, üzülme," dedim.

Ben bilmiyor muyum sanki hayatımın nasıl da trajik bir film olduğunu? Bunu niye yaptım sanıyorsun?

Hırstan ve dehşetten Selda'nın elleri titriyordu. O anda en az benim kadar nefret ediyordu yaşadığımız hayattan, hissediyordum. Filmi kesip biçmeye başladı. Öyle dayanılmazdı ki görüntülerim, öyle acıklı, hazin ve iğrençti ki, Ali'ye döndü.

"İçkisiz olmayacak," dedi.

Ali bir kadeh şarap koydu Selda'ya.

Selda kendini tutamadan, ağlayarak kısa bir film yapıyordu görüntülerimden.

Birden "Vazgeç istersen.. senin de başını derde sokmak istemiyorum," dedim.

Güldü, kendinden emindi.

"Bana bir şey yapamazlar," dedi. "Benim kocam Belçikalı, Belçika vatandaşıyım ben. Neden bu kadar cesurum sanıyorsun?"

Almanya'da bir haber kanalı ve Belçika'da bir internet sitesi için de çalışıyormuş. Karı-koca bağımsız haber gruplarının, sınır tanımayan gazetecilerin üyesiymişler. Kocası Paris'te yaşıyormuş. İstanbul'a sık sık gelip gidiyormuş. Bir tür dokunulmazlıkla çevriliymişler.

"Senin kılına dokunurlarsa bütün Avrupa'yı ayağa kaldırırım."

Çok utandım. Öyle utandım ki yüzüne bakamadım. Yıllarca radyoda uyuz metinler okuyan romantik gerzek diye bildiğim Selda'nın bambaşka biri olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Karşımda duran isyankârın, ezilenin, zulme uğrayanın sesini dünyaya duyurmaya çalışan bir kadındı. Cesurdu besbelli (ve cesaretinin pasaportundan kaynaklanması çok acıydı tabii).

Öyle ya da böyle cesurdu ve bana el uzatıyordu. Düşmüşsün hazır, dur bir tekme de ben atayım demiyordu. Benim üstümden kariyer yapma derdinde değildi. Sırf bu nedenle bile hayata inanabilirdim artık. Sırf bu nedenle bile, beni umursamadan akıp giden hayatın yenilenebileceğine inanabilirdim. Bir kapı kapanırsa bir diğerinin açılacağına, kül olduğumuz yerden doğacağımıza inanabilirdim.

Yüzümdeki şaşkınlıkla karışık utancı gördü, tatlı bir havayla güldü.

"Kız odası," dedi. "Hatırladın mı? Senden sonra çok sinirime dokundu odam.. ıncık cıncık ne varsa hepsini attım."

O da unutmamış çocukça kıskançlığımın tezahürünü. Buruklaştı, aklımdan geçenleri okumuş gibi.

“Beklemiyordun benden değil mi?”

“Neyi?”

“Böyle bir iş yapıyor olmamı..”

Boş bir ifadeyle gülümsedim. Vallahi hiç beklemiyordum. İstanbul Radyosu’ndaki mütevazı koltuğunu bırakıp böyle bir cesarete açılacağın aklıma gelmezdi. Utangaç başımı sallamakla yetindim. “I-ıh.”

“Ben de kendimden beklemiyordum. TRT’de suya sabuna dokunmayan şeyler yaparak yaşlanırım, emekli olurum sanıyordum. Ama kocamla tanışınca her şey değişti. Hayat böyle inanılmaz bir şey işte. Bir gün biriyle tanışıyorsun, bir yola giriyorsun, o yol seni başka bir yola götürüyor. Derken bir bakmışsın ki sen yol açıyorsun birilerine..”

İyi de herkes sen değil ki Selda. Ben mesela, senin gibi olmadım. Olamadım değil. Olmadım. Ben inadına çıkmaz yollara, uçurumlara sürdüm atımı. Sevgili hayat sen bana trajediyi mi layık gördün? Tamam! Beterin beteri olsun o zaman.

Kameranın karşısına geçip ağlayarak anlattıklarımı aynen koruduğu, gerisini çok kısaltıp buzladığı, yüzümü tanınmaz hale getirdiği filmi yabancı gazeteci arkadaşlarına gönderdi. Kocasıyla Fransızca konuştu telefonda. Durumumu anlattı. Ali dikkat kesildi dinlerken, memnuniyetle gülümsedi. Bir arkadaşıyla İngilizce konuştu. “I’ll never let her hurt,” dedi. Sevindim. Allahım Selda benim yanımda!

O çalışırken lapa lapa yağan kara baktım, ciğerlerim donana kadar derin nefesler aldım, sonra kanepede Ali’ nin kucağına yattım. Ali durmadan yüzümü okşuyordu. O yüzümü okşadıkça içime huzur doluyordu. Gözlerimi yumduğum an günlerce uyuyacakmışım gibi hissediyordum kendimi. Uyursam yüz yıl uyuyan prenses olacaktım. Uyandığımda taptaze bir dünyayla karşılaşacaktım. Bana döndü.

“Birkaç soru sorsam cevaplar mısın?”

Elbette. Attığım çığlığı herkes duysun istiyorum. Çekinecek bir şeyim yok. Ne bedenimde gizli bir yer kaldı, ne ruhumda. İstediğini sor.

Kamerasını çalıştırdı, bir sürü soru sordu. Bu görüntüleri sen mi çektin? Bu adamla akrabalık dereceniz ne? Taciz nasıl başladı? Ne zaman tecavüze dönüştü? Ne kadar sürdü? Neyle tehdit edildin? Öncesi ne? Sonrası ne? Kocanın durumu, kayınbiraderinin rolü, vesaire, vesaire.

Ve son soruyu sordu.

"Saçlarını neden kazıdın?"

Cevabı çok uzun be Selda. Anlaman için bütün hayatımı anlatmam gerekir. Dinlemek istersen anlatırım da, benim kırık dökük hayatımdan dünyaya ne?

Sonra kendi geçti kameranın karşısına ve dedi ki "Cesaret, ancak göstermemiz gerektiğinde imkânsız olduğunu anladığımız bir erdemdir."

Ali'nin söylediklerine benzer şeyler söyledi benim için. Yaptığımın delilik olduğunu. Gerçekten cesur olduğumu. Bu çürümüşlüğü ilan edebilmek için kendimi ateşe attığımı. Öyle güzel sözler ki, insan konuyu bilmese pornocunun tekinden değil, fedakâr bir azizeden bahsettiğini zanneder.

Filmi tamamladı böylece. Pek çok kişiye gönderdi.

"Haber yapsınlar diye göndermiyorum," dedi. "Çok kuvvetli gazeteciler bunlar. Ellerinde bulunsun. Bir çeşit garanti olsun.."

"Ülkesi onu korumaz diye dünyaya havale ediyorsun yani.." dedi Ali.

"Maalesef.."

Maalesef.

Birden bir neşe geldi üstümüze. Ali kadehlerimizi doldurdu. Tokuşturduk, içtik. Saat üçü geçiyordu.

“Ne olacak şimdi?” diye sordu Ali.

“Örtbas edemeyecekler..”

Görüntülerim dünyayı dolaşıyordu. Mailden maile geçiyordu. Kopyalanıyordu. Sayısız bilgisayara indiriliyordu. Sitelere konuyordu. Tıklanıyor-tıklanıyor-tıklanıyordu. Kimileri çok eğleniyor, kimileri tahrik oluyor, kimileri hayretler içinde kalıyordu.

Birileri de benim gibi düşünüyor, dünyanın çürüdüğünü ilan etmek için var gücüyle çalışıyordu.

Uluçmüdürgiller artık beni öldürmeye cesaret edemezlerdi.

Yaşayacaktım.

Ne var ki, çelişkinin bile en şaşırtıcı olanı, en eşi benzeri bulunmayanı çatmıştı bana. Çürüyen bir dünyada çürümenin ispatı olan görüntülerim şimdi hayatımı kurtarıyordu. Beni yaşatıyordu.

Selda uzunca baktı bana. Sevecendi bakışları, beni anlıyordu.

“Şaşıracaksın belki ama, hayatın bir yerinde tekrar karşılaşacağımızdan emindim. Hatta Ersin’e bile söylemiştim.”

“Ersin’e mi?”

Çok şaşırdım.

Selda anne tarafından akrabam, Ersin baba. Anne tarafımla baba tarafım hiç bir araya gelmediler ki.

“Ersin’i nereden tanıyorsun sen?”

“Uzun hikâye..”

Yeniden doğan

Fenere çıkacaktık. Bekçinin gelip kapıyı açmasını bekliyorduk. Yemeğe gitti, neredeyse gelir demişlerdi. Beklerken feneri kucakladım. Burnum soğuk taş gövdesine değdi. Kollarımı iki yana upuzun açtım. Ali de öyle yaptı. Uzanıp elimi tuttu.

"Çevresini sarmak için kaç kişi gerekir sence?"

"İnat edersek ikimiz yeteriz.."

Doğru.

Biz mesela, inat ettik, hayatta kaldık. Çok mu önemli hayatta kalmak? Bilmem? Yaşamak işte.. en ilkel güdü.

Sırtımızı fenerin gövdesine dayadık, denize baktık.

Kurşun rengiydi deniz, azgındı. Dalgalar kıyıya vurdukça bembeyaz köpürüyordu. Köpükler gökyüzüne sıçrıyordu. Yer gök bembeyazdı. Kar bir yağıyor, bir duruyordu.

Özgürdüm, memnundum.

Ama özlemden burnumun direği sızlıyordu. Kıyıya vuran her dalgada canım Gün'ü görüyordum, kucağımda solan saçsız başını. *Şarkılarda düşünmek seni bana getirmez ki.* Gün'ün başını okşar gibi, kendi saçsız başımı örten bereme dokunarak, ah Gün.. canım Gün.. diyordum, karayel esiyor bak, hava daha da soğuyacak.

İyi ki Ali var artık.

Selda işini bitirip "Örtbas edemeyecekler.." dedikten sonra, şu anda benimle birlikte olduğunu, bütün hikâyeyi birinci elden dinlediğini söylemek için program yaptığı haber kanalının yöneticisini aramıştı. Telefonunu konferansa almıştı. Biz de dinliyorduk. Üçümüz de mutfaktaydık. Yiyecek bir şeyler hazırlıyorduk. Acıkmıştık. Selda gelene kadar yüreğimiz ağzımızdaydı çünkü. Endişeyle kabaran

yüreğimiz boğazımızı doldurmuştu. Boğazımızdan içkiden başka bir şey geçemez olmuştu.

Kanalın yöneticisi Selda'ya inanmadı, hatta dalga geçiyor diye sinirlendi. Ortalık daha beter kaynıyormuş. Bazı internet siteleri isimleri vermeden haberi koymuşlar bile. Gecenin bu saatinde kanalın avukatlarıyla toplantıdaymış. Görüntüleri yayınlamaları halinde neler olabileceğini tartışıyorlarmış.

"Nereye kayboldun sen ya? Kalk, gel çabuk. Avukatlar tamam derse yayına gireceğiz, hazırlık yapalım," dedi.

"Avukatlar ne derse desin. Sen yayına gir. Dalga geçmiyorum," dedi Selda.

Üstten konuşuyordu. Her şeyi koparmış gibiydi. Sesinde o an anlam veremediğim bir hayal kırıklığı, derin bir üzüntü vardı. Uluçmüdürgiller olayı örtbas etme eğiliminde iseler zahmete girmemelerini söyledi, görüntüleri ve benimle yaptığı röportajı pek çok yabancı gazeteci arkadaşına gönderdiğini, isterse ona da gönderebileceğini.

Çelik gibi tınlıyordu sesi, ona hayranlık duyuyordum.

"Ne yaptın.. ne yaptın?!" dedi adam. Hayret içindeydi.

Ali buzdolabından peynir ve yumurta çıkarıyordu. Ben çay demliyordum. Ekmekler kızarıyordu bir yandan. Selda tekrarladı sözlerini. Soğuk, mesafeli, sonuna kadar kararlı.

Adam nihayet Selda'ya inandı.

"Ciddisin değil mi? Benimle kafa bulmuyorsun.."

"Ciddiyim. Yayına gir."

Yoğun bir reyting kokusu almıştı adam. Reyting kokusundan başı dönmüştü. Siniri geçmiş, keyfi yerine gelmişti. Sesine yoğun bir neşe gelmişti.

"Kap getir hemen kanala. Madem dünya âleme gönderdin, gizlenecek bir tarafı kalmadı, sabah yedide canlı yayına çıkaralım."

Selda "Hayır," dedi.

Adam gene sinirlendi, bağırdı.

"İnsanı delirtme! Böyle bir fırsat kaçar mı?"

Arzu nesnesiydim, baş belasıydım, orospuydum, pornocuydum, pazarlıktım, şimdi de haber, reyting, fırsat olmuştum. Büyük okazyon olmuştum. Ben hayatımın her döneminde kadından başka bir şey olmuştum. Ben her zaman, her durumda insandan başka bir şeydim.

Adam gazeteciliğin esaslarından girdi, kariyer basamaklarından, varılacak zirvelerden çıktı. Müthiş bir heyecanla konuşuyordu. Selda'yı ikna etmeye çalışıyordu. Benimle sabahın yedisinde yapacağı röportajın Selda'yı ne kadar yükseğe (maddi-manevi) fırlatacağını anlatıyordu. Sesinden hırs fışkırıyordu.

"Hiç kendini yorma. Habercilik umurumda değil. Benim derdim bu pisliğin örtbas edilmemesi," dedi Selda.

Adamdan ses gelmedi bir süre. Ben Selda'ya bakıyordum. Giderek artan bir hayranlıkla bakıyordum. O kızarmış ekmeğin kenarını koparıp ağzına atıyordu.

Adam "Telefonu kadına ver!" dedi, çok kızgındı.

Nihayet kadın oldum. Ama kadın olma halinin en değersiz biçimlerinden biri olarak.

"Konuşmak istemiyor," dedi Selda. Bana gözünün ucuyla bile bakmadan.

Adam çok üsteledi, önce dil döktü, yalvardı, sonra bağırdı çağırdı. Sonunda beni canlı yayına çıkarmazsa programının devamının zorlaşacağını ihsas etti. "Patron duyarsa affetmez," dedi. Daha bir sürü tehdit dolu cümle söyledi.

"Çok umurumda!" dedi Selda. "Hepinizin canı cehenneme!"

Küt diye kapattı telefonunu, tümüyle, kimse arayamaz artık. Yumurtalar cızırdıyordu. İçim nasıl yumuşamış, eriyorum sanki.

“Selda,” dedim sesim titreyerek. “Sana bir yararı olacaksa.. çıkabilirim.. yani beni düşündüğün için hayır diyorsan---”

“Senin durumundan yararlanabileceğimi mi sanıyorsun?”

O kadar da yalnız değiliz be Ali. Öyle değil mi? En azından üç kişiyiz. Yılın gazetecilik ödüllerini kapmak yerine, beni reyting, kariyer, hırs uğruna televizyona satmak yerine Allah belanızı versin diyen bir Selda var artık hayatımızda.

Gülümsedik karşılıklı. Şanslıyım. İnsan ömründe böyle yoğun ve sahici anlar çok azdır. Ama hüzünlü bir şey vardı Selda’nın yüzünde. Ağladı ağlayacak. Anlıyorum, benim yerime koyuyor kendini.

“Benim için üzülme,” dedim.

“Üzülüyorum.. senin için.. kendim için.. İnsan kalmak niye bu kadar zorlaşıyor ki her geçen gün?”

Ben buna cevap verebilecek son kişiyim be Selda! Ben şu anda pornosu internette gezen bir kadın müsveddesiyim. Kadın bile değilim. Arzunun o en pis nesnesiyim.

Ali yumurtalara tuz karabiber ekti. “İnsan kalmak hep zordu,” dedi. “İnsan, kendine insan dediğinden beri zordur insan kalmak, yeni bir şey değil bu.”

“Doğru.. ama insan, gene de zamanın insanı daha çok insan yaptığına inanmak istiyor.”

Umut sadece bir an değildir, bazen bir süreç de olabilir. İşte oldu. Umutla dolu zamanlar vardır hayatta böyle, yeniden doğuş anları, sahiden doğuş.

Neşeyle donattık sehpayı. Çaylarımızı koyduk. Kızaran ekmeklerin kokusu sardı salonu. Peynirli yumurta, mis.

Gökyüzüne baktım. Kurdun saati gelmişti. Kimilerinin ölüp kimilerinin doğduğu saat gelmişti. Ben yeniden doğmuştum.

“Hadi Şile’ye gidelim,” dedim ansızın.

Hiç fena fikir değil. Tabii ya! Evde kalıp neyi bekleyeceğiz ki?

Gerçi olay burada kalmayacaktı, bu defter öyle kolay kapanmayacaktı elbette. Muhakkak sonuçları olacaktı. Yıktığım duvarların sonuçlarıyla baş etmem gerekecekti. Ama her şeye rağmen temel bir huzur vardı içimde, bundan sonra ne olursa olsun bozulmayacak bu huzur, biliyorum.

Gün ağarıyordu. Yola çıktık. Yolda annemi sordu Selda.

"Yıllardır görmüyorum," dedim.

Şaşırmadı. Babamı sordu.

"Öldü, altı ay oldu," dedim.

"Ben hiç görmedim Cavit Enişte'yi. Ama bizimkiler çok yakışıklı bir adam olduğunu söylerlerdi," dedi.

"Öyleydi," dedim. "Bir zamanlar.."

Hayal olduğunu sanacağım kadar uzak zamanlarda çok yakışıklı bir adamdı babam.

Arka koltukta Ali'nin kucağında yatıyordum. Ali iki koluyla sımsıkı sarmıştı beni.

"Babasına mı çekmiş yani?" dedi.

Aynadan gülümsedi Selda.

"Annesini hiç görmediğin belli," dedi.

Güzelliğini anlattı annemin, tıpkısı olduğumu. Lamia Halasının annemin güzelliğini nasıl kıskandığını. Bu kıskançlıkla kendi hayatını zehirlediğini.

Annemin ve benim kaderimiz Selda'nın ailesini çok meşgul etmiş meğer.

"Sizinkilerin Phoenix'ten haberleri oldu mu?"

"Hayır. Görseler bile inanmazlardı ki."

Doğru. Fena insanlar değillerdi sonuçta, kendi hallerinde yaşayıp gitmişlerdi.

Sabahın seherinde tek tük ışıklar yanıyordu. Birileri erken kalkıyordu. Hayat devam ediyordu. İnsanlar ölülerini gömüyor,

kaldıkları yerden devam ediyorlardı, mağara adamından beri. Aslına bakılacak olursa pek de değişen bir şey olmamış binyıllardır.

Ben de babasını sordum. Kızını çok seven Albay Dayı'yı. Ölmüş, beş yıl önce. Çeşme'de yazlıkta, sabahın çok erken bir saatinde yüzerken kalp krizi geçirmiş. Öğlen olduğu halde eve dönmeyince annesi meraklanmış. Site komşuları ölüsünü denizde bulmuşlar. Yüzükoyun yüzüp duruyormuş suda. Hasır şapkasıyla sandaletleri kıyıdaymış. Annesi bir senedir İzmir'de bir huzurevinde yaşıyormuş. Çok yaşlanmış, ama gene de her şeye karışıyormuş. Oradan bile yetişiyormuş Selda'nın hayatına. Her programından sonra arıyormuş. Niye onu giydin? Niye bunu sordun? Şunu yap.. bunu yap.. Gülüştük. Anneler.. çeşit çeşit.

Ersin'i nereden tanıdığını sordum.

Phoenix'e kapak olduğum ay tesadüfen trende tanışmışlar. Selda'nın hayatındaki en tuhaf tesadüfmüş bu. İkisinin de yanında Phoenix varmış o gün. İkisinin de akılları benimle doluymuş. Yemekli vagonda saatlerce karşı karşıya oturup sohbet ettikten sonra ortaya çıkmış ikisinin de beni tanıdığı. Darmadağın etmişim ikisini de. Selda beni o dergide ve o halde görmekten çok etkilenmiş. Cesaret üstüne, cüret üstüne, çıplaklık, ahlak, kadın olmak, aile olmak üstüne pek çok düşünmüş. O günden sonra ne zaman bir yol ayrımı çıksa karşısına, cesaret isteyeni seçmeye gayret etmiş. Sonuç bazen iyi olmuş, bazen kötü. Ama cesareti seçtikçe kendini iyi hissetmiş.

Bir süre birlikte olmuşlar Ersin'le. Ama yürümemiş. İyi ki de yürümemiş. Tıkanmış bir damara benziyormuş Ersin, akmıyormuş. Hâlâ arada bir görüşüyorlarmış. Şimdi yabancı bir bankada çalışıyormuş. Bir bankacı kadınla evlenmiş. Bir kızı olmuş. Sonra boşanmış. Hep mutsuzmuş. Bunalımdaymış. Psikiyatra gidiyormuş.

Babasının ideal yuvasının bir replikasını üretememiş demek! Babası annemi düzerken bana her gün bir kitap getiren Ersin.

İçten içe beni seven Ersin.

Yatılıyken onlara gittiğim bir hafta sonunu hatırladım. Ablasıyla annesi melek numarası yapmak için kendilerini paralamışlardı. İnsan kötü olduğunu bilir çünkü, istediği kadar bahane bulsun kendine, yaptığı kötülüğün bilincindedir. Nihal Hanım nasıl bir kötülük arzusuna teslim olarak saçlarımı kestiğinin farkındaydı. Kendini ikna etmek için melekleşmeye çalışıyordu. O hafta sonunu zihnimden silmek için yıllarca uğraştım. Kendimi affedememiştim çünkü. Amcamla annemin durumunu unutmaya karar verip, korkunç Nihal Hanım'ın saçlarımı kör makasla kestiğini unutmaya karar verip onlara gittiğim için kendimi asla bağışlayamadım.

Oysa çocuktum ve ben de herkes gibi olmak istemiştim. Olup bitenler olmamış gibi yapmak, olanları bilmezden gelmek istemiştim. Ama beceremediğimi. Unutmak elimizde değildi. Karar verip unutamıyordu insan. Affedemediği gibi. Affetmek de elimizde değildi.

Selda telefonunu açtı. Birilerini aradı.

"Haber bütün kanallarda dönmeye başlamış," dedi.

Birden bir korku yaladı bedenimi, tepeden tırnağa. Ama çabucak geçti. Yerini müthiş bir zafer duygusu aldı. Uluçmüdür'ün iğrenç gözleri şimdi korkuyla baksın bakalım.

Kumsalda yürüdük.

Öğlen bir lokantaya gittik.

Televizyon açıktı. Bütün garsonlar, komiler başına toplanmışlardı. Bir-iki müşteri ellerinde çatalları, gözlerini ayırmadan öğle haberlerini izliyorlardı. Öğle haberlerinde beni izliyorlardı. Skandal haberini izlemeye doymuyorlar, bir kanaldan diğerine geçip duruyorlardı.

Başımda berem vardı benim. Yüzümün yarısını gizleyen güneş gözlüklerim vardı. Böyle yaşayacaktım bundan sonra, yarı yarıya saklanarak, saklayarak kim olduğumu. Ödediğim bedel az değildi. Ama

Osman'ın, Teoman'ın, Uluçmüdür'ün ödediği çok daha büyüktü (sanırım, umarım).

Biz de izlemeye başladık.

Bütün kanallar bu hazin komediyi "beş N bir K" paketine dönüştürmüştü. Haber doğal olarak Uluçmüdür'le açılıyordu. Meşhur olan oydu, muktedir olan. Bir kanal "Skandal ve Cinayet" başlığıyla veriyordu olayı. Bir diğeri "İstanbul Emniyet Müdürü'nün Sonu" başlığıyla. Neresi olduğunu anlamadığım resmi bir binaya girerken Uluçmüdür, süngüsü düşmüş, yüzünde salak bir ifade, nasıl olur, nasıl olur.. diye şaşkın hâlâ, gazeteciler çevresini sardılar. Görüntülerin gerçek olduğu resmi makamlarca doğrulanmış. "İstanbul Emniyet Müdürü olarak bir seks partisi düzenlemenizi ve kokain içmenizi nasıl açıklıyorsunuz?" diye soran gazeteciyi "Senin ananı avradını---" diyerek (biiip!) yumrukladı. Ardından daha uzun küfür etti. Biiip! Biiip! Biiip! Belli ki bu anı çok sevmişti kanal. Defalarca ağır çekimde verdiler. Uluçmüdür'ün gözlerindeki nefrete ve öfkeye iştahla zum yaptılar. Gazeteciye yumruğu çaktığı anı dondurdular bir süre. Ardından ben göründüm. Ağladığım konuşmadan parçalar. "Bunun yanıma bırakılmayacağını biliyorum. Er ya da geç öldürüleceğim ve müsebbibimi şimdiden ilan ediyorum." Sonra görüntülerin bazı kısımları. Buzlanmış olarak. Kırık kırık. Yatak odam. Başucumdaki abajur. Yanında mp3çalar. Perdelerimiz. Beton zemine çakılan çakır gözlü çocuğun oynadığı dizilerden kareler geçti sonra. Spikerin sesi genç oyuncunun ölümünün intihar değil cinayet olmasından şüphelenildiğini ve incelemenin sürdüğünü söyledi.

Tecavüze uğradığımı, nasıl mahvedildiğimi satır satır anlattığım halde, benim trajedimle değil, geleneklerine bağlı bir ailenin reisi olan üst düzey emniyet yetkilisinin skandalıyla, onun ahlakı, orjisi ve kokainiyle ilgileniyorlardı. Herkes için skandalın haber olan kısmı buydu, benim yaşadıklarım değildi. Haberin dili suçları açık açık işaret

ediyordu. Haberin hiçbir anında benim uğradığım vahşet suç olarak tınlamıyordu. Suç olan aile babası bir emniyetçinin üstünde bir adam olması, emniyetçinin kokain içmesi ve çakır gözlünün öldürülmesiydi. Uluçmüdür skandalın öznesiydi, ben nesnesiydim. Eski devrimci haber müdürü haklıydı. Bu olayda kokain neyse ben de oydum.

Suç benim bunları kayda almam ve dünyaya çığlık atmamdı.

Mağdur olmak suçtu.

Bence de suçtu. Ama bu, benim kendi içimdeki mahkemede suçtu ve bu suç benimle benim aramdaydı. Bir başkası buna karar veremezdi.

Ama haberin dili hiç öyle düşünmüyordu. Bu görüntüleri çektiğim ve yaydığım için müstahak olduğum hissi uyandırıyordu. Haberlerin hiçbiri beni insan yerine koymuyordu. Benim içimi en çok bu yakıyordu.

Selda'nın yüzünde garip bir acı vardı. Çok kısa bir zamandır tanıyordum onu. Ama bin yıldır tanıyor gibiydim. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Bazı anların değeri çünkü hayatın diğer uzun zamanlarına oranla çok yüksekti, kısa ve etkili bir ders gibiydi, unutulmayacak türden.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim. "Bu görüntülerdeki ben olmasaydım, gene böyle mi davranırdın? Böyle koruyucu, kollayıcı.. reytingmiş, başarıymış umursamadan.."

"Hiç düşünmeden evet diyebilseydim, kendimi çok daha iyi hissedecektim," dedi. "Ama ben de kendime sordum ve tereddüt ettiğim için kendime çok kızgınım."

O sırada garson geldi, gözü televizyonda. Siparişlerimizi gözü televizyonda aldı. Ekmeği gözü televizyonda getirip koydu masaya. Sonra bütün kanallarda haberler bitti. Lokanta doğal haline döndü. Balıklarımız geldi, içkilerimiz.

“Osman’a ne oldu acaba?” dedim. “Başına bir şey gelmiş olsaydı, duyardık herhalde..”

Ali telefonunu uzattı. “Ara istersen,” dedi.

Ne diyeceğim ki? Seni ateşe attım Osman. Sen hayatımız bok kokmuyormuş gibi yaptın ya yıllarca, sonunda böyle oldu işte Osman. Oh olsun Osman.

Sonra Osman’ı unuttuk. Yarını konuşmaya başladık. Selda uzun bir süre gazetecilerin peşimden koşacağını, beni bulmaya çalışacaklarını, savcılığın ifademe başvuracağını söyledi. Kitabımı yazmak isteyenler çıkacaktı. Beni ucuz bir filmin kahramanı yapmak isteyenler olacaktı. Vaat üstüne vaatlerle geleceklerdi.

“Beni bulurlarsa denesinler,” dedim. Güldük.

Ne yapacağımızı sordu Selda.

Ali bir an bile yanımdan ayrılmayacağını söyledi. Ben Ali’yle birlikte gelecekten kaçtığımızı söyledim. Ötesini biz de bilmiyorduk, ilgilenmiyorduk, bundan sonra carpe diem.

“Ne zaman bir şekilde karşıma çıksan, kendin veya fotoğrafların, hayatımda illa bir şeyi değiştirdin,” dedi Selda. “Gene değiştirdin.”

“Bu iyi bir şey mi?”

Güldü. “İyi.. çok iyi.”

Yemekten sonra gitti. Giderken bana sarıldı. Beni arayacağını söyledi. Onu sık sık aramamı istedi. Arabasına bindi, gitti. El salladık arkasından. Selda’yı bir daha görecek olsak da olmasak da fark etmez artık, en azından üç kişiyiz.

“Şile fenerinin Türkiye’nin en büyük feneri olduğunu biliyor musun?” dedim Ali’ye.

“Bilmiyordum, öğrendim,” dedi. Güldü.

Fenere geldik. Feneri kucakladık. Bekçi geldi. Kapıyı açtı. Yukarı çıktık. Denize baktık. Açık denize, sonsuz bir umut gibi uzanan önümüzde.

Gece oldu. Gün'ün kucağımda öldüğü otele geldik. Otel bomboştu. Gün'ün kucağımda öldüğü odayı seçtik. Kucak kucağa yattık Ali'yle.

Yüz yıl uyumaya yattık.

Uyandığımızda taptaze bir dünyaya uyanacağız.

Belki.

Temmuz 2010

NOTLAR

Kurdun Saati Ingmar Bergman'ın *Vargtimmen* adlı filminin Türkçe adı.

Rüzgâr söylüyor şimdi o yerlerde bizim eski şarkımızı Güftesi ve bestesi Şekip Ayhan Özışık'a ait olan bir şarkıdan.

I need your lovin' like the sunshine Senaryosunu Charlie Kaufman'ın yazdığı, yönetmenliğini Michel Gondry'nin yaptığı *Eternal Sunshine of The Spotless Mind* adlı filmin şarkısından.

Bir dedikodu gibi gelişti kış / Dondu belleklerde bir daha unutulmadı Edip Cansever'in "İki Ada" adlı şiirinden.

Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk / Hiçbir yere gitmiyor Edip Cansever'in "Manastırlı Hilmi Bey'e İkinci Mektup" adlı şiirinden.

Ağvor ağçig Ermenice'de güzel kız.

Pazmakir Ermenice'de daktilo.

Neler almalıyım yanıma Edip Cansever'in aynı adlı şiirinden.

Ağlarım hatıra geldikçe gülüştüklerimiz Divan şairi Mahir'in bir dizesi

Öyle ya, kim sevişirdi acıları olmasa / Kim bakardı uzağa köpekleri saymazsan / Kim ne derse desin ben bugünü yakıyorum / Yeniden doğmak için çıkardığım yangından Edip Cansever'in "Phoenix" adlı şiirinden.

Bat dünya bat Oğuz Atay'ın *Tutunamayanlar* adlı romanında geçen bir cümlesi.

Benim dengemi bozmayınız Turgut Uyar'ın "Tel Cambazının Tel Üstündeki Durumunu Anlatır Şiirdir" adlı şiirinden.

İyidir beraber olmamız Behçet Necatigil'in "Donmuş Dallarda Çiçek" adlı şiirinden.

Ve nasıl göz gözeyiz ansızın bir infilak Edip Cansever'in "İnfilak" adlı şiirinden.

Biliyorsun ben hangi şehirdeysem yalnızlığın başkenti orası Cemal Süreya'nın "Göçebe" adlı şiirinden.

Hepimiz yaşadık, nedir ki zaman! Melih Cevdet Anday'ın "İsa'dan Önce" adlı şiirinden.

Bir kurban gibi yeniden başlamak gerekiyor işe Sezai Karakoç'un "Batı Korosu" adlı şiirinden.

Doğduğum çöller ardımdan gelecektir Enis Batur'un "Vurgun VI" adlı şiirinden.

Ne kadar rezil olursak o kadar iyi Can Yücel'in "Sevgi Duvarı" adlı şiirinden.

Ağed Ermenice'de felaket.

Avağeli Ermenice'de zavallı.

Sireli Ermenice'de sevgili, değerli.

Sonra işte yaşlandım Gülten Akın'ın "Kısa Şiir / Bir" adlı şiirinden.

Yarabbi feryadımı artık duysan diyorum Güfte ve bestesi Yıldırım Gürses'e ait bir şarkıdan.

Sana nerden gönül verdim / Ah keşke vermez olaydım Şecaattin Tanyerli'nin söylediği bir tangodan.

Seni günlere böldüm / Seni aylara Edip Cansever'in aynı adlı şiirinden.

Ansikte mot Ansikte Ingmar Bergman'ın Türkçesi *Yüz Yüze* olan filminin orijinal adı.

Zaman bir çocuktur, sahilde çakıl taşlarıyla oynar Heraklitos'un bir sözü, Theo Angelopoulos'un *Sonsuzluk ve Bir Gün* adlı filminde geçer.

Bösodobeni Cemal Süreya'nın *Beni Öp Sonra Doğur Beni* adlı şiir kitabına kendi verdiği kısa ad.

Yorgun gözümün halkalarında güller gibi fecroldu nümayan Ahmet Haşim'in "Bir Günün Sonunda Arzu" adlı şiirinden.

Gecenin dürüstlüğünden herkes kuşkulanır İsmet Özel'in "Bir Ağrı Yakıldıkça Sevilmeli" adlı şiirinden.

Dzağigner Ermenice'de çiçekler.

Korku buhar gibi tütüyordu kaldırımlardan Ingmar Bergman'ın *Yılanın Yumurtası* adlı filminde geçen bir cümle.

Aşkın o sihirli elini hisseder gibiyim Güftesi ve bestesi Erol Sayan'a ait olan bir şarkıdan.

Açıkça mertçe Türkçe Oğuz Atay'ın "Ne Evet Ne Hayır" adlı öyküsünde geçen bir cümlesi.

Çünkü bir bir yıkılmakta açsanız radyoları / Sokaklar, köpekler, tanrının bütün eşyaları Edip Cansever'in *Tragedyalar*'ında yer alan "Koro" adlı şiirinden.

Hadi kalk / İzmirlere filan gidelim Turgut Uyar'ın "Hadi İzmir'e..." adlı şiirinden.

Bu sabah yağmur var İstanbul'da Söz ve müziği Mazhar Alanson'a ait olan, bir MFÖ şarkısı.

Ne yazık! Vakit de yok kurtarmak için geleceği / Düşünsek bile şimdiden Edip Cansever'in "Umutsuzlar Parkı X" adlı şiirinden.

Ve serin serviler altında kalan kabrinde / Her seher bir gül açar, her gece bülbül öter Yahya Kemal'in "Rindlerin Ölümü" adlı şiirinden.

Her gören göğsüme taksam seni der / Kimi ateş gibi yaktı beni der Güftesi Melek Hiç'e, bestesi Âmir Ateş'e ait, "Bir Kızıl Goncaya Benzer Dudağın" adlı şarkıdan.

Yarınlar bizim için geç artık / Çok geç artık sana dönmek Söz ve müziği Adnan Ergil'e ait olan, Nilüfer'in seslendirdiği "Yolcu Yolunda Gerek" adlı şarkıdan.

Mayr Ermenice'de anne.

Kızlarının mutsuzluğu annelerin zaferi midir? Ingmar Bergman'ın *Güz Sonatı* adlı filminde geçen bir cümle.

Aşk hayranlıkla başlar Sait Faik'in *Havada Bulut* adlı kitabında "Aşkın ilk tezahürü hayranlıktır" cümlesi geçer.

Sevmek acı bir arzu / **Sevilmiyor sevenler** Güftesi Şadi Kurtuluş'a bestesi Avni Anıl'a ait bir şarkıdan.

Kana kuvvet, göze fer, batna ciladır çorba Ahmet Rasim'in ünlü bir dizesi.

Hızla gelişecek kalbimiz / Kalbimiz hızla Turgut Uyar'ın aynı adlı şiirinden.

Talihin elinde oyuncak oldum Güftesi ve bestesi Arif Sami Toker'e ait bir şarkıdan.

Hayatta ben en çok babamı sevdim Can Yücel'in aynı adlı şiirinden.

Sen kendine kendin gibi bir taze bahar seç Güftesi Sıtkı Argınbaş'a, bestesi Melahat Pars'a ait "Ben Gamlı Hazan Sense Bahar" adlı şarkıdan.

"Benim memurum işini bilir" Sekizinci Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın, memurların geçim sıkıntısı şikâyetleri üzerine sarf ettiği, rüşveti legalleştiren tarihi sözü.

Lunapark beğenisiyle döşenmiştir yatak odaları / Kadındırlar, nişanlıları kendilerine ada falan armağan ederler Cemal Süreya'nın "Onlar İçin Minibüs Şarkısı" adlı şiirinden.

Bir umuttun bir misillemeydin yalnızlığa / Yalnız aşkı vardır aşkı olanın / Ve kaybetmek daha güç bulamamaktan Cemal Süreya'nın "Ülke" adlı şiirinden.

Bu son fasıldır ey ömrüm nasıl geçersen geç Yahya Kemal'in "Rindlerin Akşamı" adlı şiirinden.

Ne içindeyim zamanın / Ne de büsbütün dışında Ahmet Hamdi Tanpınar'ın aynı adlı şiirinden.

Günlerin bugün getirdiği baskı zulüm ve kandır Söz ve müziği Sarper Özsan'a ait olan "Bir Mayıs" marşından.

Bütün yapraklarım açarsa / Kork / Çünkü yalnızlığım ben Oktay Rifat'ın "Yaprak" adlı şiirinden.

Korkuyorum yaşamaktan ki çok güzel Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın "Korku" adlı şiirinden.

Sesimizi yer gök su dinlesin / Sert adımlarla her yer inlesin "Dağ Başını Duman Almış" olarak da bilinen Gençlik Marşı'nın nakaratı.

Her mihnet kabulüm, yeter ki gün eksilmesin penceremden Cahit Sıtkı Tarancı'nın "Gün Eksilmesin Penceremden" adlı şiirinden.

Sevdim bir genç kadını / Ansam onun adını Bestesi Necip Celal Antel'e ait bir Türkçe tango.

Kustum öz ağzımdan kafatasımı Necip Fazıl Kısakürek'in "Çile" adlı şiirinden.

Batan gün kana benziyor / Yaralı cana benziyor Güftesi Necdet Rüştü Efe'ye, bestesi Sadettin Kaynak'a ait olan bir şarkıdan.

Ah kalbim / Ben senden çok çektim 1970'lerde Cici Kızlar grubunun seslendirdiği bir pop şarkısından.

Dilce susup / bedence konuşulan bir çağda / biliyorum kolay anlaşılmayacak İsmet Özel'in "Amentü" adlı şiirinden.